COLECȚIA

Jubiri de poveste

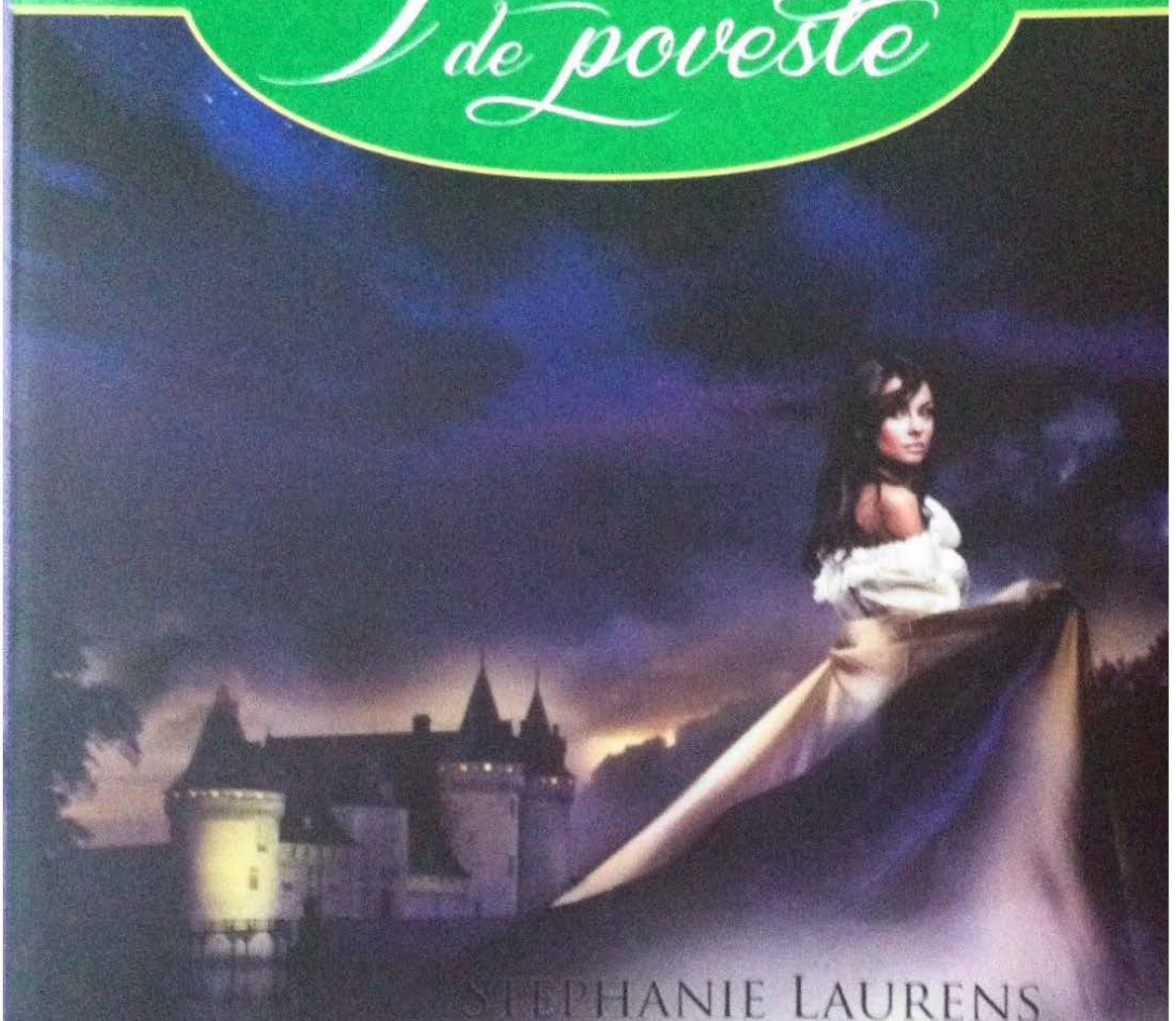

STEPHANIE LAURENS

Autor distins cu PREMIUL RITA

Pasiunile inimii

O răpire îndrăzneață și un salvator neobișnuit aduc împreună două suflete predestinate.

Eliza Cynster s-a săturat să fie tot timpul supravegheată de rudele sale extrem de protectoare, puse în alertă de răpirea recentă a lui Heather, sora ei mai mare. Aflată la balul de logodnă al lui Heather cu salvatorul ei, Breckenridge, Eliza primește un bilețel misterios prin care este chemată într-o parte mai liniștită a vilei în care are loc petrecerea. Plictisită de bal, acceptă cu încântare, însă se trezește captiva unui bărbat necunoscut, care are misiunea de a o duce în secret la Edinburgh. Speriată, dar hotărâtă să-și recapete libertatea, Eliza profită de prima posibilitate de evadare care i se ivește – în persoana lui Jeremy Carling, un nobil cu preocupări scolastice. Răufăcătorii și implicarea în conflicte nu au reprezentat niciodată preocuparea lui Jeremy, totuși nu poate refuza să ajute o domnișoară aflată într-o situație disperată. Pericolul îi pândește la fiecare pas al cursei lor nebunești pentru a scăpa de un misterios urmăritor și de un asasin cu sânge-rece, până la confruntarea finală care va dezvălui ce le poate rezerva viitorul – dacă amândoi vor avea suficient curaj să recunoască și să urmeze dragostea pe care o împărtășesc.

Stephanie Laurens a cunoscut notorietatea în momentul când romanele ei despre aventurile fetelor familiei Cynster au ajuns să captiveze o întreagă lume și au transformat-o într-o autoare populară și foarte iubită. În cariera de peste două decenii a scris mai mult de 50 de cărți romantice care au devenit de-a lungul timpului bestselleruri în *New York Times*, *Publishers Weekly*, *Wall Street Journal* și *USA Today*.

Află mai mult pe:
www.litera.ro
ISBN 978-606-8494-98-2
9 786068 494982
Alma

STEPHANIE LAURENS

Pasiunile inimii

In Pursuit of Eliza Cynster
Stephanie Laurens
Copyright © 2011 Savdek Management Proprietary Ltd.

Alma, parte a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, Bucureşti, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Pasiunile inimii
Stephanie Laurens
Copyright © 2013 Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Mira Velcea
Corector: Cristiana Miu
Copertă: Andrei Gamarţ
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
LAURENS, STEPHANIE
Pasiunile inimii / Stephanie Laurens. trad.: Violeta Borzea.
–Bucureşti: Litera, 2013
ISBN 978-606-8494-98-2
I. Borzea, Violeta (trad.)

821.111(73)-31=135.1
821.112.2-31=135.1

STEPHANIE LAURENS

Pasiunile inimii

Traducere din limba engleză
Violeta Borzea

Alma

Prolog

Aprilie 1829
Taverna The Green Man
Cartierul vechi, Edinburgh

– După cum am discutat mai înainte, domnule Scrope, solicitarea mea este de actualitate. V-am cerut să o răpiți pe domnișoara Eliza Cynster de la Londra și să mi-o predați aici, la Edinburgh. McKinsey – încă își zicea așa, căci, la urma urmelor, era un nume de împrumut foarte bun – se tolăni într-un separeu din fundul tavernei slab luminate, îndreptându-și privirea către bărbatul așezat de partea cealaltă a mesei. Ai avut la dispoziție două săptămâni pentru a studia situația și pentru a face planuri. Singura problemă care mai rămâne este dacă mi-o poți preda pe Eliza Cynster, teafără și nevătămată, sau ba.

Scrope, cu părul lui negru și cu ochii întunecați, cu chipul lui lung cu trăsături arogante, îl fixă cu privirea.

– După ce m-am gândit îndelung, cred că putem face afaceri împreună, domnule.

– Serios?

McKinsey își plecă privirea spre degetele care se plimbau pe buza unui pahar de bere. Ce făcea? Nu avea câtuși de puțin încredere în Scrope, și, cu toate astea, iată că negocia cu el.

Nedumerirea lui era autentică, deși Scrope avea să o considere, cu siguranță, un șiretlic, convins că McKinsey își arăta neîncrederea ca să scadă prețul. În realitate, McKinsey se gândea că Scrope avea șanse de reușită; de asta se afla acolo, angajând un gentleman – căci asta era Scrope – cunoscut în rândul celor bogați, mai cu seamă al aristocraților, ca fiind persoana care, în schimbul unei taxe, putea face să dispară rudele incomode.

De-a dreptul spus, Scrope era specialist în răpiri și-n crime. Umbla vorba că nu dădea greș niciodată, ceea ce explica în parte prețul lui exorbitant. Un preț pe care, cu toată zgârcenia lui, McKinsey era pregătit să-i plătească – chiar dublu – pentru ca Eliza Cynster să ajungă în mâinile lui. Ridicându-și paharul, sorbi o gură, apoi îl privi pe Scrope.

– Și cum vrei să înfăptuiești răpirea domnișoarei Cynster?

Scrope se aplecă înainte, cu brațele întinse pe masă; încovoindu-și mâinile, își coborî glasul, chiar dacă nu mai era nimeni prin preajmă care să-i poată auzi.

– După cum ai prevăzut, ca urmare a recentei tentative de răpire a domnișoarei Heather Cynster, Eliza Cyster este ținută sub pază strictă și permanentă. Paza respectivă e asigurată de frați și verii ei, lucru care nu ne ajută deloc – o săptămână întreagă nu și-a făcut deloc apariția în public, nici măcar pentru deplasările personale uzuale, fără ca unul sau doi dintre domnii sus-menționați să-i dea târcoale. Familia Cynster nu se bazează pe un amărât de lacheu să le păzească fata. Scrope făcu o pauză, iar ochii lui întunecați încercară să descifreze ce se ascunde în spatele ochilor luminoși ai lui McKinsey. Ca să fiu sincer, singurul mod de a pune mâna pe Eliza Cynster e să înscenăm un soi de ambuscadă. Ceea ce, desigur, va implica riscul de a răni și pe altcineva în afară de cei care o păzesc. Dacă forța e singura noastră opțiune, nu pot garanta siguranța domnișoarei până în clipa în care ajunge la mine.

– Nu.

Tonul plat al vocii lui McKinsey sublinie fără echivoc dezaprobarea.

– Fără nici un fel de violență. Nici asupra fetei, nici asupra celor care o păzesc.

Scrope se strâmbă și își întinse brațele.

– Dacă interzici folosirea forței, atunci nu prea văd cum pot duce la îndeplinire însărcinarea.

McKinsey își arcui o sprânceană. Cu un deget bătea încetișor darabana în masa din lemn, studiind chipul îndeajuns de prezentabil al lui Scrope. Nu trăda nici o emoție, de nici un fel; chipul impasibil al lui Scrope era la fel ca al lui McKinsey.

Dar ochii...

Bărbatul ăsta era glacial; nu existau cuvinte care să descrie răceala lui. Lipsit de emoții, detașat, genul de om care comite o crimă cu ușurința cu care își dă jos pălăria.

Din nefericire, soarta îi lăsase prea puține opțiuni lui McKinsey; avea nevoie de cineva care putea rezolva problema. Abandonarea ideii nu putea fi o soluție, nu în momentul acela și nu pentru el. Dar, dacă avea să-i dea frâu liber omului acestuia și dacă avea să-l trimită după Eliza Cynster... Se îndreptă încetișor, apoi își plecă umerii pe deasupra mesei, pentru ca privirea lui să întâlnească ochii lui Scrope.

– Înțeleg că lucrul acesta – răpirea Elizei Cynster de sub nasul puternicei ei familii, cu atât mai mult cu cât sunt deja cu toții în alertă – îți va îmbunătăți reputația în domeniul dumitale de activitate, astfel încât vei ajunge să fii comparat cu un fel de zeu. Dacă familia Cynster nu se poate apăra de tine, atunci cine ar reuși?

Studiase el însuși terenul în vreme ce Scrope era la Londra pentru a-și socoti șansele de a o răpi pe Eliza Cynster. Scrope era considerat cel mai bun din branșa lui, dar mai toți foștii lui lui clienți pe care el îi trecuse pe lista de referințe menționaseră, la solicitarea lui McKinsey, înclinația plină de înfumurare de a se întrece pe sine. Dorința de a reuși fără umbră de îndoială în misiuni pe care alți mercenari mai prudenți le refuzaseră. Se părea că Scrope devenise dependent de faima adusă de faptul că reușea să înfăptuiască imposibilul. Foștii lui angajatori consideraseră asta o bilă albă; aprobând capacitatea lui de a duce la bun sfârșit o sarcină complicată, McKinsey întrezărea felul în care ataşamentul lui Scrope putea fi folosit tocmai pentru a-și atinge scopurile.

Scrope nu reacționase la afirmația lui McKinsey, dar faptul că încercase atât de mult să-și păstreze chipul impasibil vorbea de la sine. McKinsey își arcui buzele înțelegător.

– Serios. Odată îndeplinită cu succes această misiune, vei putea pretinde comisioane mai mari, chiar astronomice.

– Comisioanele mele...

McKinsey își ridică o mână.

– N-am de gând să mă tocmesc pentru ceea ce am convenit deja. Dar – zise, susținând în continuare privirea lui Scrope,

în timp ce chipul şi glasul i se înăspriră – voi cere un singur lucru în schimbul dezvăluirii unicului mod în care Eliza Cynster poate fi răpită, cu toată protecţia impecabilă a bărbaţilor din familia ei, fără a face uz de forţă.

Scrope ezită. O clipă nesfârşită se scurse înainte ca el să întrebe şoptit:

– Ce anume?

McKinsey era îndeajuns de înţelept pentru a nu zâmbi triumfător.

– Să punem la cale acţiunea *împreună*, din momentul în care începi să te ocupi de răpirea domnişoarei Cynster până când mi-o predai.

Din nou, Scrope petrecu timp îndelungat gândindu-se, dar McKinsey nu fu deloc surprins când, în cele din urmă, Scrope zise:

– Ca să fim bine înţeleşi, vrei ca tu să comanzi cum să fac eu treaba.

– Nu. Vreau să mă asigur că vei îndeplini sarcina într-un fel care respectă întru totul cerinţele mele. Îţi sugerez ca, odată ce-ţi voi spune cum poate fi înfăptuită răpirea, tu să propui felul în care vrei să procedezi în fiecare etapă. Dacă sunt de acord, îi dai drumul. Dacă nu sunt, discutăm alternativele şi ne hotărâm asupra uneia care ne mulţumeşte pe amândoi.

Se baza pe faptul că Scrope nu avea să dea cu piciorul ocaziei de a fi cel care a răpit cu succes odrasla familiei Cynster. Scrope privi în altă direcţie, se foi pe scaun, apoi întâlni din nou privirea lui McKinsey.

– Foarte bine. Sunt de acord. După o pauză bruscă – dacă Scrope ar fi fost alt gen de om, McKinsey i-ar fi strâns mâna pentru a perfecta înţelegerea, însă acum rămase nemişcat, în aşteptare –, Scrope continuă calm: Deci de unde şi cum o răpesc pe Eliza Cynster?

McKinsey îi spuse. Scoase din buzunarul hainei un exemplar împăturit al ziarului londonez *Gazette* şi îi arătă lui Scrope un articol ce prezenta interes. Scrope nu avea habar de acel eveniment, şi era puţin probabil să-i fi apreciat potenţialul pe cont propriu.

După aceea, nu mai fu dificil să stabilească detaliile, mai întâi ale răpirii, apoi ale drumului de întoarcere în Edinburgh.

Căzură de acord că respectiva călătorie trebuia făcută cu viteză maximă.

– Cum nu voi dispune de ea, ci mai degrabă o voi preda în mâinile tale, aș prefera ca asta să se întâmple cât de repede posibil.

– De acord, zise McKinsey privindu-l pe Scrope în ochii lui negri. N-are rost să te joci cu focul mai mult decât e nevoie.

Scrope strânse din buze, dar nu zise nimic.

– Am să rămân în oraș, continuă McKinsey, astfel încât să fiu pregătit să te eliberez de domnișoara Cynster de îndată ce te întorci.

Scrope încuviință din cap.

– Am să-ți trimit vorbă tot acolo unde am aranjat și întâlnirea asta.

McKinsey se uită la Scrope și îi susținu privirea.

– Un lucru merită repetat: sub nici o formă nu trebuie ca domnișoarei Cynster să i se întâmple ceva – orice – rău cât timp e în custodia ta. Sunt de acord că ar putea fi nevoie să o sedezi pentru a o scoate în liniște din casă, dar după aceea sunt sigur că nu vei fi depășit de situație – nici asociații tăi – și că o vei putea ține calmă și liniștită în timpul călătoriei, fără să mai faceți apel la alte medicamente sau la constrângeri inutile. Povestea aducerii acasă la ordinul păzitorilor ei s-a dovedit eficientă în cazul lui Heather Cynster. Va merge la fel de bine și cu sora ei.

– Foarte bine, ne vom folosi de asta. Scrope recapitulă planul, apoi întâlni privirea lui McKinsey. Cred că ne-am înțeles, domnule. După socotelile mele, ne vom întoarce în Edinburgh gata să o predăm pe domnișoara Cynster la cinci zile după răpire.

– Corect. Urmând drumul pe care l-am stabilit, aproape sigur nu vei întâmpina nici o problemă.

Pentru prima dată, Scrope zâmbi.

– Cum zici dumneata.

McKinsey se ridică. Scrope făcu la fel. Nu era un bărbat scund, dar McKinsey era mai înalt ca el. Cu toate astea, trăsăturile lui Scrope se luminară când zise, încrezător:

–Stați liniștit, vă puteți baza pe mine și pe asociații mei. Sunt, cu adevărat, la fel de nerăbdător ca dumneata să duc la bun sfârșit treaba asta. Buzele lui Scrope se arcuiră când îl însoți pe McKinsey spre ieșirea tavernei. După cum bine ați zis, va fi de bun augur pentru reputația mea.

„După cum bine ați zis, va fi de bun augur pentru reputația mea."

Cu mâinile în buzunarele pantalonilor, cu redingota descheiată și atârnându-i pe umeri, cu vântul bătându-i în față, nobilul care se dădea drept McKinsey stătea pe o ridicătură de piatră nu departe de zidurile palatului Holyrood. Privind înspre nord, către casa lui, își repetă în minte cuvintele de despărțire ale lui Scrope. Nu cuvintele în sine îl îngrijorau – căci, la urma urmelor, erau ale lui – ci faptul că în gura lui Scrope ele căpătaseră o tonalitate de entuziasm fanatic, ca o ușurare deranjant de profundă.

Tipul era mult mai preocupat de promovarea cu îngâmfare a propriei reputații decât îi era pe plac lui McKinsey. Ar fi preferat să n-aibă de-a face cu un personaj de teapa lui Scrope, dar situațiile disperate aveau nevoie de soluții disperate. Dacă nu o răpea pe una dintre surorile Cynster și n-o ducea în nord, ca s-o prezinte mamei lui ca fiind „compromisă", mama lui n-avea să-i dea potirul pe care reușise să-l șterpelească și să-l tăinuiască. Iar dacă nu putea face dovada posesiei respectivului potir până la 1 iulie, urma să-și piardă castelul și pământurile și să fie silit să privească neputincios cum supușii lui – clanul său – aveau să fie dezmoșteniți și alungați de pe moșiile lor vechi de secole.

Avea să-și piardă moștenirea, și ei la fel. Avea să piardă totul, cu excepția celor doi băieți pe care făgăduise să-i crească de parcă ar fi ai lui. Dar ei, asemenea lui, riscau să-și piardă locul cuvenit, singurul loc de pe pământ care le aparținea cu adevărat. Soarta nu-i lăsase altă opțiune decât aceea să dea curs cererii mamei sale, oricât de nebunească ar fi părut.

Din nefericire, prima lui tentativă dăduse greș. Dorind să se țină departe de răpire și încercând totodată să nu folosească mai multă forță decât era necesară, angajase doi răufăcători cunoscuți drept Fletcher și Cobbins. Cei doi o răpiseră pe Heather Cynster

şi o duseseră în nord, dar ea scăpase prin intervenţia unui nobil englez, Timothy Danvers, viconte de Breckenridge. Acum Breckenridge era logodnicul lui Heather Cynster.

Eşecul respectiv îl făcuse pe McKinsey să se vadă nevoit să-l angajeze pe Scrope pentru a o răpi pe Eliza Cynster. Oricât de logic şi-ar fi justificat această acţiune, tot îi displăcea; afacerea pe care tocmai o încheiase îi dădea un sentiment de nelinişte şi de nesiguranţă. Instinctele lui foarte ascuţite îi provocau o iritare permanentă, stăruitoare, asemenea unei cămăşi din stofă aspră.

Nu avusese aceleaşi presimţiri când îi angajase pe Fletcher şi Cobbins; deşi capabili de acte violente, cei doi nu erau genul care să comită o crimă, cel puţin nu cu uşurinţă. Spre deosebire de Scrope, care mai întotdeauna presupunea crima. Cu toate că, în situaţia de faţă, crima nu făcea parte din plan, faptul că omul arătase o înclinaţie deosebită spre ea nu era deloc liniştitor.

Dar McKinsey avea nevoie ca Eliza Cynster să-i fie predată în scurt timp. Termenii înţelegerii cu Fletcher şi cu Cobbins fuseseră să o răpească pe oricare din surorile Cynster – Heather, Eliza ori Angelica –, dar până o răpiseră ei pe Heather, el aflase destule pentru a-şi da seama de greşeala făcută. Se simţise extrem de uşurat că Heather fusese cea pe care puseseră mâna; la cei douăzeci şi cinci de ani ai ei, pregătită de căsătorie, era tocmai potrivită pentru propunerea pe care intenţiona să i-o facă.

Totuşi, nu fusese să fie aşa. Destinul intervenise, şi Heather fugise cu Breckenridge. McKinsey nu fusese prea tulburat, ştiind că mai avea o şansă cu Eliza; la douăzeci şi patru de ani, era la fel de potrivită pentru scopul său. Dar, dacă nu reuşea nici cu Eliza...

Angelica era cea de-a treia şi cea mai tânără din arborele genealogic problematic al familiei Cynster. Teoretic, ar fi putut sluji atingerii scopului său, însă avea doar douăzeci şi unu de ani. N-avea nici un chef să aibă de-a face cu o fată atât de tânără.

Putea să aibă răbdare atunci când era cazul, dar nu era răbdător din fire. Ademenirea unei tinere domniţe nechibzuite pentru a se plia pe dorinţele lui necesita mai mult tact decât avea el.

Iar alternativa de a o obliga presupunea exerciţiul unui grad mai înalt de presiune cu sânge-rece decât se gândea că ar putea el exercita, astfel încât să se mai poată privi în oglindă după aceea.

Deci... Eliza Cynster era sortită să fie, şi pentru asta avea nevoie de talentul lui Scrope şi de hotărârea lui de a reuşi.

Făcuse tot ce-i stătea în putere pentru a-i oferi Elizei siguranţă şi confort, tot ce-i stătea în putere pentru a se asigura că nimic nu avea să meargă prost. Cu toate astea...

Scrutând negura purpurie de la orizont, munţii îndepărtaţi dincolo de care era căminul lui – vâlceaua, lacul şi castelul –, încercă să-şi spună sieşi că făcuse tot ce-i stătea în putere şi că în clipa de faţă se putea întoarce acasă, aşa cum plănuise – la supuşii lui, la castel şi la băieţi –, urmând să revină la timp pentru a-l aştepta pe Scrope să i-o aducă pe Eliza Cynster.

„Onoarea înainte de toate".

Mottoul familiei sale, cuvintele săpate în piatră deasupra porţii principale a castelului şi pe toate şemineurile importante. Onoarea îl împiedica să se dea bătut. Onoarea îi dădea ghes, ca o frământare interioară.

Acum, că-l asmuţise pe Scrope asupra familiei Cynster, că-i explicase cum s-o răpească pe Eliza de sub nasul rudelor ei vigilente, că-şi pusese planul în mişcare, onoarea îl obliga să facă totul cu atenţie. Să-l urmărească pe Scrope şi, pe furiş, să tragă cu ochiul şi să se asigure că nimic nu avea să meargă prost. Să se asigure că Scrope nu avea să-şi depăşească atribuţiile.

Continuă să privească depresiunea plată şi dealurile îndepărtate. Rămase acolo, neclintit, cu mintea tânjind după pace, după o linişte profundă, cu simţurile scormonind după mirosul de pin şi de brad, în timp ce soarele apunea lent şi întunericul punea stăpânire pe împrejurimi.

Umbrele se adânciră. În cele din urmă, se urni. Se îndreptă, cu mâinile tot în buzunare, se întoarse şi urcă poteca până la stradă, apoi o porni spre locuinţa lui din oraş. Cu capul plecat şi cu ochii aţintiţi spre caldarâm, compuse în minte o scrisoare către administratorul moşiei sale, în care îi explica faptul că fusese reţinut şi că urma să se întoarcă în câteva săptămâni. După care speră şi se rugă să fie în stare să se întoarcă acasă alături de Eliza Cynster.

Capitolul 1

Reşedinţa St. Ives
Piaţa Grosvenor, Londra

– Nu-i deloc cinstit.

Elizabeth Marguerite Cynster, cunoscută de toată lumea drept Eliza, îşi înghiţi nemulţumirea în timp ce stătea singură, învăluită de umbra unui palmier uriaş plantat într-un vas aşezat lângă perete în sala de bal a vărului ei celui mai mare. În seara asta, magnifica sală de bal ducală sclipea şi strălucea, fiind gazda celor mai selecte şi mai la modă persoane din înalta societate, înveşmântată în cele mai fine satinuri şi mătăsuri, împodobită cu bijuterii şi cu inele, răpită într-o revărsare captivantă de fericire şi de neţărmurită desfătare.

Cum în protipendada oraşului erau puţine persoane susceptibile să refuze o invitaţie la vals propusă de Honoria, ducesă de St. Ives, şi de influentul ei soţ, Devil Cynster, sala de bal era plină până la refuz.

Lumina candelabrelor strălucitoare sclipea în buclele complex aranjate şi se juca în faţetele nenumăratelor diamante. Rochiile într-o gamă largă de culori se învolburau în ritm de dans, făcând valuri spumoase ce contrastau cu vestimentaţia regulamentară în alb şi negru a partenerilor. Decorul era condimentat cu râsete şi cu frânturi de conversaţie. Un amestec de parfumuri umplea aerul. În fundal, o mică orchestră se străduia să reproducă unul dintre cele mai populare valsuri.

Eliza se uita cum sora ei mai mare, Heather, înconjura ringul de dans în braţele viitorul ei soţ, fostul cel mai popular burlac, Timothy Danvers, viconte de Breckenridge. Chiar dacă balul nu fusese organizat în mod special pentru a sărbători logodna lor,

pentru a o anunța în mod formal și politicos protipendadei, privirea expresivă a lui Breckenridge zăbovind asupra lui Heather era mai mult decât elocventă. Postul preferat al tuturor domnițelor din societate era acum protectorul făgăduit și robul lui Heather lar Heather era a lui. Bucuria de pe chipul ei, care i lumina ochii, striga asta în gura mare.

În ciuda stării de spirit mai puțin bune a Elizei, în mare parte rezultat al evenimentelor care conduseseră la logodna lui Heather, Eliza se bucura sincer, din inimă, pentru sora ei.

Amândouă petrecuseră ani în întregi - realmente *ani* - căutându-și perechea prin lumea bună, prin saloanele și sălile de bal în care tinerele asemenea lor își făceau veacul cu scopul de a-și vâna perechea potrivită și bună de însurătoare. Cu toate astea, nici Heather, nici Eliza, nici Angelica, sora lor mai mică, nu avuseseră norocul de a-i identifica pe domnii sortiți să le fie cavaleri. În mod logic, trăseseră concluzia că respectivii cavaleri, domnii destinați lor, nu erau de găsit în imediata lor apropiere, așa că, tot în mod logic, se hotărâseră să-și extindă căutările în locurile în care se adunau membrii mai retrași, însă la fel de potriviți și de buni de însurătoare, ai anturajului lor.

Strategia respectivă dăduse roade în cazul verișoarei lor mai mari, Amanda, și, cu o mică diferență, și în situația surorii ei gemene, Amelia. Și, chiar dacă într-un fel cu totul diferit, aceeași abordare funcționase și în cazul surorii lor, Heather.

Era limpede că, pentru domnișoarele din familia Cynster, reușita găsirii propriului cavaler depindea de curajul de a depăși limitele cercului obișnuit de cunoștințe. Și exact asta intenționa Eliza, doar că, de când cu cele întâmplate lui Heather la scurt timp după ce pusese piciorul în lumea aceea nebună - adică răpirea ei, salvarea de către Breckenridge și fuga lor împreună -, ieșise la iveală un complot îndreptat către surorile Cynster.

Nimeni nu știa dacă țintele erau doar Heather, Eliza și Angelica ori erau incluse și verișoarele lor mai mici, Henrietta și Mary. Nimeni nu înțelegea motivația acestei amenințări, nici ce anume se urmărea prin răpirea victimei și eventuala ei trimitere în Scoția. Cât despre persoana din spatele acestui plan, nimeni nu avea idee cine era, dar consecința planului era că Liliza și celelalte trei „surori

Cynster" nelogodite fuseseră puse sub pază permanentă. Nu i se permisese să mai pună piciorul în afara casei părinților ei fără să fie însoțită de unul dintre frații ei sau, în lipsa lor, de unul dintre veri – ceea ce era la fel de rău –, care se țineau aproape.

Era complicat. Îi era acum practic imposibil din cercurile limitative ale eşalonului superior al anturajului lor. Dacă încerca asta, un braț puternic, bărbătesc, de frate ori de văr îi atingea umărul și o conducea elegant la locul ei.

Trebuia să recunoască faptul că, din punctul lor de vedere, un astfel de comportament era de înțeles, dar... pentru câtă vreme? Garda lor de corp era activă de trei săptămâni și nu dădea semne de slăbiciune. „Deja am douăzeci și patru de ani, dacă nu-mi găsesc cavalerul anul acesta, la anul nu voi mai prezenta deloc interes."

N-avea obiceiul să bombăne în minte, dar seara se apropia de sfârșit, și, ca de obicei în cazul acestor evenimente pompoase, ea nu se alegea cu nimic. Motiv pentru care îmbrățișa zidul, în penumbra palmierului uriaș; obosise să mai zâmbească și să se prefacă interesată de tânărul foarte potrivit care, de-a lungul întregii seri, încercase să-i capteze atenția.

Ca o fată Cynster bine-crescută, cu o zestre semnificativă, nu dusese niciodată lipsă de potențiali peţitori. Din păcate, nu simțise nici cea mai mică înclinație de a răspunde la avansurile vreunuia dintre ei. Asemenea Angelicăi, Eliza era convinsă că avea să-și recunoască la momentul potrivit cavalerul, dacă nu la prima vedere – după cum credea Angelica –, atunci măcar după câteva ceasuri petrecute în compania lui.

Spre deosebire de ele, Heather fusese mereu nesigură în privința recunoașterii cavalerului ei – îl știa pe Breckenrdge, chiar dacă nu îl cunoștea foarte bine, ani de zile, dar până să trăiască întâmplarea cu răpirea nu pricepuse că el era ursitul. Heather pomenise despre faptul că verișoara ei prin alianță, Catriona, care, fiind întruchiparea pământească a zeității cunoscute prin părțile Scoției drept „Doamna", avea înclinația de a „ști" anumite lucruri, sugerase că Heather avusese nevoie să-l „vadă" limpede pe cavalerul ei, ceea ce se și întâmplase.

Catriona îi dăduse lui Heather un colier și un pandantiv destinate să o ajute pe o tânără domniță să-și găsească adevărata

iubire, cavalerul ei. Catriona zisese că respectivul colier trebuia să fie transmis de la Heather la Eliza, apoi la Angelica, după care la Henrietta și la Mary, înainte de a se întoarce pentru totdeauna în Scoția, la fata Catrionei, Lucilla.

Ridicându-și mâna, Eliza atinse lanțul fin care susținea mărgelele de ametist mărunte care îi împodobeau gâtul; pandantivul de cristal trandafiriu care atârna de el era tăinuit între sânii ei. Lanțul era ascuns sub dantela elegantă a șalului care completa partea de sus a rochiei de mătase aurie. Lănțișorul îi aparținea acum, deci unde era cavalerul pe care se presupunea că acesta avea s-o ajute să-l recunoască?

În mod clar nu era acolo. Nu se arătase nici un domn cu potențial de cavaler. Nu că s-ar fi așteptat să apară vreunul, nu acolo, în crema protipendadei. Cu toate astea, fu cuprinsă de descumpănire și de o teribilă descurajare.

În procesul de căutare a cavalerului ei, Heather o pusese pe jar pe Eliza – fără intenție, dar extrem de eficient. Cavalerul ei nu era de găsit în societatea înaltă, însă ea nici nu mai putea să plece să-l caute în altă parte.

– Ce naiba ar trebui să fac?

Un valet care dădea târcoale sălii de bal, cu o tavă de argint în mână, o auzi și întoarse capul spre penumbră. Eliza îi aruncă o privire scurtă, dar, de îndată ce el o zări, chipul i se destinse și se apropie de ea.

– Domnișoară Eliza.

Cu o ușurare în glas, valetul făcu o plecăciune și îi întinse tava.

– Un domn m-a rugat să vă dau asta. Trebuie să fi trecut deja vreo jumătate de ceas de atunci. Nu v-am putut găsi în mulțime.

Întrebându-se ce domn plicticos îi trimitea bilețele, Eliza luă hârtia împăturită de pe tavă.

– Mulțumesc, Cameron.

Valetul era din casa părinților ei și dădea acum o mână de ajutor la St. Ives, cu prilejul balului.

– Cine era, ai idee?

– Nu, domnișoară. Nu mi-a fost înmânat personal, ci altui valet. El mi-a dat biletul.

– Mulțumesc, zise Eliza, concedîndu-l cu o mișcare a capului.

Înclinându-se ușor, Cameron se retrase. Fără prea mari așteptări, Eliza despături biletul. Scrisul era îndrăzneț, o serie de semne aspre, întunecoase, pe hârtia imaculată. Un stil foarte masculin. Îndoind hârtia pentru ca lumina să cadă pe scris, Eliza citi:

Vino să ne vedem în salonul din spate, dacă ai curaj. Nu, nu ne cunoaștem. Nu semnez acest bilet, pentru că numele meu nu înseamnă nimic pentru tine. Nu am fost prezentați unul altuia și nici nu e vreo doamnă de față care să fie martoră la întâlnirea noastră. Cu toatea acestea, faptul că sunt aici, luând parte la acest bal, e o dovadă limpede a trecutului meu și a poziției mele sociale. Și știu unde este salonul din spate.

Cred că a venit vremea să ne întâlnim între patru ochi, fie și numai pentru a afla dacă avem ceva în comun în asemenea măsură încât să ne putem simți înclinați să dezvoltăm această relație.

Închei acest bilet așa cum l-am început: vino să ne vedem în salonul din spate, dacă ai curaj.

Te aștept.

Eliza nu-și putu reține un zâmbet. Ce... obraznic! Ce îndrăzneț! A-i trimite un asemenea bilet în casa verișoarei sale, chiar sub nasul doamnelor respectabile și al întregii ei familii.

Cu toate astea, oricine ar fi fost, aștepta răbdător, acolo, în casă, și, dacă știa unde se afla salonul din spate...

Citi biletul încă o dată, luptându-se cu sine însuși, dar nu vedea nici un motiv pentru care nu s-ar fi furișat către salonul din spate, pentru a descoperi cine îndrăznise să-i trimită un astfel de bilet.

Ieșind din ascunzătoare, se strecură cu iuțeală, cât putu de discret, prin sala încă extrem de aglomerată. Era sigură că autorul biletului era punctual – nu-l cunoștea; nu se văsuseră niciodată. Nu știa nici un domn căruia să-i fi trecut prin minte să-i trimită o asemenea convocare scandaloasă la o întâlnire particulară în reședința St. Ives.

Fu cuprinsă de entuziasm şi de nerăbdare. Pesemne aceasta era clipa aşteptată, aceea în care cavalerul avea să se înfăţişeze înaintea ochilor ei.

Trecând dincolo de o uşă joasă, parcurse în grabă culoarul, coti apoi pe un altul, apoi pe încă unul, din ce în ce mai puţin luminat, croindu-şi drum cu hotărâre către colţul din spate al uriaşului conac. Bine ascuns în zonele rezervate doar proprietarilor, departe de saloanele de primire şi de larma lor, salonul din spate avea ieşire spre grădinile din spatele casei. Honoria poposea acolo adesea în timpul după-amiezii, privind la copiii ei care se jucau pe pajiştea de dincolo de terasă.

În cele din urmă, Eliza ajunse la capătul ultimului culoar. Avea în faţă uşa salonului. Nu stătu prea mult pe gânduri; răsucind mânerul, deschise uşa şi intră.

Lămpile nu erau aprinse, dar lumina lunii se strecura prin ferestre şi prin uşile de sticlă ce dădeau înspre terasă. Aruncă o privire în jur, dar nu zări pe nimeni, aşa că închise uşa şi înaintă în încăpere. Poate că el o aştepta într-unul dintre fotoliile îndreptate cu faţa spre fereastră. Se apropie de fotolii, dar văzu că erau goale. Rămase pe loc. Ridică din sprâncene. Se dăduse bătut şi plecase?

– Hei! Dădu să se întoarcă. E cineva aici?

Un zgomot uşor se auzi din spatele ei. Se răsuci, dar era prea târziu. Un braţ puternic îi cuprinse mijlocul şi o trase cu putere, lipindu-i spatele de un trup zdravăn de bărbat. Ea îşi deschise gura...

O palmă uriaşă se năpusti asupra ei şi îi apăsă o bucată de pânză albă peste gură şi peste nas. Şi o ţinu îndelung acolo.

Ea se luptă, trase aer în piept: mirosul era teribil de dulce, siropos... Muşchii i se destinseră. În vreme ce se încovoia, se luptă să îşi întoarcă totuşi capul, dar palma cea grea îi urmărea mişcările, ţinându-i aproape de gură şi de nas teribila bucată de pânză...

Până când realitatea din jur se făcu nevăzută, şi ea fu înghiţită de întuneric.

Când Eliza îşi reveni, se trezi într-o legănare care-i făcea rău la stomac. Se zdruncina, se balansa şi părea să nu se poată opri. Apoi

simțurile i se ascuțiră și recunoscu huruitul roților de trăsură pe pietriș. O trăsură. Se afla într-o trăsură care se îndrepta către...

„Dumnezeule! Am fost răpită."

O cuprinse uluirea plină de groază, urmată de o panică în toată regula. Asta o ajută să se concentreze. Nu încercase încă să deschidă ochii; își simțea pleoapele grele, la fel ca picioarele. Simpla ridicare a unui deget presupunea un mare efort. Nu credea că avea mâinile sau picioarele legate, dar, cum de-abia reușea să-și adune puterile să gândească, asta nu însemna mare lucru, pentru moment.

Pe lângă asta, mai era cineva – două persoane chiar – împreună cu ea în trăsură.

Rămase așa cum era când se trezise, îngrămădită într-un colț, cu capul plecat în față, și încercă să se folosească de celelalte simțuri pentru a percepe ceva. Când acestea îi spuseră doar că mai era o persoană pe locul de lângă ea și o alta pe locul din față, își lăsă capul să se legene la următorul hop al trăsurii, apoi se strădui să privească pe sub gene.

Bărbatul de vizavi de ea părea un gentleman, după felul în care era îmbrăcat. Trăsăturile chipului său erau aspre, alungite, iar maxilarul – pătrățos. Avea părul castaniu-închis, ondulat, tuns foarte îngrijit. Era înalt, bine făcut, mai curând musculos decât masiv. Se gândi că de trupul acesta fusese lipită acolo, în salonul din spate. Iar mâna lui mare îi ținuse la gură pânza aceea care mirosea înfiorător...

Capul îi pulsa; stomacul i se întoarse pe dos la amintirea mirosului acelei pânze. Respirând adânc pe nas, alungă din minte amintirea acelor senzații și își îndreptă atenția către persoana de lângă ea.

Era o femeie. Fără să-și miște capul, nu-i putea vedea fața, dar rochia care îi acoperea picioarele îi dădea de înțeles că era slujnica vreunei doamne. O slujnică a unei doamne din înalta societate, probabil o cameristă; materialul închis la culoare al rochiei era de calitate, cum n-ar fi avut o simplă slujnică.

„La fel cum s-a întâmplat cu Heather." Și sora ei beneficiase de o slujnică atunci când fusese răpită. Familia ei considera asta o dovadă a faptului că în spatele răpirii se afla un nobil; cine s-ar

fi gândit la o slujnică? Se părea că povestea se repeta. Oare bărbatul care şedea vizavi de ea era răufăcătorul de viţă nobilă?

Studiindu-l din nou, Eliza bănui că nu. Heather fusese răpită de nişte răufăcători tocmiţi, şi totuşi – din ce-şi putea da seama, prin comparaţie cu descrierile lui Heather – bărbatul acesta şi slujnica păreau de soi mai bun decât cei care o răpiseră pe Heather, deşi păreau angajaţi pentru a duce la îndeplinire această sarcină.

Mintea i se limpezea; acum gândea cu mai multă uşurinţă. Dacă aceasta era o repetare a răpirii lui Heather, urmau să o ducă pe Eliza în nord, către Scoţia. Întorcându-şi privirea, scrută drumul pe care-l zărea pe geamul trăsurii. Continuând să se prefacă inconştientă, privi pe ascuns; îi luă ceva vreme, dar, în cele din urmă, fu încredinţată că trăsura nu se îndrepta către nord. Mergea pe drumul pe care o apucase familia ei când o vizitaseră pe Lady Jersey la Osterley Park.

O duceau înspre miazănoapte. Sau poate nici măcar nu o duceau prea departe de Londra? Dacă n-o luaseră spre nord, oare familia ei avea să ştie în ce direcţie s-o caute? Aveau să presupună cu toţii că era dusă în nord, asta când aveau să-şi dea seama că fusese răpită.

Oricine erau aceşti oameni, erau îndrăzneţi şi inteligenţi. Fraţii şi verii Elizei o păziseră cel mai straşnic pe ea, dintre toate fetele Cynster, dar slăbiseră vigilenţa în singurul loc în care crezuseră că era în siguranţă la conacul St. Ives.

Nimeni nu şi-ar fi închipuit că răpitorii ar îndrăzni să dea lovitura în locul acela, cu atât mai puţin în seara aceea. Conacul era plin de oaspeţi, de membri ai familiei, de mai mulţi reprezentanţi ai personalului de pe moşiile Cynster, şi toţi aceştia o cunoşteau.

În ciuda dorinţei ei de mai devreme, acum ar fi dat orice să-i vadă pe Rupert ori pe Alasdair, sau chiar şi pe unul dintre verii ei aroganţi, venind călare în urma lor. După ce îi dăduseră atâtea bătăi de cap, unde erau protectorii ei, acum, când avea nevoie de ei? Se încruntă.

– S-a trezit.

Cel care vorbise era bărbatul. Fidelă prefăcătoriei ei, Eliza îşi destinse chipul încetişor, ca şi când încruntătura ar fi fost în sorţi

Lăsându-şi pleoapele să se închidă complet, rămase nemişcată, nu dădu nici un semn că auzise.

Femeia se apropie de ea şi Eliza simţi că îi fixa chipul cu privirea.

– Eşti sigur?

Cu siguranţă femeia era cameristă; avea o dicţie bună, iar tonul ei era al unei slujnice de soi care i se adresa unei persoane egale cu ea. Ceea ce întări bănuiala Elizei că bărbatul era tot un năimit, nu personajul misterios despre care ei credeau că se afla în spatele răpirii lui Heather. După o clipă, bărbatul răspunse:

– Se preface. Foloseşte laudanumul.

„Laudanum?"

– Ziceai că el ţi-a spus să nu-i dai nimic şi să nu-i faci nici un rău.

– Aşa mi-a spus, dar trebuie să ne mişcăm repede, şi avem nevoie ca ea să fie adormită. Şi, apoi, el nu va afla niciodată.

„Care el?"

– Bine.

Femeia începu să scotocească într-o geantă.

– Va trebui să mă ajuţi.

– Nu!

Eliza îşi reveni în simţiri, cu gândul de a-l convinge să n-o adoarmă din nou, dar îşi supraestimase revenirea. Vocea îi era doar o şoaptă aspră. Încercă să o dea deoparte pe femeia brunetă, cu ochi întunecaţi, care se aplecase înspre ea cu o sticluţă de medicamente ce conţinea un lichid gălbui, dar braţele ei nu avură destulă putere. Apoi bărbatul îi apucă strâns ambele încheieturi într-o singură mână, iar cu cealaltă îi prinse bărbia, ţinându-i capul pe spate.

– Acum! Toarnă-i-l pe gât!

Eliza se luptă să-şi închidă gura, dar bărbatul îi apăsa în colţul maxilarului cu degetul, iar femeia îi turnă cu iscusinţă conţinutul sticluţei printre buze. Eliza încercă să nu înghită, însă lichidul i se prelinse pe gât... Bărbatul o ţinu până când muşchii i se destinseră şi medicamentul o făcu să cadă moale.

*

Trecură mai multe zile până când Eliza reuși să își revină din nou îndeajuns pentru a gândi. Cât timp se scursese, asta nu știa cu exactitate; o țînuseră adormită, înghesuită în colțul trăsurii, și continuaseră să înainteze, din câte își putea da seama, fără nici o oprire.

Își simțea tot trupul extrem de slăbit. Cu ochii închiși, își lăsă mintea să pună lucrurile în ordine și să adune frânturile neclare de informație și observațiile disparate pe care reușise să le facă în scurtele clipe dintre administrarea a două doze de somnifer.

O scoseseră din Londra pe drumul care ducea către apus; își amintea asta. Apoi, la răsăritul soarelui, ajunseseră la Oxford; zărise în fugă clopotnițele bine cunoscute profilându-se pe cerul care începuse a se lumina.

După acea primă doză de laudanum, fuseseră foarte riguroși în folosirea medicamentului, silind-o să capituleze doar pentru a o menține amețită și somnoroasă, incapabilă de a întreprinde ceva, cu atât mai puțin de a evada. Așa că avea amintiri vagi ale trecerii prin alte orașe, ale turlelor de biserici și ale piețelor publice, dar singurul loc pe care și-l amintea cu oarecare siguranță era York. Trecuseră prin apropierea catedralei... Avea senzația că asta se întâmplase mai devreme în cursul dimineții aceleia. Bătaia clopotelor fusese atât de sonoră, încât o trezise aproape complet, dar, după aceea, trăsura se întorsese și trecu dincolo de poarta orașului, iar ea se cufundase din nou în somn. Aceea fusese ultima trezire. Acum, legănându-și capul, cu pleoapele tot prea grele pentru a le deschide, se folosi de celelalte simțuri pentru a aprecia situația.

Simți mirosul mării. Parfumul sărat, ușor de remarcat, era puternic, iar briza care trecea pe lângă ușa trăsurii era aspră și proaspătă. Auzi pescărușii, cu inconfundabilul lor croncănit hărâit. Deci trecuseră de York și se deplasau de-a lungul coastei.

Ce însemna asta?

Era departe de Londra, căci, odată ieșită de pe drumul care se îndrepta către nord, cunoștințele ei despre împrejurimi erau insuficiente. Dar, dacă trecuseră prin Oxford, apoi prin York, se părea că, într-adevăr, răpitorii ei o duceau în Scoția, ferindu-se însă de drumul principal care se îndrepta către nord, fără

îndoială din cauza faptului că familia ei avea să-l bată în lung și-n lat căutând-o.

Dacă răpitorii ei evitau să meargă pe drumul principal, era posibil să nu li se poată da de urmă – în tot cazul, nu pe drum. Ceea ce, după cum bănuia ea, însemna că nu avea să-i sară nimeni în ajutor... Sau, cel puțin, că nu putea să conteze pe faptul că familia ei avea să intervină și să o salveze. Trebuia să se salveze singură. Gândul acesta îi dădu fiori. Aventura nu era punctul ei forte. Lăsa asta pe seama lui Heather și mai ales a Angelicăi; spre deosebire de ele, ea era sora liniștită. Sora mijlocie. Cea care cânta dumnezeiește la pian și la harpă și căreia îi plăcea să brodeze. Dar, dacă voia să scape – și era destul de sigură că voia –, trebuia să se descurce singură, de dragul ei.

Trase puternic aer în piept, se sili să-și deschidă ochii și își privi cu atenție însoțitorii. Era prima dată când avea ocazia să-i vadă în lumina zilei; de obicei, când observau că se trezea, o adormeau repede la loc. Acum credea că însoțitoarea – pe care inițial o luase drept cameristă – era o asistentă medicală, de felul acelora pe care familiile înstărite din înalta societate le angajau pentru a avea grijă de rudele în vârstă. Femeia era curățică, eficientă, avea un vocabular îngrijit și părea prezentabilă. Părul ei bogat era strâns într-un coc sobru la ceafă; chipul palid și trăsăturile ei sugerau că se născuse probabil într-o familie bună pe care o ajunseseră vremurile grele.

Cu siguranță, trăsăturile ei, mai cu seamă ochii, aveau o anume asprime. Asistenta avea, după cum socoti Eliza, cam aceeași greutate și înălțime ca ea – era destul de înaltă, cu o constituție suplă – și, probabil, câțiva ani în plus. Cu toate astea, fiind asistentă, era mult mai puternică.

Eliza își mută privirea asupra bărbatului, care de-a lungul întregii călătorii rămăsese așezat vizavi de ea. Îl văzuse mai de aproape de câteva ori, atunci când o ținuse pentru ca asistenta să-i poată administra somniferul. Nu era moșierul misterios; își amintea descrierea pe care i-o făcuse Breckenridge personajului: „un chip sculptat în granit, cu ochi ca de gheață". Deși bărbatul care stătea în fața ei avea trăsături fine, nu erau în mod deosebit rafinate sau plăcute, iar ochii lui erau căprui-închis.

– S-a trezit din nou.

De data asta, cea care observase era asistenta. Bărbatul se uită afară pe geam. Își întoarse privirea către Eliza.

– Vrei s-o adormim la loc? întrebă femeia.

Bărbatul o privi pe Eliza în ochi, stăruitor. Ea îi susținu privirea, fără să spună nimic. Bărbatul clătină din cap, gânditor. După o clipă interminabilă, răspunse:

– Nu.

Eliza răsuflă ușurată. Îi ajunseseră atâtea medicamente. Bărbatul se mișcă, își aranjă picioarele, apoi o privi pe asistentă.

– Avem nevoie să își revină la starea ei de sănătate excelentă înainte de a ajunge la Edinburgh, deci ar fi mai bine să oprim de acum administrarea somniferelor.

„La Edinburgh?" Eliza își înălță capul, își îndreptă umerii și își sprijini spatele de bancheta trăsurii, apoi îl studie pe bărbat în mod fățiș și aproape trufaș.

– Cine ești?

Glasul îi era aspru, încă slăbit. Bărbatul îi întâlni privirea, strânse din buze și își înclină capul.

– Scrope. Victor Scrope. Privirea lui se îndreptă către asistentă. Iar ea este Genevieve. Întorcându-și ochii spre Eliza, Scrope continuă: Eu și Genevieve, împreună cu vizitiul, am fost trimiși de către tutorele tău să te aducem înapoi din Londra cea rău famată, unde ai fugit de pe moșia lui.

Eliza îl ascultă spunându-i cam aceeași poveste pe care răpitorii lui Heather o folosiseră pentru a se asigura de colaborarea ei.

– Mi s-a spus, continuă Scrope, că, asemenea surorii tale, ești destul de inteligentă cât să pricepi că, dată fiind povestea noastră, orice încercare de a atrage atenția și de a-ți expune cuiva cauza în timpul călătoriei va avea drept consecință distrugerea ireversibilă a reputației tale.

Când își ridică o sprânceană către ea și rămase în așteptare, Eliza aprobă din cap în mod politicos.

– Da. Înțeleg.

Vocea îi era tot slăbită, șoptită, dar puterea îi revenea.

– Minunat, zise Scrope. Am să-ți mai spun că în scurt timp vom ajunge în Scoția, unde orice încercare de a căuta ajutor va fi chiar

mai zadarnică. Şi, în caz că ai fost prea slăbită ca să poţi observa, am evitat să mergem pe drumul principal care duce spre nord. Chiar dacă faimoasa ta familie va scotoci în lungul şi-n latul lui, nimeni nu va găsi nici un semn al trecerii tale pe-acolo. Scrope o privi insistent în ochi. Deci nu există şanse de salvare din direcţia aceea. Următoarele zile vor fi mai uşoare pentru noi toţi dacă accepţi că eşti prizoniera mea şi că vei rămâne captivă până când te voi preda în mâinile celui care m-a angajat.

Încrederea lui glacială şi plină de calm te ducea cu gândul la o cuşcă de fier. Eliza aprobă iarăşi din cap, dar, spre surprinderea ei, mintea revedea deja cele întâmplate, le evalua, căutând o cale de scăpare. Faptul că Scrope o pomenise pe Heather îi confirmă faptul că, într-adevăr, cel care îl angajase era acelaşi personaj misterios care se aflase şi în spatele răpirii lui Heather, iar Eliza era convinsă că nu îşi dorea să ajungă pe mâinile lui. A aştepta să scape după ce era predată ar însemna să se arunce din lac în puţ. Aşadar, dacă nu se putea baza pe nici un ajutor din partea familiei sale, cum avea să scape?

Întorcându-şi capul, privi peisajul de afară; la orizont, dincolo de stâncile ascuţite, putea zări marea care strălucea în lumina apusului. Dacă în dimineaţa aceea trecuseră prin York... nu era sigură, dar bănuia că, indiferent de drumul pe care o apucaseră, trebuiau să mai treacă cel puţin printr-un oraş important înainte de graniţă. Nu voia să aştepte trecerea graniţei pentru a acţiona. După cum subliniase Scrope, trecerea în Scoţia avea să-i reducă substanţial şansele de evadare. Şi avea nevoie să evadeze. Cu povestea răpitorului ei pregătită, încercarea de a se elibera de una singură n-ar fi condus decât la un dezastru social.

La fel ca şi în cazul lui Heather, avea nevoie ca eroul ei să-şi facă apariţia şi s-o salveze din primejdie. Heather se alesese cu Breckenridge. După ea cine avea să vină? Nimeni, fiindcă n-avea nimeni habar unde se afla.

Breckenridge asistase la răpirea lui Heather; o urmărise de la bun început. Dar era sigură că nimeni nu ştia unde dispăruse ea. Dacă voia s-o salveze cineva, trebuia să facă neapărat ceva pentru a facilita acest lucru. Îşi dori s-o fi avut pe Angelica lângă ea; sora ei mai tânără ar fi venit cu o mulţime de idei, insistând

cu entuziasm să le încerce. Spre deosebire de ea, Ellizel nu i trece prin cap nici un plan inteligent în afara aceluia de a se folosi de singura slăbiciune a poveştii răpitorilor ei, care susţineau că o duceau înapoi tutorelui ei.

Dacă ar fi putut atrage atenţia cuiva care o cunoştea, cuiva din înalta societate, atunci povestea răpitorilor ei n-ar mai fi avut sens. Şi, date fiind averea şi influenţa familiei sale, existau toate şansele ca faptul şocant de a se fi aflat în mâinile răpitorilor ei vreme de mai multe zile şi nopţi la rând să fie muşamalizat.

Dar orice salvare de genul ăsta trebuia să se petreacă de această parte a graniţei; odată ajunsă în Scoţia, şansele de a întâlni pe cineva care să o cunoască şi capacitatea respectivei persoane de a o lua din mâinile răpitorilor ei aveau să fie mult reduse.

Cuibărindu-se la loc în colţul ei din trăsură, îşi îndreptă privirea înainte, scrutând fiecare vehicul care mergea în direcţia lor. Dacă ar zări pe cineva cunoscut... În acel colţ îndepărtat al Angliei, cunoştea bine doar două familii – Varisey la Wolverstone şi Percy la Alnwick. Dar, dacă răpitorii ei continuau să evite drumul principal spre nord, şansele ei de a zări vreun membru al acestor familii nu erau prea mari.

– Cât mai avem până trecem graniţa? îl întrebă ea pe Scrope, privindu-l direct.

Reuşise să facă întrebarea să pară destul de nepăsătoare. Scrope privi afară, apoi scoase un ceas de buzunar şi se uită la el.

– De-abia a trecut ora prânzului. Vom fi în Scoţia spre sfârşitul după-amiezii. Punându-şi ceasul la loc în buzunar, se uită la Genevieve. Vom înopta la Jedburgh, cum am stabilit, apoi, mâine-dimineaţă, ne îndreptăm către Edinburgh.

Eliza privi din nou afară, holbându-se la drum. Fusese de două ori în Edinburgh. Dacă urmau să plece din Jedburgh de dimineaţă, trebuiau să ajungă în capitala Scoţiei până la amiază, şi, din câte lăsase Scrope să se înţeleagă, acela era locul în care urmau să o predea necunoscutului.

Dar dacă nu aveau să treacă graniţa decât târziu în după-amiaza aceea, iar acum de-abia trecuse de ceasul prânzului, era aproape sigură că drumul de coastă pe care se aflau urma să-i conducă prin Newcastle-Upon-Tyne, următorul oraş important

pe lângă Wolverstone și Alnwick și, dacă își amintea bine, trăsura trebuia să traverseze întregul oraș pentru a ieși pe drumul spre Jedburgh.

Dacă era zi de târg, sau chiar dacă nu era, trecerea lentă prin Newcastle-Upon-Tyne era cea mai bună șansă pe care o avea de a atrage atenția cuiva cunoscut, într-un oraș în care acel cineva ar fi putut chema cu ușurință autoritățile în ajutor. N-o fi fost aventura punctul ei forte, dar atâta lucru putea să facă. Cu asta s-ar putea descurca.

Sprijindu-se de spătar, privi pe geam și așteptă să zărească acoperișurile din Newcastle. Soarele pătrundea printre nori și strălucea puternic; căldura îi indusese o stare de somnolență, dar se luptă cu ispita de a adormi. Se răsuci, se îndreptă, se întinse și se așeză mai bine. Sclipirea următoarei bucăți de drum, umedă după o rafală de ploaie de primăvară, îi răni privirea.

Închise ochii, avea nevoie de asta, măcar pentru o clipă. Doar până când disconfortul se domolea.

Eliza se trezi de la o hurducătură. Pentru o clipă, nu-și aminti nimic... Apoi memoria îi reveni. Își aduse aminte ce așteptase, se uită pe geam și bănui că trebuia să fi trecut mai mult de un ceas. Traversau un pod de dimensiune medie; sunetele scoase de roți pe șipcile din lemn o treziseră.

Cu inima bătându-i nebunește în piept, se ridică și privi afară, la casele aliniate pe marginea drumului. Se simți ușurată. Păreau a se îndrepta spre Newcastle-Upon-Tyne. Nu ratase ocazia. Foindu-se pe locul ei, își detensionă umerii și spatele, apoi, cu coloana dreaptă, se așeză ca să privească din nou pe geam. Dorindu-și să zărească pe cineva cunoscut străbătând străzile orașului. Poate Minerva, ducesă de Wolverstone, ieșise la cumpărături. De preferat, împreună cu soțul ei.

Eliza nu se putea gândi la nimeni mai capabil de salvarea ei decât Royce, ducele de Wolverstone.

Simți privirea vigilentă a lui Scrope îndreptată spre ea, dar nu-i dădu atenție. Trebuia să stea cu ochii în patru. Odată ce avea să zărească pe cineva, intenționa să acționeze și avea să fie prea târziu pentru ca Scrope s-o oprească.

Însă, cu cât înaintau mai mult, casele se răreau, până ce dispărură cu totul. Se trezise tocmai când ieşeau din oraş, nu după cum crezuse, înainte de-a intra în el. Ratase ocazia. Ce mai bună ocazie şi, după toate probabilităţile, singura şansă de a atrage atenţia cuiva care o cunoştea.

Pentru prima dată, simţi cum o copleşeşte grija. Se simţea de parcă primise o lovitură în plexul solar. Înghiţi; încetişor, se lăsă din nou pe spate pe banchetă. Cu mintea aiurea, nu se uită la Scrope, dar simţi că el privea în zare, slăbindu-şi vigilenţa. Ştia că de acum avea puţine şanse de a-i mai zădărnici planul.

– Acesta a fost ultimul oraş mare de dinainte de graniţă, zise Scrope, adresându-i-se, chipurile, lui Genevieve. De aici până la Jedburgh e mai mult câmp deschis. Taylor ar trebui să ne ducă acolo înainte de apus.

Genevieve scoase un mormăit de aprobare. Eliza se întrebă dacă Scrope putea să-i citească gândurile. Dacă scopul lui fusese s-o descurajeze şi s-o întristeze, atunci reuşise. Continuă să privească afară pe geam, stăruind cu privirea, chiar dacă îşi pierduse orice speranţă. Era limpede că acela nu era drumul principal spre nord; mersese de câteva ori pe drumul drept de la Newcastle la Alnwick. Nu mai călătorise pe drumul acesta niciodată, dar câmpiile începuseră deja să tivească marginile lui. Acoperişurile pe care le zărea acum erau ale colibelor şi ale fermelor.

Trăsura continua să se clatine, îndreptându-se spre nord, cu roţile huruind în ritm constant, stăruitor. Din când în când, pe lângă ea trecea câte un alt mijloc de transport, de cele mai multe ori, căruţe. Treptat, drumul se îngustă. De fiecare dată când trăsura întâlnea un alt vehicul mergând în sens contrar, ambele trebuiau să încetinească pentru a trece.

Eliza clipi. Nu se îndreptă, străduindu-se în schimb să rămână liniştită – era tristă. Nu voia să dea nici un semn care i-ar fi putut atrage atenţia lui Scrope. Dacă din întâmplare cineva ar fi putut să le iasă în cale, cu o trăsură, cu un faeton sau cu o căruţă îndreptându-se către sud, spre Newcastle, ea stătea pe partea potrivită a trăsurii pentru a nu atrage atenţia persoanei respective.

Situaţia ei era disperată. Chiar de ar fi zărit un moşier – orice fel de nobil –, trebuia să fie pregătită să prindă momentul

şi să strige după ajutor. După cum stăteau lucrurile, familia ei nu ştia unde era dusă. Chiar dacă persoana pe care ar fi pus-o în gardă n-ar fi făcut nimic altceva decât să scrie cuiva în Londra, tot ar fi fost de ajuns. Cineva i-ar anunţa pe părinţii ei.

Trebuia să creadă asta. Trebuia să pună pe cineva în gardă, iar această porţiune de drum de dinainte de graniţă era ultima ei şansă. Dacă se ivea vreo ocazie, de orice natură, trebuia să o folosească.

Cu privirea fixă, aparent neuitându-se la nimic, scrutând drumul ce se aşternea înainte, îşi jură că aşa avea să facă. Pesemne că nu era la fel de încăpăţânată ca Heather şi nici la fel de neînfricată ca Angelica, dar în nici un caz nu avea de gând să se lase dată pe mâna unui moşier scoţian fără a se lupta câtuşi de puţin pentru libertatea ei.

Era ea sora cea liniştită, dar asta nu însemna că era o marionetă.

Jeremy Carling îşi mână cabrioleta după o cotitură bruscă, apoi domoli ritmul şi-şi văzu de drum, către sud, în prima etapă a lungii sale călătorii spre Londra. Părăsise castelul Wolverstone la amiază, dar, în loc să o apuce spre miazăzi prin Rothbury şi Pauperhaugh, pentru a ieşi pe drumul către Morpeth şi Newcastle-Upon-Thyne, drumul pe care o lua de obicei şi care ajungea la castel, alesese drumul spre miazănoapte, către liziera de nord a pădurii Harwood, ajungând la drumul secundar către Newcastle, chiar la sud de Otterburn. Îi plăcea să vadă câmpiile proaspete, şi, cu toate că drumul mai puţin umblat de peste dealuri îl încetinise, priveliştea compensa din plin acest neajuns.

Cu un drum mai bun sub roţile cabrioletei sale, îl îngădui ultimei sale achiziţii, un pursânge întunecat la culoare pe care îl botezase Jasper, să îşi exerseze alergarea. După-amiaza se stingea în urma lui, dar tot avea să ajungă la Newcastle şi la hanul la care de obicei sosea cu mult înainte de lăsarea întunericului. Eliberat de necesitatea de a se gândi la ceva practic, mintea lui hoinărea, aşa cum făcea de obicei, contemplând hieroglifele antice, căci studiul hieroglifelor era pasiunea vieţii lui.

Prima dată devenise fascinat de semnele ezoterice atunci când, la moartea părinților lui, el și sora lui Leonora fuseseră trimiși să locuiască împreună cu unchiul lor văduv, Sir Humphrey Carling. La vremea aceea, Jeremy avea doisprezece ani și era extrem de curios, o trăsătură de caracter pe care și-o păstrase. Humphrey era recunoscut încă de pe atunci ca o autoritate în limbile dispărute, mai ales în scrierea mesopotamiană și sumeriană: casa lui gemea de suluri și de tomuri învechite, de papirusuri și de cilindri cu inscripții.

Încetinindu-l pe Jasper la o cotitură, Jeremy se gândi la vremurile acelea îndepărtate și zâmbi.

Textele străvechi, limbile moarte, hieroglifele îl captivaseră din prima clipă când își aruncase ochii asupra lor. Traducerea lor, descifrarea secretelor se transformase în curând într-o pasiune. În timp ce fiii altor aristocrați mergeau la Eton și la Harrow, el, caracterizat de la o vârstă fragedă drept un elev isteț și silitor, avusese ca mentori învățători particulari și pe Humphrey, un remarcabil om de știință. Dacă alți tineri de vârsta lui aveau vechi prieteni de la școală, el avea colegi în vârstă.

Și viața aceea i se potrivea întru totul; se simțea ca peștele în apă.

Cum atât el, cât și Humphrey erau independenți din punct de vedere financiar, în cazul lui datorită unei moșteniri substanțiale de la părinții săi, el și cu unchiul său se cufundaseră plini de bucurie, lucrând cot la cot, în tomurile lor antice, îndepărtându-se de lumea mondenă, preferând compania oamenilor de știință asemenea lor.

Dacă situația le-ar fi îngăduit-o, ar fi continuat să se izoleze în mod confortabil pentru tot restul vieții lor, dar ieșirea lui Jeremy de sub tutela lui Humphrey, petrecută cu câțiva ani în urmă, se întâmplase să coincidă cu o explozie a interesului public pentru toate lucrurile vechi. La rândul ei, aceasta condusese la dese solicitări pentru consultație venite din partea unor instituții particulare și a unor familii înstărite care doreau să verifice autenticitatea și valoarea unor tomuri descoperite în colecțiile lor. Cu toate că Humphrey mai oferea ocazional consultanță, era din ce în ce mai slăbit pe măsură ce înainta în vârstă, astfel

încât conducerea afacerii înfloritoare de consultanță în domeniul antichităților se baza în principal pe Jeremy.

În prezent, el avea o asemenea reputație, încât proprietarii de manuscrise vechi ofereau uneori sume fabuloase în schimbul părerii lui. În anumite cercuri era la modă să fii capabil să afirmi că un anume sul mesopotamian fusese studiat de nimeni altcineva decât reputatul Jeremy Carling.

La gândul acesta, Jeremy își arcui buzele. Și mai urmă un gând: soțiile domnilor care doreau o părere erau la fel de nerăbdătoare să-i primească vizita, pentru a se putea lăuda apoi că avuseseră ocazia să-l găzduiască pe celebrul, dar atât de retrasul om de știință.

În termeni sociali, această evitare a vieții mondene avusese repercusiuni asupra lui. Date fiind educația aleasă, relațiile și respectul de care se bucura, era asigurat din punct de vedere financiar, iar pentru multe dintre gazdele sale, caracterul său retras îl făcea un premiu de dorit; îl uluiau manipulările la care recurseseră unele dintre ele pentru a-l captura în cercurile sociale și pentru a-l ține prizonier pe veci. Nimeni nu reușise și nimeni nu avea să reușească; îi plăcea viața lui tihnită.

Deși consultanța oferită lumii largi era productivă și adesea plină de satisfacții, el alegea să-și petreacă mare parte din vreme în bibliotecă, traducând, studiind și publicând lucrări pe marginea unor obiecte care fie își croiseră drum către el, fie îi fuseseră aduse, în calitate de renumit om de știință și colecționar, de diverse instituții onorabile angajate în cercetarea serioasă a vechilor civilizații. Aceste studii și contribuții academice urmau să alcătuiască mare parte – partea cea mai importantă – din testamentul său științific; domeniul acela avea să constituie pentru totdeauna principala sa preocupare științifică.

În această privință, el și Humphrey se asemănau foarte mult, amândoi fiind perfect mulțumiți să stea în imensele lor biblioteci – câte una pentru fiecare – din casa pe care o împărțeau în Montrose Place din Londra, pentru a se apleca asupra vreunui tom învechit. Singura ispită care îi scotea garantat din izolarea lor științifică era perspectiva descoperirii vreunei comori necunoscute.

Cercetătorii ca ei trăiau pentru astfel de clipe. Emoția găsirii unui text antic, de mult pierdut, era asemenea unui drog, unul de care erau, ca tipologie, dependenți în chip irecuperabil. O astfel de ispită îl atrăsese departe de Northumberland, la castelul Wolverstone, căminul lui Royce Varisey, duce de Wolverstone, și la ducesa lui, Minerva. Royce și Minerva erau prieteni apropiați ai Leonorei și ai soțului ei, Tristan Wemyss, viconte de Trentham; de-a lungul anilor, Jeremy ajunsese să cunoască destul de bine perechea ducală. Prin urmare, când Royce se apucase să catalogheze uriașa bibliotecă a răposatului său tată și descoperise o carte veche despre hieroglife, i se adresase lui Jeremy pentru o părere.

Zâmbind în sinea lui, Jeremy trase de hățuri și îl mână pe Jasper cel întunecat la pas. Fusese norocos: cartea lui Royce se dovedise o descoperire extraordinară, un text sumerian considerat de multă vreme pierdut. Jeremy de-abia aștepta să-i povestească lui Humphrey despre el și era la fel de nerăbdător să înceapă redactarea unei conferințe pentru Societatea Regală după notițele consistente pe care și le luase. Concluziile lui aveau să producă o oarece vâlvă.

Cu această anticipare încingându-i sângele în vene, cu gândurile proiectate spre viitor, vedea deja în fața ochilor biblioteca și casa lui. Visa la pacea ei, la confortul și liniștea ei. La singurătate.

Revenindu-și, fu ispitit să respingă gândul acela, să-l dea uitării, așa cum făcea de obicei, dar... era în pustiu, cu nimic altceva care să-i ocupe mintea. Pesemne venise vremea să înfrunte această problemă. Nu știa sigur când se stârnise valul tulburător de nemulțumire. N-avea de-a face cu munca lui – acolo lucrurile stăteau extraordinar de bine. Încă era captivat de profesia aleasă, mai absorbit ca niciodată de pasiunea lui de-o viață, de domeniul lui de interes.

Neliniștea n-avea nimic de-a face cu studiul hieroglifelor. Indezirabila nesiguranță venea din interiorul lui, un sentiment care înmugurea și se adâncea, o tânjire după ceva vital, un lucru pe care îl ratase. Nu în privința muncii, ci a vieții.

De-a lungul celor două săptămâni petrecute la Wolverstone, sentimentul se intensificase; trebuia să găsească o soluție

să-i dea de capăt. În mod neașteptat, Minerva, grațioasa soție a lui Wolverstone, fusese cea care îl ajutase să descopere adevărul. Ea, prin cuvintele de la despărțire, îl silise să accepte ceea ce evitase atâta vreme. O familie. Copii. Viitorul.

La Wolverstone văzuse pe viu ce însemnau astea, le experimentase în mod real.

Crescând fără părinți, doar cu Humphrey – care era deja un văduv retras – și cu Leonora prin preajma lui, în timpul anilor de școală, nu fusese niciodată expus traiului într-o familie mare, gălăgioasă, căldurii, farmecului și celorlalte aspecte ce țin de confort. Nu fusese expus diferenței fundamentale care făcea ca o casă să fie un cămin.

Casa pe care el o împărțea cu Humphrey era doar atât, o casă. Îi lipseau elementele esențiale pentru a se transforma într-un cămin. Nu crezuse că asta avea vreo importanță pentru el sau pentru Humphrey. Dar se pare că se înșelase, cel puțin în privința lui. Această greșeală, precum și refuzul lui permanent de a-i acorda atenție și de a întreprinde ceva în acest sens, constituiau fundamentul neliniștii lui, ceea ce o stârnise și ceea ce o alimenta tot mai mult.

Cuvintele de despărțire ale Minervei fuseseră: „Jeremy dragă, va trebui să faci ceva în curând, ca să nu te trezești că ajungi singur la bătrânețe". Ochii ei fuseseră calzi și plini de înțelegere. Iar cuvintele ei îi înghețaseră sângele în vene. Pusese punctul pe „i" într-o chestiune pe care el o recunoștea acum ca fiind temerea sa cea mai mare.

Leonora îl găsise pe Tristan, și Tristan o găsise pe ea, iar ei, asemenea lui Royce și Minervei, își întemeiaseră o familie, propriul lor cămin cald și zgomotos. El își avea cărțile lui, dar, după cum subliniase Minerva, acestea aveau să-i țină de cald în anii ce aveau să vină. Mai cu seamă în anii după ce Humphrey, care deja era bătrân și slăbit, se va fi stins. Oare atunci avea să regrete că nu se străduise să-și găsească o soție cu care să împartă viața și să aibă copii, precum nepoții și nepoatele lui? Că nu făcuse ce trebuia pentru a auzi glasuri de copii și râsetele lor rostogolindu-se pe culoare, pentru a avea proprii copii pe care să-i vadă cum cresc?

Să aibă un fiu căruia să-i transmită învățătura sa, înțelepciunea dobândită, așa cum văzuse că făcea Royce cu băieții lui cei mari. Poate să aibă un fiu – sau chiar o fiică – căruia să-i împărtășească fascinația pentru scrierile vechi, așa cum îl avusese Humphrey pe el. Cu multă vreme în urmă se hotărâse că nu dorea asemenea lucruri, dar acum...

Avea deja treizeci și șapte de ani, fapt știut de Minerva și, cu siguranță, motivul observației sale, cu toate că, datorită constituției sale atletice, de care se bucura în ultimii ani, arăta mult mai tânăr. Cu toate astea, observația ei nu putea fi contrazisă, dacă își dorea o familie ca a ei și a lui Royce, ca a Leonorei și a lui Tristan, atunci trebuia să întreprindă ceva în această privință. Și asta curând.

Trecu în fugă prin cătunul Rayless; un indicator anunța că urma Raechester. Mai avea vreun ceas de drum, cu nimic la care să se gândească; ar fi putut folosi timpul acela.

Și atunci hotărî ce-și dorea. Îi luă doar două clipe ca să se decidă: voia o familie ca aceea a cumnatului său. Ca a lui Royce. Toate detaliile erau clare, îi sclipeau în minte.

Următoarea întrebare: Cum să rezolve asta? Evident, avea nevoie de o soție. De unde s-o ia? Mintea lui, atât de lăudată pentru inteligență și precizie, se blocă la faza asta. Așa că făcu ce ar fi făcut orice om de știință, adică reformulă întrebarea. Ce fel de nevastă voia, de ce fel de nevastă avea nevoie, astfel încât să ajungă la finalitatea dorită?

Asta era simplu de definit. Soția pe care o voia și de care avea nevoie trebuia să fie tăcută, rezervată, retrasă, genul acela care nu avea să intre la bănuieli când el urma să stea zile întregi cu nasul în vreo carte. Genul pe care să o bucure administrarea gospodăriei, care să-i poarte și să se îngrijească de toți copiii cu care aveau să fie binecuvântați. Și-o închipuia destul de timidă, oarecum reținută – o domniță smerită, plăcută, gazdă bună, care nu ar fi încercat să intervină între el și cercetarea sa academică, cu atât mai puțin să-l distragă de la lucru.

Încetinind pentru a străbate sătucul Raechester, făcu o grimasă. Întâlnirile lui anterioare cu sexul frumos îi dăduseră de înțeles că un astfel de specimen nu era ușor de găsit. Domnișoarele, cel

puțin acelea cu care interacționase el, aveau nevoie de atenție. Această chestiune ducea, invariabil, la el și la compania lui.

Acestea fiind zise, nu avea nimic împotriva femeilor în sine; unele, precum gemenele Cynster, Amanda și Amelia, păreau chiar amuzante. În anii anteriori, se complăcuse în întâlniri cu anumite doamne anoste și venerabile din înalta societate, urmate de trei relații mai lungi, dar în cele din urmă se trezise plictisit și sătul de pretențiile tot mai mari ale domnișoarelor cu pricina, așa că pusese capăt relațiilor, cât de politicos posibil.

În anii din urmă, se refugiase în activitatea sa izolată și se depărtase de femei, socotind că orice amânare ar aduce mai multe belele decât ar fi meritat.

Leonora îl tot tachina, insistând că experiențele sale din trecut însemnau doar că nu întâlnise femeia care, după el, i-ar fi meritat atenția, ar fi meritat să-și ia angajamente. Logic, trebuia să-i dea dreptate, dar începuse să aibă îndoieli serioase că o asemenea femeie exista, cu atât mai mult că avea să-i iasă în cale.

Din punct de vedere intelectual, era deopotrivă precaut, nepăsător și distant cu femeile. Precaut pentru că uneori se întreba dacă ele, trăind într-un alt plan al raționalului, chiar știau mai multe decât el, cel puțin în privința subiectelor sociale. Nepăsător și distant pentru că, atunci când venea vorba despre rațiune și logică, nu întâlnise nici o femeie ale cărei abilități să-i atragă respectul. Ce-i drept, doar un mic număr de bărbați reușeau să facă asta.

Cu toate astea, acum, că se hotărâse – Oare chiar se hotărâse? Da, așa ar fi zis – să-și găsească o soție, trebuia să – Cum ar fi zis Tristan și colegii lui din clubul Bastion? – pornească o campanie pentru a-și atinge scopul. Scopul fiind acela de a găsi, a curta și a obține mâna unei domnișoare cu un caracter impecabil, la care să se adauge toate caracteristicile descrise mai sus. N-ar strica să fie și destul de drăguță și să aibă o poziție socială similară cu a lui; n-ar putea fi de nici un ajutor dacă biata femeie ar avea nevoie de indicații cu privire la anumite situații, cum ar fi cine are întâietate la intrarea într-o încăpere.

Așa că, odată campania pornită, ce-i rămânea de făcut? Primul pas ar fi identificarea unei candidate potrivite. Leonora l-ar ajuta

imediat dacă i-ar cere asta. Dacă i-ar face-o... cuconițele în vârstă, rudele de sex feminin ale lui Tristan, s-ar arunca și ele imediat în joc. Nimic din ce-ar zice sau ar face el, Leonora sau Tristan n-ar putea evita asta și catastrofa iminentă; deși mânate de intenții bune, cucoanele aveau idei fixe și știau să le și impună atunci când era cazul.

Dacă nu-i putea cere ajutorul Leonorei, atunci nu putea cere ajutorul nici unei femei. Măcar atâta lucru știa. Deci nu mai rămâneau decât bărbații: Tristan și colegii lui de odinioară, care acum erau foarte buni prieteni, inclusiv Royce.

Încercă să-și închipuie cum i-ar putea fi ei de ajutor în alt fel decât cu sfaturi tactice – pe care le primise deja, de-a lungul anilor –, fiindcă nu-i vedea utili în a-și identifica și apoi întâlni perechea; ei erau, cu toții, însurați și, asemenea lui, evitau socializarea cât puteau de mult. Deci aici nu-i puteau fi de mare ajutor.

Scormonind mai în profunzime printre cunoștințele lui, se gândi că erau câțiva domni pe care îi cunoscuse prin legăturile lui cu familia Cynster, dar din întâlnirile ocazionale cu aceștia, rămăsese cu impresia că și ei se țineau departe de lumea mondenă, cel puțin de acele cercuri în care roiau tinerele domnișoare nemăritate.

Hmm. Dacă se gândea mai bine, că domnii pe care îi cunoștea sau cu care avea vreo afinitate evitau compania fățișă a domnișoarelor... până aveau nevoie să găsească una cu care să se însoare.

Se încruntă. Încetinindu-l pe Jasper, intră în Knowesgate; imediat după ce trecură de pâlcul de căsuțe, slăbi hățurile și îl lăsă pe Jasper să alerge. Trebuia să existe cineva la care să poată apela pentru identificarea viitoarei sale soții. Ideea de a o găsi pe cont propriu... N-ar fi știut de unde să înceapă. Gândul la Almack era în măsură să-l descurajeze complet... Deci trebuia să fie altă cale.

După încă aproape doi kilometri, nu găsise nici o opțiune viabilă. Traversă drumul îngust care ducea către cătunul Kirkwhelpington și se zori către o cotitură lungă și largă, ținându-l pe Jasper la pas alert. O trăsură, prima care îi ieșea în cale în acea zi, apăru din față, huruind hotărâtă spre el, în dreptul curbei.

– Fir-ar să fie!

Drumul acela nu era unul principal, iar cotitura era prea strânsă ca două trăsuri să poată trece cu uşurinţă. Strunindu-l pe Jasper, încetini mult cabrioleta, cu calul la pas. Trăsura încetini şi ea. Conducându-şi faetonul cu grijă, Jeremy ridică mâna, salutându-l scurt pe vizitiu, în timp ce acesta îşi strunea cei doi cai cât de mult putea în partea opusă.

Jeremy era concentrat, ţinând frâiele şi uitându-se asemenea unui şoim, pentru a se asigura că roţile cabrioletei şi ale căruţei aveau să treacă unele pe lângă altele fără să se atingă, când o siluetă profilată pe fereastra trăsurii îi atrase atenţia. Era un chip palid. Chipul unei femei. Tristă, cu ochii larg deschişi, bătea în geam cu palmele deschise. Văzu cum buzele ei se mişcau - şi auzi, înfundat, ţipătul ei. Nişte braţe bărbăteşti o apucară de umeri şi o traseră brusc înapoi. După care trăsura trecu mai departe, iar drumul i se aşternu liber înainte.

Jasper, dornic de fugă, fu strâns în hăţuri. Încă uluit, recapitulând în minte cele văzute, Jeremy îşi coborî braţele, absent, lăsându-şi calul cel negru să alerge. Apoi clipi, îşi întoarse capul şi privi înapoi spre trăsură. Îşi reluase mersul alert, fără să se grăbească însă, înaintând în acelaşi ritm hurducănit ca atunci când o văzuse prima dată. O jumătate de minut mai târziu, trăsura trecu de cotitură şi dispăru din raza lui vizuală.

Privind înainte, Jeremy îi îngădui lui Jasper să-şi continue alergarea. În vreme ce mintea lui scormonea cu iuţeală şi făcea comparaţii. Era expert în hieroglife şi avea o memorie extraordinară. Chipurile erau asemenea hieroglifelor, iar el ştia că mai văzuse chipul acela undeva. Dar unde? Nu cunoştea pe nimeni în zonă, în afara familiei Wolverstone... O ştia de la Londra, din vreo sală de bal. O văzuse cu câţiva ani în urmă... Scena i se precipită în minte.

- Eliza Cynster.

Chiar când îi rosti numele, îl năpădi o altă amintire - Royce citind o scrisoare pe care o primise de la Devil Cynster în ziua în care Jeremy ajunsese la Wolverstone, despre eşecul răpirii lui Heather Cynster şi despre temerea că surorile ei se aflau în acelaşi pericol...

- La naiba!

Jeremy trase de hățuri, oprindu-l pe Jasper. Șocat, privi înapoi. Heather Cynster fusese dusă de răpitorii ei în Scoția. Trăsura din spatele lui se îndrepta către granița cu Scoția. Iar acum pricepu singurul cuvânt rostit de Eliza. „Ajutor!"

Și ea fusese răpită.

Eliza se prăbuși în colțul trăsurii în care o împinsese Scrope. Urlase furios la ea, dar își recăpătase rapid stăpânirea, iar expresia lui de dinainte, stoică și impasibilă, îi masca acum tulburarea pe care ea i-o provocase.

Genevieve se repezise și ea asupra ei. Degetele ei, asemenea unor gheare, se încleștaseră pe încheietura mâinii, iar asistenta o pironise locului, ca și cum ar fi existat riscul să o rupă la fugă. Slabe șanse pentru asta.

Stând în picioare în dreptul ei, ținându-și echilibrul cu o mână sprijinită de plafonul trăsurii, Scrope o fixă cu o privire glacială, apoi se întinse și deschise trapa, adresându-i-se vizitiului:

– Cabrioleta aceea care tocmai a trecut... a oprit?

După o clipă, vizitiul răspunse:

– Nu. S-a uitat înapoi cam mirat, dar și-a continuat drumul. De ce?

Scrope se uită la Eliza.

– Prețioasa noastră încărcătură a încercat să-i atragă atenția. Ești sigur că nu ne urmărește?

Se mai scurse o clipă.

– Nu e nimeni în urma noastră.

– În regulă.

Scrope închise trapa. Legănându-se ușor, în balansul trăsurii, se uită fix la Eliza.

Ea îi susținu privirea, surprinsă să descopere că nu se simțea cu adevărat speriată. Făcuse ceea ce trebuia să facă și nu prea mai avea putere să întreprindă nimic altceva, nici măcar să se teamă. În cele din urmă, Scrope se retrase și se așeză din nou vizavi de ea.

– După cum tocmai s-a dovedit, n-are rost să faci scene. Nu iese nimic din asta. Deci – continuă el, măsurând-o cu privirea lui

glacială – e nevoie să te legăm şi să ne spunem povestea la următoarea oprire sau te potoleşti?

Amintindu-şi felul în care Heather se purtase cu răpitorii ei, lăsându-i să creadă că era neajutorată şi incapabilă să ducă ceva la bun sfârşit pe cont propriu, Eliza se destinse fără să-şi asume întru totul înfrângerea.

– E limpede că nu există nici o speranţă, deci mă potolesc.

Cel puţin cât timp avea de tras foloase din asta. Se lăsă cuprinsă de o slăbiciune profundă, care-i luă în stăpânire inclusiv glasul. Nu fu surprinsă când Scrope, după ce o analiză preţ de o clipă, dădu aprobator din cap, apoi o privi pe Genevieve.

– Eliberează-o! Dar dacă mai dă semne c-ar vrea să ne facă probleme, o legăm şi îi punem căluş.

Privind-o ameninţător, Genevieve eliberă încheietura Elizei din strânsoarea mâinii ei şi, cu revoltă tăcută, se aşeză la locul ei. Toţi trei reveniră la ceea ce făceau înainte de ivirea problemei, înainte ca ea să-l vadă trecând pe Jeremy Carling.

Eliza ştia c-ar fi trebuit să se simtă îngrozitor de descumpănită, dar era chinuitor să-şi adune puterile chiar şi pentru atâta lucru. Presupunea că faptul că fusese în stare să gândească însemna că efectul laudanumului trecuse complet. Considera că-şi gestionase bine puterile, că-şi revenise şi că adunase suficientă forţă pentru ca, la momentul potrivit, să facă un spectacol mai hotărât, care să poată convinge pe oricine li s-ar fi ivit în cale. Ce-i drept, avusese slabe speranţe să zărească pe cineva care i-ar putea fi de ajutor, dar după aceea, minune!, văzuse un chip cunoscut. Nu stătuse prea mult pe gânduri, ci se azvârlise direct la geam. Bătuse cu putere cu palmele şi strigase după ajutor... De la prima mişcare, capul începuse să i se învârtă. Dar, cu disperare, îşi puse fiece dram de forţă şi hotărâre în clipa aceea, făcând tot ce-i stătea în putere.

Acum se simţea epuizată. Complet sfârşită. Şi, după câte se părea, totul fusese inutil.

Jeremy Carling. Din toţi bărbaţii pe care soarta i-ar fi putut scoate în cale, de ce fusese tocmai el?

Era un om de ştiinţă, un visător, un geniu cu acte în regulă, dar o persoană izolată, fără nici un interes faţă de viaţa mondenă; era atât de absent, încât se îndoia că-şi amintise numele ei.

Pesemne nici n-o recunoscuse îndeajuns pentru a-şi da seama că o cunoştea.

Asta era foarte probabil. Deşi fuseseră prezentaţi oficial unul altuia la un bal cu câţiva ani în urmă, şi de atunci îl mai întâlnise de câteva ori prin saloanele familiei, de-abia dacă schimbase două vorbe cu el – şi acelea, la întâlnirea de acum câţiva ani, când i se păruse atât de absent, încât căutase imediat o scuză politicoasă pentru a părăsi grupul în care se afla el. Cu toate astea, n-ar fi putut face nimic altceva; în tot cazul, fusese nevoită să se folosească de ocazia ivită.

Scoase un oftat profund, deznădăjduit, fără să-i pese că o auzeau cei doi. Gestul ei avea doar să contribuie la imaginea de femeie demoralizată, neajutorată... Nu era chiar aşa, dar în clipa aceea se simţea foarte aproape de starea aceea. Închise ochii şi încercă să se liniştească, să-şi direcţioneze încă o dată puterea şi hotărârea. În mintea ei, pâlpâi lumina unei slabe speranţe. La urma urmelor, îl recunoscuse pe Jeremy Carling, aşa că şi el, la rândul lui, era posibil – chiar era posibil – s-o fi recunoscut. Era o şansă infimă, dar rămânea singura ei rază de speranţă. În starea ei actuală, descumpănită şi epuizată, trebuia să se agaţe de orice speranţă.

Dacă el o recunoscuse, ce avea de gând să facă? Era un om de ştiinţă, nu un erou – un războinic sau un cavaler care să vină călare să o salveze. Dar, cu siguranţă, avea să fie îngrijorat şi avea fie să trimită vorbă familiei ei, fie să se ducă el însuşi la ei la întoarcerea în oraş... *Dacă* se întorcea în oraş. N-avea nici o idee ce căuta el atât de departe în nord. Poate se afla în vizită la prieteni?

Strângându-şi braţele pe lângă corp, se cuibări mai bine în colţul ei. Nu putea prevedea ce intenţiona Jeremy, dar era un om de onoare – *ceva* tot avea să facă pentru a o ajuta.

Lui Jeremy îi trebui un minut întreg pentru a-şi convinge mintea că lucrurile acelea se întâmplau cu adevărat, că nu visa, că situaţia cu pricina era una reală. Apoi începu să se gândească. Era furios. Jasper, văzând că stăpânul lui nu era interesat să înainteze, trase de ham până ce-şi putu coborî capul şi începu să pască iarba de pe marginea drumului.

Jeremy stătea în cabrioleta oprită, ținând hățurile slăbite, și se holba absent la drum. Cântărea situația și ce avea de făcut, ce putea întreprinde, care erau opțiunile. Trebuia să trimită vorbă familiei Cynster – sau măcar familiei Wolverstone. Îl bătu și gândul de a anunța pe altcineva, dar renunță rapid la această idee. O fi fost el un pustnic din punctul de vedere al relațiilor mondene, dar știa destul de bine că în aceste împrejurări păstrarea reputației unei doamne era pe primul loc în lista „lucrurilor de făcut cu orice preț". Dar dacă s-ar fi îndreptat spre sud, spre Newcastle, orașul cel mai apropiat din care putea trimite un curier rapid către sud ori de unde s-ar fi putut întoarce la Wolverstone, la Royce, tot ce-ar fi știut ar fi fost că Eliza era dusă cu o trăsură peste graniță. Chiar dacă era sigur că părinții ei ar fi mulțumiți să afle fie și numai atât, era la fel de convins că el trebuia să-i urmărească și să încerce să o elibereze pe fiica lor.

Dacă încerca să trimită un mesaj către sud, pierdea urma Elizei și, astfel, orice speranță de a o ajuta în chip nemijlocit. Și era limpede că ea avea nevoie de ajutor. N-ar fi încercat să atragă atenția în felul acela dacă n-ar fi fost ultima ei șansă. Ea strigase după ajutor. Nu era treaba lui să pună sub semnul întrebării motivele pentru care strigase, ci să răspundă chemării cum se cuvenea. Cu atât mai mult cu cât se îndoia că ea îl recunoscuse, ceea ce însemna că era atât de disperată, încât ar fi cerut ajutor oricărui bărbat care ar fi trecut pe lângă ea. O asemenea atitudine la o domnișoară cu pretenții ca ea denota o mare disperare.

Se gândi la detaliile planului de răpire despre care îi citise Royce. Se părea că un moșier, după toate probabilitățile un bărbat de viță nobilă, din motive necunoscute, avea intenția de a le răpi pe domnișoarele Cynster. Un detaliu inedit, și pentru Jeremy liniștitor, era că respectivul, oricine ar fi fost el, insistase ca Heather, odată răpită, să fie bine îngrijită, chiar până într-acolo încât să beneficieze de serviciile unei slujnice în timpul lungii călătorii spre nord. Breckenridge – pe care Jeremy îl cunoscuse în treacăt – văzuse din întâmplare cum Heather fusese răpită de pe o stradă din Londra și îi urmărise, reușind s-o salveze și să-l lase pe moșier cu buza umflată.

Acum ne părea că moşierul reuşise să o răpească pe Eliza Cynster. Se întreba cum de fusese posibil aşa ceva. La cum îi ştia pe membrii familiei Cynster, pe fraţii şi verii Elizei, Jeremy nu-şi putea închipui cum de lăsaseră ei garda jos... Dar nu-şi mai bătu capul cu fascinanta întrebare, alegând, în schimb, să se concentreze asupra întrebării mai pertinente care i se înfăţişa: Ce anume trebuia să facă? Acum. În clipa aceea sau în următoarea.

Lucrurile erau clare: Eliza Cynster fusese răpită şi se afla într-o trăsură care, în scurt timp, urma să o treacă peste graniţă. Odată ajunsă în Scoţia, avea să fie mai dificil să i se dea de urmă, mai ales dacă răpitorii ei o duceau în sălbăticia ţinutului muntos. Găsirea ei avea să devină aproape imposibilă. Dacă permitea ca ea să fie dusă peste graniţă şi nu îi urmărea, ea urma să fie pierdută ori să ajungă la mila misteriosului moşier. Dacă pornea în urmărirea lor, trebuia să o salveze sau măcar să facă tot ce-i stătea în putere pentru a o ajuta să scape.

El nu era vreun erou, dar îşi petrecuse ultimii zece ani din viaţă în compania unor astfel de oameni, cum erau Tristan şi prietenii lui de la clubul Bastion. Fusese implicat în câteva dintre aventurile lor şi văzuse modul de gândire al acestora, modul cum abordaseră problemele şi cum trataseră exigenţele unor astfel de situaţii. Experienţa aceea nu se putea compara cu pregătirea adecvată, dar, în situaţia de faţă, trebuia să fie de ajuns. După câte îşi putea da seama, el era singura speranţă a Elizei.

Fusese nerăbdător să ajungă acasă şi să se cuibărească în scaunul lui comod din faţa şemineului din bibliotecă, pentru a savura descoperirea manuscrisului lui Royce, pentru ca după aceea să se gândească la modul cum putea rezolva problema găsirii soţiei ideale, dar era limpede că toate astea trebuiau să mai aştepte. Ştia care-i era datoria şi ce îi cerea simţul onoarei. Ridicând hăţurile, îl mână pe Jasper:

– Dii, bătrâne, o luăm înapoi pe unde-am venit. Trecând de cotitură, pe drumul cel pustiu, îl mână pe Jasper la pas, apoi îl zori. Trebuie să ajungem la graniţă, după care ne aşteaptă Scoţia.

Aşa studios şi distras cum era, avea de salvat o tânără domnită

Capitolul 2

Eliza măsura cu pas hotărât podeaua din lemn a unei odăi aflate la catul de sus al hanului din Jedburgh. Uşa solidă din stejar era încuiată, ţinând-o prizonieră în cameră. Răpitorii ei îi aduseseră o tavă cu mâncare, apoi plecaseră jos, să se bucure de cină în atmosfera de petrecere din sala de mese a hanului.

Ajungând la perete, Eliza se răsuci, iar privirea îi căzu pe tava aşezată pe o masă din celălalt colţ al odăii. Chiar dacă nu avea deloc poftă de mâncare, se chinuise să mănânce toată supa şi cât de multă plăcintă putuse. Dacă era să scape de cei trei răpitori – Scrope, Genevieve şi Taylor, vizitiul cel solid –, avea nevoie de putere. Şansa de scăpare, oricât de îndepărtată, era motivul pentru care măsura încăperea cu paşii, în speranţa că exerciţiul fizic avea să ajute la diminuarea efectelor laudanumului.

Pornindu-se din nou, în lungul camerei, fu nevoită să se străduiască să-şi păstreze echilibrul. Încă avea somniferul în organism, vlăguind-o de putere, lăsându-i muşchii slăbiţi şi şovăitori şi pe ea aproape neajutorată. O ţinuseră adormită vreme de trei zile – asta era, după cum ziceau ei, cea de-a treia seară după balul de logodnă a lui Heather cu Breckenridge, aşa că nu trebuia să fie surprinsă ori îngrijorată fiindcă era nevoie de timp pentru ca efectul somniferului puternic să treacă de tot.

Întinzând mâna spre tavă, se opri pentru a lua un pahar şi a bea o gură de apă; era sigură că şi apa putea fi de ajutor.

Se străduia, cu disperare, să-şi păstreze speranţa, dar... Având în vedere tot ceea ce ştia despre Jeremy Carling, faptul că se vedea nevoită să se bazeze pe el era departe de a fi încurajator.

Era recunoscut pentru mintea lui sclipitoare, dar mintea aceea prefera vremurile de odinioară celor prezente şi de obicei părea absentă, cugetând mai curând la civilizaţiile de mult dispărute decât la ceea ce se petrecea sub nasul lui...

Puse paharul la loc, respiră adânc şi ţinu aerul în piept până când îşi reveni. N-avea nici un rost să se gândească la toate astea.

Jeremy fie avea să-i sară cumva în ajutor, fie nu. N-avea ce să facă pentru a schimba lucrurile.

Reluându-şi plimbarea, încercă să ignore suspinul viclean, insistent care pornea din cele mai profunde taine ale minţii ei. „Heather l-a avut pe Breckenridge, cavalerul ei, care a salvat-o. Eu cu cine m-am ales? Halal afacere!"

Înlăturând plângerea aceea iraţională – în clipa aia ar fi fost bucuroasă să fie salvată de oricine, n-ar fi contat cine era cavalerul ei –, măsură iar încăperea la pas. Mintea ei reveni la clipa în care, fiind la limita disperării, îl zărise pe Jeremy, şi inima ei o luase razna. Îl putea revedea destul de limpede cu ochii minţii – şedea drept, cu spatele lat, cu redingota descheiată atârnându-i pe umeri, încadrând un piept care, după cum îşi amintea, părea să se fi îmbunătăţit în privinţa dimensiunii şi a forţei – sau cel puţin aşa lăsa impresia.

Încruntându-se, continuă să se plimbe prin încăpere, încercând să-şi amintească, să-şi scormonească mintea. Trebuia să recunoască faptul că nimic din prezenta lui înfăţişare nu-l descalifica din rolul de potenţial salvator. Într-adevăr, reconsiderând imaginea proaspăt întipărită în minte, ajunse la concluzia că până şi oamenii de ştiinţă cu capul în nori puteau ajunge bărbaţi care să se facă remarcaţi de domnişoare.

Cu toate astea, aşa cum ţinea să sublinieze vocea întunecată din interiorul ei, felul în care arăta n-avea nici o importanţă. Faptul că salvatorul lui Heather se dovedise şi cavalerul ei nu era un motiv pentru a presupune că Elizei avea să i se întâmple ceva similar. În plus, tot ce ştia despre Jeremy Carling sugera că era mai interesat de vechile tomuri pline de colb şi de mucegai decât de o femeie ca ea. Atingând zidul, suspină, îşi înălţă capul şi vorbi către tavan:

– Te rog, fă să mă fi observat. *Te rog*, fă să mă fi recunoscut. *Te rog*, fă să *întreprindă* ceva şi să-mi trimită ajutor.

Asta era altă problemă; conform experienţei personale, şoarecii de bibliotecă erau oamenii cei mai lipsiţi de iniţiativă de pe lume, nu cu mult mai de nădejde decât o bătrânică sfioasă. Coborându-şi bărbia, se răsuci şi îşi reluă plimbarea prin odaie. I se păru că muşchii de la picioare erau mai puţin nesiguri.

Cu capul în jos, încercă să se pună în pielea unui om de știință abătut, se strădui să-și închipuie ce face Jeremy.

– Dacă trimite vorbă la Londra, oare cât va dura până când...

Cioc!

Rămase în loc și privi către fereastra tivită cu draperii. I se păru că zgomotul venise de acolo, dar odaia era la catul al doilea; deja cântărise posibilitatea de a evada pe acolo și ajunsese la concluzia că era imposibil. Ce-i drept, Breckenridge luase pentru prima dată legătura cu Heather prin fereastra de la etajul al doilea al unui han, dar, serios, cât de probabil era să i se întâmple și ei același lucru? Cu siguranță, mintea îi juca feste. Era doar imaginația ei...

Cioc!

Alergă la fereastră, dădu deoparte draperiile și privi afară.

Și dădu nas în nas cu Jeremy Carling.

Era atât de uluită să-l vadă, încât rămase pe loc, radiind de fericire. Plus că avea niște ochi tare frumoși; nu le distingea culoarea în întuneric, dar erau mari, foarte atenți, privind-o direct și deschis. Avea trăsături bine definite, cu o nuanță aristocratică, un nas elegant, fruntea lată, obrajii netezi și prelungi; bărbia era ferm conturată, iar gura lui părea a aparține cuiva care obișnuia să râdă mult. Privirea ei scormoni iute mai în jos, și da, umerii lui erau mult mai lați și toată constituția lui, mai solidă decât ultima dată când îl văzuse.

Luna plină își revărsa lumina de argint asupra lui; așa cum stătea pe marginea acoperișului de dedesubtul ferestrei ei, Jeremy părea foarte expus. Dar mintea lui foarte logică îi reaminti faptul că rareori oamenii se uitau în sus. Spera ca nici unul dintre oaspeții care părăseau hanul să nu încalce această regulă.

Cum în afara încăperii era la fel de multă lumină ca în interiorul ei, putu să vadă destul de bine chipul Elizei. Să îi deslușească trăsăturile suficient de bine pentru a-i observa uluirea, și încântarea.

Nu putea fi ofensat din această cauză; *el* însuși era surprins că stătea acolo, atârnat de acoperiș, în dreptul ferestrei ei.

Cum ea părea blocată pentru moment, el se folosi de acest prilej pentru a-și confirma impresia făcută; era nu... mai drăguță,

el mai ulultoare decât şi-o amintea. Mai ales acum, că nu mai era aşa panicată.

În mod bizar, se simţi foarte mulţumit de asta. Ridicând o mână de pe marginea acoperişului, arată către mânerul de pe tocul ferestrei şi îşi învârti degetul în aer. Ea aruncă o privire scurtă şi se conformă. După ce trase de mâner, el se dădu înapoi pentru a face loc ramei să treacă de el, apoi se înclină înainte, apropiindu-se, pentru a şopti:

– Eşti singură?

Prinzându-se de pervazul ferestrei, ea se aplecă şi mai mult.

– Deocamdată da. Ei – trei la număr – sunt jos.

– Bine, îi făcu semn din cap. Haide!

Ochii ei sclipiră, după care ea se aplecă peste pervaz şi privi în jos. El rămase cu privirea aţintită la buclele ei de culoarea mierii care străluceau în lumina lunii, chiar sub bărbia lui, apoi clipi şi continuă:

– Nu-i atât de greu cum pare. Putem înainta sprijiniţi de zid până la marginea acoperişului, apoi e doar un salt mic până la următorul, şi de acolo putem trece peste o parte din acoperişul bucătăriei... Trebuie să ne căţărăm puţin, dar...

– Nu pot.

Se trase înapoi, ţinându-se încă de pervaz, şi îl fixă cu privirea.

– Crede-mă, nimic nu mi-ar plăcea mai mult decât să merg cu tine, dar eu...

Întinse mâna şi-l prinse de braţ. Uitându-se la mâna ei, el văzu că îi tremura, căci ea îşi prelungi strânsoarea pentru o clipă, nu mai mult. Îl eliberă cu un suspin. Îi întâlni privirea când el îşi ridică nedumerit ochii spre ea.

– Asta-i tot ce pot să fac – în clipa asta, cam atâta putere am. În ultimele trei zile mi-au dat laudanum, şi efectul lui nu a trecut complet. Încă îmi mai tremură picioarele şi nu mă pot ţine de nimic. Dacă alunec...

El simţi un fior rece pe şira spinării. Dacă ea aluneca... era posibil ca el să nu fie în stare să o prindă şi să o ţină, pentru a o împiedica să cadă peste marginea acoperişului. Ea era înaltă, destul de slabă, dar el nu putu să nu se întrebe dacă ar fi fost

îndeajuns de puternic cât s-o prindă şi s-o salveze. Făcu o grimasă. Adevărul era că nu ştia cât de puternic era, fiindcă până atunci nu mai avusese prilejul să-şi pună forţa la încercare.

– Bine. Încuviinţă din cap, păstrându-şi calmul şi echilibrul deopotrivă în gesturi şi în glas. Nu ne-ar fi de folos ca unul din noi să cadă şi să-şi rupă vreun picior ori vreo mână, deci trebuie să ne gândim la altă cale.

Ea clipi parcă pentru a-şi reveni din reverie, apoi aprobă din cap.

– Da, bine. Făcu o pauză, după care zise: Ai vreo sugestie?

Uşurat de faptul că ea părea într-o stare mentală mai bună decât s-ar fi aşteptat, că nu era cuprinsă de panică şi că, slavă Domnului, nu plângea, se concentră asupra opţiunilor. Nu păreau prea multe. Se încruntă.

– Probabil că oricum nu ar fi prea înţelept să te salvez astă-seară. E întuneric beznă pe drum, şi poate nu-i o idee bună să pornim pe coclauri, chiar şi într-o trăsură, în creierii nopţii, cu eventuali urmăritori după noi, care pot fi sau nu înarmaţi. Având în vedere că nu cunoaştem zona... Se opri şi o privi întrebător, dar ea îl aprobă din cap. Ar fi mai înţelept să nu încercăm să fugim în noaptea asta, conchise el.

– Ne-am putea rătăci. Am putea pierde drumul.

– Întocmai. Se gândi în continuare.

– Ziceai că sunt trei?

Sprijinindu-se cu umerii de pervaz, Eliza încuviinţă din cap.

– Scrope e şeful, cred că el m-a aşteptat în salonul din spate de la St. Ives. Îi întâlni privirea lui Jeremy. Era întuneric în cameră. Nu l-am văzut, dar m-a adormit – cu eter, cred. Probabil m-au scos pe fereastră, care dădea într-o alee. El o privi atent, aşteptând răbdător ca ea să continue.

– E şi o femeie, care sunt sigură că e asistentă medicală. Are puţin peste treizeci de ani şi e mai puternică decât pare. La fel vizitiul, Taylor, face şi el parte din plan. E bine făcut şi puternic, mai din topor decât Scrope, care arată şi vorbeşte ca un domn.

Fixând-o în continuare cu privirea, Jeremy zise:

– Deci ei sunt trei, iar noi suntem doar doi. Aşadar, nici în plină zi nu putem încerca să facem nimic direct, decât dacă am putea scăpa de unul, dacă nu chiar de doi, dintre ei.

Amândoi căzură pe gânduri. După un minut, ea scuturà din cap.

– Nu-mi vine în minte nici o soluţie inteligentă nici măcar pentru a-i distrage pe doi dintre ei – nu sunt deloc proşti.

Jeremy aprobă din cap.

– Unde vor să te ducă? Ochii lui îi întâlniră din nou pe ei. Ţi-au spus?

– La Edinburgh. Strânse din buze. M-au răpit pentru un moşier din munţi, şi acolo plănuiesc să mă dea pe mâna lui, poimâine, după cum au zis. Ea îi susţinu privirea. Ştii, e nobilul acela scoţian...

– Ştiu totul despre asta, despre răpirea lui Heather şi despre cine crede familia ta că se află în spatele acestei poveşti. Când ea se arătă surprinsă, el continuă: Eram la castelul Wolverstone, evaluam un manuscris pentru Royce, când el a primit o scrisoare de la Devil în care acesta îi relata povestea cu Heather, explicându-i ce credeau ei şi cerându-i părerea. Royce ne-a citit-o mie şi Minervei. De acolo ştiu.

– În regulă.

Vocea îi trădă uşurarea.

– Nu ardeam de nerăbdare să o iau de la capăt cu explicaţiile, e atât de exagerat.

– Nu-i nimic exagerat că te afli aici, încuiată într-o odaie dintr-un han din Jedburgh.

– Corect, zise ea şi se schimonosi. E clar că moşierul ăsta nu e un personaj imaginar în mintea cuiva. Aplecându-se şi mai mult peste pervaz, zise: Deci, dacă nu putem fugi în seara asta...

– Trebuie să fac în aşa fel încât să te smulg din ghearele lor mâine. Făcuse ca afirmaţia aceea să sune foarte ferm. După câte se pare, o să fie mai uşor să te eliberez în Edinburgh decât aici.

Ea se încruntă.

– Fiindcă Jedburgh e un oraş atât de mic?

– Şi de asta. Îi întâlni privirea. În scrisoarea lui, Devil zicea ceva despre o poveste pe care răpitorii au ticluit-o pentru a se asigura

că Heather n-avea să primească ajutor, nici măcar din partea autorităților...

Ea deja îl aproba din cap.

– Cum că ei mă duc tutorelui meu? Da, mi-au spus-o și mie. M-au amenințat cu asta.

– Vezi, àsta e încă un motiv pentru care nu-i o idee bună să încerc să te salvez cât timp suntem în Jedburgh ori pe aproape. Tot ce-ar avea de făcut ar fi să anunțe garnizoana, iar ei ar avea destule forțe cu care să ni se opună și probabil ar putea închide și granița înainte ca noi să ajungem acolo.

– Clar, nu e o soluție bună.

El ezită. Din expresia lui – care-i trăda inteligența – ea bănui că se gândea, făcea socoteli.

– În plus, zise el în cele din urmă, Edinburgh prezintă anumite avantaje semnificative. Este un oraș mare, așa că nu va fi o problemă să ne ascundem în el odată ce scăpăm de ei. Și, mai mult de atât, am prieteni, prieteni buni, chiar în Edinburgh. O privi în ochi. Sunt sigur că ne vor ajuta. Se opri, căutându-i privirea, urmărindu-i chipul – ea nu era sigură ce căuta el, cu atât mai puțin ce anume vedea, apoi zise, oarecum timid: Dacă vă porniți la drum mâine-dimineață – după cum cred că veți face –, veți ajunge la Edinburgh pe la amiază. Ai spus că se pregătesc să te dea pe mâna moșierului în ziua imediat următoare, deci vor trebui să te țină undeva în oraș sau foarte aproape de el. Crezi că mai rezişti să mergi cu ei, cel puțin până se opresc în locul în care au de gând să înnopteze mâine?

Eliza stătu pe gânduri, apoi zise:

– Păi, da, mă descurc. Nu mi se pare că avem de ales.

El făcu o grimasă.

– În tot cazul, nu avem alternative bune sau înțelepte.

Ea aprobă din cap.

– Deci am să continui să le fac jocul și am să-i las să mă ducă la Edinburgh. Îl privi direct în ochi. Și după aceea?

– Eu am să mă țin după voi, am să văd unde te duc, după care am să vin și am să te salvez mâine-seară. Privirea lui era directă, deschisă și încurajator de fermă. N-o să-i lăsăm să te predea ticălosului de scoțian, așa că mâine-noapte vin după tine.

Eliza îl privi fix, simţi hotărârea din ochii lui şi îl aprobă.

– Bine. Dar trebuie să reuşim mâine-seară, nu va fi la fel ca în cazul lui Heather, când l-au aşteptat pe moşier câteva zile. L-am auzit pe Scrope spunându-i lui Taylor că a trimis vorbă în nord înainte de a pleca din Londra. Scrope e nerăbdător să scape de mine şi să mă predea moşierului cât se poate de repede.

– Deştept om! E clar că pentru el e mai sigur aşa – nu riscă să le piardă, aşa cum au pierdut-o ceilalţi pe Heather.

– Hmm. Deci prietenii tăi, eşti sigur de ei...

Se întrerupse, aruncă o privire spre uşă şi auzi paşi apropiindu-se. Cu ochii larg deschişi, se întoarse către el.

– Da, sunt sigur, îi răspunse el în şoaptă, împingând deja rama ferestrei la loc.

Ea nu mai avu vreme să-i răspundă. Apucă fereastra, o închise, trase mânerul, apoi draperiile, după care reuşi să se îndrepte spre pat înainte ca cheia să apuce să se răsucească în încuietoare.

Uşa se deschise, înfăţişând-o pe Genevieve. Asistenta o zări, se apropie încetişor, apoi se întoarse să-i ureze noapte bună lui Scrope, pe care Eliza îl zărise în umbra de pe culoar. Îi ajunse la urechi sunetul discret al unor ghete pe pardoseala de gresie, estompat de dialogul unor voci de bărbaţi care răspunseră cuvintelor lui Genevieve. Taylor era şi el pe culoar. Aşezându-se pe unul dintre cele două paturi din încăpere, Eliza se întinse uşor; ascultă cu atenţie şi auzi că unul dintre bărbaţi intră în odaia din stânga ei, în timp ce al doilea deschise uşa celei din dreapta. Scrope nu-şi asuma riscuri. După ce îi aruncă o privire aspră, Genevieve curăţă tava şi o aşeză în faţa uşii. Apoi închise uşa, o încuie din nou şi, punând cheia pe lanţul pe care-l purta la gât, se întoarse pentru a o supraveghea pe Eliza.

– Mergem la culcare. Te rog să îţi scoţi rochia.

Eliza suspină înăbuşit şi se supuse, desfăcând nasturii mici de topaz ai rochiei ei de bal din mătase, complet distrusă. Întorcându-se pentru a desface şireturile dintr-o parte a rochiei, o văzu pe Genevieve strângând atât pelerina ei, cât şi pe cea pe care o folosiseră pentru a o ţine înfăşurată în ea pe Eliza; le împături pe amândouă şi le aşeză la cap, sub saltea, în celălalt pat.

Amintindu-şi povestea lui Heather, despre felul în care „camerista" îi luase hainele de oraş şi dormise pe ele, pentru a face aproape imposibilă fuga pe timp de noapte, Eliza se întreba dacă există vreo carte cu instrucţiuni pentru răpitori, care să detalieze cele mai eficiente căi de urmat astfel încât prizonierii să nu creeze probleme.

După cum se aşteptase, imediat ce îşi scoase rochia, o dădu deoparte şi o aşeză pe pat. Genevieve se întinse şi o luă. Fără nici un cuvânt, asistenta puse rochia pe scrinul de sub salbia, alături de propria ei rochie neagră de zi şi de cele două pelerine. Privind în sus, întâlni privirea Elizei şi zâmbi plină de ea.

– Acum ne putem odihni cu toţii.

Eliza nu se obosi să răspundă. Îmbrăcată în cămaşa ei de noapte din mătase, se băgă iute în pat, se întinse, apoi se ridică, aşeză perna cea pufoasă şi se întinse din nou. Se holbă la tavan cât Genevieve se băgă şi ea în patul alăturat, apoi stinse lumânarea. Cealaltă femeie se cuibări pe locul ei. În curând, respiraţia ei deveni mai profundă, constantă şi egală, iar Eliza îşi dădu seama că adormise.

Asta îi făcu un mare bine; după cum zisese Jeremy, fuga pe timpul nopţii ar fi însemnat să o caute cu lumânarea, chiar dacă ar fi reuşit să iasă din odaie fără a-i alerta pe răpitori şi chiar dacă ar fi putut pune mâna pe suficiente haine pentru a se îmbrăca decent.

Umilă, blândă şi neajutorată: aşa trebuia să fie până când Jeremy născocea un plan s-o facă nevăzută. Dacă se purta astfel, răpitorii ei n-aveau motive să conceapă metode de pază mai dificil de dejucat.

„Umilă, blândă şi neajutorată." Eliza râse înfundat. N-avea nici o îndoială că reuşise să lase această impresie, pentru că era cu adevărat umilă, blândă şi neajutorată. Cu siguranţă mult mai umilă, mai blândă şi mai neajutorată decât ambele ei surori şi, foarte probabil, decât orice femeie născută vreodată în familia Cynster.

Heather era cea mai mare, încrezătoare, hotărâtă şi extrem de sigură de locul ei în lume. Angelica, răsfăţata, era neînfricată, cutezătoare, autoritară şi iremediabil convinsă că, orice

se întâmpla, totul se sfârşea cu bine pentru ea. Şi întotdeauna era fix aşa.

Ea, Eliza, era cea liniştită. Aşa auzise spunându-se despre ea destul de des, dar, mai mult, aşa se considera ea însăşi. Era cea care cânta la pian, la harpă, broda, nu tocmai o visătoare, dar mai aproape de acest statut decât orice femeie în viaţă din familia Cynster. Nu agrea munca fizică; nu desconsidera asemenea activităţi, doar că nu erau de ea... şi nu excelase în domeniul ăsta, ba uneori nu obţinuse nici măcar un rezultat satisfăcător în asemenea îndeletniciri.

Surorile ei erau genul încrezător, sociabil, la fel de sigure pe ele atât în aer liber, cât şi în sălile de bal. În aer liber, în timp ce versiunea lui Heather şi a Angelicăi pentru un mers alert era o hoinăreală plină de energie pe dealuri şi prin vâlcele, a ei era o plimbare domoală pe terasele şi pe aleile pavate ale grădinilor amenajate.

Toate astea o făceau să se simtă uşurată că evadarea ei urma să aibă loc în Edinburgh, nu aici, pe un drum de ţară – mai rău, în câmpiile scoţiene, despre care nu ştia nimic.

Se uită în sus, la tavanul luminat de lună, şi simţi ceva înlăuntrul ei – o hotărâre şi încă ceva în plus, ceva care lua naştere, se contura şi se definitiva. O fi fost ea umilă, blândă şi neajutorată, dar tot o Cynster era. Indiferent ce urma să se întâmple, cu ajutorul lui Jeremy sau chiar şi fără el, ea avea să scape. Avea să se elibereze. N-avea de gând să se lase livrată asemenea unui colet către vreun moşier sălbatic de prin munţi.

Trăgând adânc aer în piept, închise ochii şi, oarecum spre mirarea ei, adormi.

O jumătate de ceas mai târziu, Jeremy se întoarse la camera pe care o închiriase într-o mică tavernă la câteva sute de metri mai sus de hanul în care poposiseră peste noapte răpitorii Elizei.

Până să coboare, cu băgare de seamă, de pe acoperişul hanului, îşi dăduse seama că, din moment ce nu urma să o ia pe Eliza din odaie şi să o ducă de îndată în sud, aşa cum presupusese la început, avea nevoie de un plan, ca s-o poată salva în chip eficient şi lipsit de primejdie. Un plan amănunţit, bine pus

la punct și bine gândit. Își petrecu ceasul următor în recunoaștere prin oraș, asigurându-se că-și întipărise în minte așezarea lui, caracteristicile distinctive.

N-avea el prea mare experiență în genul ăsta de acțiuni, dar stătuse pe lângă Trentham și pe lângă ceilalți membri ai clubului Bastion suficient de mult cât să cunoască lucrurile elementare cu privire la formularea unui asemenea plan. Colectarea de informații era primul pas.

Puse pe comodă lumânarea pe care i-o dăduse hangiul, închise ușa, o încuie, apoi, dezbrăcându-se de redingotă, o așeză pe spătarul scaunului, alături de patul cel îngust.

Se așeză pe pat, probă salteaua, o socoti bună și, după ce se plimbă prin cameră, se liniști, își puse mâinile sub cap și-și întinse picioarele astfel încât cizmele să depășească marginea patului.

Holbându-se absent la tavan, recapitulă tot ce știa despre oraș. Totul – apropierea garnizoanei de castel, lipsa oricărei acoperiri posibile într-un orășel puțin mai mare decât o stradă – confirma faptul că decizia ca Eliza să meargă până în Edinburgh împreună cu răpitorii ei era cea mai înțeleaptă.

Singura alternativă posibilă era ca, în dimineața următoare, răpitorii, fiind atât de aproape de țelul lor, să se relaxeze suficient pentru a-i da lui ocazia să o ia pe Eliza de sub nasul lor într-un chip care să le ofere un avans considerabil pentru a se îndrepta către graniță. Din tot ce-i spusese ea despre răpitori, din tot ce se putea deduce ca urmare a faptului că reușiseră să o răpească din conacul St. Ives, scenariul respectiv era puțin probabil.

Cu toate astea, aproape îi putea auzi pe Trentham și pe ceilalți spunându-i că trebuie să fii mereu pregătit și la pândă, gata de a interveni și de a profita de asemenea situații „puțin probabile". Așa că avea să se prezinte de dimineață acolo, în curtea hanului, așteptând și privind, doar ca să fie sigur. Iar Eliza avea, mai mult ca sigur, să considere liniștitoare confirmarea, fie ea și numai vizuală, a faptului că era aproape de ea și așa avea de gând să rămână.

Stătu mult timp nemișcat, cu privirea fixată în tavan, în timp ce mintea lui analitică, științifică, bine antrenată trecea în revistă toate aspectele, posibilitățile și probabilitățile care se puteau ivi

imediat ce trăsura care o ducea pe Eliza ajungea la Edinburgh. Continuând să se gândească, enumeră toate alternativele posibile, precum și avantajele lui, potențialele surse de ajutor, abilitățile sale, cunoștințele pe care le avea despre oraș.

Cu opt ani în urmă, locuise acolo timp de aproape cinci luni, când universitatea îi solicitase opinia cu privire la o mulțime de suluri antice. Atunci își făcuse doi prieteni apropiați, pe care îi vizitase după aceea an de an, de obicei când munca lui îl aducea din nou în Edinburgh. După cum îi spusese Elizei, în Edinburgh avea prieteni pe care se putea baza.

Desigur, atât Cobden Harris, cât și Hugo Weaver erau oameni de știință, dar erau voinici și plini de energie, cam cu un an mai tineri ca Jeremy, și nu duceau lipsă de resurse. De asemenea, amândoi erau localnici și cunoșteau orașul, de-a fir a păr, știau fiecare loc și fiecare tavernă mai bine decât își cunoșteau propriile buzunare. Jeremy n-avea nici o îndoială că ei, împreună cu soția lui Cobby, Meggin, aveau să-i ajute cât puteau de mult. Dar cum să înfăptuiască propriu-zis salvarea Elizei...

Jongla cu diverse potențiale scenarii, când lumina care se juca pe tavan începu să pâlpâie. Uitându-se la lumânare, văzu că era aproape consumată. Se ridică și se dezbrăcă de haine, dându-și seama că nu putea risca să fie văzut de răpitorii Elizei în dimineața zilei următoare hoinărind prin curtea hanului.

Dezvoltând această idee, se gândi ce ar fi făcut Tristan dacă ar fi fost pus în această situație și își ajustă planurile în conformitate cu asta.

Stinse lumânarea, se băgă în pat și se întinse, privind din nou în tavan. În treizeci și șapte de ani, era pentru prima dată când se trezea prins într-o situație de viață reală, dramatică, în care *lui* îi revenea sarcina de-a face planurile. Și, după cum se părea, el se afla la comandă. Nu bănuise niciodată ce provocare putea fi asta, cu atât mai puțin că i-ar plăcea o asemenea întreprindere, dar adevărul era că el privea această chestiune ca pe un un joc de șah: un joc de șah cu situații din viața reală, fără piese, tablă sau un set de reguli.

Uitase cum se simțise cu mulți ani în urmă când fusese surprins de bizarele evenimente din Montrose Place: adrenalina,

tensiunea fascinantă din confruntarea cu un răufăcător, încercarea de a câştiga, de a-şi birui adversarul. Emoţia de a lupta de partea celor buni.

Strângând din buze, se răsuci pe cealaltă parte şi închise ochii. Şi recunoscu în sinea lui că uitase că mai existau şi alte lucruri palpitante în viaţă în afara studiului hieroglifelor vechi de secole.

Capitolul 3

În dimineaţa următoare, Eliza se trezi zgâlţâită de Genevieve. Când deschise ochii, asistenta arătă cu degetul către ligheanul cu apă.

–Ar fi bine să te speli şi să te îmbraci. În curând vom lua micul dejun, jos, şi Scrope vrea să ajungem la Edinburgh fără întârziere.

Ameţită, Eliza dădu deoparte pătura şi se ridică. Aerul dimineţii era rece. Luă cuvetura de pe pat şi şi-o înfăşură pe după umeri, apoi se îndreptă către ligheanul de pe masă. Nu-i plăcea să se trezească devreme; Heather şi Angelica erau aşa, nu ea.

Apa din lighean era călduţă. Strângându-şi cuvertura la subsuori, se folosi de ambele mâini pentru a ridica urciorul şi socoti cât de greu şi de solid era. Ce-ar fi fost să o strige pe Genevieve, să se folosească de urcior pentru a o lovi, apoi să se îmbrace şi să o rupă la fugă pe uşă; probabil ar ajunge fix în braţele lui Scrope. El sau Taylor pesemne că le aşteptau pe ea şi pe Genevieve să apară. Puse urciorul la loc, şi îşi dădu cu apă pe faţă, clipind şi începând să se trezească.

O tentativă de evadare acum, pe cont propriu, ar fi avut puţini sorţi de izbândă şi i-ar fi pus în gardă pe Scrope şi pe asociaţii lui cu privire la decizia ei secretă, subversivă. Şi din asta nu putea ieşi nimic bun. Se şterse pe faţă cu prosopul. Concluzia la care ajunsese împreună cu Jeremy în seara anterioară stătea în picioare. Urma să meargă spre Edinburgh şi să se încreadă în el. Într-un om de ştiinţă cam aiurit.

Întorcându-se în pat și la rochia ei făcută praf, își aminti că el se cățărase pe acoperișul hanului, acțiune de care nu l-ar fi crezut în stare; era clar că avea talente ascunse. Nu putea decât să se roage ca respectivele talente să fie suficient de profunde încât el să o poată salva.

Imediat ce Eliza fu gata, Genevieve se asigură că era înfășurată în pelerină, apoi o zori afară pe ușă. Taylor chiar aștepta pe culoar pentru a le conduce în jos pe scări într-un salonaș mititel. Micul dejun fu servit în liniște și cu grabă, apoi Taylor plecă pentru a aduce trăsura la intrare.

Scrope privi pe fereastră; când trăsură fu gata, se uită la Eliza.

– Știi care-i povestea pe care o vom spune dacă faci vreo scenă. N-are nici un rost să-ți îngreunezi situația. Fii cuminte, și vom pleca în liniște.

Eliza se chinui să dea din cap. N-aveau decât să ia asta drept un semn de aprobare. Era prima dată când se supunea de bunăvoie planurilor lor; până atunci fusese adormită sau prea slăbită ca să se opună. În drum spre salon, își testase forța picioarelor; spre ușurarea ei, își recăpătase controlul complet, întreaga putere. Dacă ar fi vrut să opună rezistență, ar fi putut, dar...

Scrope ținu de ușa salonului, iar Eliza o urmă pe Genevieve spre ieșire, conștientă de prezența lui Scrope imediat în urma lor. Știa că trebuia să facă așa cum stabilise cu Jeremy și că era bine să se supună fără să protesteze, dar, cu toatea astea, când ieși pe ușa hanului și văzu trăsura cea întunecată așteptându-i, revolta îi dădu ghes din interior.

Se opri pe terasa hanului, după care o mișcare din stânga îi atrase atenția. Privind dincolo de Genevieve, care aștepta să o zorească – să o împingă, dacă era nevoie – în trăsură, îl zări... Jeremy, într-o haină jerpelită, cu o glugă trasă peste părul lui negru, cu tivul umbrindu-i fața. Își înclină capul într-un salut abia perceptibil. Era acolo, ocrotind-o. Intenționa să urmărească trăsura până la Edinburgh, după cum zisese. Avea să o salveze.

Trase puternic aer în piept, privi înainte și se îndreptă spre trăsură. Urcă în ea, urmată de Genevieve. Scrope se opri pentru

a vorbi cu Taylor, apoi intră în trăsură și închise portiera. Trăsura se clătină, după care o luă spre ieșirea din curtea hanului.

Porniră la drum. Se îndreptau spre Edinburgh.

Imediat ce trăsura ajunse pe drumul principal, Jeremy își părăsi poziția din curte și se grăbi înapoi în tavernă. Se schimbă iute în hainele lui aristocratice ușor de recunoscut, își trecu degetele prin păr și scutură din cap pentru a-și așeza buclele dese, își făcu bagajele, achită nota de plată și se îndreptă spre un tânăr grăjdar de nădejde, care, acum rămas doar în cămașă, îl ținea pe Jasper cel tuciuriu, înșeuat și bătând din copite, gata de plecare.

Jeremy îi zâmbi, îi mulțumi și îi întinse o monedă, înapoindu-i haina și pălăria pe care le împrumutase de la el. Deghizarea nu i-ar fi fost de folos câtă vreme conducea o cabrioletă elegantă la care era înhămat Jasper; cineva ar fi putut crede chiar că furase trăsura. În plus, de îndată ce ajungea la Edinburgh, trebuia să atragă cum se cuvine atenția domnilor de rangul lui; deghizarea ar fi putut fi contraproductivă.

Tot ce avea de făcut era să se asigure că nu se apropia prea mult de vizitiu – Taylor, după cum îi spusese Eliza –, pentru ca acesta să nu cumva să-l recunoască drept persoana căreia îi atrăsese Eliza atenția. Căreia îi ceruse ajutor.

Mulțumit de felul în care decurseseră lucrurile până atunci, se urcă în cabrioletă, ridică hățurile și, cu un îndemn, îl porni pe Jasper la pas, ieșind din curticica tavernei.

Odată ce el și Jasper conveniră asupra ritmului de mers, Jeremy își ținu ochii lipiți de drumul așternut înaintea lor, în caz că, pentru vreun motiv oarecare, trăsura avea să încetinească.

Singura sarcină de pe lista lui pe care nu reușise încă s-o ducă la îndeplinire fusese aceea de a trimite vorbă familiei Elizei. Dacă s-ar fi aflat pe drumul principal care ducea spre nord, ar fi putut trimite vorbă prin curierul de noapte, dar pe drumurile mai mici nu exista serviciu poștal. Încercarea de-a identifica un curier de încredere s-ar fi dovedit inutilă; mesagerii de acest fel străbăteau drumurile principale și orașele importante între care acestea făceau legătura.

Se gândi să se ducă la comandantul garnizoanei, dar, după cum își putea da seama, era extrem de important ca drumul de o zi întreagă al Elizei alături de răpitorii ei să fie ținut complet secret, împărtășit unui număr cât mai mic de persoane, așa cum se procedase și în cazul dispariției lui Heather; el însuși știa de răpirea lui Heather deoarece făcea parte din cercul oamenilor de încredere.

În salvarea lui Heather, în protejarea reputației sale, Breckenridge fusese extrem de grijuliu să nu încredințeze cuiva adevărul. Prin urmare, Jeremy n-avea convingerea că înmânarea către comandantul garnizoanei a unei scrisori sigilate adresate familiei Cynster ar fi fost în interesul Elizei.

Odată ajuns la Edinburgh, intenționa să trimită vorbă în sud – probabil prin intermediul lui Royce – imediat ce afla unde intenționau s-o țină pe Eliza. Jeremy considera că familia Cynster va înțelege motivul pentru care amânase acest lucru; oricât ar fi fost de îngrijorați, s-ar fi așteptat ca el să pună siguranța Elizei pe primul loc.

Ținându-l pe Jasper în ritmul deja stabilit, se cuibări pe bancheta cabrioletei.

Cum în trăsură nu putea evita compania lui Scrope și a lui Genevieve, Eliza se hotărî să profite de fiecare clipă. Își scormoni mintea în căutarea tuturor amănuntelor legate de răpirea și salvarea lui Heather și alese numai ce credea ea că avea cele mai mari șanse de a-l neliniști pe Scrope. Ca de obicei, el stătea în fața ei, destul de aproape pentru a pune mâna pe ea dacă încerca să scape. Ea îl fixă cu privirea și așteptă până când o privi și el, pentru a întreba:

– Scoțianul care te-a angajat folosește tot numele de McKinsey?

Scrope clipi. Ezitarea lui dădea de înțeles că presupunerea ei era corectă. În cele din urmă, zise:

– De ce întrebi?

– Mă întrebam ce nume să folosesc când am să mă adresez lui.

Buzele lui Scrope se arcuiră ușor, iar el se sprijini de spătar. Eliza ridică din sprâncene, ușor arogantă. Știu că ăsta nu este

numele lui adevărat. Satisfăcută de încruntătura de pe chipul lui Scrope, îl întrebă: Ce ți-a spus despre mine și despre familia mea?

Scrope stătu pe gânduri, apoi răspunse:

– N-a fost nevoie să-mi spună prea multe despre familia ta. Familia Cynster e destul de bine cunoscută. Cât despre tine..., zise el și ridică din umeri. N-a zis decât că vrea să te răpesc și să te aduc la Edinburgh și că ai să fii numai bună de luat pe sus la balul de logodnă al surorii tale.

Eliza își înfrână impulsul de a se încrunta; nu voia ca Scrope să știe cât de importantă era întrebarea următoare. I se adresă cu o voce afectată, ca și cum ar fi fost ușor flatată.

– M-a cerut pe mine în mod special?

Privirea lui Scrope deveni mai concentrată. Trecu o clipă până când dădu aprobator din cap:

– Da, pe tine. De ce?

Nu văzuse nici un motiv pentru care să nu răspundă.

– Când a fost răpită sora mea Heather, a cerut-o pe una dintre „fetele Cynster", ceea ce putea însemna Heather, eu, Angelica, Henrietta sau Mary. E fost o întâmplare că s-a nimerit Heather.

Scrope ridică din sprâncene; își mută privirea și deveni distant, retrăgându-se în umbra colțului opus. Spuse încet:

– Ei bine, de data asta te-a vrut pe tine. Doar pe tine. După o clipă, privirea i se îndreptă din nou către Eliza; ochii lui nu trădau nici un sentiment când el zise: Te-a cerut în mod special pe tine.

Tonul lui nu fu de natură s-o liniștească. Își scormoni creierul în căutare de întrebări pertinente, dar, înainte să apuce s-o formuleze pe prima, Scrope, cu ochii la ea, vorbi din nou:

– Nu-ți pierde vremea. Eu conduc o afacere mult mai sigură decât cei care au răpit-o pe sora ta. Dacă vrei răspunsuri la întrebările tale, va trebui să aștepți să i le adresezi – și aici buzele i se arcuiră cu o ușoară maliție – lui McKinsey.

Ea mijii ochii, după care își îndreptă privirea spre fereastră și rămase tăcută. Mintea ei se concentră asupra noii și complet neașteptatei descoperiri făcute. De data aceasta, McKinsey o ceruse special pe ea. Oricare ar fi fost motivele lui, se îndoia că ar putea fi vreun semn bun.

Şi, cu fiecare kilometru parcurs, cu fiecare rostogolire a roţilor trăsurii, se apropiau în mod implacabil de Edinburgh şi de McKinsey. Era limpede că trebuia să scape din mâinile lui Scrope înainte ca McKinsey să pună mâna pe ea.

Se apropiară de Edinburg în jurul amiezii, având deasupra capetelor un cer albastru-cenuşiu şi o boare de aer proaspăt. Conducându-şi cu grijă cabrioleta, Jeremy se afla la câteva sute de metri în urma lor, pe drum, când trăsura răpitorilor încetini uşor, apoi trecu pe sub arcada generoasă a unui han pentru trăsuri aproape de locul în care South Bridge Street începea să urce către centrul vechi al oraşului.

De-a lungul călătoriei, rămăsese destul de în urmă, pentru a se asigura că Taylor, vizitiul, nu l-ar fi putut zări dacă s-ar fi uitat înapoi; pe drum, atât cât putuse, permisese altor vehicule să se intercaleze între cabrioleta lui şi trăsură. Dar ce era de făcut acum? Care era planul lui Scrope?

Între cabrioleta lui şi intrarea în curtea hanului se aflau două căruţe şi încă o trăsură, care mergeau încet. Jeremy îşi înălţă capul şi cercetă ambele părţi ale drumului din faţă; întocmai cum se gândise, în timp ce pe acea parte a drumului se aflau multe hanuri, nu era nici un han mare dincolo de cel la care se oprise trăsura răpitorilor.

Observaţiile făcute îi oferiră răspunsul. Scrope trăsese la hanul cel mai apropiat de centrul oraşului, fie pentru că avea de gând să rămână acolo, ţinând-o pe Eliza până venea moşierul s-o ia, fie, după cum Jeremy considera mai probabil, pentru că Scrope intenţiona s-o ducă pe Eliza în oraş, în vreo casă ori în vreun adăpost de pe vreo uliţă îngustă şi întortocheată unde trăsurile nu puteau pătrunde.

Dacă varianta a doua era cea corectă, trebuia să acţioneze imediat. Nu-şi permitea să-i lase s-o ducă pe Eliza în centrul vechi al oraşului fără să fie pe urmele lor, la mică distanţă.

Privind în jur, zări un alt han, mai mic, la vreo douăzeci de metri distanţă de hanul cel mare şi pe aceeaşi parte a drumului. Rugându-se ca lui Taylor ori lui Scrope să nu le treacă prin cap să iasă din curtea hanului pentru a verifica dacă erau

urmăriți, se îndreptă către hanul cel mic și întoarse cabrioleta în curtea lui.

Cinci minute mai târziu, se aplecă peste balustrada din fier de pe South Bridge, amestecat în mulțimea care folosea podul pentru a intra în oraș și a ieși din el, supraveghind cu atenție hanul. Tocmai se așezase pe poziție, când Scrope, Taylor și asistenta, însoțind îndeaproape o siluetă înfășurată într-o pelerină mohorâtă, ieșiră din clădire și se îndreptară către el. Asistenta avea degetele încleștate pe umărul Elizei, iar Scrope mergea aproape de ea, puțin mai în față. Taylor îi urma, iar după el venea un hamal târând trei valize mari de călătorie.

Jeremy nu făcu nici un gest care să le atragă atenția, dar oricum răpitorii nu se uitară nici în dreapta, nici în stânga. Se îndreptară hotărâți către pod, intrară pe el, dând de înțeles că știau unde mergeau și că aveau de gând să ajungă la destinație cât mai curând posibil.

Eliza își ținea capul plecat; cum avea gluga ridicată, Jeremy nu-i putea nici măcar întrezări fața. După ce o privi cu coada ochiului preț de câteva clipe, își dădu seama că ea trebuia să fie atentă pe unde mergea, ținând de poalele mult prea lungi ale pelerinei ca să nu se împiedice, pășind cu grijă, în pantofiorii ei de bal, pe caldarâmul tocit. Ea nu îl văzu atunci când trecură pe lângă el.

Depărtându-se de balustradă, lăsând impresia că nu se îndreaptă către o destinație precisă, se luă după ei, la vreo douăzeci de metri în urma lor. Datorită înălțimii lui, n-avea nici o problemă să-i lase pe alții să se intercaleze între ei. Pășind agale, păstră grupul în raza lui vizuală, în timp ce aceasta se îndrepta hotărât către Royal Mile.

Eliza mai fusese în Edinburgh de vreo două ori până atunci, de fiecare dată însoțită de părinți, pentru a participa la evenimente mondene. Cum nu-și închipuise că i-ar putea fi vreodată de folos, nu acordase mare atenție străzilor. Deși recunoscuse deschiderea amplă a bulevardului principal pe care mergeau și biserica mare de la colțul unde strada cobora din nou – credea că strada de la intersecție era strada principală, dar nu era întru totul sigură –, de acolo înainte era pierdută.

Zarva de pe strada principală era teribilă. Prinsă în înghesuială, când răpitorii ei o conduseră pe o străduță îngustă, care cobora, pierdu din vedere colțul străzii celei înalte – care ducea spre strada principală, către sud și către Anglia.

Privind în urmă în ultima clipă, zări în treacăt turla bisericii celei mari și se liniști gândindu-se că se putea folosi de acel reper în caz că avea nevoie să se întoarcă pe acolo mai târziu; strada mai înaltă, care credea că se numește South Bridge, trecea pe lângă biserică.

Privind înainte, descoperi uluită că ulița cea îngustă pe care o conduceau era străjuită de case noi. Fațadele de piatră erau vioaie, ferestrele din sticlă luceau, iar vopseaua era proaspătă. Toată partea dreaptă a străzii era ocupată de case nou construite, înălțându-se cu trei caturi mai sus de caldarâm.

Era atât de surprinsă, încât uită de porunca lui Scrope de a nu scoate o vorbă, pe care i-o dăduse când coborau din trăsură.

– Am crezut că Edinburgh e un oraș în întregime vechi.

Scrope îi aruncă o privire aspră.

– Cu excepția locurilor care au ars de curând.

– Da, acum îmi amintesc.

Orașul fusese devastat de un incendiu uriaș...

– S-a întâmplat cam acum cinci ani, nu-i așa?

Scrope, taciturn, încuviință din cap.

Doi pași mai încolo, se opri în fața uneia dintre casele noi, în dreptul treptelor care duceau la terasa îngustă și la strălucitoarea intrare principală vopsită în verde. Scoase un lanț de chei din buzunarul hainei și urcă treptele. O clipă mai târziu, ușa era deschisă. După ce el intră, Genevieve o îndemnă pe Eliza să-l urmeze.

Urcând treptele, reticentă, înghiți în sec. Își spuse în sinea ei că n-avea motive să se teamă, că Jeremy era pe urmele lor și că oricare dintre odăile în care ar fi putut s-o încuie trebuia să fi avut o fereastră pe care să poată ieși. Așa că se folosi de ultimul dram de supunere de care putea da dovadă și trecu pragul casei. Nu c-ar fi avut de ales, cu Genevieve și Taylor în spatele ei.

Scrope se opri într-un mic vestibul, în fața unei uși despre care Eliza crezu că dă spre un salon. Cu un gest sugestiv, le îndemnă pe Genevieve și pe Eliza s-o ia în stânga. Genevieve o conduse pe Eliza

înainte, trecură de Scrope și ajunseră pe un culoar scurt. Aruncă o privire înapoi și-l văzu pe Taylor în ușa principală, blocându-i vederea spre stradă, în timp ce plătea hamalul.

Genevieve se năpusti în camera de la capătul coridorului; aceasta se dovedi a fi bucătăria. Dar, în loc să se oprească la masa care trona în centrul încăperii, asistenta o apucă pe Eliza de braț și o răsuci cu fața spre o ușă din perete.

Scrope venise în urma lor; trecu pe lângă ele și deschise ușa, scoțând la iveală niște trepte înguste care duceau în jos. Luă un felinar dintr-un cârlig de lângă ușă, îl aprinse, potrivi flacăra, apoi coborî iute treptele.

- Haideți!

Eliza fu îndemnată să meargă înainte. Dacă o duceau la subsol...

- Mișcă-te! Genevieve punctă comanda printr-o împunsătură ascuțită în spatele Elizei. Răsfățata de tine va trebui să se consoleze cu faptul că e o pivniță nouă și că avem ordine să te îngrijim bine, dacă nu chiar din cale-afară de bine.

Eliza auzi mersul greoi al lui Taylor, iar viziitiul-paznic îi se alătură. N-avea de ales, trebuia să se supună. Încet, pas cu pas, coborî, pășind în cele din urmă pe o pardoseală tare din piatră. Scrope se oprise la câțiva metri mai încolo, cu felinarul ridicat astfel încât să răspândească un cerc larg de lumină.

Lumina cădea pe un coridor mic și pe o altă ușă. Aceasta părea mai îngustă decât cea de care tocmai trecuseră și era încuiată cu un lacăt masiv care avea o cheie la fel de masivă. Scrope răsuci cheia și descuie ușa. Se aplecă pe jumătate și o invită înăuntru.

- Apartamentul tău, domnișoară Cynster. Mă tem că nu-i tocmai genul cu care ești obișnuită, dar cel puțin nu trebuie să petreci mai mult decât o noapte în această locație austeră.

Scope ridică felinarul, lăsând lumina să se reflecte dinspre ușă înspre odaia micuță. Avea cam nouă metri pătrați, era mobilată simplu, cu un pat îngust și un lavabou șubred, cu o oglindă minusculă deaspura lui. Un covoraș împletit era întins sub pat, pe pardoseala din piatră. Într-un colț, stătea un paravan care masca pesemne oala de noapte. Cel mai bun lucru care putea fi spus despre încăpere era faptul că era curată.

Împinsă peste prag de Genevieve, Eliza se uită la Scrope. Refuză să se cutremure ori să-şi trădeze reacţia; adevărul era că reacţia ar fi fost mai curând una de mânie decât de teamă. Privindu-l în ochi, îl întrebă calmă şi demnă:

– Măcar pot să primesc o lumânare?

Scrope îi susţinu privirea pentru o clipă, apoi se uită înspre trepte. Taylor rămăsese la capătul lor, în bucătărie.

– Aprinde o lumânare şi adu-o jos.

Întorcându-se cu spatele la ea, Scrope făcu semn din cap spre odaie. Ea îşi înclină capul cu distincţie şi păşi în încăperea minusculă. Făcând câţiva paşi înspre pat, îşi desfăcu pelerina cea aspră pe care i-o dăduseră şi o lepădă de pe umeri. Taylor îşi făcu apariţia în cadrul uşii, cu un sfeşnic cu o singură lumânare aprinsă. Ea îl luă.

– Mulţumesc.

Scrope strânse din buze; ofensa aceea subtilă îşi atinsese ţinta. Închise uşa cu o bufnitură surdă. Cheia se auzi răsucindu-se în lacăt.

Eliza ascultă cum paşii se depărtară, apoi puse sfeşnicul pe marginea lavaboului, se aşeză pe pat, îşi strânse mâinile în poală şi privi în gol către uşă. Către bucata aceea solidă de lemn care stătea în calea libertăţii ei. Aceea era singura ieşire din pivniţă, din temniţa aceea modernă în care o închiseseră.

Nu-i trecea prin cap nici o cale simplă prin care Jeremy s-o poată scoate de acolo, dar o surprinsese deja cu inventivitatea lui şi cu disponibilitatea de a încerca lucruri de care nu l-ar fi crezut în stare; n-avea să îşi piardă încă nădejdea, se încuraja ea. Dar nu putu să alunge ghimpele îndoielii care pusese stăpânire pe mintea ei. Oare el ştia unde se afla? Nu se putea pronunţa, habar n-avea, iar asta era partea cea mai rea din toate. Situaţia cerea încredere oarbă din partea ei, iar ea nu acorda încredere cu uşurinţă.

Greutatea pandantivului dintre sânii ei îi dădea curaj. Îl căută, prinse cristalul prin dantela fină a corsajului şi încercă să-şi spună că nu era întru totul singură. Se strădui să şi creadă asta. Era recunoscătoare pentru căldura iluzorie a sfeşnicului celui solid. Cu degetele în jurul pandantivului şi cu privirea fixată asupra uşii, rămase în aşteptare.

*

Jeremy se sprijini de balustrada care înconjura o casă de pe Niddery Street, trei case mai jos de cea în care intraseră Eliza și răpitorii ei. Stătea tolănit ca și cum ar fi așteptat un prieten și cântărea cât era de nouă terasa de vizavi și care era menirea ei.

Auzise despre marele incendiu de la Cobby și de la Hugo și despre reconstrucția care urmase după aceea. Coroborarea acestei informații cu ceea ce văzuse mai înainte dădu naștere unui plan uimitor, pe care se decise că trebuia să-l pună în aplicare.

Eliza și răpitorii ei intraseră în casă cu douăzeci de minute în urmă. Era gata să se îndepărteze de balustradă și să se îndrepte către locuința lui Cobby, când ușa de la casa răpitorilor se deschise. Șeful – Scrope, după cum îi spusese Eliza – ieși pe terasă, închise ușa, apoi coborî treptele și se îndreptă către High Street.

Cu privirea ațintită asupra casei, Jeremy ezită, cântărind riscurile... Conchise, fără tragere de inimă, că vizitiul și asistenta se aflau încă în casă și că erau în continuare prea mulți pentru ca el să le facă față. Ar trebui să-l urmărească pe Scrope?

Se uită după el și constată că pierduse ocazia. Scrope mărise pasul și se amestecase în mulțimea de pe drumul principal. Deși era foarte ușor de recunoscut când era singur, nu avea nimic ieșit din comun, care să-l poată face remarcat în mulțime.

Oare Scrope se dusese să-l cheme pe moșier? Eliza zisese că ei puseseră la cale să o predea în ziua următoare – nu atunci –, deci pesemne Scrope se dusese să trimită vorbă că o aveau acolo, în Edinburgh, în custodia lor. Eliza trebuia scoasă de acolo înainte de zorii zilei următoare.

Uitându-se înapoi spre casă, Jeremy ridică privirea și analiză fiecare fereastră de la caturile de sus, dar nu zări nici un chip. Se întrebă dacă Eliza îl văzuse, dacă știa că el era acolo și că avea s-o ajute. Nu-i plăcea să și-o închipuie gândindu-se că era singură.

Se îndepărtase de balustradă și se întoarse pe drum. Știa unde o găsea pe Eliza; venise vremea să plănuiască salvarea ei. Ajunse în High Street, trecu de Royal Mile, se îndreptă spre Cannongate și către casa lui Cobby din Reids Close.

Capitolul 4

Câteva ceasuri mai târziu, Jeremy – îmbrăcat într-o haină mohorâtă ce-i ajungea până la genunchi, cu părul lui castaniu-închis despărțit de o cărare, netezit și dat pe spate, cu o pereche de ochelari și cu câteva creioane ieșindu-i din buzunarul de la piept al hainei – îl urmă pe prietenul lui Cobby pe treptele casei aflate alături de cea în care era ținută Eliza.

Îi luase mai mult de trei ceasuri să pună totul la punct. Primul pas fusese să oprească la biroul unui curier și să-i trimită o scrisoare lui Wolverstone. Neștiind încotro locuiau părinții Elizei, lăsă pe seama lui Royce și a Minervei să trimită vorbă, încrezător că ei aveau să transmită informația către familia Elizei cât de repede posibil. Probabil așteptau cu disperare vești despre ea.

În scrisoare explicase cum dăduse peste ea, relatase ce aflase despre răpitori și încheiase cu asigurarea că, în prezent, se ocupa de salvarea ei, fără ca identitatea ei ori timpul pe care îl petrecuse cu răpitorii să ajungă la cunoștința cuiva. Încheie cu informația că, de îndată ce se putea, el și Eliza aveau să căute adăpost la castelul Wolverstone, care era cel mai apropiat loc sigur.

După ce trimisese scrisoarea, se dusese la Reids Close, și fusese îndeajuns de norocos să-l găsească nu numai pe Cobden Harris – un urmaș al oamenilor de știință din clanul Harris, cunoscut de toată lumea drept Cobby – gata de a porni la treabă, ci și pe respectabilul Hugo Weaver, care-i ținea companie. Jeremy, Cobby și Hugo deveniseră prieteni buni în timpul celor cinci luni pe care Jeremy le petrecuse în Edinburgh lucrând pentru Adunarea Legislativă a Scoției pentru a cataloga diferite lucrări antice din colecțiile lor, dintre care unele, achiziționate de Alexandru I care nu mai fuseseră studiate de nimeni între timp. În vreme ce Cobby era cercetător specializat pe scrierile vechi scoțiene, Hugo se pricepea la lucrările antice din domeniul juridic, la corpurile de legi ale parlamentului și ale guvernului. Adunarea Legislativă îi invitase pe toți trei pentru a forma o echipă; rezultatul fusese o asociere care se transferase din domeniul profesional în cel

personal şi continuase multă vreme după ce Jeremy se întorsese la Londra.

Firește, în clipa în care le dăduse vestea – lui Cobby, lui Hugo și soției lui Cobby, Margaret, cunoscută mai bine drept Meggin – fuseseră cu toții nerăbdători să se implice în proiect, botezat de către Hugot în chip teatral „Salvarea".

– Asta ar trebui să ne ajungă.

Consultând registrul pe care îl ținea în mână, Cobby – cu câteva degete mai scund decât Jeremy, puțin mai plinuț și, în clipa de față îmbrăcat asemănător cu el – se opri pe caldarâm și compară mențiunile din registru cu observațiile de pe hârtiile prinse de cartonul pe care îl ținea Jeremy.

Când Jeremy descrisese casa din Niddery Street, cei trei localnici îi confimaseră imediat bănuielile. Acesta era motivul pentru care Cobby și Jeremy, deghizați drept inspectori ai primăriei, cercetau acum casele de pe stradă, cu scopul de a stabili cu precizie unde anume în casă era ținută Eliza, în vreme ce Hugo, familiarizat cu toate ciudățeniile orașului, după ce îi îmbrăcă cum se cuvine pe cei doi, se dusese să caute prin garderoba mai multor teatre și să facă rost de restul recuzitei necesare pentru a duce la bun sfârșit „Salvarea". Apropiindu-se, Cobby întrebă încetișor:

– Ești gata?

În loc de răspuns, Jeremy făcu semn din cap către ușa casei următoare. Deghizarea lui era îndeajuns de bună; se îndoia că Taylor l-ar putea recunoaște. Legănându-se, Cobby urcă treptele, își ridică pumnul strâns și bătu cu fermitate în ușă. După o clipă, aceasta se deschise, și-n prag apăru Taylor. El îl privi pe Cobby, apoi pe Jeremy și iarăși pe Cobby.

– Da?

– Bună dimineața.

Cobby era oficial până în măduva oaselor.

– Suntem de la primărie, am venit să inspectăm lucrarea.

Taylor se încruntă.

– Lucrarea?

– Ei bine, da, zise Cobby și gesticulă larg. Clădirea. Conform regulamentului intrat în vigoare de la incendiu, fiecare construcție

nouă trebuie inspectată, pentru a ne asigura că s-au respectat noile decrete ale primăriei.

Încruntarea lui Taylor nu dispăruse.

– Noi nu suntem proprietari, tocmai am închiriat casa pentru câteva săptămâni. Vom pleca în curând. Se pregăti să închidă ușa. Vă puteți întoarce...

– O, nu, nu, domnule, îl opri Cobby, ridicând brațul. Inspecțiile sunt obligatorii și nu pot fi amânate. Proprietarul trebuie să fi fost anunțat de funcționarul public desemnat pentru asta. Dacă proprietarul a omis să vă aducă la cunoștință inspecția programată, trebuie să discutați cu el, dar nu trebuie să ne obstrucționați pe noi, oficiali ai primăriei, în nici un fel. După cum sunt sigur că înțelegeți, o consecință a tragicului incendiu a fost aceea că revolta cu privire la calitatea slabă a construcțiilor a atins apogeul, iar primăria nu poate trata această chestiune cu superficialitate. Cobby arătă către casa de alături. Aproape am încheiat inspecția pentru această parte a străzii și trebuie să tragem concluziile astăzi, așa că, dacă ne permiteți să intrăm, ne vom strădui să ne facem treaba și să plecăm cât mai repede posibil.

Taylor ezită, dar nu dădu drumul ușii. Bâțâindu-se de pe un picior pe altul, zise:

– Stăpânul meu e plecat, dar trebuie să se întoarcă în curând. Dacă veniți înapoi într-o oră...

– Din păcate, nu putem. Ne grăbim. Cobby făcu o pauză scurtă, apoi continuă: Dacă vă ajută, postul de poliție nu e departe de aici. Am putea solicita prezența a doi sergenți care să dea greutate cererii noastre, dacă asta vă va fi de ajutor cu stăpânul dumneavoastră.

Cu ochii în pământ, Jeremy își înăbuși zâmbetul care stătea să-i răsară pe buze. Repetase împreună cu Cobby ce aveau să spună; prietenul lui se pricepea de minune să-i facă pe oameni să-l creadă cea mai rezonabilă persoană de pe lume. După cum era de așteptat, perspectiva de a aduce polițai în casă îl făcu pe Taylor să se hotărască mai ușor. Se albi la față, apoi ridică din umeri.

– Dacă nu durează mult, cred că e în regulă.

Deschise ușa, iar Jeremy îl urmă pe Cobby înăuntru. Își începură „inspecția" în pod, discutând despre diverse chestiuni

pe care le stabiliseră în prealabil, luându-şi notiţe şi înaintând încet prin casă, trecând dintr-o încăpere în alta, verificând fiecare dulap în parte. Când ajunseră la parter fără a da de urma Elizei, insistară să verifice sub scară, apoi Cobby trase de timp, chipurile notându-şi ceva, în realitate asigurându-se că nimeni n-o strecura afară pe Eliza, apoi se întoarse la etaj, în timp ce Jeremy se apucă să caute prin nenumăratele săli de primire de la parter. Toate însă fără nici un rezultat.

Şi totuşi, Eliza trebuia să fie în casă. N-avea nici un sens ca ei s-o fi mutat, în cele câteva ceasuri cât lipsise el, dar ei să fi rămas pe loc. Mai ştia şi că în casă erau mai multe secrete decât se puteau bănui din afară.

În cele din urmă, el şi Cobby se prefăcură că discută pe marginea însemnărilor, după care Cobby îl conduse pe coridorul scurt care dădea în bucătărie. Când ei intrară, femeia brunetă pe care Jeremy o văzuse cu Eliza – Genevieve, asistenta – stătea la masă şi sorbea dintr-o cană. Păru şocată, apoi îi aruncă lui Taylor o privire surprinsă şi îngrijorată.

Bărbatul cel solid îşi scutură capul aproape imperceptibil şi reproduse povestea celor doi. După reacţia femeii, Jeremy era sigur că Eliza se afla acolo, cel mai sigur în încăperea de la subsol. Inspecţia făcută casei alăturate confirmase faptul că toate vilele de pe acea stradă aveau o asemenea încăpere, căci păreau construite în acelaşi stil.

Sub privirile atente ale lui Taylor şi ale femeii, inspectară cu grijă bucătăria, acordând o atenţie specială hornului de la şemineu, precum uşii din spate şi tocului acesteia. Apoi, după ce se consultară în şoaptă, Cobby arătă către uşa din stânga celei pe care intraseră.

– E în regulă. Mai avem subsolul şi suntem gata. Vreţi să deschideţi uşa?

Jeremy mormăi către Cobby, distrăgându-i atenţia de la uşă la o însemnare a lui, sperând că uşa către subsol avea să fie descuiată fără prea multă agitaţie. Taylor şi Genevieve schimbară o privire lungă, pe deasupra mesei.

Jeremy îi lăsă o clipă să se gândească – avea el însuşi nevoie de puţin timp pentru trece în revistă opţiunile următoare –, apoi

se dădu un pas înapoi, făcându-i loc lui Cobby, care se întoarse către Taylor şi către uşa care ducea la subsol. Văzând că Taylor nu făcuse nici o mişcare înspre uşă, Cobby ridică din sprâncene.

– E vreo problemă?

– Păi...

Taylor, privindu-o din nou pe Genevieve, îşi ridică mâna pentru a lua o cheie din cârligul de pe perete.

– Aşa s-ar putea spune. Vă putem lăsa să coborâţi la subsol, dar proprietarul a lăsat încuiată camera de acolo şi nu avem cheia. Presupunem că şi-a pus acolo toate obiectele de valoare, şi n-ar da bine să încercăm să forţăm lacătul.

– Ei bine, zise Cobby, aruncându-i o privire lui Jeremy. Asta este o situaţie neplăcută, dar...

Întrezărind pericolul, Jeremy interveni, imitând accentul scoţian al lui Meggin:

– Cum nu puteţi fi învinuit pentru ce a făcut proprietarul, ar trebui să inspectăm ceea ce putem, după care să facem o observaţie scrisă, astfel încât să se ia ulterior măsurile necesare.

Se uită la uşă, apoi, coborându-şi glasul, se aplecă înspre Cobby şi spuse:

– Dacă nu ne mişcăm mai repede, n-o să ajungem să ne întâlnim cu ceilalţi la bar.

Cobby se uită peste umărul lui, la ceas, apoi aprobă hotărât:

– Corect. Se întoarse către Taylor. Poate ar fi bine să ne uităm puţin în jos pe scară, ca să ştim că am făcut tot ce ne-a stat în putere.

Mişcându-se agale, Taylor băgă cheia în încuietoare, o răsuci, apoi deschise uşa. Gândindu-se cu înverşunare la ce s-ar putea întâmpla în continuare, Jeremy îşi dădu seama că, dacă Eliza simţea prin preajmă prezenţa altor persoane decât răpitorii ei, era posibil să se pună pe ţipat, pentru a atrage atenţia... Iar dacă ea făcea asta, Taylor şi Genevieve urmau să facă tot ce le stătea în putinţă pentru a se asigura că el şi Cobby n-ar fi părăsit casa. Taylor zâmbi forţat când deschise uşa din lemn masiv.

– Nu se poate vedea mare lucru, doar treptele şi o parte din culoar.

Jeremy simțea tensiunea crescândă; femeia din spatele lui înțepenise și își muta greutatea de pe un picior pe altul, gata să sară și să-l ajute pe Taylor să-i împingă pe el și pe Cobby în jos pe scări. Cobby trecu pragul și se uită în jos. Cu voce joasă, astfel încât Cobby și Taylor să-l poată auzi, însă nu și Eliza, dacă se afla în spatele ușii de la subsol, Jeremy zise iute:

– N-avem nevoie să vedem mai mult de atât. Scara pare destul de sigură, la fel ca în celelalte case.

Înțelegând graba din glasul lui, Cobby se uită la el, apoi din nou la trepte, la culoar și la ușa masivă care se distingea în întuneric.

– Da, ai dreptate.

Înțelesese de ce acționase Jeremy așa și vorbise și el încet. După încă o clipă de scrutare a întunericului adânc, Cobby se dădu înapoi și îl îndemnă pe Taylor să închidă ușa, iar el se conformă cu o viteză mai mare decât cea cu care deschisese ușa. Așezându-se lângă Jeremy pentru a vedea notițele lui, Cobby le citi, apoi aprobă din cap: Ar trebui să fie de ajuns.

– Bine.

Taylor puse cheia la loc în cârlig și se întoarse ca să-i conducă la ieșire. Cei doi o salutară politicos pe femeie și plecară. O clipă mai târziu, erau din nou în stradă.

– Să mergem la casa următoare, zise Jeremy. Ne urmăresc pe geam.

– Oricum trebuie să verificăm subsolul.

Cobby o luă înainte, îndreptându-se către ușa casei următoare și ciocănind cu fermitate. Bătrâna care locuia acolo se opuse vehement, dar într-un final îi primi înăuntru. Inspecția acelei case fu mai sumară, dar trecură totuși prin tot imobilul, din pod până în subsol, pentru eventualitatea în care Taylor și Genevieve aveau s-o întrebe ceva pe bătrânică.

Speraseră să se poată uita pe îndelete la camera din subsol, dar fură cuprinși de deznădejde când bătrâna deschise ușa cu pricina. Ea se mutase dintr-o casă mai mare și adunase și îngrămădise în camera de la subsol o mare parte din mobilă; de-abia de se vedea un deget din pardoseală.

– Așa deci...

Cobby se holbă la harababura de acolo, aruncă o privire la ziduri, apoi dădu aprobator din cap.

– În regulă. De ajuns.

Se întoarse să-i mulţumească femeii, făcând uz de farmecul lui scoţian. Când plecară, ea aproape zâmbea. Imediat ce ieşiră din nou în stradă şi uşa se închise în urma lor, Jeremy zise:

– Trebuie să ştim dacă avem dreptate în privinţa subsolului.

Cobby flutură din mână.

– Atunci mergem la casa următoare. Toate casele apropiate de High Street trebuie să fie asemănătoare.

Uşa următoare fu deschisă de un domn în vârstă, militar în rezervă. Era obositor de amabil şi, sprijindu-se în bastonul lui, îi conduse bucuros prin toată casa, trăncănind verzi şi uscate. Ei îi cântară în strună şi fură răsplătiţi din plin când el îi invită în încăperea de la subsol.

– Desigur, e la fel ca toate celelalte.

Lăsând uşa deschisă, îi pofti înăuntru. Cobby ridică felinarul pe care-l ţinea, luminând câteva piese de mobilier înghesuite într-un colţ. În afara acestora, camera era goală, podeaua – liberă. Cobby şi Jeremy îşi coborâră amândoi privirea, urmărind lumina felinarului cu care Cobby cerceta amănunţit pardoseala din piatră. Lângă ei, bătrânul soldat chicoti.

– Da, e la fel ca în toate casele de pe partea asta a străzii. Chiar mă întrebam dacă ştiaţi de existenţa ei.

Cu privirea aţintită asupra chepengului din podea, Jeremy aprobă din cap.

– Am văzut asta în câteva case, dar în unele locuri – cum ar fi la bătrânica de alături – n-am putut să confirmăm existenţa chepengului ori să-l examinăm îndeaproape.

– Daţi-i drumul, zise bărbatul arătând către cârligul masiv de pe faţa chepengului. Trageţi de ăla şi puteţi arunca o privire.

Nerăbdător, Jeremy îl dădu deoparte pe Cobby, care îşi îndreptă felinarul spre chepeng. Jeremy eliberă cârligul, trase de el, apoi ridică chepengul. Deşi era gros de câţiva centimetri, era susţinut bine de balamale solide; se deschise destul de uşor. Cobby se apropie şi îndreptă felinarul către hăul de dedesubt. Marginile

chepengului erau solide şi bine făcute; o scară din lemn nouă, îngrijită ducea către coridorul de jos.

–Da, zise Cobby, e întocmai ca la ultima casă pe care am văzut-o, puţin mai sus pe stradă.

–Păi, da, aprobă ferm bătrânul soldat. Toată strada a fost ridicată de acelaşi constructor şi fără îndoială toate casele sunt aproape identice. A fost băiat deştept, fiindcă a lăsat fiecărei case o ieşire secundară în caz de incendiu. N-ar fi murit atâţia oameni dacă n-ar fi fost blocat accesul la vechile subterane. Pe acolo este destul de uşor să cobori, să mergi şi să ieşi la suprafaţă.

Jeremy zâmbi şi îl privi pe Cobby prin chepengul deschis.

–Un constructor cu adevărat înţelept şi de ispravă.

Genevieve, cu Taylor în spatele ei, o trezi pe Eliza dintr-un somn adânc.

Ferindu-şi ochii de strălucirea felinarului pe care-l ţinea Taylor, Eliza clipi des. Se uită la restul rece de ceară, tot ce mai rămăsese din lumânarea proaspătă pe care i-o aduseseră când veniseră să-i ia tava de mâncare, ceea ce însemna că dormise destul de mult. Se ridică pe coate, privind-o pe Genevieve cum aşeza un urcior aburind pe toaletă.

–Cât e ceasul?

–Şapte.

Genevieve se întoarse către ea.

–Scrope a poruncit să stai cu noi la cină. Este mai uşor decât să-ţi pregătesc o tavă separată.

Aşezând un sfeşnic aprins, cu două braţe, pe marginea lavaboului, Taylor mormăi:

–E ultima seară în care te mai dădăcim. Cred că Scrope vrea mai curând să sărbătorească.

–Chiar şi aşa, zise Genevieve invitându-l pe Taylor afară pe uşă, te lăsăm să te speli şi să te aranjezi. Ne întoarcem în cincisprezece minute să te ducem sus.

Ieşiră şi închiseră uşa masivă în urma lor. Eliza se ridică şi-şi lăsă picioarele să atârne pe marginea patului, ascultă şi auzi cheia învârtindu-se în lacăt. Stând pe marginea patului, încercă să-şi închipuie ce motive ascunse avea neaşteptata invitaţie la masă,

apoi se hotărî că, indiferent care ar fi fost acestea, nu-i păsa. O ieșire din minuscula odaie de la subsol, chiar și pentru câteva ceasuri, nu era o favoare pe care s-o poată refuza cu nici un chip.

După zilele petrecute în trăsură, se bucurase de scurta lor plimbare prin oraș, dar faptul că era din nou prizonieră într-o încăpere atât de mică o făcuse să tânjească după spații largi și deschise. Ceea ce era ciudat, având în vedere că nu era înnebunită după astfel de locuri.

Ridicându-se, se opri pentru o clipă, constatând, spre mare ei ușurare, că trecuse și efectul ultimelor urme de laudanum. Acum era stăpână pe mintea și pe trupul ei. Se duse la toaletă, ridică urciorul și turnă apa călduță în lighean. Dezbrăcându-se de rochia de bal extrem de jerpelită, împinse pandantivul din cristal roz pe spate, ca să n-o incomodeze, și se spălă iute.

Scutură bine rochia aurie, o netezi, apoi se întoarse către oglindă, pentru a face tot ce-i stătea în putere ca să-și aranjeze părul. Coafura elegantă, cu buclele aurii ca mierea aranjate să curgă dintr-un coc din vârful capului pentru a alcătui o coroană strălucitoare, era acum complet răvășită. Adună repede agrafele, eliberând șuvițele lungi, își folosi degetele în chip de pieptene, împărți părul în două cozi pe care le răsuci în jurul capului pentru a forma o cunună și fixă capetele cu agrafe. În cele din urmă, trase pandantivul la loc, pentru a-i atârna între sâni; se gândise dacă să-l lase la vedere, dar cristalul roz nu se potrivea cu auriul rochiei.

– Oricum, e mai bine să nu mă dau în spectacol.

Ascunse pandantivul în corset, strânse lanțul de care atârna, își aranjă din nou șalul și gulerul cât de bine putu, apoi se uită și se roti în fața oglinzii, pentru a verifica rezultatul. Era mai bine decât sperase, ceea ce îi dădea încredere. Arăta mai mult ca o domnișoară Cynster decât ca o patetică victimă a unei răpiri.

Își dădu seama că aștepta cu nerăbdare cina, ca să vadă ce mai putea scoate de la Scrope și de la tovarășii lui. Atâta vreme cât nu se concentra asupra întrebării frustrante dacă Jeremy știa unde se afla și cum avea să o salveze, presupunând că urma să o salveze, avea să se descurce.

Auzi paşi dincolo de uşă şi se întoarse într-acolo. Taylor deschise uşa; zâmbi când o văzu. Rămasă pe culoar, Genevieve părea nervoasă. Îi făcu semn.

– Haide! Scrope ne aşteaptă.

O conduseră pe trepte până în bucătărie, apoi pe culoarul cel scurt până în sufragerie. Masa pătrată era aranjată pentru patru persoane. Scrope stătea în faţa unui suport pentru halbe agăţat pe perete, cu un pahar de vin roşu în mână. Se întoarse când ei intrară. O privi, apoi se înclină uşor, făcând pe gentlemanul.

– Domnişoară Cynster, îţi pot oferi un pahar cu vin?

Deşi chipul lui rămăsese impasibil, Eliza simţi că era într-o bună dispoziţie neobişnuită.

– Nu, mulţumesc, dar aş dori nişte apă.

– În cazul acesta...

Scrope arătă către masă şi se îndreptă într-acolo. Puse jos paharul, pe locul din capul mesei, apoi veni pentru a ţine scaunul din dreapta lui. Intrând în joc – nu vedea de ce n-ar fi făcut-o –, Eliza se aşeză, înclinând graţioasă din cap drept răspuns la atenţia lui. Taylor, imitându-l pe Scrope, ţinu scaunul opus Elizei pentru Genevieve. După ce ambele domnişoare se aşezară, bărbaţii îşi reluară locurile şi începură să mănânce.

Nu aveau slujitori care să aducă mâncarea, dar totul era deja aşezat pe masa suficient de mare, cât pentru şase persoane. Primul fel de mâncare era o supă de mazăre cu afumătură, destul de grea pentru cină, dar Eliza era înfometată. Nu-i luă mult timp să-şi golească farfuria. Urmă un fel de mâncare cu peşte, completat de bibilică şi potârnichi cu tot felul de garnituri, înainte ca, la ultima ridicare a capacului, să se dezvăluie o friptură de vânat. Mai mult decât sătulă, îşi tamponă buzele cu şervetul şi se pregăti să afle ceva folositor.

– Văd că e chiar un soi de sărbătoare, un fel de cină în cinstea mea. Ridică paharul ei cu apă şi întâlni privirea întunecată a lui Scrope. Presupun că, aşa cum ai planificat, McKinney va veni mâine după mine.

Scrope şi tovarăşii lui erau neobişnuit de tăcuţi, dar probabil că nimic din ce i-ar spune acum n-ar mai putea schimba situaţia.

Privind-o fix, Scrope rămase pe gânduri. Ea sorbi din pahar şi doar îşi arcui uşor sprâncenele. În cele din urmă, el încuviinţă.

– Presupunerea ta este corectă. I-am trimis vorbă lui McKinsey, sau cum l-o chema, chiar înainte de amiază. Nu ştiu cât va dura ca mesajul să ajungă la el – căci, înţelegi, mesagerul nu este unul direct –, dar m-a făcut să cred că ar putea fi în Edinburgh, aşteptând să ajungi.

De la celălalt capăt al mesei, Taylor, ocupat cu o halcă de vânat, îi aruncă o privire lui Scrope.

– Deci nu trebuie să-l aşteptăm să vină de la Inverness?

– Inverness? repetă Eliza privindu-l pe Scrope.

Scrope strânse din buze şi îl fixă pe Taylor, care avea o mină descumpănită. Îndreptându-şi din nou privirea către vizitiul îngrijorat şi pus în gardă, Eliza zise degajat:

– Ştiam deja că McKinsey locuieşte în munţi. Ridică din umeri. Faptul că vine de la Inverness nu-i ceva nou.

Inverness era cel mai mare oraş sudic din ţinutul muntos. Scrope îşi îndreptă privirea către farfurie şi mârâi:

– Nu vine de la Inverness. Îi aruncă lui Taylor încă o privire mânioasă. Inverness e locul în care a fost redirecţionat mesajul pe care i l-am trimis mai înainte.

Eliza cântări răspunsul, după care se aventură să spună:

– Ai urmărit mesajul pe care i l-ai trimis?

Scrope o fixă cu ochii mijiţi.

– Îmi place să ştiu cu cine am de-a face.

Ea aprobă din cap.

– Este de înţeles. Şi ai aflat mai multe cu privirea la identitatea lui?

– Nu. Frustrarea lui Scrope o asigură că spunea adevărul. Omul ăsta e la fel de alunecos ca orice afurisit de nobil născut vreodată în munţi. Mesajul s-a făcut nevăzut de la oficiul poştal din Inverness şi nimeni nu pare să aibă habar ce s-a întâmplat cu el.

– Hmm.

Eliza găsea edificatoare povestea lui Scrope. Ea, Heather şi Angelica discutaseră şi speculaseră preţ de câteva ceasuri pe marginea caracterului şi al persoanei misteriosului moşier. Luând în calcul asemenea dovezi grăitoare ale puterii sale, putere pe care

familia Cynster o recunoscuse şi o înţelesese în chip intuitiv, combinată cu diversele frânturi de descriere fizică legate de el, nu încăpea îndoială că moşierul era un bărbat care exercita o atracţie fundamentală, viscerală.

Cel puţin pentru femeile din familia Cynster.

Cu toate astea, în ciuda curiozităţii ei, Eliza n-avea nici cea mai vagă dorinţă de a-l întâlni, cel puţin nu în condiţiile lui. Ducerea ei cu forţa în adâncul ţinutului muntos nu făcea parte din lista cu activităţile ei preferate. În ceea ce priveşte intenţiile lui vizavi de ea, la asta chiar refuza cu încăpăţânare să se gândească; Jeremy avea s-o salveze înainte, deci n-avea de ce să-şi închipuie cum ar fi fost să intre în panică.

În cele din urmă, Genevieve se ridică şi, cu ajutorul lui Taylor, strânse masa. Scrope, întorcându-se la rolul lui de gazdă grijulie, îi oferi Elizei un pahar cu lapte de migdale, pe care, după ce stătu puţin pe gânduri, ea se hotărî să-l primească.

– Spune-mi, zise ea, prinzând momentul când ceilalţi doi erau plecaţi, de ce dumneata, care cred că te-ai născut într-o familie nobilă, te angajezi în... însărcinări, că nu ştiu cum altfel să le spun, de felul acesteia? Îi întâlni privirea întunecată. Sunt curioasă ce anume te motivează.

Cel care hotărâse meniul pentru cină cunoştea aspectele elementare ale vieţii nobiliare; era destul de sigură că nu fusese Genevieve, o modestă asistentă însoţitoare, cea care alesese felurile de mâncare şi aranjase să fie livrate în vase care să le menţină calde şi proaspete, aşa cum presupunea că fuseseră aduse.

Dedusese că Scrope avea aspiraţii nobiliare. Conform experienţei sale, domnilor, dacă erau abordaţi corect, le plăcea întotdeauna să vorbească despre ei. Sorbind din paharul pe care îl păstrase plin pe întreaga durată a cinei, Scrope o analiză, apoi, după ce aruncă o privire spre uşa dinspre culoar, zise încetişor:

– Oi fi fost eu născut şi educat ca un gentleman, dar, dintr-o întorsătură a sorţii, am rămas fără nici un mijloc de susţinere în afara acestuia. Îi întâlni privirea. Unii oamenii în situaţia asta se duc la masa de joc, sperând să-şi găsească salvarea în cărţi. Mie... Buzele i se arcuiră uşor. Soarta mi-a oferit oportunitatea

de a presta un serviciu pentru o rudă îndepărtată... şi aşa am descoperit o profesie în care excelez.

– O profesie?

Ridică din sprâncene, uşor dispreţuitoare.

– Chiar aşa.

Scrope mai luă o înghiţitură straşnică de vin; ea era sigură că aceasta contribuise la brusca dezlegare a limbii.

– Ai fi surprinsă să afli că există o afacere bine pusă la punct în domeniul în care activez?

Cum ea nu răspunse, Scrope zâmbi.

– Te asigur că aşa este. Şi există şi o scară a valorilor în această profesie. Luând încă o înghiţitură de vin, o privi pe deasupra paharului, apoi îl lăsă jos şi zise: Iar dumneata, domnişoară Eliza Cynster, mă vei aşeza pe mine, Victor Scrope, pe treapta cea mai de sus a acestei scări. Ridică paharul în cinstea ei. Când te voi preda lui McKinsey, voi ajunge pe culmile ameţitoare ale realizărilor mele pe plan profesional.

Ea nu zise nimic. Era limpede că Scrope lăsase deoparte purtarea lui obişnuită, impenetrabilă. După cum mărturisise în timpul cinei de sărbătoare, era încrezător în succesul lui, în faptul că urma s-o predea lui McKinsey în dimineaţa imediat următoare. În clipa aceea, îl privea pe bărbatul aflat în spatele măştii profesioniste reci, impasibile. Scrope se aplecă înainte, cu ochii fixaţi intenţionat pe chipul ei.

– Deci, vezi tu, draga mea, nu doar banii mă motivează, deşi trebuie să admit că McKinsey n-a negociat deloc tariful meu. Moşierul nostru din munţi a pus un preţ mare pe capul tău. Dar nu asta e cea mai mare recompensă pentru mine. Ca s-o zic de-a dreptul, domnişoară Cynster, dumneata vei fi salvarea mea. Dumneata îmi vei dărui viitorul la care visez. Cu banii de la McKinsey şi cu faima pe care răpirea ta încununată de succes mi-o va aduce, îmi voi asigura o viaţă îndestulătoare şi lipsită de griji. Lăsându-se pe spate, cu un zâmbet lacom, aproape maniac, întipărit pe chip, Scrope închină încă o dată în cinstea ei. Pentru dumneata, domnişoară Cynster, şi pentru ceea ce ne va aduce ziua de mâine.

Scrope dădu vinul pe gât dintr-o singură înghiţitură. Eliza se holbă la el şi se strădui să-şi reţină un fior. Un sunet venit dinspre uşă îi făcu pe amândoi să se uite într-acolo.

– Tartă cu fructe ori plăcintă cu mere.

Genevieve aduse două farfurii.

– Şi avem şi frişcă, zise Taylor, lăsând un mic bol de sticlă pe masă şi aşezându-se la locul lui.

– Deci...

După ce aduse lingura de argint pentru servit, Genevieve îşi plimbă privirea de la Scrope la Eliza.

– ... De care doriţi?

– De-amândouă, zise Eliza.

Avea nevoie să-şi ia gândul de la ceea ce zărise în ochii lui Scrope, iar desertul era singura distragere posibilă; trebuia să fie.

La puţin timp după aceea, toţi trei o conduseră înapoi în temniţă. Scrope încuviinţă cererea ei de lumânări proaspete; se uită de jur împrejur în odaie, de parcă ar fi vrut să se asigure că avea tot ce-i trebuia, apoi îi făcu semn lui Genevieve să iasă şi închise uşa. Ultima imagine a răpitorilor ei fu cea a chipului lui Scrope, luminat în chip demonic de o lumânare, cu ochii lui întunecaţi sclipind, fixaţi asupra ei.

Odată uşa închisă, îşi îngădui acel fior instinctiv pe care-l înăbuşise mai devreme. Era ca şi cum cineva călcase pe propriul ei mormânt. Alungând senzaţia aceea şi toate gândurile macabre, reuşi în cele din urmă să se concentreze asupra a ceea ce avea să se întâmple. Nu avea siguranţa că Jeremy ştia unde se afla. Ar fi putut pierde urma trăsurii ori drumul pe care o apucaseră spre Edinburgh. Trebuia să fie realistă sau măcar să *încerce* să se gândească la vreo modalitate de scăpare, în caz că el n-o salva în seara aceea.

După ce cântări variantele posibile, îşi dădu seama că în primul rând trebuia să decidă dacă să încerce să scape din mâinile lui Scrope sau să aştepte până când era predată şi apoi să încerce să evadeze de la moşier. Înţelesese că nu se punea problema care dintre ei era mai uşor de păcălit, care dintre ei era cât mai curând probabil să facă o greşeală şi să-i ofere ocazia

de a fugi. Până la momentul acela, Scrope nu-i dăduse nici un prilej. Şi, la cât era de încrezător în forţele lui şi de sigur că avea să o predea pe mâinile moşierului, la cât de plină de nădejde era nerăbdarea lui, nu şi-l putea închipui dând greş pe ultima sută de metri.

Predarea ei moşierului, care avea să se întâmple în ziua următoare, era un eveniment plănuit cu grijă şi supravegheat îndeaproape. Scrope n-ar fi făcut nici o greşeală, nu când erau în joc atâţia bani şi atâta mândrie.

Cât despre ceea ce ştia despre moşier... era posibil ca, dacă era de viţă nobilă, ceea ce părea foarte probabil, să aibă aceleaşi apucături ca toţi bărbaţii şi să fie la fel de orb în privinţa femeilor ca fraţii şi verii ei. Asta i-ar fi putut oferi o ocazie. O ocazie pe care ar fi putut-o transforma într-o oportunitate de a fugi.

Împotriva acestei soluţii era marea probabilitate ca el să o ascundă în munţi, unde ea s-ar fi aflat complet în afara oricărei posibilităţi de scăpare, din cauza reliefului. În peisajul din Anglia, poate ar fi reuşit cumva; nu ţi plăcea ei să colinde văi şi dealuri, dar s-ar putea descurca. Să străbată viroage şi mlaştini şi să se caţăre pe vârfuri acoperite de zăpadă era cu totul altceva. În ţinutul muntos oamenii se rătăceau şi nu mai erau găsiţi decât după mulţi ani.

Se aşeză pe pat şi se uită absentă la uşă, apoi îşi dădu frâu liber gândurilor până când lumina lumânărilor scăzu, apoi pâlpâi. Înainte să se stingă de tot, folosi apa rece din urcior ca să-şi spele faţa. Când lumânările începură să se stingă, mai întâi una, apoi cealaltă, îşi scoase papucii şi se băgă în pat.

Trăgându-şi pătura subţire peste umeri, se aşeză pe o parte. Nu avea nici o cale de scăpare. Nici una. Nu putea face absolut nimic. În orice direcţie ar fi privit, viitorul depindea de un bărbat. De Scrope. De moşier. Ori de Jeremy Carling.

Încleştându-şi degetele în jurul pandativului din cristal roz pe care i-l dăruise sora ei, cu nenumărate speranţe şi asigurări pentru fericirea viitoare, Eliza ştiu pe cine spera să fi ales soarta pentru ea. Chiar dacă era un om de ştiinţă distrat, avea să se descurce el cumva.

*

Jeremy, Cobby, Hugo şi Meggin stăteau adunaţi în jurul mesei din sufrageria casei din Reids Close a lui Cobby şi a lui Meggin. Scena, se gândi Jeremy, arăta întocmai ca o pictură reprezentând fix ceea ce se întâmpla acolo: o cină între prieteni, oferită de un cuplu scoţian tânăr, bine chivernisit şi cu relaţii bune, pentru doi dintre prietenii burlaci ai soţului. Scăldată în lumina candelabrului elegant de deasupra mesei din mahon, încăperea era frumos decorată, cu pereţii acoperiţi de lambriuri din lemn întunecat şi cu tablouri ce reprezentau, în culori vii, peisaje neguroase, expuse deasupra lambriurilor masive. Candelabre de argint şi fructiere dantelate asortate contribuiau şi ele la strălucirea încăperii, în vreme ce trofeul de cerb de deasupra şemineului, flancat de două capete de păstrăvi, stătea mărturie a tradiţiei scoţiene.

În capul mesei, ochii lui Cobby jucau în orbite, iar el zâmbea larg în timp ce vorbea cu Hugo, aşezat la stânga lui. Cu părul de o culoare asemănătoare castaniului-închis al lui Jeremy, cu ochi de culoarea alunei şi cu trăsături regulate, îmbrăcat acum în hainele lui obişnuite de orăşean, Cobby arăta întocmai aşa cum trebuia să arate odrasla unui veritabil clan scoţian.

Aşezată pe locul din faţa soţului ei, cu buclele ei negre jucăuşe, ochii albaştri strălucitori şi o rochie de mătase bleumarin, întruchiparea tinerei stăpâne a conacului, Meggin îşi privea soţul cu afecţiune nedisimulată. Faţa de masă şi vasele fuseseră date deoparte. Era vremea să se apuce de treabă. Jeremy bătea darabana cu degetele pe masă. Când ceilalţi trei îi adresară priviri întrebătoare, el zise:

– Trebuie să recapitulăm planul.

Îl alcătuiseră din piese disparate – unul venise cu o sugestie, altul cu ceva ce poate fi schimbat ca să se potrivească mai bine –, ca pe un uriaş puzzle imaginar intitulat „Salvarea". Era destul de mulţumit de rezultatul final.

Hugo, asemenea unui cameleon, cu frumoasele lui trăsături *à la* Byron şi cu părul lui aranjat cu măiestrie, cu osatura lui fină şi cu silueta lui agilă care îi făcea mişcările uşor efeminate, era un prieten de nădejde pe care te puteai baza; se pricepea la fel de bine să facă glume maliţioase în salonul vreunei doamne şi să dea cu pumnul într-o încăierare din bar. Lăsându-se pe spate în scaunul

lui, Hugo arătă către hainele şi către peruca pe care le lăsase pe un scaun cu spătarul înalt de lângă perete.

– Acum ne deghizăm pentru ultima dată, deci e foarte important să recapitulăm planul de atac.

Exact aşa părea totul, o campanie militară. Una cu un ţel foarte precis.

– Doar de curiozitate, zise Cobby, unde-ai găsit astea?

Cu o înclinare a capului arătă către hainele de pe scaun.

– În micul teatru de la palat, zise Hugo şi făcu cu ochiul. Să nu spui nimănui.

Numeroasa familie a lui Hugo presta de multă vreme serviciul de consiliere juridică pe lângă palat; aşadar, Hugo avea intrare prin locuri care altora le erau inaccesibile.

– Hai s-o luăm cu începutul. Punându-şi mâinile pe masă, Meggin se uită la Jeremy. Cum ai de gând să o scoţi pe domnişoara Cynster din subsolul acela?

Fiind o fire practică, Meggin îi silea să recapituleze planul pas cu pas, insistând să lămurească neclarităţile, toate acele detalii mărunte pe care, în abordarea lor ştiinţifică, erau gata să le ia de bune.

– Eşti sigur că n-au adormit-o din nou?

Jeremy ezită, căzut pe gânduri. În cele din urmă zise:

– Aş zice că nu. În ambele situaţii – şi în cazul Elizei, şi al surorii ei Heather – răpitorii au avut ordine clare să se îngrijească bine de victimele lor. Cred că Scrope nu trebuia s-o adoarmă deloc pe Eliza.

– Deci, dacă o vor preda moşierului mâine, n-o vor adormi în seara asta, ca să poată merge pe picioarele ei, aprobă Meggin hotărâtă. În regulă, continuaţi.

Iar ei continuară, repetându-şi în minte fiecare detaliu al măreţului lor plan. După ce o scoteau pe Eliza din încăperea de la subsol, următorul pas era să iasă repede din oraş.

– Vom pleca de aici chiar înainte de răsărit, zise Jeremy, şi ne vom duce să închiriem cai. N-are rost să ieşim din oraş până nu se luminează îndeajuns.

Din Niddery Street plănuiseră să o aducă pe Eliza acolo, la Reids Close.

–Odată plecați, ar trebui să ajungem la Wolverstone într-o zi, deci cam până la lăsarea serii.

Meggin îi privi reticentă.

–Asta înseamnă să călăriți extrem de repede.

Jeremy făcu o grimasă.

–Probabil, dar, dacă trecem de graniță înainte de căderea nopții, de acolo înainte cunosc destul de bine drumurile ca să putem merge pe timp de noapte.

Meggin ezită, însă dădu aprobator din cap și lăsă lucrurile așa.

Jeremy aprecie tactul ei. El înțelesese, la fel ca ea, că, pentru a feri reputația Elizei de consecințele pe care le-ar avea în ochii societății petrecerea unei nopți întregi în compania unul domn care nu îi era rudă, trebuiau să parcurgă distanța de la Edinburgh la Wolverstone dintr-o singură bucată, fără oprire. În mod obișnuit, asta ar fi fost destul de simplu, dar în situația de față trebuiau să aleagă un drum ocolit, pentru a evita orice urmărire eficientă. Cu toate astea, recapitulă toți pașii și trase aceeași concluzie:

–Nu există nici o altă cale pentru a ne duce planul la bun sfârșit.

Acestea fiind zise, Cobby și Hugo monopolizară discuția, recapitulându-și rolurile în operațiunea „Salvarea", adică acelea de momeală care să-i atragă pe Scrope și pe asociații lui, precum și pe moșier, dacă acesta se implica personal, în direcția opusă drumului pe care aveau s-o apuce Jeremy și Eliza.

Jeremy și Meggin făcură un schimb de priviri sugestiv când văzură exuberanța pe care Cobby și Hugo erau hotărâți să o investească în rolurile lor.

–Aveți grijă! zise Meggin în cele din urmă. Nu-i cazul să atrageți atenția asupra voastră. Vă reamintesc că amândoi sunteți membri respectați ai societății orașului Edinburgh, nu niște școlari năzdrăvani.

Atât Cobby, cât și Hugo se străduiră să pară rușinați, dar ochii le luceau. Meggin îi privi, apoi mormăi scurt, deloc impresionată; i se adresă din nou lui Jeremy:

–Asta-i foarte bine, dar chiar am rezerve în privința călătoriei domnișoarei Cynster spre sud. Aș merge și eu cu voi dacă

aș avea cum, dar cum trebuie să am grijă de copii, nu pot pleca. Îl privi peste masă pe soțul ei. Mai cu seamă dacă e și Cobby plecat. Își întoarse din nou privirea către Jeremy. Ești sigur că n-ar trebui să luați cu voi o cameristă, care să se ocupe de domnișoara Cynster?

Cei trei bărbați se încruntară. Se gândiră la această sugestie. Cu toții puneau preț pe intuiția lui Meggin; știau că ei trei riscau să ajungă să ignore cheltuni pe care le considerau irelevante, precum obligațiile sociale. În cele din urmă, Jeremy se schimonosi. Se uită la Cobby.

– Cred în continuare că ar putea fi cam problematic să luăm cu noi o cameristă. De pildă, dacă nu mușcă momeala voastră și aleg să ne caute prin oraș, faptul că avem cu noi o cameristă ar putea atrage atenția asupra noastră, lucru pe care încercăm să-l evităm. În al doilea rând, să luăm o cameristă înseamnă, dincolo de faptul că vom fi trei persoane, printre care o *cameristă*, într-o trăsură – adică exact combinația de persoane pe care ei o vor căuta –, înseamnă că ne va trebui ceva mai mare decât o cabrioletă, iar asta clar ne-ar încetini. O privi din nou pe Meggin.

– În cazul ăsta am avea categoric nevoie de mai mult de o zi pentru a acoperi distanța, iar asta le-ar da lor mai mult timp pentru a ne prinde din urmă.

Meggin strâmbă din nas. Jeremy scutură din cap.

– Nu, cred că planul nostru, așa cum e acum, e cea mai bună opțiune.

Cobby și Hugo aprobară amândoi din cap. Meggin suspină.

– Foarte bine.

Aruncă o privire spre ceasul de pe perete. Ceilalți se uitară și ei.

– Se face târziu. Jeremy se uită la Cobby, apoi la Hugo. Ar trebui să plecăm.

Nici unul dintre ei nu protestă. Se ridicară de la masă; în vestibul, cei trei bărbați se îmbrăcară cu pelerinele și-și luară felinarele. Meggin așteptă, pregătită să încuie ușa principală. Jeremy se uită la Cobby, apoi la Hugo, după care îi făcu lui Meggin semn cu capul să închidă ușa.

– Haideți să mergem! Este timpul să-i dăm drumul operațiunii „Salvarea".

Venise vremea să o ia pe Eliza Cynster din mâinile răpitorilor ei.

Capitolul 5

Noaptea părea interminabilă. Eliza nici măcar nu încercă să doarmă. Odată ce lumânările se stinseră, întunericul deveni atât de profund, încât nu zărea nimic. Bezna o acoperea asemenea unei pături sufocante. În mod normal, nu-i era frică de întuneric, dar întunericul acesta avea o trăsătură amenințătoare. Cu toate păturile, se trezi tremurând; subsolul era rece, dar fiorii care o cuprinseseră nu prea aveau de-a face cu temperatura camerei.

Pierdu cu repeziciune noțiunea timpului. Încercă să nu se gândească la ce avea să se întâmple dacă moșierul ajungea la ea înaintea lui Jeremy. Ce avea să facă? Ce-ar fi putut face?

Cioc-cioc.

Clipi, se uită spre ușă, dar nu dădea nici un semn că s-ar deschide. Nu că răpitorii ei ar fi bătut la ușă. Și nu că ar fi venit la ea la ora aia, ce oră o fi fost.

Cioc-cioc.

Ridicându-se încet, se încruntă. Întunericul o dezorienta, dar credea că ciocănitul venea... de sub pat.

Cioc-cioc.

Ritmul era unul regulat, ceea ce arăta că era un sunet produs de om. Aruncând cât colo pătura, coborî pe pardoseală, își găsi pantofii și-i puse în picioare.

Cioc-cioc. Cioc-cioc.

– Imediat, șopti ea, deși nu-și putea închipui...

Ghemuindu-se lângă pat – care era unul obișnuit, din fier, cu somiera cam la jumătate de metru distanță de podea – se uită dedesubt. Îi luă o clipă să înțeleagă că motivul pentru care putea

părea era acela că de sub țesătura rară a covorașului ieșea o rază slabă de lumină.

Trăgând de covor, îl dădu deoparte, exact când se auzi un nou ciocănit. Fire slabe de lumină conturau un pătrat încastrat în podea. Pentru o clipă, se holbă la ceea mintea ei considera a fi un chepeng, apoi, trăgând repede aer în piept, se întinse și bătu și ea: *Cioc-cioc.*

Un timp nu se întâmplă nimic, apoi chepengul se mișcă și fu împins de jos, dar era limpede că era cumva blocat. Inima îi bătea tare, dar își aminti că n-avea nici o idee cine se afla pe partea cealaltă. Puteau fi tâlhari. Se aplecă, își apropie capul de marginea chepengului și întrebă, cât de tare îndrăzni:

– Cine-i acolo?

Urmă o pauză, după care auzi:

– Jeremy Carling. Am venit să te salvăm.

În viața ei n-auzise cuvinte mai dulci. Fu cuprinsă de un sentiment de ușurare, de recunoștință, de emoție plină de nerăbdare.

– O clipă. Trebuie să mut patul.

Împiedicându-se, împinse și apoi ridică de capătul patului dinspre perete până când spațiul de deasupra chepengului se eliberă, după care se așeză în genunchi și pipăi marginea chepengului. Degetele ei dădură peste ceva ce părea un mâner simplu.

– L-am găsit.

Apucând de mâner, îl ridică din locașul lui și îl trase înapoi.

– Slavă Domnului!

Fu străbătută de un nou val de ușurare când mânerul se deschise fără probleme. Folosind mânerul pentru a putea trage, se străduí să ridice chepengul. În clipa în care ea încercă să facă asta, alte mâini împingeau de dedesubt. Sprijindu-se pe călcâie, văzu niște brațe care balansară chepengul până când acesta se deschise și atinse peretele.

Lumina unui felinar răzbătu din hăul de dedesubt. Încă în genunchi, ea se aplecă înainte și se uită în jos. Și dădu cu ochii de fața lui Jeremy Carling întoarsă spre ea. Radie de fericire, nespus de încântată să-l vadă. O privi fix timp de o clipă, apoi clipi, se încruntă ușor și întrebă în șoaptă:

E cineva pe-aproape care ne-ar putea auzi?

Nu. Se mai gândi o dată, apoi zise hotărâtă: După cină, m-au adus aici jos, m-au înculat, s-au dus sus înapoi și n-a mai coborât nici unul din ei.

– Bine. Se uită din nou la fața ei, apoi își mută privirea către umerii ei, acoperiți sumar de șalul complet distrus. Mai ai pelerina aceea? E foarte frig aici jos.

– Da.

Ea se întinse și trase de pe pat pelerina pe care o folosise în chip de pătură. Jeremy zări marginea unei pături subțiri care atârna de pe pat.

– Adu și pătura, n-o să ne prindă rău.

Eliza își înfășură pelerina în jurul corpului și o legă sub bărbie, apoi întinse mâna după pătură.

– Mai ai nevoie să iei ceva?

Ea strânse pătura și scuturâ din cap.

– Nu mai am nimic altceva.

– E-n regulă. Dă-mi pătura.

Eliza i-o întinse iar el o luă și i-o pasă lui Cobby, care aștepta la capătul scării. Privind în sus la Eliza, Jeremy desenă un cerc în aer.

– Aici avem o scară, dar trebuie să cobori cu spatele. El se dădu câțiva pași în spate. Ia-o încet. Te prind eu dacă aluneci.

Ea se grăbi să-i urmeze indicațiile, coborând prin chepeng, cercetând cu grijă treptele de sub picioare. Pe măsură ce ea înainta, el continuă să se retragă. În cele din urmă, păși pe piatra aspră a galeriei subterane; dându-l la o parte pe Cobby de la capătul scării, o prinse pe Eliza de umeri pentru a o echilibra.

– Aproape ai ajuns.

Ea păși pe pardoseala galeriei, apoi se întoarse pentru a-i dărui unul din surâsurile ei strălucitoare; la fel ca mai înainte, când privirile li se întâlniră, Jeremy fu străbătut de un val de căldură, deopotrivă plăcut și incomod. Reamintindu-și unde se aflau, se întoarse către Cobby, care rămăsese lângă el.

– Dă-mi voie să ți-l prezint pe Cobden Harris.

– Cobby, domnișoară Cynster. Cobby dădu repede mâna cu Eliza. Toată lumea îmi spune Cobby.

–Iar el, zise Jeremy arătând în cealaltă parte, este Hugo Weaver.

Hugo își mută în mâna cealaltă trusa de scule pe care o căra, apoi apucă mâna Elizei și se înclină galant.

–Încântat, domnișoară Cynster.

Eliberându-i mâna, Hugo îl privi pe Jeremy.

–Aș zice să plecăm înainte ca locatarii să se neliniștească.

Cobby se dădu un pas înapoi și îi făcu semn Elizei s-o ia înainte.

–Așteaptă.

Jeremy se uită în sus, la chepengul deschis, apoi la Eliza.

–Ziceai că patul era deasupra chepengului?

Ea încuviință din cap.

–Era un covor deasupra, iar patul era pus peste el. N-aveam nici cea mai mică idee că acolo e un chepeng – și, evident, nici Scrope și nici ceilalți doi n-aveau habar. Dacă ar fi știut, nu m-ar fi lăsat singură.

Jeremy îi aruncă o privire lui Cobby, apoi lui Hugo, după care se întoarse înapoi la scară.

–Merită să mai pierdem câteva minute pentru a zădărnici urmărirea. Urcă repede înapoi, scoase capul în odaia de la subsol și aruncă o privire în jur. Cobby, am nevoie de puțină lumină.

Strecurându-se în cameră, Jeremy așteptă până când Cobby apăru pe scară, ținând unul din felinare în așa fel încât Jeremy să poată vedea, apoi se puse pe treabă pentru a aranja totul la loc. Cinci minute mai târziu, după ce înfoiase pernele și le îndesase sub așternuturi și așezase la loc covorul deasupra chepengului astfel încât să stea întins și să ascundă din nou chepengul odată ce acesta era lăsat în jos, stătea pe scară și, prinzându-se de marginile chepengului închis pe jumătate și trăgând patul la locul lui, îl închise în cele din urmă complet, apoi coborî în galerie. Aranjându-și mânecile hainei, rânji la Cobby și Hugo.

–Și așa se vor trezi ei în clasica dilemă: cum dispare cineva dintr-o încăpere încuiată.

Cobby chicoti.

–Mereu mi-am dorit să las pe cineva să-și bată capul cu un asemenea mister.

Hugo zâmbi în treacăt, apoi arătă spre galerie.

– Trebuie să plecăm.

Își ridicară lanternele, care aruncară dintr-odată raze fine înaintea lor, suficient cât să le arate drumul, dar îndeajuns de slabe, sperau ei, cât să nu-l deranjeze pe nici unul din cetățenii pe sub ale căror case urmau să treacă.

Jeremy îi făcu semn Elizei să-și pună gluga de la pelerină. Chiar și în starea actuală de dezordine, părul ei auriu ca mierea strălucea în lumină; era mai sigur să aibă gluga pusă, pentru ca orice aluzie la originea ei nobilă să fie mascată.

Prin pelerină și prin pătura pe care și-o aruncase peste umeri, el o prinse ușor de cot. Îi făcu semn din cap lui Cobby, apoi se porniră. Jeremy înainta pe lângă Eliza, puțin în urma ei, gata să o susțină pe terenul cam accidentat sau să o protejeze.

Cobby mergea înaintea lor, iar Hugo imediat după ei. Teaca sabiei celei scurte pe care Jeremy o strecurase sub haină îl lovea peste coapsă la fiecare mișcare. Și Cobby avea o armă asemănătoare; în mers, mâna lui se odihnea pe mânerul sabiei. Hugo avea o bâtă și un pumnal. Nu căutau să dea de belea, dar nici unul dintre ei nu era într-atât de nesăbuit încât să vină în zona aceea total nepregătit.

Eliza observă cât de grijulii erau și bănui și motivul. Chiar dacă nu întrezărea nici o primejdie, putea simți că pericolul plutea în aer, îi simțea amenințarea nevăzută și nerostită. Răcoarea umedă din galeria pe care o străbăteau – pe alocuri îngustă, pe alocuri cavernoasă – avea un aer subtil de potențială primejdie. Strângându-și pătura în jurul ei, se apropie mai mult de Jeremy.

– Ce-i locul ăsta?

Glasul ei era de-abia o șoaptă. În fața micului lor grup, mergeau trei tineri în haine ponosite, care așteptaseră puțin mai în adâncul galeriei; din când în când, tinerii mai ridicau câte o mână pentru a-i încetini, ca și cum ar fi verificat drumul dinainte, după care le făceau semn și continuau. Aplecându-se înspre ea astfel încât să se facă auzit mai bine, Jeremy prinse un moment în care călăuzele lor îi îndemnară să se oprească și răspunse:

– Sunt galeriile subterane dintre picioarele podului. Când au fost construite podurile suspendate care duc către nord și către

sud din High Street, cei care au ridicat după aceea case aici au încorporat zona de sub pod în clădiri, ca pe niște subsoluri pe mai multe niveluri: primul, al doilea nivel și așa mai departe pentru fiecare subsol, unul sub altul.

Tăcu din nou când începură să înainteze, traversând iute și în liniște o zonă mai mare și mai deschisă. Eliza simți mișcare în întunericul de nepătruns al spațiilor nevăzute. Cum drumul lor se îngustă din nou, ea șopti:

– Ce-i cu oamenii care se ascund în întuneric?

– Nu se ascund. Aici locuiesc. Noi trecem prin casele lor.

Ea nu putu pricepe una ca asta.

– De ce stau aici?

– Când incendiul de acum cinci ani a ars casele vechi, mistuind toate nivelurile de la suprafață, constructorii care au făcut fundațiile caselor noi pur și simplu au sigilat nivelurile subterane. Aceste tuneluri au devenit adăpost pentru cei fără cămin, pentru năpăstuiții sorții, pentru săracii de toate felurile. Unii, precum constructorii grijulii care au ridicat complexul de locuințe pe care l-au ales răpitorii tăi, au lăsat ieșiri în subsolurile caselor, pentru eventualitatea unui alt incendiu. Cei mai mulți localnici știu de galeria subterană.

– Presupun că Scrope este englez, căci despre asistență și despre vizitiu nu încape îndoială.

– Probabil. Fie au închiriat vila, fie au pus stăpânire pe o casă al cărei proprietar este plecat.

Ajunseră la niște trepte nefinisate, tăiate în stâncă. Cobby și Hugo se opriră în loc, atenți și vigilenți, în timp ce Jeremy o sprijini pe Eliza.

– Nu mai avem mult, șopti el când porniră din nou. Coborâm panta de sub pod și aproape am ajuns.

Amintindu-și cât fusese de lung podul pe care îl parcurseseră de la han până pe High Street, Eliza se gândi câte odăi trebuiau să fie pe acolo, ascunse. Câte familii, câți oameni, câte grupuri.

– Cel puțin sunt feriți de vremea rea.

Jeremy nu răspunse. În fața lor, Cobby se oprise în dreptul unei deschizături largi prin care stelele păreau nestemate brodate

pe urzeala întunecată a cerului. Rămânând în loc, Jeremy îi șopti Elizei:

– Du-te cu Hugo. Vin și eu imediat.

Ea ezită, vizibil reticentă dar apoi Hugo făcu un pas înainte și o prinse de braț, iar ea îi îngădui s-o strecoare prin deschizătură și s-o scoată afară, în siguranța relativă a nopții. Cobby aștepta lângă ieșire, uitându-se în urmă la Jeremy, care tocmai scoase o punguță din buzunar. Cei trei tineri care străbătuseră bezna de nepătruns alături de ei veniră mai aproape.

– Poftim. Răsturnând punguța în palmă, Jeremy le arătă monedele făgăduite în schimbul ajutorului oferit pentru străbaterea în siguranță a galeriei. Asta-i ce vă datorez, plus un mic bacșiș.

Cel mai tânăr dintre ei le aruncă o privire celorlalți doi, apoi se uită înapoi către Jeremy.

– Ni-i puteți împărți dumneavoastră?

Jeremy se conformă. Peste măsură de fericiți, tinerii luară monedele, salutară și se făcură nevăzuți.

Jeremy i se alătură lui Cobby; după încă vreo doi pași, ajunseră la locul în care Hugo și Eliza așteptau la adăpostul unui întrând. Imediat ce Jeremy se apropie, ea își retrase mâna de la brațul lui Hugo și îl prinse pe Jeremy. Se uită la Cobby, la Hugo, apoi în sus, la Jeremy.

– N-am cuvinte să vă mulțumesc. Scrope zicea că-l așteaptă pe moșier să vină mâine. Nu eram nerăbdătoare să-l cunosc.

Hugo zâmbi și făcu o plecăciune.

– Mă bucur că pot fi de folos.

Cobby zâmbi strengărește.

– Drept să zic, n-am mai avut de mult parte de aventură, deci noi îți suntem îndatorați. Haidem! zise, cu chipul luminat, privind în jur. Să purcedem spre locuri mai prietenoase.

Din nou, Cobby deschidea calea, iar Hugo le păzea spatele.

– Unde mergem? întrebă Eliza.

Jeremy privi înspre ea, prin întunericul adânc; ea simți mai mult decât spunea privirea lui, care se plimba agale peste trăsăturile chipului ei.

– La casa din oraș a lui Cobby. Nu e departe.

Cobby ştia bine drumul; îi conducea fără ezitare prin pasaje şi prin curţi micuţe, pe alei înguste şi pe străzi mai largi. Eliza ţinea pasul cât de bine putea, dar, fiind încălţată în pantofiori de bal, trebuia să aibă grijă pe unde păşea.

Jeremy era în permanenţă la dispoziţia ei, oferindu-i mâna sau braţul pentru a se sprijini. În mod obişnuit, Eliza ar fi considerat agasantă atâta atenţie, dar în seara asta era mai mult decât recunoscătoare. Şi surprinsă. Surprinsă de cât de pregnant simţea prezenţa bărbatului de lângă ea. O fi fost el un savant, cel mai distrat posibil, dar era foarte înalt şi destul de... *viril* – acesta era singurul cuvânt care-i venea în minte.

Avea o prezenţă fizică mai impunătoare decât îşi amintea ea, o aură pe care o găsea deconcertantă. Simţurile ei erau în alertă şi avea nervii întinşi, ceea ce o făcea să se concentreze mai mult asupra lui decât asupra împrejurimilor. Cu toată distragerea, n-avea nevoie să i se spună că intraseră în partea veche a oraşului. Casele se schimbară; majoritatea erau vechi, care supravieţuiseră incendiului; decoraţiunile de pe faţade deveneau tot mai vizibile odată cu răsăritul lunii.

Luna răspândea destulă lumină pentru ca ea să observe eleganţa solidă a caselor de pe strada pe care ajunseseră. Clopotele oraşului băturâ şi zăngăniră, fiecare de câte două ori, pe măsură ce ei străbăteau străzile adormite. Scormomind prin buzunar, Cobby se opri în faţa unei case cu trei caturi, descuie uşa, o deschise şi, cu zâmbet larg întipărit pe buze, îi invită înăuntru.

– Bine ai venit în umilul meu cămin, domnişoară Cynster. Condusă pe trepte de Jeremy, trecu de Cobby pentru a ajunge în pragul uşii, în vreme ce el adăugă:

– Cu toate că şederea ta va fi scurtă, eu şi Meggin sperăm să fie confortabilă.

Traversând vestibulul, prin lumina primitoare şi caldă a lumânărilor, Eliza întâlni o femeie apropiată ca vârstă de ea, cu bucle negre strălucitoare şi ochi albaştri jucăuşi, care le ieşise în întâmpinare. Femeia zâmbi şi îi întinse mâinile.

– Eu sunt Margaret, Meggin, cum îmi spune toată lumea. Bine ai venit în casa noastră.

Eliza se surprinse pe sine când zâmbi, la rându-i, larg. Își puse mâinile în ale lui Meggin, se aplecă să o îmbrățișeze, apoi, pentru prima dată după atâtea zile, se destinse.

Cu ușa închisă la loc și încuiată, se îndreptară către salon, unde îi aștepta o tavă cu ceai, prăjiturele cu miere și o farfurie cu sendvișuri consistente. În timp ce Meggin și Eliza sorbiră ceai din ceșcute de porțelan și ronțăiră delicioasele prăjiturele cu miere, bărbații băură whisky și isprăviră sendvișurile.

– Totul a mers exact cum am plănuit, îi zise Cobby lui Meggin, fluturând un sendviș. Ne-am dus direct la capăt de High Street, apoi am numărat înapoi, ca să găsim subsolul potrivit.

– Am avut noroc că tot complexul, de la un cap la altul, a fost ridicat de același constructor, zise Hugo.

– Și că i-ai găsit pe tinerii ăia care să ne călăuzească, interveni Jeremy, punând jos paharul gol. Am fi putut găsi drumul și fără ei, dar am fi atras prea mult atenția. Faptul că i-am avut cu noi ne-a îngăduit să intrăm și să ieșim fără piedici.

Așezată pe șezlongul acoperit cu damasc de lângă Meggin, într-o încăpere al cărei confort o făcea să se simtă ca acasă pentru prima dată de când pășise în salonul din spate de la reședința St. Ives, Eliza resimți neajunsurile garderobei sale. Și nevoia de o baie fierbinte. Se uită la Meggin, cu un zâmbet șters:

– Mă întreb dacă te-aș putea deranja pentru niște haine de schimb. Meggin era cu aproape un cap mai scundă decât ea. Poate ai vreo cameristă mai apropiată de măsurile mele...

Meggin râse și o mângâie pe mână.

– De fapt, o să ne descurcăm mai bine de-atât. Apa pentru baie e deja pusă la încălzit – nu eram foarte siguri când ajungi, căci altfel ar fi fost gata mai demult. Totuși – zise, uitându-se la Jeremy – cred că ar fi mai bine să afli restul planului pus de cale de domnii aici de față înainte de a te relaxa. Meggin întâlni scurt privirea Elizei. Ei sunt cei care ți-au stabilit garderoba pentru ziua de azi.

Contrariată, Eliza se uită la Jeremy. El îi susținu privirea.

– Trebuie să te scoatem din Edinburgh și să te ducem într-o casă sigură cât mai curând posibil și, dacă nu ne poți indica un loc potrivit, castelul Wolverstone e cel mai apropiat pe care îl știu.

Ea clipi și se gândi un moment.

– Până acum, am fost de două ori în Edinburgh, dar nu aveam rude sau relații apropiate pe aici. După încă o clipă de gândire, dădu aprobator din cap. Da, la Wolverstone e bine. Și ar mai fi Vale, căminul lui Richard și al Catrionei, unde au căutat adăpost Heather și Breckenridge, dar e prea departe și spre sud, nu-i chiar atât de aproape de graniță.

– Iar Wolverstone nu-i departe de graniță, deci într-acolo trebuie să ne îndreptăm. Royce și Minerva sunt acasă, ceea ce e un avantaj.

Ea încuviință din nou din cap.

– Și cum vom ajunge acolo?

Jeremy îi aruncă o privire lui Cobby.

– Ai harta la tine?

– Am lăsat-o în sufragerie. O aduc imediat.

Cât Cobby se duse după hartă, Jeremy continuă:

– Ca să nu uit, ieri i-am trimis vorbă lui Royce prin curier, spunându-i că te-am găsit și că ne îndreptăm în mare grabă spre Wolverstone, rugându-l să le dea de veste părinților tăi. Desigur, înainte ca ei să primească scrisoarea, noi ar trebui să fim deja în siguranță, la Royce. Cu toate astea, pentru a ajunge la el, trebuie să luăm în calcul faptul că e foarte posibil ca Scrope să ne urmărească.

– De îndată ce va vedea că lipsesc.

– Întocmai. Din păcate, nu ar fi înțelept să plecăm înainte de răsărit, iar el va observa, probabil, că ai dispărut la scurtă vreme după asta, deci ne-am gândit că ar fi bine să avem o strategie pentru a-l încetini.

Jeremy se opri când Cobby se întoarse cu o hartă mare, deja despăturită. Cobby o întinse pe o măsuță, apoi trase măsuța între șezlong și scaunul lui Jeremy. Hugo își aduse și el scaunul mai aproape. Cobby se apropie și el și spuse:

– N-ar strica să mai facem o recapitulare.

– Corect, replică Jeremy, uitându-se la Eliza. Planul pe care l-am pus la cale are două aspecte. Evadarea propriu-zisă – adică noi doi dându-i bice dincolo de graniță spre Wolverstone – și acoperirea.

– Aici intervin eu cu Hugo, o informă Cobby.

– Toți patru vom pleca de aici cu puțin înainte de răsăritul soarelui, continuă Jeremy. Ne vom despărți imediat. Cobby și Hugo își vor continua drumul până la hanul cel mic de pe South Bridge Street, lângă hanul unde și-a lăsat Scrope trăsura. Cabrioleta și calul meu sunt la hanul cel mic. Cobby și Hugo, dându-se drept noi doi, vor lua bagajul meu, vor recupera calul și cabrioleta, apoi o vor lua pe drumul principal care duce spre nord, îndreptându-se cu viteză spre graniță – așa cum ar fi de așteptat din partea noastră.

Aplecându-se asupra hărții, Jeremy urmări cu degetul traseul lui Cobby și al lui Hugo. Vor merge prin Berwick până la Wolverstone, ducând vestea că noi vom veni pe un alt drum, mai puțin evident. Se uită în sus și întâlni privirea Elizei. În timpul acesta, noi doi ne vom îndrepta către Cannongate și pe High Street spre Grassmarket și grajdurile de acolo, apoi o vom apuca pe drumul acesta – indică pe hartă –, îndreptându-ne către sud-vest, spre Lanark prin Carnwath. Dar la Carnwath o vom lua spre răsărit. Arătă drumul care ducea spre est. O să trecem prin Castlecraig, Peebles, Innerleithen, Melrose, Galashiels și St. Boswells până la Jedburgh și către granița de după.

– Aceeași graniță pe unde am trecut și la venirea încoace, zise Eliza.

Jeremy încuviință din cap.

– Ne bazăm pe faptul că ei vor presupune că o vom lua pe drumul cel mai rapid și mai aglomerat, ca să ne pierdem în mulțime. Din punctul lor de vedere, n-am avea nici un motiv să folosim drumul spre Jedburgh sau, mai precis, răscrucea de la Carter Bar, fiindcă n-au nici o idee că ne îndreptăm spre Wolverstone, unde se ajunge mai ușor din direcția aceea. Se uită la ea. Dacă plecăm la răsărit, cu toată viteza înainte, cu puțin noroc, ar trebui să ajungem la Wolverstone până mâine-seară.

Eliza ridică din sprâncene.

– Nu înțeleg însă de ce ei – Scrope și ai lui, chiar și moșierul – ar urmări o cabrioletă în care sunt Cobby și Hugo. Îl privi pe Jeremy. E limpede că nici unul din ei nu poate trece drept eu.

Jeremy rânji.

Cobby se umflă în pene, iar Hugo se arătă triumfător.

– Ce a uitat să menționeze magnificul trio, zise Meggin, este faptul că Hugo este un maestru al deghizărilor.

Hugo zâmbi și mai larg.

– Am o perucă destul de asemănătoare cu părul tău și o rochie aurie la fel ca a ta. Mai pun un pic de umplutură pe ici, pe colo, arunc o pelerină pe deasupra și am să arăt cam ca tine. Nu sunt cu mult mai înalt și mai lat în umeri și te asigur că am destulă experiență în a merge, a gesticula și a vorbi ca o femeie, suficientă cât să îi induc în eroare pe observatorii ocazionali.

– Și nu avem nevoie să inducem în eroare decât câteva persoane-cheie, interveni Cobby. Pe îngrijitorii de la grajdurile hanului mic și pe eventualele persoane întâlnite pe drum, cărora li se poate cere să indice direcția în care am apucat-o. Pot fi luat cu ușurință drept Jer, zise, rânjind înspre Jeremy. Am mai făcut asta.

– În plus, interveni Jeremy, cu ochii ațintiți asupra Elizei, devenind serios și ușor nesigur, speram să fii de acord să te îmbraci bărbătește, cu pantaloni, cizme, cămașă și redingotă. Se înroși ușor în obraji. În scopul derutării lui Scrope și a oamenilor lui.

Susținându-i privirea, Eliza își țuguie buzele, apoi afișă un rânjet larg, asemenea celui al lui Cobby.

– Asta pare o idee foarte bună.

Jeremy simți o mare ușurare.

– În regulă. Se uită la Cobby și Hugo, apoi încheie: Deci asta este planul nostru pentru a-i deruta pe Scrope și pe oamenii lui, ba chiar și pe moșier, și pentru a te duce în siguranță la Wolverstone.

Eliza petrecu o jumătate de oră minunată într-o cadă de baie scundă plină cu apă fierbinte, așezată într-un dormitor vesel de la etaj. Simțindu-se curată și mai în apele ei, ieși cu greu din cadă și se șterse. Îmbrăcată într-o cămașă de noapte pe care i-o

împrumutase Meggin, înfășurată într-un halat de casă călduros, îngenunche în fața focului pentru a-și usca părul în timp ce se minuna de întorsătura pe care o luaseră lucrurile – mai cu seamă de noua ei perspectivă asupra unui savant distrat care, văzut prin ochii prietenilor săi, părea mult mai puțin distant și detașat de lume decât ar fi crezut ea –, când un ciocănit în ușă precedă intrarea în încăpere a gazdei ei primitoare.

Zâmbind în vreme ce închidea ușa în urma ei, Meggin înaintă cu un braț de haine pe care le adusese pentru Eliza.

– Aceasta e contribuția lui Hugo la deghizarea ta. Se apropie de pat și începu să înșire hainele.

– Cămașa de mătase și cravata cred că sunt ale lui, dar haina, pantalonii și cizmele mai mult ca sigur sunt luate de la unul dintre teatre.

Ridicându-se, Eliza i se alătură lui Meggin lângă pat.

– Ce bine că a avut acces la recuzita lor!

– Mai ales că a găsit mai multe variante: putem alege care ți se potrivește cel mai bine. Meggin ridică o haină din stofă, dar strâmbă imediat din nas. Asta e prea exagerată, o să te facă să ieși în evidență. Se uită prin hainele împrăștiate pe pat. Trebuie să fii cât mai banală cu putință.

Răscoliră prin haine, ridicând fiecare obiect de îmbrăcăminte, la unele renunțând pe loc, pe altele punându-le deoparte pentru a fi probate.

– Cei trei și-au dat silința mult să pună la cale... aventura asta, cum o numește Cobby, zise Eliza, privind-o stăruitor pe Meggin. Le rămân profund îndatorată. La fel și ție.

Meggin își flutură mâna în aer.

– Ne bucurăm să putem fi de ajutor și, ca să fim cinstiți, nu i-am mai văzut pe bărbați așa activi de luni de zile, dacă nu de ani întregi. Toți trei duc vieți extrem de... retrase, chiar și Cobby. O întâmplare de felul acesta, care îi provoacă, îi entuziasmează și, una peste alta, îi pune în situația de a socializa cu lumea exterioară, chiar și pentru scurtă vreme, nu-i deloc un lucru rău.

Eliza arătă către haine.

– Se pare că s-au gândit la toate.

– Sunt convinsă că da, suspină Meggin. Dar au tendința de a presupune că totul va merge conform planului. De pildă, faptul că tu și Jeremy veți ajunge la Wolverstone într-o singură zi, pe o rută așa ocolită. Eu am rezerve și le-am și exprimat. Sunt de acord că e posibil și că, avându-i pe urmele voastre pe Scrope și pe oamenii lui, n-o să fie vreme de zăbavă, dar planificarea asta presupune să nu intervină absolut nimic pe drum, iar din experiența mea știu că lucrurile nu merg așa ușor. Meggin o privi pe Eliza. Am sugerat ca tu și Jeremy să luați cu voi o cameristă, să fie acolo, în caz de nevoie, dar ei s-au opus, aducând mai multe argumente, și trebuie să recunosc faptul că logica lor e corectă.

Eliza își duse mâna la tâmplă, gânditoare.

– Dincolo de asta, pentru ce ar avea nevoie un domn și un tinerel de o cameristă?

Meggin încuviință din cap.

– Printre altele. Principalul argument a fost acela că n-ați putea călători cât de repede e nevoie dacă ați mai avea pe cineva cu voi. A lua o cameristă ar presupune, mai mult sau mai puțin, să petreceți noaptea undeva pe drum, iar Jeremy e hotărât să nu-i ofere lui Scrope, ori moșierului, nici o șansă de a vă prinde din urmă.

Eliza făcu o grimasă.

– Nu l-aș contrazice în această privință.

Între timp, își încheiase pantalonașii de mătase pe care Meggin îi cumpărase pentru ea și folosise o fâșie de mătase pentru a-și strânge cu ea sânii. Își păstră pandantivul, punând la adăpost medalionul din cristal roz între sânii presați de fâșie; lănțișorul fin, cu mărgele de ametist fu ascuns destul de bine în cămașa de mătase a lui Hugo. Cămașa îi venea destul de bine pe corp, dar mânecile îi treceau de vârful degetelor. Meggin adusese ace și ață. Luă fiecare o manșetă și, din câteva mici împunsături, scurtară mânecile.

– Gata. Poți să o încerci.

Dându-se un pas înapoi, cu mâinile în șold, Meggin aruncă o privire critică în timp ce Eliza se încheia din nou la cămașă. Apoi Meggin încuviință din cap.

– E bine, asta merge. Acum hai să le vedem pe celelalte.

Douăzeci de minute mai târziu, cu cârpe îndesate în vârfurile bocancilor, pentru a i se potrivi, Eliza se așeză înaintea oglinzii cu rame mobile, își aranjă pălăria cu boruri moi peste părul strâns în agrafe și analiză toată opera lor.

– Arăt acceptabil.

Lângă ea, privind tot în oglindă, Meggin o aprobă.

– Un tinerel în pragul bărbăției. Câtă vreme îți amintești să pășești apăsat, nu să plutești, o să meargă treaba.

Eliza se uită în jos la picioarele ei, apoi, sâmbind ștrengărește, surprinse privirea lui Meggin.

– Cizmele o să-mi fie de mare ajutor la asta.

Meggin râse.

– Într-adevăr. Deci ești gata?

– Da.

Îndreptându-se și ridicându-și bărbia, Eliza încuviință cu emfază, așa cum ar fi făcut fratele ei Gabriel. Cu o plecăciune grațioasă, o îndemnă pe Meggin spre ușă:

– Ia-o înainte, domniță, te urmez.

Chicotind, Meggin se conformă. Dar, când ajunseră în capul scării, Meggin se dădu înapoi și îi făcu semn să treacă în față.

– Treci tu prima, sunt nerăbdători să vadă rezultatul străduinței lor.

Eliza își arcui buzele și începu să coboare scara. Pe măsură ce cobora, salonul îi apărea înaintea ochilor. Văzu mai întâi o pereche de cizme, apoi, când sări și picioarele, constată că îi aparțineau lui Jeremy. El stătea cel mai aproape de scară.

Elizei îi reveniră în minte reținerile lui Meggin cu privire la abilitățile de planificare ale bărbaților. În ceea ce o privea, până în clipa aceea, fusese plăcut surprinsă de inventivitatea lor, dar, după cum o avertizase Meggin, probabil n-ar trebui să se aștepte la prea multe din partea lor, fiindcă nu erau magicieni. Erau cercetători, iar specia asta nu-și schimbă năravul ca urmare a unei izbucniri de entuziasm.

Cu fiecare pas pe care îl făcea în jos pe scară, îl zărea tot mai mult pe Jeremy. Cu fiecare parte care i se dezvăluia, i se confirma în mod hotărâtor faptul că amintirile ei cu privire la înfățișarea lui erau depășite. Realitatea era extrem de diferită, făcându-i inima

să-i bată mai repede, respirația să o ia razna și fiorii să o cuprindă cu totul.

Ignorând efectul pe care Jeremy îl avea asupra ei, cu capul înclinat într-un unghi elegant, coborî ultimele trepte; pășind pe pardoseala salonului, întâlni cu stăpânire de sine privirile uimite ale bărbaților, apoi se întoarse ușor, atentă să nu facă o piruetă, ci să se răsucească asemenea unui bărbat.

Jeremy nu-și putea lua ochii de la ea; se fixaseră pe picioarele ei lungi, scoase în evidență de pantaloni și de cizme, în timp ce cobora scara treaptă cu treaptă, intenționat foarte încet, și care acum rămăseseră nemișcate. Când își continuă răsucirea, el se văzu nevoit să clipească forțat și își impuse să respire - abia în clipa aia își dădu seama că își ținuse respirația. În ciuda intențiilor sale, privirea îi alunecă direct pe curba spatelui ei, subliniată cu subtilitate de haina pe care și-o alesese. I se uscă gura. Un val de căldură îl invadă, ca atunci în subsol, când ea îi zâmbise amețitor.

Mintea lui conștientă, logică, științifică dezaprobă cu aroganță reacția aceea – da, era dorință, pur și simplu dorință, dar asta nu însemna altceva decât că nu era mort –, dar o altă parte, mai puțin rațională, a psihicului său îi spunea că era mai mult de atât.

Și tocmai se oferise să o conducă, pe ea, o prințesă Cynster necăsătorită, deghizată ca bărbat, urmând să rămână singur cu ea, pe tot drumul acela lung către Wolverstone. Această conștientizare puse călătoria într-o lumină complet nouă, făcând-o să pară mai mult un chin decât o aventură. Dar măcar nu avea să dureze decât o zi. Se străduí să o privească în ochi, când ea, încetând să se rotească, își ridică privirea spre el.

– Arăți foarte... plauzibil.

Cobby îi aruncă o privire tăioasă, apoi îi zâmbi Elizei.

– Convingător, declară el. Perfect convingător.

– O să te descurci foarte bine, zise Hugo. Mai cu seamă dacă îți amintești să te miști în felul ăsta.

Dacă se mai mișca în felul ăla... ridicând o mână... Jeremy își frecă tâmpla stângă.

– Haideți, cu toții, zise Meggin, venită în urma Elizei. Îi îndemnă să meargă în sufragerie. Vă așteaptă un mic dejun

cu noaptea-n cap. Trebuie să mâncați, ca să fiți gata s-o luați din loc și să ieșiți din Edinburgh odată cu răsăritul soarelui.

Ignorând privirea uluită pe care i-o aruncă Meggin, Jeremy rămase în urmă și le îngădui celorlalți să o ia înainte. Profită de o clipă liberă pentru a-și reveni înainte de a-i urma.

În timpul unui mic dejun copios, cu clătite, turte, cârnați, ouă fierte, slăninuță, șuncă, scrumbii afumate și pilaf, revăzură pentru ultima dată traseele stabilite. Jeremy observă cu mulțumire că Eliza nu se limita la ceai și pâine prăjită, așa cum făceau cele mai multe domnițe din lumea bună. Ea mâncă suficient cât să poată face față evenimentelor zilei, spre ușurarea lui; în timp ce fugea din calea lui Scrope și a moșierului, o femeiușcă leșinată era ultimul lucru pe care și-l putea dori.

–Cu puțin noroc, Scrope o să se ia după noi, și asta o să vă îngăduie să vă continuați drumul spre Wolverstone fără probleme. Cobby se ridică de la masă. Serios, norocul trebuie să fie de partea noastră. Scrope și moșierul n-au nici un motiv s-o ia spre miazănoapte, cu atât mai puțin să se străduiască să caute un bărbat și un tânăr.

Hugo, care mâncase la repezeală, apoi se scuzase, pentru a îmbrăca rochia din mătase aurie pe care o împrumutase și pelerina pe care răpitorii i-o dăduseră Elizei, apăru la timp pentru a auzi ultima remarcă a lui Cobby. Rămas în ușă, Hugo luă o postură feminină.

–Cu siguranță, mai ales când au de urmărit o femeie și un bărbat care corespund descrierii.

Toți ceilalți se holbară la el. Jeremy își reveni primul.

–Rochia ți se potrivește. Îți pune în evidență ochii de culoarea alunei.

Hugo clipi des.

–Vai, mulțumesc, stimate domn.

–Pe cinstea mea, ești o domniță sclipitoare, duduie Hugo.

Hugo îndreptă un deget către Cobby.

–Amintește-ți să nu mă mai iei cu „duduie".

–În regulă, interveni Meggin, cercetându-i, sunteți cu toții aproape gata, ceea ce-i foarte bine. Cu o înclinare a capului, le îndreptă atenția spre fereastra fără draperii. Dădea spre miazăzi,

iar lumina slabă a cerului începea să se răspândească peste acoperişuri. Meggin se ridică. Mai staţi o clipă, să contribui şi eu cu ceva.

Cei patru schimbară priviri nedumerite. Îşi goliră paharele, puseră jos şervetele şi se ridicară. Aşteptară în vestibul, în timp ce Eliza îşi punea o pelerină bărbătească pe umeri, când Meggin apăru pe uşa dinspre bucătărie ducând trei boccele doldora.

– Astea sunt pentru voi.

Îi dădu una lui Cobby şi două lui Jeremy.

– În caz de nevoie.

Cobby şi Jeremy traseră cu ochiul prin deschizătura unei boccele.

– E mâncare, îi informă Meggin. Şi e un cuţit mic pe fundul fiecărei boccele.

„În caz de nevoie." Eliza întâlni ochii lui Meggin.

– Mulţumesc, zise Eliza, apoi se uită către ceilalţi. Pentru tot.

Cobby o salută.

– Ne vedem diseară, la Wolverstone.

– Ajungem înaintea voastră, spuse Hugo şi o apucă de mână bărbăteşte, strângând-o. Vă aşteptăm pe terasă, vă ieşim în întâmpinare cu un pahar de vin.

Eliza strânse şi mâna lui Cobby, apoi o cuprinse pe mărunţica Meggin într-o îmbrăţişare călduroasă. Îşi atinseră obrajii şi îşi strânseră câteva clipe degetele. Eliberând-o şi dându-se înapoi, Eliza aşteptă până când Jeremy o sărută pe Meggin pe obraz.

– Vin în curând în vizită, zise. Dar fără aventură.

– Aşa şi trebuie, replică Meggin, cu privirea îndreptată spre Eliza, incluzând-o şi pe ea în invitaţie. O să aştept să-mi povesteşti cum a ieşit toată treaba asta.

Printre semnele de rămas-bun, uşa principală fu deschisă, iar Eliza se trezi stând lângă Jeremy în stradă.

– Succes! le ură Meggin prin uşa întredeschisă.

O salutară cu toţii, după care Eliza şi Jeremy se uitară înspre Cobby şi Hugo. Cei trei bărbaţi se salutară; Eliza îi imită cu repeziciune.

– Ne vedem la Wolverstone, zise Jeremy, întorcându-se şi făcându-i semn Elizei să-l urmeze.

– La Wolverstone, ziseră Cobby şi Hugo ca un ecou, pregătindu-se de plecare, cu Cobby ducând bocceluţa lui Jeremy, după care se îndreptară în direcţia opusă, pe strada în pantă.

Urmându-l pe Jeremy, Eliza urcă spre Cannongate. Luând-o la dreapta, încetul cu încetul, o apucară spre miazăzi, pe Royal Mile, apoi pe High Street, trecând de Tron Kirk – biserica de lângă South Bridge pe care ea şi-o amintise –, şi continuară pe lângă catedrala St. Giles şi pe lângă clădirea Parlamentului.

Ea folosi momentele în care străbăteau lunga stradă principală părăsită pentru a-şi exersa mersul bărbătesc. La început, i se păru dificil să nu-şi balanseze şoldurile, dar până se apropiară de capătul vestic al străzii principale, stăpânea deja arta de a merge cu pas apăsat şi de a-şi lăsa mâinile să se balanseze mai natural.

Cu o bocceluţă pe un umăr şi cu cealaltă într-o mână, Jeremy mergea alături de ea, conştient de mişcările ei, privind înainte, cercetând fiecare firidă, analizând fiecare umbră. Era atent şi vigilent, cu toate simţurile într-o stare de alertă pe care nu-şi amintea s-o mai fi trăit vreodată. Îşi spuse că asta se întâmpla datorită faptului că o proteja pe ea – şi aşa şi era –, dar nu şi-ar fi închipuit că simplul fapt de a ocroti o femeie ar putea da naştere unei asemenea emoţii, ca să nu mai vorbim despre amestecul de tensiune ţinută în frâu şi disponibilitatea de-a trece oricând la acţiune care pusese stăpânire pe el.

Era palpitant; începea să înţeleagă cum bărbaţii precum cumnatul lui şi membrii clubului Bastion ajunseseră dependenţi de acest amestec de senzaţii. Era o provocare incontestabilă să îţi asumi responsabilitatea, să faci planuri, să dai ordine, să fii cavalerul protector, dar nu se aşteptase la emoţia care însoţea succesul, atingerea scopului, cu atât mai puţin la faptul că aceasta putea avea un asemenea efect asupra lui.

El era un savant până în măduva oaselor; ce ştia el despre astfel de reacţii de cavaler ocrotitor sau ce nevoie avea el de ele? Era limpede că exista în el şi o altă latură, una latentă, cu care nu avusese de-a face până atunci.

Castelul se întrezări în depărtare. Dându-i Elizei o împunsătură în braţ – aşa cum ar fi făcut dacă ea ar fi fost bărbat –, coti la stânga, coborând spre Grassmarket, acolo unde o mulţime

de grajduri deserveau trecătorii care intrau în oraș dinspre sud-vest. Apropiindu-se de grajdul pe care îl alesese ca fiind cel mai potrivit pentru scopul lor, șopti:

– Nu uita, eu sunt tutorele tău, tu ești în grija mea. Arată-te plictisită și dezinteresată de ceea ce se întâmplă cu tine. Nu vorbi decât dacă nu ai de ales.

Ea încuviință.

– Dă-mi o bocceluță.

Oprindu-se în fața grajdului, el îi dădu bocceaua pe care o dusese în mână; cu cealaltă încă pe umăr, o lăsă pe Eliza singură, fără să se uite în urmă, și intră în grajd, chemându-l pe stăpânul locului și angajându-se într-un scurt schimb de amabilități înainte de a trece la treabă și a alege caii potriviți.

Instinctul îi dădu ghes, tot mai insistent, îndemnându-l să se uite în urmă după Eliza. Trebuia să-și tot spună că, dacă ea ar fi fost tânărul care părea a fi, nu s-ar fi aflat așa în alertă atâta timp cât nu se întâmpla nimic deosebit.

Scrâșnind din dinți, se concentră asupra chestiunii de față. Le trebuiau doi armăsari iuți care să-i ducă pe drum și, la nevoie, chiar peste câmpii, deși cel mai rapid ar fi fost să urmeze drumul. Acestea fiind zise, caii trebuiau să fie puternici și rezistenți; deși aveau să-i schimbe cel puțin o dată pe parcursul drumului, voiau să ajungă cât mai departe, cel puțin la Carnwath, înainte să fie nevoiți să se oprească la un alt han. Grăjdarul avea experiență și, când fu informat de ceea ce aveau nevoie, aduse doi cai asemănători, de culoarea alunei, unul masiv, celălalt puțin mai tânăr și mai firav. Jeremy îi analiză și bătu palma. Alese fără întârziere câte o șa și un căpăstru pentru fiecare. După ce plăti, Jeremy scoase caii afară, în curtea îngustă de lângă drum. La zgomotul copitelor, Eliza se întoarse. Făcu ochii mari. El se încruntă. Cu o privire rapidă înapoi, se asigură că grăjdarul se retrăsese. Încetinind caii, Jeremy îi folosi drept paravan atunci când îi opri în fața ei.

– Ce s-a întâmplat?

Luându-și ochii de la caii nărăvași și nerăbdători, Eliza se uită cu atenție la chipul salvatorului ei principal.

– Eu, of... Își înfrână cu greu tendința de a-și încrucișa brațele. N-ar fi mai rapid să luăm un vehicul? O cabrioletă cu o pereche de cai iuți, de pildă?

El se încruntă și mai tare.

– Poate da, poate nu. Dar factorul decisiv este faptul că o trăsură de orice fel ne va obliga să rămânem pe drum – pe drumurile practicabile –, în timp ce, călare, putem merge și pe câmp.

Privirea ei se îndreptă din nou către cai. Ea simți ochii lui Jeremy ațintiți asupra ei. După o clipă, el adăugă cu voce joasă:

– Dacă Scrope și moșierul reușesc să ne dea de urmă și vin după noi, trebuie să fim maleabili, să ne putem mișca ușor, să fim în stare să alergăm și să ne întoarcem asemenea vulpilor. Trebuie să putem fugi, deci e nevoie să fim călare, nu într-o trăsură.

Ea trase aer în piept, își îndreptă privirea spre el și să strădui să încuviințeze din cap.

– Da, desigur.

El ezită, apoi întrebă:

– Știi să călărești bărbătește, nu-i așa? Am auzit că e mult mai complicat să călărești pe-o parte.

– Așa am auzit și eu, zise ea, agățându-se de convingerea generală. Eu n-am călărit niciodată bărbătește. Fixându-și privirea pe calul cel mai mic, trase din nou aer în piept, se chinui să ignore nodul din stomac, suficient cât să-și poată ridica bărbia și să spună: Sunt sigură c-am să mă descurc.

Trebuia să se descurce. El și prietenii lui se străduiseră atât de mult s-o ajute, și era evident că trebuia să călărească pentru ca salvarea să fie una de succes.

– În regulă, zise el, privind căluțul de culoarea alunei din fața ei. Eu am să-l țin. Poți să te urci singură?

– Cred că da.

Îi urmărise de nenumărate ori pe frații și pe verii ei încălecând; cu o hotărâre încrâncenată, puse vârful cizmei umplute cu cârpe pe scară, apucă de măciulia șeii și ajunse sus.

Apoi, plăcut surprinsă de libertatea pe care i-o dădeau pantalonii, își puse celălalt picior peste șa, se așezā bine și apucă hățurile. Hotărât lucru, s-ar fi putut obișnui să poarte pantaloni.

Jeremy îi potrivi scările. Senzația de a sta crăcănată pe cal părea ciudată, dar mult mai sigură decât poziția de călărit pe o parte. „Pot s-o fac." Cu siguranță, n-ar fi trebuit să aibă vreo problemă să călărească bărbățește. Trebuia să aibă încredere; caii simțeau starea de spirit a călărețului, iar ea știa asta foarte bine. Jeremy prinse ambele boccele, una de șaua ei, celalaltă de a lui, apoi încălecă la rându-i, cu ușurință. Se așeză bine în șa, apoi luă hățurile și îi făcu un semn scurt din cap.

– Gata. Să mergem.

O conduse afară din curtea grajdului. Calul Elizei își urmă tovarășul mai mult sau mai puțin din proprie inițiativă. Era în regulă. Avea să se descurce. În următoarele zece minute, se relaxă puțin. Amândoi caii păreau foarte bine dresați. Cu toate că erau nerăbdători să alerge, nici unul dintre ei nu avea temperamentul ager al cailor crescuți de familia Cynster, cu care trebuia să se lupte pentru a-i încăleca.

Roibul ei cuminte se supuse destul de bine mâinii ei care ținea hățurile. Și mai încurajator era faptul că, deși de-abia răsărea soarele, drumul era destul de circulat – de alți călăreți, de câteva trăsuri și de o mulțime de căruțe –, astfel că viteza lor maximă era, în cel mai bun caz, un trap mai alert. Nu era chiar atât de diferit de călăritul în Hyde Park.

„Pot s-o fac." Refrenul acesta îi revenea în minte în timp ce lăsau în urmă orașul Edinburgh cel cocoțat pe munte și se îndreptau către sud-est, pe drumul spre Carnwath. În spatele lor, soarele se ridica încetișor pe cer, încălzindu-le spatele și aruncând umbre lungi înaintea lor, iar cerul se preschimba din cenușiu în roz, apoi în galben șters și, în cele din urmă, în albastru vărătic. Eliza călărea la trap. Scrope, Genevieve și Taylor păreau doar o amintire îndepărtată; se întâmplaseră atâtea de când îi văzuse ultima oară.

Jeremy călărea alături de ea, cu câțiva pași mai înainte, tot la trap. Drumul se întindea înaintea lor fără nici o opreliște.

Înconjurați de ciripitul păsărilor, de bocănitul potcoavelor, de zdrăngănitul roților și, din când în când, de glasurile celorlalți trecători care le ajungeau la ureche, cu un vânticel proaspăt bătându-le în față, chiar dacă avea certitudinea că o aștepta

o zi lungă și obositoare, se surprinse extrem de mulțumită. Își simțea inima ușoară, plutind asemenea unui fulg, liberă. Chiar dacă trebuia să călărească.

„Pot s-o fac."

Zâmbind, călărea alături de Jeremy, tot mai departe de Edinburgh.

Capitolul 6

– Mă duc să-l aștept pe McKinsey în piață, zise Scrope intrând în bucătăria casei în care Genevieve și Taylor tocmai se pregăteau să servească micul dejun.

Genevieve arătă spre farfuriile de pe masă.

– Nu mănânci nimic?

– Am mâncat mai devreme. Vreau să o predau pe domnișoara Cynster în mâinile lui McKinsey cât se poate de repede și să-mi capăt banii. A zis că mă așteaptă la prima oră. Ia să vedem cât e de hotărât și de nerăbdător. Scrope se uită la farfuriile lor. Imediat ce terminați, duceți-i o tavă jos domnișoarei Cynster – ceai și pâine prăjită ar trebui să-i ajungă. Treziți-o, ajutați-o să se spele, să se îmbrace și să mănânce, ca să fie gata pentru a fi predată lui McKinsey când ne întoarcem.

Genevieve încuviință. Scrope se îndreptă către ușa principală.

– Asigurați-vă că e pregătită când mă întorc.

Genevieve se strâmbă în urma lui, apoi se întoarse la masă. Odată ce ușa de la intrare se închise în urma lui Scrope, Taylor bombăni, dar începu și el să mănânce destul de repede. Atât el, cât și Genevieve învățaseră cu multă vreme în urmă că era mai bine să-i faci pe plac lui Scrope în toate privințele; sarcinile pe care le dădea el erau, de departe, cele mai clare, cele mai directe și cele mai bine plătite. Îndesându-și în gură ultima îmbucătură, Genevieve se ridică și începu să pună mâncare pe o tavă. Când ceainicul începu iarăși să clocotească, umplu o cană, apoi turnă restul

de apă fierbinte într-un urcior pe care îl umpluse pe jumătate cu apă rece.

– Asta ar trebui să-i ajungă.

Așează ceainicul la loc pe poliță, își șterse mâinile pe șorț și se uită la Taylor.

– Ești gata?

Înghițind ultima bucățică de cârnat, Taylor încuviință. Împinse farfuria deoparte și se sculă de la masă. În timp ce Genevieve ridică tava, el luă cheile din cârlig, descuie ușa care dădea către treptele din subsol și o deschise larg. Căută felinarul, îl aprinse iute, reglă lumina, apoi o luă înainte. Genevieve îl urmă mai încet. Legănând tava, ea se opri în fața ușii camerei de la subsol și așteptă până când Taylor, care pusese felinarul pe podea, potrivi cheia cea mare, descuie ușa masivă și o deschise. Lumina felinarului contura silueta prizonierei lor, care era încă întinsă în pat.

Înaintând cu tava în mână, Genevieve privi în urmă la Taylor și făcu un semn din cap înspre bucătărie.

– Poți, te rog, să aduci urciorul și ligheanul, cât o trezesc eu pe Măria Sa?

Taylor bombăni, dar plecă, lăsând felinarul pe podea. Raza de lumină nu era prea puternică. Genevieve așează tava jos, se uită la silueta din pat, apoi se duse să ia felinarul.

– Trezirea, domnișoară Cynster. A venit ziua cea mare. Văzându-l pe Taylor care cobora încet scara cu ligheanul și urciorul în mâini, Genevieve ridică felinarul, mări flacăra, apoi se întoarse în odaie. Haide, să mergem! Se apropie de pat, îndreptând lumina în direcția lui. N-are nici un rost să... Se întrerupse cu un geamăt. O clipă mai târziu, se repezi la pat. Nu! După ce trase așternutul deoparte și scoase la iveală cele două perne alăturate și îngrămădite sub el – dezvăluind absența tinerei care ar fi trebuit să se fi aflat acolo –, Genevieve slobozi un țipăt. *Nu!* Cum e posibil așa ceva?

Se auziră niște bocănituri pe podeaua de afară, după care Taylor intră în grabă.

– Ce-i? Ce s-a întâmplat?

Cum analizase cu de-amănuntul întreaga încăpere, Genevieve se întoarse către el.

– *A dispărut.*

– Nu fi caraghioasă, n-avea cum să dispară.

Taylor aruncă o privire în jur, apoi se aplecă și se uită sub pat.

– A dispărut, repetă Genevieve. Când Taylor se ridică și se îndreptă de spate, ea își încrucișă brațele. Scrope o să ne omoare.

– Nu văd de ce. Nu noi am pierdut-o. Taylor se plimbă în cerc, uluit. Pur și simplu, nu-i aici. A dispărut. Dintr-o încăpere încuiată.

– Ia încearcă tu să-i spui asta lui Scrope. O să creadă că am făcut vreun târg cu domnișoara – că am luat bani de la familia ei și i-am dat drumul.

Aceea era o posibilitate reală. Taylor nu era obișnuit să gândească repede – era motivul pentru care lucra pentru alții, precum Scrope –, dar acum gândea.

– Aseară era aici. Scrope a plecat ultimul, el a închis și a încuiat ușa. El s-a trezit și era în bucătărie înaintea noastră... Taylor întâlni privirea lui Genevieve. Oare a predat-o deja moșierului și ne-a lăsat pe noi de izbeliște?

Genevieve se gândi câteva clipe, apoi scuturâ din cap.

– Nu-i stilul lui. El nu lucrează niciodată singur, de-asta are nevoie să ne angajeze pe noi sau oameni ca noi. N-o să-i prindă bine dacă se duce vorba că ne-a tras pe sfoară.

Taylor încuviință.

– Așa e, ai dreptate.

Tot frământându-și mâinile, Genevieve se întoarse încet, examinând fiecare centimetru al încăperii.

– Cum naiba a ieșit de aici, din subsol, și după aceea din casă?

– Nu contează, replică el. Oricum ar fi ieșit, a dispărut, dar, dacă era aici azi-noapte, după cum știm că era, indiferent *când* a plecat, e posibil să nu fi putut părăsi orașul decât în zori, odată ce a răsărit soarele și s-au deschis grajdurile. Taylor o privi în ochi pe Genevieve. Putem avea noroc să o prindem dacă plec chiar acum, de îndată.

Se răsuci pe călcâie și ieși din odaie. Genevieve își veni în fire și alergă după el.

– De unde poți să știi în ce direcție a apucat-o? Unde s-o cauți?

– E simplu, zise Taylor, fără să se uite în urmă în timp ce urca treptele. S-ar îndrepta spre casă, unde altundeva s-ar putea duce o domnișoară ca ea?

Ajunse în bucătărie și-și înșfăcă haina dintr-un cui de pe ușa din spate.

– Chiar dacă a găsit vreun binevoitor care s-o ajute, a apucat-o pe drumul principal spre nord, cu toată viteza înainte.

– Către graniță, încuviință Genevieve.

– Mă duc să verific grajdurile și hanurile de trăsuri de pe South Bridge Street – acolo s-ar fi putut duce ca să ia o trăsură ori un poștalion. Taylor se îndreptă spre ușă. Tu rămâi aici și spune-i lui Scrope. Am să mă întorc cu pachetul lui ori am să trimit vorbă dacă trebuie să mă iau după ea.

Genevieve se strâmbă, dar nu exista nici o altă soluție. Fără să aștepte vreun răspuns din partea ei, Taylor se duse la ușa principală și ieși în stradă. Urmându-l până la ușă, Genevieve îl auzi alergând pe caldarâm. Închise ușa și rămase în vestibul, încercând să-și revină.

– Dar cum naiba a ieșit?

– Vai, ce zi însorită și veselă! Hugo se sprijini cu spatele de bancheta cabrioletei, răsucindu-și cu un deget o șuviță aurie de păr și aclamând cu emfază: Soarele strălucește, treaba noastră merge ca pe roate. Ce-am putea cere mai mult de la viață?

Cu frâiele în mână, Cobby îi aruncă un zâmbet șugubăț.

– Sper că Jer și Eliza s-au descurcat la fel de bine ca noi.

– Cu siguranță, răspunse Hugo. De ce să nu se fi descurcat? Planul nostru e grozav! Ce-ar fi putut merge prost?

Cobby ridică din umeri.

– Trebuie să recunosc, calul ăsta e de nota zece! Are vână și e tare puternic.

– Jer s-a priceput mereu la lucrurile astea. Hugo văzu o trăsură apropiindu-se și-și puse peruca la loc pe cap. Dacă o ținem tot așa, o să ajungem îndată la Dalkeith.

Hugo se răsuci pentru a se uita în urmă spre Edinburgh, atârnat pe munte, estompându-se în ceața care se ridica din estuarul

de dincolo de drum, făcându-se tot mai mic şi apoi nevăzut pe măsură ce înaintau.

Răsucindu-se la loc, cu huruitul roţilor cabrioletei întretăindu-se cu hodorogeala mai sonoră a trăsurii care se apropia, Hugo trase pelerina Elizei mai aproape de rochia de mătase aurie cu care era îmbrăcat, îşi lăsă umerii moi, îşi puse gluga pe cap şi-şi întoarse capul, preschimbându-se pe loc într-o domniţă sfioasă.

Trăsura trecu de ei, apoi Hugo se întoarse, întâlni privirea lui Cobby şi făcu o grimasă. Rămase deghizat în femeie pentru următorul kilometru de drum, apoi, cum nu mai zări nici un alt călător în raza lor vizuală, îşi dădu jos pelerina.

– Tot înainte! zise el teatral înspre drum. Spre Dalkeith, apoi spre Berwick. Apoi spre Wolverstone!

– Spre Wolverstone! zise Cobby scuturând hăţurile, iar Jasper se conformă.

– Caut o domnişoară, englezoaică, blondă, într-o rochie de seară aurie. Taylor se oprise înaintea a două grajduri, în curtea hanului cel mic, din spatele hanului mai mare în care el şi tovarăşii lui îşi lăsaseră trăsura. Se lupta să-şi tragă sufletul, fiindcă alergase tot drumul de la casă şi până în locul acela, dar, văzând feţele pe care le avea înaintea ochilor, uitându-se la oamenii care schimbau priviri nedumerite, era limpede că alergase degeaba. Deodată, fu cuprins de speranţă. E clar că aţi văzut-o. În ce parte a luat-o?

Cel mai în vârstă se uită la el întrebător.

– Nouă ce ne iese la afacerea asta?

Taylor trase o înjurătură şi se buzunări. Găsi un şiling şi i-l dădu.

– Nu întinde coarda. Încotro a luat-o?

Grăjdarul luă moneda, o verifică, apoi o strecură în buzunar.

– A venit cu un domn englez. El îşi lăsase aici cabrioleta şi calul cel negru – a venit ieri, pe la amiază. Au luat cabrioleta şi au plecat la prima oră a dimineţii.

– Încotro?

Hangiul mai tânăr se foi.

– L-am auzit pe domn spunând ceva de drumul principal către nord. Dalkeith și așa mai departe.

– Mulțumesc. Furios la culme, Taylor scormoni în buzunar și mai scoase câteva monede. Întinzându-i-le, îl întrebă: Ai vreun cal iute pe care îl pot închiria? Și pe cineva care să ducă un mesaj în partea veche a orașului?

– În sfârșit!

Jeremy slăbi hățurile și aruncă o privire către Eliza.

– Credeam că nu se mai termină aglomerația. Nici prin cap nu-mi trecea că o să întâlnim atâtea căruțe. Bine că măcar acum putem să pornim cum trebuie la drum.

Își bătu pintenii de pântecul roibului, care țâșni cu viteză. Eliza se strădui să slăbească și ea hățurile îndeajuns cât să-i îngăduie calului ei să răspundă comenzii. Când eliberă hățurile, își încordă instinctiv coapsele, simți cum i se strânge stomacul și se crispă toată.

Fiecare mușchi i se încordă din ce în ce mai tare. Încercă să oprească panica pe care o simțea tot mai acut. Încercă să-și aducă aminte că acum era un tinerel, nu o femeie. Mai cu seamă nu o femeie care nu putea călări. „Pot s-o fac." Înaintea lor, drumul era în sfârșit liber. Suprafața aceea plată se întindea cât vedeai cu ochii, îndemnând și ispitind orice călăreț iscusit.

– Trebuie să ne grăbim dacă vrem să ajungem la Wolverstone la lăsatul serii, strigă Jeremy.

Agățându-se de șa, de locul ei, de poziția pe care și-o alesese, își zise că nu conta dacă aveau să întârzie câteva ceasuri. „Pot s-o fac. Pot s-o fac." Repetă cuvintele fermecate în ritmul alert al calului, ridicându-se și simțindu-se stânjenită de pasul animalului. „Pot s-o fac." Se descurca greu, dar era încă în șa. Carevasăzică, putea. „Pot s-o fac."

O clipă mai târziu, Jeremy o strigă.

– Mai avem de mers mai mult de o sută cincizeci de kilometri. Trebuie să recuperăm timpul, hai să-i dăm bătaie!

– Eu...

Vocea ei se stinse și toate puterile o părăsiră.

Roibul lui Jeremy trecu la galop. Calul ei îl urmă, imitându-şi tovarăşul. Se simţi ca un buştean, ţeapănă, împletrită, incapabilă să se relaxeze, să facă ceea ce ştia că trebuia să facă. Panica o cuprinse şi puse stăpânire pe ea. Plămânii o lăsară. Nu mai putea respira.

„Nu, nu pot s-o fac."

Începu să se clatine, după cum se aştepta, iar încercările ei disperate de a se adapta la mişcările calului dădură greş, şi se dezechilibră tot mai mult, până ce pasul animalului se frânse, întrerupându-se. El începu să tragă de hăţuri, îşi smuci capul înainte, încercând să reia galopul şi să-l ajungă din urmă pe tovarăşul lui.

Strângând disperată hăţurile, cu panica năvălind din toate direcţiile, ea se luptă cu calul, smucind, trăgând şi zbătându-se, iar animalul încetini, se răsuci brusc pe marginea verde a drumului, ridicându-se pe picioarele din spate în timp ce ea se lupta cu hăţurile.

Calul se opri brusc, iar ea se clătină, împleticindu-se neajutorată, străduindu-se să-şi regăsească echilibrul, după care alunecă încet într-o parte, rostogolindu-se peste crupa calului, pentru a ateriza grămadă pe iarbă, cu hăţurile încă încleştate între degete.

N-o mai ţineau picioarele. Se prăbuşi la pământ, cu inima bătându-i mai să-i iasă din piept. Fâşiile cu care-şi legase sânii cedară. Simţind că i se face rău, îşi ridică genunchii şi-şi sprijini capul pe ei.

Jeremy îşi făcu brusc apariţia. Se aplecă lângă ea. Îi simţi mâinile atingându-i scurt spatele, apoi i se păru că el priveşte iute în jur.

– Nu-i nimeni care să ne poată vedea.

Jeremy se uită din nou la ea, uluit de cele întâmplate, la fel de surprins de propria lui reacţie, de-a dreptul viscerală.

– De ce-ai căzut?

Se uitase în urmă la fix pentru a o vedea alunecând, apoi căzând din şa. Plecând capul, încercă să se uite la ea.

– Te-ai lovit?

– Nu.

Răspunsul ei era înfundat. Continua să-şi ţină capul în jos. El se uită la cal, plimbându-şi ochii peste capul şi picioarele lui. Nu putu vedea nimic în neregulă nici la animal, nici la şa. Apoi o auzi pe ea trăgând tare aer în piept şi oftând din toate puterile.

– Îmi pare rău.

Îşi înălţă capul şi îi întâlni privirea.

– Trebuia să-ţi fi spus. Nu sunt un călăreţ prea priceput.

El clipi. Înainte de a-şi putea înfrâna cuvintele, izbucni:

– Dar eşti o Cynster.

Ea strânse din ochi.

– Crede-mă, nimeni nu ştie asta mai bine ca mine. Cu toate astea, în ciuda obsesiei familiei mele pentru cai, eu nu mă înnebunesc după ei. N-aş călări niciodată de bunăvoie, şi în nici un caz nu pe câmp. Normal, datorită familiei mele, pot sta în şa şi mă pot descurca destul de bine să mă plimb pe stradă şi să merg la galop uşor prin parc. Dar – gesticulă ea, neajutorată – asta este limita abilităţilor mele ecvestre. Mă descurc bine până la galop.

Văzând cum minunatul lui plan se prăbuşeşte înaintea ochilor, Jeremy se răsuci şi se aşeză lângă ea pe iarbă. Cu braţele sprijinite pe genunchi, se uită lung la drum.

– Trebuia să-mi fi spus.

– Am încercat să fac asta, la grajduri.

– Vreau să spun că trebuia să-mi zici înainte, când puneam planul la cale, acasă la Cobby.

– Am crezut că o să avem un alt mijloc de transport, că o să închiriezi o cabrioletă, nu doi cai. N-ai pomenit nimic despre călărit.

El se gândi şi făcu o grimasă.

– Iartă-mă, ai dreptate. N-am zis nimic. Am presupus...

Eliza începu să smulgă firele de iarbă dintre ei.

– Nu. E vina mea. Ar fi trebuit să fiu mai fermă acolo, la grajduri, dar am crezut că totul se va rezolva datorită faptului că sunt îmbrăcată bărbăteşte şi că nu va trebui să călăresc pe o parte. Am crezut că mă pot descurca şi n-am vrut să-ţi dau planul peste cap. Şi nu voia ca el să vadă ceea ce ea considera o slăbiciune, o slăbiciune pe care de obicei reuşea s-o ascundă sau chiar

să o evite. Trase din nou aer în piept şi oftă. N-am vrut să ştii că sunt o femeie atât de slabă şi de neajutorată, încât nu sunt în stare nici să stăpânesc un cal.

-Există o mulţime de femei – şi de bărbaţi, că tot veni vorba – care nu pot stăpâni cai puternici. Este doar ghinion faptul că te-ai născut într-o familie înnebunită după cai. Tonul lui era echilibrat, ca al unui profesor care expunea nişte lucruri evidente. Faptul că nu poţi să călăreşti bine nu te reprezintă şi nici nu influenţează celelalte abilităţi ale tale, asupra cărora nu am nici o îndoială.

Ea se mişcă.

-Dar faptul că nu sunt în stare să călăresc, cel puţin nu destul de repede, ţi-a dat planul peste cap, nu-i aşa?

-Nu l-a dat peste cap, doar că se impune o schimbare.

A cărei principală urmare avea să fie faptul că nu puteau să ajungă la Wolverstone într-o singură zi, nici chiar dacă ar călători şi o parte din noapte... Nu dacă n-aveau să găsească alt mijloc de transport rapid. Viteza era cea mai importantă.

-Hai să mergem! Ridicându-se, se aplecă spre ea, o prinse de ambele mâini şi o trase în sus. O privi fix pentru o clipă, apoi zâmbi încurajator. Nu-i totul pierdut, departe de asta. O să continuăm la pas mai lent, ca înainte, după care, când ajungem în următorul oraş, o să facem cum ai zis mai devreme şi o să luăm o cabrioletă. O să fie o cursă nemaivăzută, dar tot ar trebui să putem ajunge la Wolverstone diseară.

Ea îi căută privirea, apoi încercă să zâmbească.

-În regulă. Când el îi eliberă mâinile şi le retrase pe ale lui, ea adăugă: Şi mulţumesc.

El părea nedumerit.

-Pentru ce?

-Pentru înţelegere.

El nu răspunse, doar îi ţinu calul până când ea se aşeză bine în şa, apoi îl încălecă pe al său şi îl mână pe roibul cel mare lângă cel mic.

-Urmează oraşul Slateford. N-ar trebui să ne ia prea mult să ajungem acolo.

Ea încuviinţă, apoi porniră împreună la drum, la pas uşor.

*

– Tra la-la, tra-la-la, am ajuns în pustiul scoțian!

Hugo își încheie cântecul cu o fluturare strașnică a perucii. Rânjind, Cobby arătă spre înainte, în direcția în care, printre dealurile joase, se zăreau acoperișurile caselor.

– Asta trebuie să fie Dalkeith.

– El e, el e.

Hugo făcu semn către un indicator pe care îl depășiră în viteză.

– Se pare că mai avem vreun kilometru.

– Ne am încadrat în timp de minune. O...

Cobby trase brusc de hățuri când Jasper cel întunecat se împiedică dintr-odată, apoi încetini, cu mersul nesigur.

– Fir-ar să fie!

Atât Cobby, cât și Hugo se uitară de-o parte și de alta a calului.

– I s-o fi prins vreo piatră într-una dintre potcoave, zise Hugo.

Trasără calul și cabrioleta deoparte, se dădură jos și se uitară la potcoave. Chiar era o piatră prinsă în una dintre ele; o scoaseră cu un cuțitaș, dar imediat deveni limpede că Jasper nu mai călca bine pe copita aceea.

– Fir-ar să fie! zise Hugo din nou. Și-a rănit copita. Cobby trase o înjurătură, apoi îl mângâie pe Jasper. E calul preferat al lui Jer. N-o să ne ierte niciodată dacă pățește ceva.

Hugo suspină. Ridicându-și capul, privi înspre drum, către acoperișurile îndepărtate.

– Deci va trebui să mergem pe jos. O să-l lăsăm pe Jasper într-un grajd în Dalkeith și vom lua un alt cal.

– Mai avem vreun kilometru jumate, zise Cobby și ridică din umeri. N-ar trebui să ne ia prea mult.

Hugo se aplecă înspre Jasper și-i făcu semn să pornească.

– Hai, Jasper, băiete, hai să mergem să te punem la adăpost, înainte de a porni din nou la drum.

Cei doi bărbați și calul se puseră în mișcare, cu faetonul cel gol rostogolindu-se ușor în urma lor. După o clipă, Cobby zise:

– N-am parcurs nici măcar zece kilometri.

Hugo ridică din umeri.

-Nu prea contează. E încă atât de devreme, încât cred că Scrope nici nu a descoperit că Eliza lipseşte, cu atât mai puţin să pornească după noi. O să plecăm cu mult înainte de-a apuca el să ne urmărească.

-N-ai întâmpinat nici un obstacol?

-Chiar nici unul, zise Scrope, conducându-l pe McKinsey pe Niddery Street. Nu ne-am oprit decât atât cât a fost necesar pentru a schimba caii, până când am ajuns la Jedburgh alaltăieri-noapte. Am adus-o aici ieri.

-Nu v-a dat deloc de furcă?

-O singură dată. După ce i-am spus ce poveste ne-ai sfătuit să folosim, s-a împăcat cu gândul că nu prea are ce face.

-Şi e sănătoasă?

-Odată trecut efectul somniferului, nu s-a plâns, nici n-a părut bolnavă.

McKinsey îi aruncă o privire vicleană lui Scrope, care avea întipărită pe faţă o expresie mult prea curtenitoare. Fusese el însuşi în Grosvenor Square, ca să vadă cu ochii lui, din umbră, cum Scrope, vizitiul lui cu abilităţi de paznic şi asistenta pe care o angajase o scoseseră pe Eliza Cynster, inconştientă, din salonul din spate al conacului.

Urmărise trăsura până când aceasta ieşise din Londra, o văzuse îndreptându-se spre drumul ce ducea la Oxford, apoi, considerând că partea cea mai primejdioasă a răpirii fusese dusă la bun sfârşit, împreună cu porunca lui de a nu o vătăma în nici un fel pe Eliza Cynster, se îndreptase către nord pe un alt drum. Stătuse în York, pe treptele bisericii, atunci când trecuse trăsura. O zărise pe Eliza înăuntru; părea să fi aţipit.

Momentul la care trecuse trăsura fusese dovada faptului că Scrope îi urmase indicaţiile de a nu se opri, ci de a merge încontinuu pe traseul stabilit. Văzând că Scrope procedase întocmai cum i se ceruse, McKinsey încălecase pe calul său, Hercule, urmărise trăsura cât să-şi dea seama că aceasta o apuca pe drumul spre Middlesbrough, apoi traversase tot ţinutul călare, intrând în cele din urmă pe drumul principal către nord prin Edinburgh, şi se oprise la casa lui de lângă palat. Cunoştea bine oraşul Edinburgh;

avea informatori în multe locuri. I se aduseseră la cunoştinţă sosirea lui Scrope şi a celorlalţi la doar zece minute după ce se întâmplase.

Ar fi putut să vină după fată ieri, dar nu voia să-i dea de bănuit lui Scrope că îl urmărise îndeaproape; îl cunoştea destul de bine cât să ştie că era deranjat dacă nu i se acorda încredere. Nu voia să se certe cu Scrope, aşa că, pentru următoarele vreo douăsprezece ceasuri, aşteptase semnalul lui.

Odată ce acesta venise, nu mai văzuse nici un motiv să mai întârzie, se întâlni cu Scrope exact când oraşul cel vechi se pregătea să întâmpine o nouă zi. Urma să o ducă pe Eliza la el acasă, apoi către nord, totul era pregătit pentru această călătorie. În curând ea avea să i fie predată şi, datorită ei, potirul pe care trebuia să-l redobândească urma să ajungă din nou în mâinile lui.

– Am ajuns.

Scrope se opri înaintea unei uşi proaspăt vopsite. Tot complexul de case era nou, construit pe locul caselor mistuite în incendiul din urmă cu cinci ani. Scrope descuie uşa şi o deschise larg. Se dădu înapoi, ca şi când ar fi vrut să-i facă loc lui McKinsey să intre, apoi se opri brusc. Privind dincolo de Scrope, McKinsey văzu o femeie îmbrăcată în negru, o asistentă, stând în umbra vestibulului şi frângându-şi mâinile.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Scrope.

Privirea asistentei trecu de el şi îl fixă pe McKinsey. Îşi umezi buzele, apoi se uită la Scrope.

– A dispărut. S-a făcut nevăzută. Nu era în subsol când am deschis uşa.

Scrope se legănă pe călcâie. Chipul lui era complet inexpresiv.

– Dar... uşa de la subsol era încuiată când am coborât eu azi-dimineaţă.

– Intră!

Fără a lăsa mânia să i se citească pe faţă, McKinsey îl împinse pe Scrope înainte. Odată intrat în vestibul, se dădu într-o parte, pentru a-i avea atât pe Scrope, cât şi pe asistentă înaintea ochilor lui. Femeia închise uşa, apoi se răsuci pentru a-l vedea pe Scrope.

– Ambele uşi de la subsol erau încuiate, aşa cum şi trebuia. Tu le-ai încuiat azi-noapte şi tot tu ai coborât astăzi primul

Eu şi Taylor am coborât împreună, şi atunci amândouă uşile erau încuiate. În afară de asta, n-ar avea nici un sens ca noi să luăm fata. Se uită în treacăt la McKinsey şi făcu un semn către el în timp ce-l privea din nou pe Scrope. E clar că n-am prădat-o.

–Trebuie să fie acolo, zise Scrope. Poate se ascunde şi n-aţi văzut-o.

–Du-te şi vezi, zise femeia arătând înspre culoar. Când n-am reuşit s-o găsim, am încuiat din nou ambele uşi. Cheile sunt pe masă.

Scrope o luă la fugă pe culoar. Femeia se întoarse şi porni după el. McKinsey îi urmă la pas. Începea să bănuiască deja cum ieşise Eliza Cynster din subsol. Ceea ce nu ştia încă era încotro o apucase, sau cine, dacă era cineva, o ajutase să scape. Intrând în bucătăria de la capătul coridorului, îl văzu pe Scrope înşfăcând două chei masive.

–Unde-i Taylor? întrebă Scrope.

Asistenta rămăsese în urmă, cu braţele încrucişate, cu o expresie furioasă, de autoapărare.

–Imediat ce am descoperit că a dispărut, s-a dus să întrebe pe la grajdurile şi hanurile de trăsuri care deservesc drumul principal către nord. S-a gândit că, indiferent cum a ieşit de aici, acela ar fi locul spre care s-ar îndrepta, în încercarea de a fugi înapoi la Londra.

Scrope mormăi şi răsuci cheia în uşa care dădea la subsol. McKinsey o privi în ochi pe asistentă.

–Deşteaptă mişcare din partea lui Taylor.

Pentru o fracţiune de secundă, femeia se linişti. McKinsey ştia că nu trebuia să sperie oamenii de la care ar fi putut avea ulterior nevoie de informaţii. Scrope deschise uşa, luă felinarul şi coborî iute treptele. McKinsey îl urmă mai agale, aplecându-se pentru a trece de tocul uşii. Pe coridorul cel scurt de jos îl întâlni pe Scrope, cu felinarul aprins la picioare, descuind cea de-a doua uşă, mult mai masivă.

–E imposibil! bombăni Scrope. N-ar fi putut trece de două uşi încuiate.

–Nici n-a trecut.

–Ce? zise Scrope şi îl privi.

– Nu contează.

McKinsey făcu semn spre uşa încăperii de la subsol.

– Deschide-o şi hai să vedem.

Trăgând aer în piept, Scrope deschise uşa. Se opri şi ridică felinarul; ţinându-l în sus, trecu pragul şi lumină încăperea. Într-o secundă, îi fu clar faptul că nu exista nici un loc în care să se fi putut ascunde o femeie. Camera era austeră, dar, după cum observă McKinsey, care tocmai intrase, destul de confortabilă pentru o singură noapte.

– Nu pot să cred...

Cu adevărat uluit, Scrope balansă felinarul în toate direcţiile, cercetând disperat fiecare colţişor. McKinsey privi în jos, către pardoseală. După o clipă, făcu un pas înainte, se aplecă, apucă de marginea covoraşului subţire şi-l trase afară, descoperind pardoseala din piatră. Apoi se uită sub pat.

– Aha!

Se duse apoi la pat, ridică unul din capete şi-l trase deoparte, până la mijlocul încăperii. Scrope şi asistenta priveau amândoi, nedumeriţi. McKinsey se apropie să se uite la peticul de lemn care fusese ascuns sub pat. Îl arătă cu degetul.

– Pe aici a ieşit.

Scrope şi asistenta se duseră şi ei să se uite dincolo de pat.

– Un chepeng?

Din tonul lui Scrope reieşea faptul că nu-şi putea crede ochilor.

– Toate casele din acest complex – şi din altele asemănătoare, care au fost construite după marele incediu – au aşa ceva. McKinsey se aplecă şi apucă inelul chepengului. Îl ridică şi descoperi scara fixă din lemn care ducea către o podea prăfuită. Se vede că asta a fost deschisă.

Lăsând chepengul la loc, puse inelul în locaşul lui şi se ridică încet.

– Unde duce asta? îl întrebă asistenta, privindu-l.

– Către galeria subterană, ce se întinde în zona dintre picioarele podului, şi către tunelele care fac legătura.

– Dar... Scrope se uită către McKinsey. De unde ar fi putut să ştie?

– Mă îndoiesc că a știut. Ceea ce înseamnă că a primit ajutor.

În lumina felinarului, prinse privirea lui Scrope.

– A avut vreun prilej să intre în legătură cu cineva?

Scrope scutură din cap.

– Nu prea văd cum.

El se uită la asistentă. Și ea scutură din cap.

– N-a vorbit cu nimeni. Absolut cu nimeni. Doar cu noi trei.

McKinsey rămase nemișcat pentru o clipă îndelungată, nelăsând să se vadă ce gândea și, cu atât mai puțin, ce simțea.

– Poate că vizitiul tău, Taylor, va afla ceva despre ea. Până atunci...

Se opri și își înălță capul; un ciocănit îndepărtat fu urmat de un clopoțel care se auzi în bucătărie.

– O fi Taylor, zise Scrope, uitându-se la asistentă. Te rog, du-te și vezi.

Femeia plecă în grabă. Pantofii ei bocăniră pe trepte. Scrope se întoarse și-și drese glasul.

– Domnule, știu...

– Nu, Scrope. Nu acum.

Replica lui McKinsey era grăitoare. Hai să vedem ce putem afla, cât de departe o putem urmări pe domnișoara Cynster, înainte să iau o decizie. Ultimele cuvinte erau încărcate de o asemenea forță, încât îl reduseră pe Scrope la tăcere. După o clipă, asistenta se întoarse.

– Era un mesager de la hanul de lângă cel la care ne-am lăsat trăsura. Taylor spune că fata noastră a plecat de acolo însoțită de un domn, care s-a îndreptat către drumul principal spre nord odată cu răsăritul soarelui. Taylor a închiriat un cal iute și a luat-o pe urmele lor.

McKinsey încuviință. Se uită prin jur, apoi se îndreptă către ușă.

– Presupun că Taylor e înarmat, dar știe că nu doresc să se facă uz de violență asupra nici unei persoane implicate în această poveste?

– Da, domnule.

Scrope îl conduse la ușă. Asistenta urcase deja treptele. McKinsey o urmă, întrebându-se cât de mult se putea baza

pe ultimul răspuns al lui Scrope. N-avea idee cam cât de puternic era controlul lui Scrope asupra lui Taylor. Cu toate astea...

Ajungând în bucătărie, se opri şi bătu uşor darabana pe masa din încăpere.

– E limpede că trebuie să aşteptăm să vedem ce face Taylor, pentru a afla dacă se întoarce cu domnişoara Cynster sau nu. Totuşi, între timp, aş putea să adun informaţii cu privire la identitatea acestui neaşteptat domn englez, ca să vedem dacă el a fost cel care a ajutat-o să scape. Îl privi pe Scrope, apoi pe asistentă. Voi doi rămâneţi aici. Mă întorc într-un ceas.

Asistenta încuviinţă îndatoritoare. Scrope însă nu reuşise să-şi revină din uluială.

Jeremy pricepu că asta fusese o eroare gravă în planul lui. Nu se gândise la abilităţile ei şi nici prin gând nu-i trecuse să le evalueze înainte. Şi nici nu luase în calcul ce solicitări avea de la ea planul lui iniţial. Nu se gândise la ea aproape deloc, în tot cazul nu ca la un participant activ. Se gândise la ea mai curând ca la un manuscris care trebuia transportat.

Aşezată lângă el în spatele unei căruţe, cu un morman de varză care îi despărţea de gospodarul care mâna calul, Eliza suspină încetişor.

– Îmi pare rău. Ştiu că te aşteptai să mergem mai repede de-atât.

Cu privirea aţintită asupra drumului pe care-l lăsau în urmă, el scutură din cap.

– Nu, nu te scuza. Dacă te scuzi, va trebui să o fac şi eu. Îi aruncă un zâmbet care spera să fie încurajator. Ar fi trebuit să-ţi explic mai bine planul meu şi să-ţi cer părerea. Dacă aş fi făcut-o, aş fi închiriat o cabrioletă cu doi cai, şi totul ar fi mers bine.

Lăsaseră caii la Slateford. Deşi înaintaseră la pas, Eliza devenise din ce în ce mai încordată şi, după cum bănuia el, mai temătoare că avea să piardă iarăşi controlul şi că avea să fie aruncată din şa – ceea ce, cu siguranţă, putea să se întâmple.

Până să ajungă în sat, teama aceea pusese stăpânire şi pe el. Vreo fractură sau ceva mai rău de-atât nu le-ar fi fost deloc de ajutor. Dar hanul cel micuţ nu avea trăsuri de închiriat, nici măcar

o cabrioletă, însă gospodarul era pe cale să plece și se oferise să-i ducă până în următorul oraș. El mergea până la Kingsknowe și era sigur că acolo puteau găsi o cabrioletă. Cel puțin gospodarul livrase deja o mare parte din verze, iar calul lui era puternic; mergeau cu o viteză constantă, puțin mai iute decât un galop lent.

Așadar, își îmbunătățiseră situația în privința vitezei de deplasare, dar nu cu mult. Cu toate astea, Eliza nu mai era în pericol de a cădea, și amândoi erau mai puțin stresați. Măcar în această privință.

Lui îi era încă greu să o ignore – sau, mai curând, să ignore efectul pe care ea îl avea asupra lui – în noua ei postură, continuând să se străduiască să nu se holbeze la picioarele ei lungi, îmbrăcate în pantaloni.

Tensiunea asta...

Luându-și gândul de la acea distragere, se concentră din nou asupra problemei de moment. Avuseseră o dimineață plină; era destul de plăcut să meargă în căruța aceea, mai ales cu Eliza lângă el, dar înaintarea asta atât de lentă și faptul că erau expuși și fără posibilitatea de a fugi, în caz că erau urmăriți, îi făceau foarte vulnerabili. Își scoase ceasul de buzunar și se uită la el.

Eliza se aplecă și ea mai aproape, ca să se uite. Parfumul proaspăt al părului ei, de trandafir și levănțică, îi răscoli simțurile; căldura ei feminină, intempestivă, îi captă atenția și îl făcu prizonier.

– E aproape ora nouă.

Se îndreptă și se îndepărtă. El își dori ca ea să se întoarcă, să rămână aproape de el. Alungă repede acest gând.

– Da. Rosti răspunsul cu glas pierit. Își drese vocea. Se uită în jos, la ceasul din mâna lui... Ce era în mintea lui? Se încruntă și puse ceasul la loc în buzunar. Ne-a luat trei ceasuri ca să ajungem... nu prea departe. Va trebui să găsim o cabrioletă și să-i dăm bice. Probabil vom fi nevoiți să revenim asupra planului nostru, dar nu putem lua nici o decizie atâta timp cât nu știm care sunt opțiunile.

El se simți privit și se întoarse pentru a-i întâlni privirea. Eliza zâmbi.

– Ești foarte înțelegător. Apreciez asta.

Nu se înfuriase şi nu făcuse scandal; n-o făcuse să se simtă vinovată sau mai stânjenită decât se simţea deja din cauză că-i dăduse planurile peste cap.

–Orice am face, îmi voi da silinţa să nu mai încetinesc înaintarea.

El înclină uşor capul, apoi privi din nou către drum.

–Sper că măcar la capitolul deghizare stăm mai bine şi că urmăritorii noştri sunt derutaţi.

După o grămadă de ocări aruncate în primele zece minute ale misiunii lor impuse, Cobby şi Hugo mergeau în linişte, de-o parte şi de alta a bietului Jasper, când zgomotul de copite care se apropia îi făcu să se oprească şi să se uite în urma lor.

Mai multe trăsuri şi poştalionul de dimineaţă trecuseră pe lângă ei, dar acesta era primul călăreţ care le ieşea în cale. Se uitară la el, cocoţat pe un cal zdravăn, până când o ridicătură a drumului îl ascunse vederii lor. Cobby îl cercetă pe Hugo cu ochi critic.

–Peruca îţi stă strâmb.

De cealaltă parte a atelajului, Hugo îşi îndreptă peruca, apoi îşi trase gluga pelerinei şi se apropie de Jasper, astfel încât calul masiv să-l ascundă de vederea oricărui trecător. Călăreţul urcă o movilă la mică distanţă în urma lor. Uitându-se la el, Cobby îngheţă.

–Are un pistol.

–În toc sau afară? întrebă Hugo, continuând să-şi ţină capul plecat.

–În mână.

Călăreţul se apropie de ei într-un răpăit alert de copite. Trăgând de hăţuri, îndreptă pistolul către amândoi deodată.

–Staţi pe loc! Nu vă mişcaţi!

Cobby îşi întinse mâinile, cu palmele goale.

–Deja ne-am oprit. Cine naiba eşti?

Imitase cât putuse de bine vocea lui Jeremy.

Călăreţul se încruntă. Continuând să ţină pistolul în mână, dar fără să-l îndrepte într-o direcţie anume, îşi linişti calul nărăvaş, apoi îi privi cu atenţie pe Cobby şi pe Hugo, după care analiză

cabrioleta cu ochi de cunoscător. Şi mai încruntat, îl fixă cu privirea pe Cobby.

- Aţi venit cu cabrioleta asta de la Hanul Soarelui Răsare de pe South Bridge Street?

- Da, încuviinţă Cobby bătăios. Ce-i cu asta? E a mea.

Călăreţul se uită la el pentru o clipă, apoi se concentră asupra lui Hugo. În cele din urmă, se uită la Jasper, după care scutură din cap.

- Nu contează. Am crezut că eşti altcineva.

- Serios? zise Cobby, punându-şi mâinile în şold. Şi ăsta-i un motiv să vii aşa vijelios, fluturând un pistol? După cum vezi, calul meu şchioapătă...

Călăreţul trase o înjurătură, îşi mână calul înapoi şi se îndreptă valvârtej către Edinburgh. Cobby rămase pe drum şi-l privi cum se îndepărtează. Când călăreţul dispăru după movilă, Hugo veni de după Jasper şi i se alătură lui Cobby. Călăreţul reapăru pe drum, mai departe, alergând ca vântul şi ca gândul înapoi către Edinburgh. Cobby se strâmbă şi reveni la vocea lui, pentru a spune:

- Ei bine, n-a durat prea mult.

Dându-şi gluga jos, Hugo îşi luă peruca blondă de pe cap şi se scărpină în creştet.

- Trebuie să-i distragem atenţia vreme mai îndelungată, nu doar câteva ceasuri. Am impresia că ăsta a fost Taylor, vizitiul însărcinat cu paza.

- Crezi că a recunoscut cabrioleta lui Jer? Cobby se întoarse pentru a mângâia calul. Sau pe Jasper aici de faţă?

- Posibil. Dar, cum ei nu ştiu cine e Jer, asta nu le foloseşte la nimic, socoti Hugo. Cel mai probabil o să ne elimine de pe listă considerându-se o coincidenţă fără legătură, care n-are nimic de-a face cu Eliza.

- Când Taylor se va întoarce cu veştile, vor căuta din nou să vadă dacă-i pot lua urma lui Jer.

- Nu, zise Hugo. Ei nici nu ştiu că Jer există. Sau, dacă ştiu, cred că tu eşti Jer. Dar vor scotoci prin oraş în căutarea Elizei ori a vreunei urme de-a ei, ceea ce, cu puţin noroc, nu-i va duce prea departe.

Cobby se puse în mișcare.

– Și cu noi cum rămâne? întrebă, uitându-se la Hugo. Ce-ar trebui să facem?

Amândoi căzură pe gânduri, apoi Hugo zise:

– M-aș simți mult mai bine dacă aș ști că Jer și Eliza s-au îndepărtat îndeajuns. Poate că – se întoarse și privi înapoi pe drumul către Dalkeith – ar trebui să continuăm și să ne ducem să luăm un cal odihnit, așa cum hotărâserăm, apoi să ne întoarcem la Edinburgh și să vorbim cu Meggin, iar dacă ea n-a auzit nimic potrivnic, să verificăm și la grajdurile de la Grassmarket. Dacă totul pare a se desfășura conform planului lui Jer, atunci ne putem îndrepta din nou către drumul principal spre nord și tot vom ajunge înaintea lor la Wolverstone.

Hugo ridică din sprâncene și se întoarse spre Cobby. Întâlnindu-i privirea, Cobby încuviință din cap.

– Bine gândit. Așa vom face.

Lui McKinsey îi luă ceva timp pentru a-l găsi pe vagabondul de care avea nevoie, apoi încă o jumătate de ceas pentru vagabond să afle ce se întâmplase și să-i raporteze.

– Trei domni ferchezuiți au condus o domniță prin galerie azi-noapte. Ca să zic drept, mai curând azi-dimineață. Iepurică, poreclit astfel datorită urechilor și abilității lui de a se strecura cu viteză prin galerie, adăugă: Trei dintre frații Dougan au fost călăuze. Spun că unul din domni i-a plătit bine.

Sprijinindu-se de rămășițele unui vechi zid din piatră nu departe de galeriile de sub South Bridge – căci tunelul nu fusese construit pentru oameni de talia lui –, McKinsey primi știrea cu aparentă liniște.

– Și frații Dougan au zis ceva despre cei trei bărbați? Ori despre domnișoară?

– Doar că domnița avea părul foarte blond. Avea o pelerină și-și pusese gluga, dar ei i-au văzut părul înainte să facă asta.

– Și bărbații?

– Se pare că erau vorbiți, foarte tăcuți – nu fanfaronii obișnuiți, puși pe șotii. Oameni serioși. După vorbă, se pare că doi dintre

ei erau de pe aici, din Edinburgh, dar celălalt, cel care a plătit, cu siguranță era englez.

-A văzut cineva încotro au apucat-o după ce au ieșit la suprafață?

-Nu, zise Iepurică arătând spre oraș. Doar s-au pierdut în noapte, asta au făcut.

-În ce direcție? Spre palat ori spre castel?

-Spre palat. Între noi fie vorba, se pare că știau încotro mergeau.

-Excelent! McKinsey se caută prin buzunare și începu să numere monede în palmă. Te-ai descurcat foarte bine.

Iepurică, știind exact cine era McKinsey, se îndreptă și-și răsuci o șuviță rebelă de păr.

-Mulțumesc, dom'le.

McKinsey îi întinse câteva monede. Iepurică le primi în palmele lui murdare.

-E mereu o plăcere să fac afaceri cu dumneavoastră, dom'le.

McKinsey râse. Îi zâmbi lui Iepurică, apoi se îndreptă de spate.

-La revedere, Iepurică. Își înfrână dorința de a ciufuli părul întunecat al băiatului.

-Ai grijă de tine și de mama ta.

-Așa am să fac, dom'le.

Punând banii în buzunarul hainei lui jerpelite, Iepurică îl salută grăbit.

-Ne mai vedem, dom'le.

McKinsey îl urmări pe Iepurică strecurându-se în vizuina lui, apoi se întoarse, urcă o pantă mică și reveni în lumea străzilor orașului. Se îndreptă spre Niddery Street.

Trecuse deja jumătate din dimineață și, chiar dacă, datorită lui Iepurică, se lămurise cum evadase Eliza, când și de cine fusese însoțită, tot nu știa unde se dusese după aceea și nici cine anume îi venise în ajutor.

Totuși, având în vedere implicațiile sociale, nu era deloc surprins că ea apucase drumul spre Anglia cât de repede putuse. Presupunând, desigur, că ea era tânăra care plecase cu cabrioleta englezului în zorii zilei. Se întrebă dacă englezul era același domn care o însoțise prin galerii la ceas de noapte.

Ceea ce continua să-l intrige era cum de ştiuse cineva unde se afla ea. Avea vreo importanţă faptul că unul dintre salvatorii ei era englez şi că acum ea se îndrepta probabil spre sud împreună cu el? Răspunsul la această întrebare îl puteau da doar Scrope şi ai lui, chiar dacă poate nu conştientiza asta.

Se concentră din nou asupra a ceea ce îl aştepta la casa din Niddery Street. De când plecase, cu o oră în urmă, îl tot rodea ceva, de care îşi dădu seama, în cele din urmă: uluirea împietrită a lui Scrope îl surprinsese. Femeia, asistenta, reacţiile ei le înţelesese, dar Scrope... omul era un profesionist desăvârşit, şi, cu toate astea, fusese făcut praf, şi nu dădea semne să-şi revină prea repede.

McKinsey se aşteptase ca Scrope să ia rapid atitudine, să reevalueze situaţia şi revină asupra planului său. Să recunoască ceea ce mersese prost şi să revizuiască, să recalculeze totul foarte repede şi să fie gata de plecare în orice direcţie era nevoie pentru a-şi atinge scopul. În schimb, Scrope încremenise ca o statuie.

Compară reacţia lui Scrope cu reputaţia lui... Conform reputaţiei, Scrope nu dăduse greş niciodată, în nici una dintre misiunile lui dubioase. Realitatea crudă a primul său eşec îl zguduise oare din temelii?

McKinsey mormăi. A face faţă planurilor zădărnicite era ceva la care ajunsese să fie expert. Cu siguranţă i-ar putea da lecţii lui Scrope despre inutilitatea de a te lua la trântă cu soarta. Trebuia să accepţi că eşti legat la mâini şi să te descurci în situaţia dată. Apoi să-ţi revii, să recalculezi totul şi să obţii ce urmăreai pe altă cale.

Adevărul era că încăpăţânarea combinată cu perseverenţa rareori dădea greş. Nu dacă aveai răbdare până la sfârşit. Asta era părerea lui. Ceea ce îl aduse la situaţia actuală, pe care o avea de înfruntat în clipa de faţă.

Luând totul în calcul şi punând totul în balanţă, avea o vagă bănuială că femeiuşca aceea capricioasă îl lua peste picior. Că, pe ocolite, îl făcea să dea încă o dată greş. Din nefericire, încă nu putea spune ce îl aştepta la sfârşitul acestui episod, victoria ori înfrângerea. Până nu afla cine i-o şterpelise pe Eliza Cynster, până nu vedea ce părere avea ea despre salvatorul ei – dacă nu cumva,

la fel ca în cazul surorii ei mai mari, fusese mai mult o atracție decât o înțelegere de comun acord –, n-avea de unde să știe care era rolul pe care el îl juca acum în scenariul actual al sorții. El aranjase decorurile, trăsese cortina, dar soarta preluase controlul și acum era la conducere.

Ajunse în strada principală și continuă să meargă.

Într-un fel sau altul, Eliza avea să se aleagă cu un soț din toată povestea asta; exigențele sociale, care făceau și ele parte din joc, n-ar fi îngăduit alt final. Singura întrebare pe care o avea referitoare la această chestiune era dacă soțul avea să fie el – îngăduindu-i să-și continue planul pentru a revendica prețiosul potir de la mama sa – ori englezul.

Dacă englezul – până afla altceva, presupunea că el era cel care o salvase – se dovedea un bărbat de ispravă ori unul pe care ea să și-l dorească de soț și care să o dorească la rândul lui, atunci cinste lui, calitatea aceea ar surclasa orice cerință a mamei sale, l-ar sili să se retragă și să-i lase pe cei doi să scape. Să treacă granița, pentru a se îndrepta, cel mai probabil, spre nunta lor. Nu voia să își imagineze însă ce se alegea de el după aceea. Chiar nu voia să ia asta în calcul, nu înainte de a fi nevoit.

–Destul pentru azi.

Scrâșnind din dinți, o luă pe Niddery Street și se îndreptă spre casă. Trebuia să afle cum de fusese atras englezul în povestea asta. După aceea, trebuia să-i localizeze pe Eliza și pe salvatorul ei sau să afle dacă englezul era cel hărăzit de soartă Elizei.

–Aș vrea să știu cum de un englez a aflat că o ai pe Eliza în grijă.

McKinsey stătea așezat într-un fotoliu din salonul casei din complex, cu privirea lui glacială, insistentă, amenințătoare ațintită asupra lui Scrope, care ședea pe scaunul cu spătar înalt din fața lui. Asistenta stătea pe scaunul de lângă Scrope, cu spatele drept, frământându-și nervoasă degetele.

De când McKinsey plecase din casă, Scrope trecuse de la nedumerire la furie. Îl privi înapoi pe McKinsey.

–N-am nici cea mai vagă idee. N-am strigat în gura mare că o avem cu noi.

– Cu toate astea, un englez a ajutat-o să iasă din această casă și, după cum am aflat de la Taylor, tot un englez a plecat azi-dimineață însoțit de o domnișoară care corespunde descrierii ei.

Scrope ezită, apoi zise:

– N-avem nici un motiv să credem că bărbatul care a condus-o prin galeriile astea blestemate e același cu cel care o însoțește spre sud. Poate a convins un călător oarecare s-o ia cu el. N-are nici un ban asupra ei, dar numele ei cântărește greu în ochii unui englez, suficient cât să-i asigure sprijinul lui.

McKinsey mișcă ușor din cap.

– Așa o fi, dar cineva a aflat că ea e aici și i-a arătat cum să evadeze. La un moment dat, cineva a văzut-o și, cum n-ai scos-o afară de când ai adus-o, probabil te-a urmărit până aici ieri.

Scrope se încruntă, iar McKinsey își dădu seama că nu fusese destul de vigilent în privința urmăritorilor atunci când o adusese pe Eliza Cynster în casă.

McKinsey își fixă privirea asupra chipului lui Scrope.

– Povestește-mi tot, în cele mai mici detalii, despre călătoria voastră de la Grosvenor Square până la Edinburgh.

– Ți-am zis, replică Scrope și gesticulă nerăbdător. Nu mai este nimic de spus.

– Fă-mi pe plac.

Răspunsul lui McKinsey nu lăsa loc de replică.

– Ai adormit-o pe domnișoara Cynster, ai scos-o din casa verișoarei ei, ai înghesuit-o în trăsură și ai plecat din Grosvenor Square. Începe de aici. Ce s-a întâmplat în continuare?

Scrope îl privi mânios, dar se conformă.

– Am apucat pe drumul spre Oxford, am ajuns la Oxford...

– Domnișoara Cynster își revenise între timp?

Scrope ezită, apoi răspunse:

– Și da, și nu. Era amețită. A dormit mai tot drumul.

Scrope se prefăcu că nu vede privirea furișă pe care i-o aruncase asistenta. McKinsey observă și bănui că amețeala Elizei fusese indusă. Altfel de ce ar fi angajat o asistentă pentru a face treabă de cameristă? Scrope îi nesocotise ordinele directe în această privință, dar acum avea alte priorități.

– Foarte bine, am înțeles că domnișoara Cynster era prea „ametită" ca să atragă atenția cuiva cât ați trecut prin Oxford. Când anume și-a venit în fire?

Scrope ignoră aluzia.

– A inceput să se foiască pe când ieșeam din York, după care s-a culcat la loc.

McKinsey o văzuse moțăind în York.

– Perfect, concentrează-te asupra drumului dintre Oxford și York. Treci în revistă fiecare etapă, fiecare sat și oraș prin care ați trecut. A fost vreo situație în care vreun domn să se intereseze cătuși de puțin de trăsură și de pasagerii ei?

Scrope rămase pe gânduri. La fel și asistenta. În cele din urmă, amândoi scuturară din cap.

– Nu, declară Scrope. N-a fost *nimic*, nu-i nimic de povestit. N-a fost nici un fel de incident.

– N-a vorbit nimeni cu Taylor? întrebă McKinsey. Să se fi întins la vorbă în vreuna dintre opririle voastre?

– Nu, zise asistenta. Când schimbă caii, Taylor nu-și părăsește locul.

– Și a mers încontinuu?

Asistenta ridică din umeri.

– Cu asta se ocupă.

Scrope se foi în scaun.

– L-am înlocuit pe porțiunile de drum mai singuratice, ca să poată prinde câteva ceasuri de somn, dar nu ne-am oprit deloc, decât ca să schimbăm caii.

Asta se potrivea cu socoteala lui McKinsey bazată pe ora la care trecuseră prin York. Își menținu privirea fixă asupra celor doi.

– În regulă. Deci ați trecut prin York fără nici un incident. Ce s-a întâmplat pe bucata de drum de la York la Middlesbrough?

Din nou, atât Scrope, cât și asistenta stătură pe gânduri; și din nou scuturară din cap.

– Ai amintit că domnișoara Cynster se cam foia în York. Când s-a trezit de-a binelea?

– La nord de Middlesbrough, răspunse asistenta. Am vorbit cu ea, după care a ațipit la loc. S-a trezit când am trecut podul de la ieșirea din Newcastle.

– În vreunul dintre momente, fie pe drumul de la nord de Middlesbrough, fie când ați ieșit din Newcastle, s-a apropiat de fereastră ori a încercat să atragă atenția cuiva?

– Nu acolo, răspunse Scrope.

McKinsey îl fixă cu privirea. Tonul lui fu descurajant de calm când întrebă:

– Vrei să-mi spui că, al un moment dat, ea a făcut o încercare de a atrage atenția cuiva?

Scrope se încruntă și mai tare.

– Da. Își flutură o mână în aer. Dar n-a ieșit nimic din asta.

McKinsey rămăsese nemișcat.

– Și, cu toate astea, a evadat.

– Nu-i vina mea. Ieșiserăm din Newcastle, eram la mai puțin de cincizeci de kilometri de graniță, în pustietate.

– Pe drumul spre Jedburgh?

Scrope încuviință.

– Exact. Păduri și mlaștini, nimic altceva. Părea să fi atipit din nou, îngrămădită într-un colț. Am încetinit ca să-i dăm voie să treacă unei cabriolete, iar ea s-a trezit brusc la viață.

– Ce s-a întâmplat? se precipită McKinsey.

– S-a agățat de fereastră, bătând în ea și strigând după ajutor.

– Și?

Lui McKinsey nu-i venea să creadă că trebuia să le scoată cuvintele cu cleștele din gură.

– Nu s-a întâmplat nimic, spuse Scrope și-l fixă cu privirea. Am tras-o de la fereastră. Cabrioleta trecuse deja. L-am pus pe Taylor să se uite în urmă, dar pasagerul n-a făcut decât să se întoarcă și să se uite la trăsură, apoi a ridicat din umeri și a mers mai departe. Taylor l-a mai supravegheat o vreme, dar cabrioleta nu s-a întors să ne urmărească.

McKinsey își imagină scena.

– L-a văzut vreunul din voi pe pasagerul cabrioletei?

Atât Scrope, cât și asistenta negară.

– Ambele vehicule erau în mișcare, explică asistenta. Încetiniseră, dar pasagerul cabrioletei a aruncat doar o privire scurtă pe geam. Strădania domnișoarei Cynster n-a durat mai mult

de o clipă, o secundă, înainte ca noi s-o tragem înapoi, dar, chiar şi aşa, cabrioleta trecuse de mult.

– Dar ea..., zise McKinsey analizând imaginea în minte, stătea în colţ, înghesuită acolo, aşa că ar fi putut vedea cabrioleta apropiindu-se, mergând în sens opus. A avut timp să-l vadă pe pasager, să-l recunoască şi să acţioneze.

Scrope mormăi.

– Mai curând aş zice că ăsta era singurul vehicul pe lângă care am trecut. A văzut cabrioleta şi s-a folosit de ceea ce a considerat a fi singura ei şansă. N-avem motive să credem că-l cunoştea pe bărbatul care conducea cabrioleta.

„Şi, cu toate astea, a dispărut."

McKinsey se uită la Scrope, dar nu se obosi să sublinieze ceea ce era atât de evident. Nu mai conta ce credea Scrope. Cu toate astea, era bine să fie meticulos.

– În afara acestui incident, a mai existat vreo ocazie în care domnişoara Cynster să-i fi atras atenţia vreunui domn, fie el englez, scoţian sau de alt neam? Chiar dacă nu aţi văzut aşa ceva ori nu credeţi că s-a întâmplat, *gândiţi-vă*. Ar fi putut fi recunoscută la un moment dat, după povestea cu cabrioleta? De pildă, când aţi traversat South Bridge?

Scrope răspunse glacial, defensiv:

– Nu. Nu s-a mai întâmplat nimic remarcabil, iar, când am mers pe jos până aici, am ţinut-o ascunsă între noi, cu gluga trasă până pe ochi. Era aglomerat. Nu ne-a observat nimeni.

McKinsey se holbă insistent la Scrope. Cine să fi fost responsabil de salvarea Elizei: conducătorul cabrioletei ori vreo cunoştinţă întâmplătoare întâlnită în Ediburgh?

Înainte de a se hotărî dacă mai avea sens să continue să-l interogheze pe Scrope, care devenea tot mai ostil, la uşa din faţă se auzi un ciocănit puternic.

– Taylor, zise asistenta, ridicându-se şi dând năvală în vestibul.

O clipă mai târziu, McKinsey îşi auzi numele rostit în şoaptă, când Taylor fu avertizat că se afla acolo. Se scurse un moment de linişte, apoi bărbatul cel masiv îmbrăcat în uniformă de vizitiu se aşeză în cadrul uşii, cu pălăria în mână. Văzându-l pe McKinsey,

îl salută din cap, apoi se uită la Scrope. Acesta îl invită înăuntru şi, întru câtva iritat, îl întrebă:

– Ei bine? Ai găsit-o?

Taylor se opri, îşi îndreptă umerii.

– L-am găsit pe domnul cu cabrioleta care a trecut pe lângă noi ieri, pe celalaltă parte a dealurilor Cheviot.

Scrope se ridică dintr-odată, cu faţa palidă.

– A fost aici?

– Aşa se pare. După ce am plecat, am verificat pe South Bridge Street: n-a trebuit să merg mai departe de hanul cel mic de lângă hanul de trăsuri la care am tras noi. Grăjdarii mi-au zis că domnul a venit ieri spre amiază şi că a plecat în zori, împreună cu o domnişoară englezoaică blondă îmbrăcată într-o rochie aurie. Părea fata noastră, aşa că v-am trimis mesajul acela şi am prins viteză.

– Şi? întrebă Scrope.

– Am alergat nebuneşte până aproape de Dalkeith – calul acela negru tare frumos era şchiop, iar ei doi îl duceau de căpăstru.

– Dă-l încolo de cal, ţipă Scrope. Ce-i cu femeia? Şi cu bărbatul, cu englezul?

Taylor se uită la Scrope, apoi continuă:

– După câte mi-am putut da seama, arăta la fel ca bărbatul pe lângă care am trecut ieri, dar am recunoscut destul de bine cabrioleta şi calul, deci trebuie să fi fost el. Taylor îşi mută privirea la McKinsey. Dar femeia cu siguranţă nu era domnişoara Cynster. De îndată ce am văzut-o pe femeia însoţită de englez, am venit în fugă înapoi. Am verificat toate hanurile pentru trăsuri de pe South Bridge Street, toate cele care deservesc drumul principal care merge spre nord. Nimeni nu a văzut nici o domnişoară blondă. E limpede că n-a plecat cu o diligenţă, nici cu vreo trăsură de închiriat din cele care s-au pornit la drum în dimineaţa asta. Făcu o pauză, apoi se aventură să spună: Ar putea să fie încă în Edinburgh.

McKinsey nu răspunse. Deşi era ispitit să întrebe de ce s-ar strădui cineva atât de mult să pună la care o capcană atât de iscusită dacă nu pentru a distrage atenţia de la o fugă într-o cu totul altă direcţie, avea lucruri mai bune de făcut. Faptul că englezul

și femeia în rochie aurie peste care dăduse Taylor erau o momeală era dincolo de orice îndoială; câte blonde în rochii aurii ar fi putut pleca din Edinburgh pe drumul principal către nord în cabrioleta unui englez, într-o singură dimineață?

Englezul pe care Eliza Cynster îl recunoscuse conducând cabrioleta pe drumul spre Jedburg, acela o salvase. McKinsey nu știa cum, dar o făcuse. Deci acum era responsabilitatea lui McKinsey să-i urmărească pe cei doi.

În poziția lui actuală, avea sentimentul că trăia un *déjà-vu*. Întocmai cum se întâmplase și cu Heather Cynster, se găsea din nou în postura ridicolă de a fi dat deoparte din funcția de protector al unei fete Cynster. Trebuia s-o găsească, să afle dacă era în pericol sau nu, dacă era nevoie să intervină și s-o salveze sau dacă putea să renunțe fără ca onoarea tinerei să fie afectată și să-și îndrepte atenția spre ceea ce avea de făcut în continuare.

Scrope și cele două ajutoare ale lui îl urmăreau, așteptându-i verdictul, ca să vadă ce ordine avea să dea. Se concentră asupra lui Scrope.

– Vreau să-ți spun ceva între patru ochi.

Cu o mișcare a capului, Scrope îi concedie pe cei doi. Amândoi îl salutară curtenitor pe McKinsey înainte să se conformeze. Taylor închise ușa în urma lor.

– Trebuie să fie încă aici, zise Scrope plimbându-se neliniștit. O să scormonim tot orașul...

– E deja plecată.

Oprindu-se, Scrope se holbă la el.

– N-ai de unde să știi asta.

McKinsey îl privi de sus.

– Ei bine, știu.

Căutând în buzunar, scoase o punguță și i-o aruncă lui Scrope. Acesta o prinse și știu după greutatea ei că nu era ceea ce sperase.

– Ce-i asta? Încă nu mi-am terminat treaba pentru care m-ai angajat.

– Din păcate, da. Te plătesc și renunț definitiv la serviciile tale. Nu mai ai nici un rol în jocul ăsta.

Ochii întunecați ai lui Scrope sclipiră.

– Nu! Se apropie, așezându-se fix lângă McKinsey. N-am să...

McKinsey se ridică ușor, plin de grație, și îl privi pe Scrope de sus. Întrebă foarte politicos:

– Ce-a fost asta?

Scrope era înalt, dar McKinsey îl depășea. Dacă Scrope era bine făcut, McKinsey era uriaș, doar oase solide și mușchi puternici. Scrope nu înghiți în sec și nu se dădu înapoi, așa cum ar fi făcut majoritatea oamenilor; se părea că el avea altă stofă. Cu toate astea, își moderă tonul:

– Asta era misiunea *mea*, treaba mea. Până ce nu este gata, până nu o predau pe domnișoara Cynster în mâinile tale, e încă responsabilitatea mea.

– Așa crezi tu, dar eu zic altceva, și, după cum îți poți aminti, eu sunt clientul aici.

Scrope scrâșni din dinți.

– Nu înțelegi. Asta este slujba mea, profesiunea mea. *Eu nu dau greș.*

– De data asta, ai dat. Dar, stai liniștit, n-am să spun nimănui.

– Nu asta-i ideea! Scrope își încleștă pumnii, ca și cum ar fi încercat să-și stăpânească furia. Dar îi fu imposibil. Când vorbi din nou, cuvintele ieșiră printre dinții încleștați: N-am să fiu înfrânt de o fată prostuță, chiar dacă are un domn care o ajută. Dacă renunț la asta, reputația mea va fi făcută praf. N-am s-o las să scape.

McKinsey nici măcar nu clipi. Se uită la ochii lui Scrope, la chipul lui; putea înțelege mândria profesională, dar de data asta era vorba despre mai mult de-atât.

– Nu-i vorba despre tine, Scrope. Niciodată n-a fost. Dă-mi voie să-ți explic. Supune-te, și nimeni nu va afla de eșecul tău. Dacă vei continua să o urmărești pe domnișoara Cynster, am să mă asigur că nu mai lucrezi niciodată în orașul ăsta și nici în celelalte orașe, cât oi trăi tu. Nu-și putea da seama, după ochii lui Scrope, acum atât de întunecați, încât păreau să ardă mocnit, dacă omul lua în seamă cuvintele lui. Ai înțeles?

Trecu o clipă până sosi și răspunsul:

– Perfect.

– Minunat!

McKinsey susținu privirea lui Scrope preț de câteva secunde, apoi trecu pe lângă el și se îndreptă către ușă. Scrope îl fulgeră cu privirea lui sfredelitoare. Ajungând la ușă și întrevăzând o posibilitate neluată în calcul, McKinsey apucă mânerul ușii, apoi se uită înapoi la Scrope.

– Pot să pun pariu că domnișoara Cynster e de mult plecată din Edinburgh, dar, dacă se dovedește că mă înșel și ai s-o găsești în oraș, te-aș ruga să-ți amintești că interdicția mea de a-i face rău rămâne în vigoare. Dacă are fie și numai o zgârietură ori o vânătaie, am să vin după tine și voi fi nemilos. Dacă ajunge în mâinile tale, poartă-te cu ea asemenea unui porțelan și dă-mi de veste în felul știut. Dacă reușești să faci asta, am să dublez recompensa promisă mai înainte. McKinsey continuă să-l mai privească pe Scrope pentru încă o clipă, apoi zise netulburat: Tu crezi că domnișoara Cynster e încă în oraș. Eu cred altceva, deci hai să vedem. Tu caut-o pe aici, eu o caut pe altundeva. Dacă se dovedește că ai dreptate, după cum am zis, îți voi dubla recompensa.

Cu buzele strânse și cu privirea aprinsă, Scrope rămase mut. McKinsey deschise ușa, păși în vestibul și închise încet ușa salonului în urma lui.

Câteva clipe mai târziu, mergea pe Niddery Street. Traversă strada principală, intră în furnicarul de oameni, trecu pe sub pasaje și pe alei atât de înguste, încât trebuia să se întoarcă pe-o parte pentru a încăpea. Traseul atât de haotic era conceput pentru a se asigura că nu-l urmărea nimeni, nici măcar Scrope. Când reveni pe străzile largi, gândul îi fugi la Scrope. Oare se putea baza pe faptul că acesta avea să renunțe la căutarea Elizei Cynster?

Deși era destul de sigur că Scrope nu-i respectase instrucțiunile cu privire la tratamentul aplicat Elizei în timpul lungii călătorii spre nord, în linii mari omul respectase ordinele primite. Acum McKinsey nu doar îl provocase, ci chiar făcuse să merite să rămână în Edinburgh și s-o caute pe Eliza Cynster acolo.

Cu toate că McKinsey era sigur că ea părăsise deja orașul – n-ar fi avut nici un sens să întindă o capcană dacă altcineva nu acționa în același timp –, posibilitatea ca ea să fi plecat, propria convingere a lui Scrope că tânăra nu ieșise din oraș, plus potențiala recompensă propusă ar fi trebuit să-l țină în frâu.

McKinsey trebuia să recunoască faptul că nu-i plăcuse privirea ciudată, aproape fanatică, din ochii lui Scrope, dar, trăgând linie, credea că Scrope avea acum suficiente motive pentru a rămâne în Edinburgh – fie şi numai faptul de a dovedi că el, McKinsey, se înşela.

McKinsey ajunse pe strada unde era casa lui. Făcuse destule, aruncase suficiente momeli, ca să se asigure că Scrope avea să-şi vadă de treburile lui.

Capitolul 7

Respectul lui Jeremy faţă de cumnatul lui şi faţă colegii săi de la clubul Bastion creştea cu fiecare clipă. Cum făceai să-ţi păstrezi calmul când dezastrul bătea la uşă? Era aproape amiază, şi de-abia ajunseseră la Kingsknowe.

O roată a căruţei cu care călătoreau se rupsese şi aruncase căruţa într-o parte, aproape în şanţ. În afara faptului că trebuiră să coboare din căruţă şi să-şi revină din şoc – şi, în ceea ce-l privea, să-şi înfrâneze impulsurile necuvenite după ce fusese aruncat deasupra Elizei –, se simţiseră obligaţi să-i dea o mână de ajutor bietului gospodar să aducă atelajul înapoi pe roţi. Apoi gospodarul îşi luase calul şi se dusese să caute un fierar, lăsându-i pe ei doi să meargă pe jos.

Şi, mai rău de-atât, când ajunseră la Kingstowne, întrebară la ambele hanuri ale orăşelului, doar pentru a afla că fiecare avea câte o cabrioletă de închiriat, dar ambele erau date deja. Nici un han nu mai avea nici un vehicul corespunzător. Nimic care să poată merge mai repede ca o căruţă neîncărcată. Deci, încă o dată, asta era singura lor opţiune. Asta ori închirierea altor cai, dar o singură privire la expresia grăitoare a Elizei fu de-ajuns pentru a exclude această opţiune.

Grăjdarul de la al doilea han îi îndrumă către un fermier care urma să plece la drum în curând. Acesta tocmai îşi comandase

prânzul în berăria hanului; mergea până la Currie și fusese deja de acord ca ei să călătorească în spatele căruței.

Chiar dacă aveau mâncare în boccele, Jeremy, începând să se gândească la viitor, sugeră că, dacă tot trebuiau să-l aștepte pe fermier să-și termine prânzul, ar fi bine să mănânce și ei la han. Așa se treziră șezând într-un colț al micului han, cu resturile unei plăcinte cu carne acceptabile puse pe farfurii într-un colț al mesei și cu harta pe care le-o dăduse Cobby întinsă între ei abținându-se să vorbească despre singurul lucru care se contura în mintea amândurora.

Urmărind pe hartă drumul făcut până în acel moment – atât de multe ore scurse și atât de puțini kilometri parcurși –, Jeremy încercă să găsească vorbele potrivite pentru a discuta despre faptul că, având în vedere înaintarea lor anevoioasă, riscau să fie nevoiți să petreacă cel puțin o noapte pe drum, împreună, singuri... Dar mintea lui pur și simplu se opunea. După ce se strădui câteva clipe fără a face vreun progres, abandonă subiectul și se concentră, în schimb, pe ce puteau face în continuare.

– Trebuie să revedem planul. Altceva nu avem ce face.

Eliza prinse ideea.

– Ăsta era drumul pe care trebuia să mergem, nu-i așa?

Puse degetul pe drumul către Carnwath, apoi spre Melrose și Jedburgh, înainte să o cotească spre sud către dealurile Cheviot.

– Poate am scurta drumul dacă ne-am îndrepta mai devreme spre est? Dacă am lua-o pe-aici?

Jeremy urmări vârful degetului ei, dar se strâmbă când ajunse pe drumul principal către nord.

– Nu, nu putem face asta. Nu vom face altceva decât să ne învârtim în jurul orașului și să ajungem pe drumul principal la doar câțiva kilometri afară din Edinburgh – mai mult sau mai puțin, exact acolo unde ne vor căuta Scrope și tovarășii lui.

Eliza strâmbă din nas. Se uită mai de aproape la hartă.

– Drumurile spre est sunt tare puține.

– Din cauza dealurilor Pentland. Odată ce apar ele, pe marginea stângă a drumului, care urmărește coama de miazănoapte a dealurilor, nu mai există nici un drum care să le traverseze, nu înainte de Carnwath.

– Deci până acolo trebuie să rămânem pe drumul acesta.

– Din păcate, da.

Acesta era un alt aspect al planului lor care, în lumina actuală, suporta îmbunătățiri. Având în vedere probabilitatea de a fi urmăriți, ar fi fost de ajutor să fi avut pregătite mai devreme acele trasee alternative, mai aproape de Edinburgh. Așa cum arătau lucrurile acum, părea optimist.

– Deci mergem până la Carnwath. Până acolo va trebui să fim extrem de precauți, dar partea bună a lucrurilor e că acolo cu siguranță vom putea închiria o trăsură. Putem întreba și în satele prin care vom trece.

Eliza îl privi în ochii lui căprui, simpli, dar calzi, de o culoare pe care ea o asocia cu a caramelului ori cu a coniacului vechi, de calitate. În ritmul în care mergeau, chiar dacă reușeau să găsească o trăsură mai rapidă, tot nu aveau nici o speranță să ajungă la Carnwarth în seara aceea. Asta însemna că erau nevoiți să caute adăpost, ceea ce părea problematic din mai multe puncte de vedere.

Eliza se pregăti să mai formuleze o scuză, dar, înainte de a rosti acele cuvinte inutile, se hotărî să nu-i complice și mai mult viața. N-aveau nevoie să discute despre felul în care urmau să-și petreacă noaptea până nu aflau toate opțiunile. Aveau și așa destule pe cap. Observând că fermierul se ridicase de la masă și se uita în direcția lor, ea ridică mâna, salutând bărbățește, apoi luă harta și o împături.

– Partea bună a lucrurilor, zise ea, hotărâtă să contribuie la întreținerea unei stări de spirit pozitive, e că încă nu l-am avut pe Scrope pe urmele noastre.

– Nici pe misteriosul moșier.

Văzând-o pe ea că salută și că-și strânge bocceluța, Jeremy se ridică de la masă. Ea îl imită. Jeremy se pregăti să-i ofere brațul, apoi își aminti și îl retrase. Surprinzându-i privirea, ea îi zâmbi. Buzele lui se curbară ușor drept răspuns, apoi el îi făcu semn către ieșire.

– Ne așteaptă căruța.

El o luă înainte, ea îl urmă. Câteva clipe mai târziu, stăteau unul lângă altul în spatele căruței, cu picioarele atârnate în afară

și cu drumul întinzându-se ca o panglică sub căruța fermierului care porni la vale spre Cannarth.

Clopotele orașului băteau de mieznul zilei când moșierul, care momentan își luase numele de McKinsey, intră în cel de-al treilea rând de grajduri aflate dincolo de Grassmarket.

Capcana pe care Taylor o descoperise pe drumul principal către nord sugera că Eliza Cynster și salvatorul ei părăsiseră orașul în dimineața aceea pe un alt traseu. Având în vedere că era puțin probabil ca destinația lor finală să fie în interiorul Scoției, moșierul scoase din calcul drumurile spre est și sud-est; acestea erau prea apropiate de drumul principal către nord, unele chiar se intersectau cu acesta.

Asta însemna că nu le mai rămânea decât drumul spre sud sau cele către sud-est. Din orice direcție ar fi plecat, cei doi ar fi putut înconjura orașul, urmând apoi drumul spre Jedburgh. Dacă ar fi fost după el, ar fi ales acea trecere a graniței; având în vedere că evitaseră drumul principal care ducea în nord și intersecția cu el la nord de Berwick, atunci Carter Bar, la sud de Jedburgh, oferea drumul cel mai apropiat, mai deschis și mai puțin aglomerat ce ducea spre Anglia.

Își închipuia că perspectiva de a trece neobservați de către ceilalți călători era foarte atractivă pentru cei doi fugari.

Cochetase cu ideea de a se încrede în intuiția sa, de a se îndrepta spre sud, către Jedburgh, pentru a-i aștepta acolo, ca să le ia urma. Cu toate astea, exista șansa ca ei să se fi hotărât să o ia prin Vale of Casphairn, prin sud-vestul extrem, pe la Galloway, pentru ca acolo – așa cum făcuseră Heather Cynster și salvatorul ei, Breckenridge – să caute adăpost la Richard Cynster și la soția lui.

Având în vedere că trebuia să-i vadă pe Eliza Cynster și pe salvatorul ei, să își dea seama ce fel de om era el și care era legătura dintre ei pentru a decide care să fie următoarea lui mișcare, nu putea risca să-i piardă. Așadar, trebuia să-i urmărească, indiferent de direcția în care o apucaseră.

Grăjdarul îl văzu cum încadra ușa și îi ieși în întâmpinare.

– Bună ziua, domnule. Vă pot fi de folos cu un cal?

Moşierul zâmbi.

– Nu, nu cu un cal. Cu doi călători. Caut un domn englez însoţit de o domniţă, englezoaică şi ea. Au părăsit oraşul în dimineaţa aceasta, foarte devreme, după câte se pare. Aveam nevoie de un mijloc de transport – fie o trăsură, fie cai foarte iuţi –, dar nu sunt sigur pe ce drum aveau de gând s-o apuce. I-ai văzut? Sau, şi mai bine de atât, le-ai închiriat ceva?

Ştergându-şi mâinile pe o cârpă, grăjdarul scutură din cap.

– N-am văzut nici un domn împreună cu o domniţă care să meargă nicăieri. Două dintre cuplurile care se opresc mereu la mine au trecut pe aici azi-dimineaţă, nişte localnici în căutarea unui mijloc de transport, dar nici o altă domniţă.

Moşierul îl salută din cap.

– Mulţumesc. Mai caut.

El se întorsese să plece, când grăjdarul zise:

– Ciudat lucru însă, au fost aici doi englezi, în zorii zilei, dar nici o domniţă.

– Serios? zise moşierul, ridicând dintr-o sprânceană.

– Era un tinerel cu tutorele lui. Au închiriat doi cai iuţi şi s-au îndreptat către Carnwath.

– Ai vorbit cu tinerelul?

Grăjdarul scutură din cap.

– Acum, că mă gândesc mai bine, nici nu prea l-am văzut. Tutorele a fost cel care a venit şi a ales harnaşamentul şi tot el a înşeuat amândoi caii. Cel mai tânăr a mai zăbovit o vreme – grăjdarul făcu semn din cap către curtea îngustă din faţa grajdului – ţinând una din boccele, până când tutorele i-a dus harnaşamentul, după care au încălecat şi au plecat. Nu ştiu cât de departe or fi ajuns, fiindcă tinerelul era cam ţeapăn în şa. Nu se pricepea deloc la călărit. Îmi amintesc că m-am gândit că ăsta trebuie să fi fost motivul pentru care tutorele lui l-a trezit atât de devreme, fiindcă are să le ia o zi întreagă să ajungă la Carnwath.

Cu capul ridicat, moşierul se uită preţ de o clipă în zare, dincolo de grajd, apoi reveni cu privirea asupra grăjdarului şi zâmbi.

– Mulţumesc.

Pescui o monedă din buzunarul vestei şi i-o aruncă omului, care o prinse nerăbdător din zbor.

– Mulțumesc, domnule. Sigur nu vreți un cal?

Moșierul râse.

– Mulțumesc, dar nu. Calul meu ar fi gelos.

Zicând acestea, ieși din grajd și se îndreptă către Grassmarket. Urcând lin strada principală, se îndreptă către casa lui, către grajduri și către Hercule. Cei doi puteau avea un avans de șase ceasuri, dar n-avea nici o îndoială că, odată urcat pe Hercule, îi putea prinde din urmă cu ușurință.

– Poftim!

Scrope aruncă două pungi cu bani pe masa din bucătărie.

– Acum suntem chit.

Așezați la masă, Genevieve și Taylor luară, fiecare, câte o pungă. Scrope așteptă până când amândoi deschiseră pungile, le deșertară pe masă și numărară monedele.

– E plata voastră întreagă, așa cum ne-am înțeles.

În jurul lor, casa era liniștită, învăluită în tăcere, cu perdelele trase și cu toate urmele recentei lor șederi acolo îndepărtate. Toți trei își făcuseră bagajele; fiecare avea geanta lui pe pardoseală, lângă el. Aceasta urma să fie ultima lor întâlnire înainte de a o apuca pe căi diferite. Deși Scrope mai colaborase cu cei doi ca echipă, fiecare era pe cont propriu, oferindu-și serviciile pentru o misiune sau alta.

Așteptă nerăbdător, grăbit să plece. Punând monedele înapoi în buzunar, Taylor ridică privirea.

– Dar am pierdut fata.

Scrope se sili să ridice din umeri.

– McKinsey ne-a concediat. Mi-a explicat foarte clar că nu dorește să continuăm misiunea și nici s-o mai urmărim pe domnișoara în cauză.

Taylor își manifestă nedumerirea.

– A plătit pe de-a-ntregul?

Scrope se strădui din răsputeri să nu scrâșnească din dinți.

– Nu, nu pe de-a-ntregul. Dar ne-a plătit suficient pentru serviciile prestate până acum. Nu ne putem plânge.

Expresia lui Taylor se schimbă din uluire în nedumerire.

– Deci o lași – pe ea și banii – să-ți scape printre degete?

„Nici vorbă".

Scrope trase cu putere aer în piept.

– După cum a subliniat McKinsey, a fost clientul nostru şi prestarea de servicii către clienţi constituie esenţa muncii noastre. Executarea cerinţelor clientului constituie exigenţa noastră maximă şi, în caz că n-aţi observat, McKinsey, ori cine-o fi el, nu este genul de om ale cărui porunci să fie încălcate de un om întreg la cap. În nici un caz pe partea asta a graniţei.

– Nici măcar pe partea cealaltă.

Genevieve strânse baierele pungii ei.

– Ai dreptate. McKinsey e şeful. Dacă el zice să o lăsăm baltă, aşa vom face.

Ridicând din umeri, Genevieve se ridică de pe scaun.

– Eu plec. Se uită înspre Taylor. Vii?

După ce îl mai privi pe Scrope preţ de o clipă, Taylor încuviinţă din cap şi se ridică şi el:

– Vin.

Scrope înjură în gând drept replică la tonul uşor batjocoritor al lui Taylor. Deja reputaţia lui era pusă la îndoială, şi nu doar de către Taylor. Şi aprobarea lui Genevieve venise prea repede, prea brusc. Amândoi îşi puneau întrebări; în cele din urmă, amândoi urmau să vorbească despre asta. Avea să se ducă vorba. Dar el va opri asta.

Cu bagajele în mână, cei trei părăsiră casa. Scrope încuie uşa şi se întoarse către ceilalţi.

– Am să înapoiez cheia agentului.

Genevieve încuviinţă.

– Ne mai vedem.

Se răsuci şi porni pe stradă. Taylor îl salută pe Scrope, apoi o urmă.

Scrope se întoarse şi o luă în sus pe stradă, făcu dreapta pe High Street, apoi încetini pasul. Biroul agentului era în drum; nu dura decât o clipă să lase cheia. Cinci minute mai târziu, stătea în micuţa cafenea, privind prin ferestrele prăfuite, către unul dintre grajdurile importante din partea de nord a oraşului vechi.

Nu reuşise să-l urmărească pe McKinsey până la el acasă, dar avusese norocul ca, în urmă cu o săptămână, să descopere unde îşi lăsase calul.

McKinsey se ducea după fată, Scrope n-avea nici o îndoială în această privinţă, şi, realist vorbind, un personaj ca el, om de-al locului, avea mai multe şanse ca el să obţină informaţii de la concetăţenii din Edinburgh.

McKinsey urma să întoarcă tot oraşul pe dos în căutarea domnişoarei Cynster. De ce să se mai chinuiască el, când McKinsey insistase să facă el însuşi treaba asta? Când McKinsey urma să descopere direcţia în care o apucase fata, urma să revină la grajdurile de peste drum ca să-şi ia calul. Şi, când avea să plece, Scrope intenţiona să-l urmărească.

Apoi, la vremea potrivită, Scrope urma să intervină, să facă ceea ce se pricepea mai bine şi s-o ia pe fata buclucaşă din mâinile salvatorului ei. Nu putea să se gândească decât la gustul victoriei pe care avea să-l simtă când avea să i-o predea lui McKinsey şi-avea să-şi revendice recompensa – făcând asta, avea să-şi reafirme şi să-şi consolideze reputaţia. Reputaţia lui era totul, era ceea ce reprezenta el. Fără ea, el nu era nimic. Un nimeni.

McKinsey nu înţelesese asta; nu apreciase faptul că Scrope, fiind angajat ca s-o prindă pe Eliza Cynster, avea dreptul să ducă la îndeplinire misiunea şi s-o predea, în glorie discretă, clientului său.

Aşa se petreceau lucrurile în lume, în lumea lui Scrope. Momentele de euforie oferite de victoria finală erau clipele pe care le savura cel mai intens. În clipele acelea, era stăpânul lumii. La urma urmelor, lui McKinsey n-avea de ce să-i pese: pentru el, tot ce conta era să pună mâna pe fată. Scrope avea să se asigure că avea să se întâmple aşa şi că el avea să fie cel care să i-o predea.

Era pe la jumătatea după-amiezii, când moşierul, călare pe roibul lui masiv, intră în curtea celui de-al doilea han din Kingsknowe. Un grăjdar tânăr îl întâmpină în fugă, holbând ochii la vederea puterii lui Hercule.

Gata de a descăleca, moşierul se opri, după care se aplecă în faţă, mângâindu-l pe Hercule pe gât, în timp ce masivul roib

îi îngădui băiatului să-i ia hățurile. Când băiatul reuși să-și ia privirea de la cal și s-o îndrepte spre călărețul lui, moșierul zâmbi. Grăjdarul cel tinerel îi zâmbi și el.

– Da, dom'le?

– Încerc să dau de un englez împreună cu tânărul aflat în grija lui. Vin dinspre Edinburgh și se îndreaptă spre Carnwath și mai departe. Căutau o cabrioletă cu care să meargă și aș vrea să știu dacă nu s-au oprit și aici să întrebe.

Dăduse de urma căruței până la Slateford, dar acolo aflase vești contradictorii. Nu știa din ce cauză, perechea lăsase caii pe care-i închiriase pentru a fi înapoiați grajdului Grassmarket și, cum nu găsiseră nici o trăsură disponibilă pentru închiriere, plecaseră cu căruța unui fermier.

Tânărului grăjdar i se lumină fața.

– Da, dom'le. Au fost aici. Au ajuns chiar înaintea prânzului și voiau să închirieze o cabrioletă, dar a noastră era deja dată.

– Încotro au apucat-o?

– S-au oprit să mănânce la berărie, apoi au plecat mai departe cu bătrânul fermier Mitchell. Ultima dată când i-am văzut, stăteau în spatele căruței lui, porniseră deja la drum.

Băiatul arătă înspre Carnwath. Îndreptându-se în șa, moșierul pescui o monedă din buzunarul vestei și i-o aruncă băiatului. Dând drumul hățurilor lui Hercule pentru a prinde șilingul de argint din zbor, băiatul îl salută.

– Mulțumesc, dom'le.

Gata de a porni la drum, moșierul se opri o clipă.

– Cu câtă vreme în urmă au plecat?

– Un ceas, poate două.

Încuviințând din cap, moșierul îl îndemnă pe Hercule să pornească din curtea hanului și își văzu de drum. Și merseră ca vântul și ca gândul. Era limpede că pentru cei doi ar fi fost mai bine să călărească. Chiar și o căruță ar fi fost o alegere mai puțin bună, fiindcă i-ar fi obligat să rămână pe drum, și ar fi fost mai ușor de depistat. Dar o căruță de fermă? Cine mai auzise de o pereche să fugă cu o căruță de fermă?

„Tinerelul era cam crispat în șa. Nu se pricepea deloc la călărie." Erau cuvintele grăjdarului de la Grassmarket. Moșierul

se întrebă dacă era vreo fărâmă de adevăr în ele. Presupunea că Eliza Cynster – născută și educată în familia Cynster – ar fi fost în stare să călărească, și încă bine. Dacă nu era în stare, avea să-i fie cu atât mai ușor să-i prindă. Gândul ăsta îl făcu să se gândească la altceva. Dacă ea n-ar fi fost salvată, iar planul lui ar fi dat roade, s-ar fi ales cu o soție care nu putea călări. Doar la gândul ăsta, se cutremură.

Pesemne soarta nu-i juca feste, după cum credea el, în asemenea măsură încât să-i dea ghes să abandoneze o cale care părea să ducă spre dezastru. În ciuda concentrării lui pe prinderea celor doi și, dincolo de asta, pe recâștigarea potirului de care avea nevoie pentru a-și salva averea și supușii, dincolo de preocuparea lui pentru aceste misiuni, fatalismul bine înrădăcinat, moștenit de la strămoșii lui, se manifesta din plin.

Nu trecuse neobservat faptul că, încă o dată, fusese silit să-și asume rolul de protector pentru o fată din familia Cynster. La fel cum se întâmplase și cu Heather, acum era obligat de simțul onoarei să se asigure că, orice s-ar întâmpla ca urmare a răpirii ei, Eliza urma să nu aibă de suferit nici un rău major. Trebuia să iasă din această întâmplare sănătoasă, cu bine, măritată în chip respectabil, dacă nu cu el, conform planului său inițial, atunci cu salvatorul ei. Alegerea îi aparținea ei, iar el era gata să se supună deciziei pe care tânăra urma să o ia. Dacă, așa cum bănuia acum, ea nu putea călări, s-ar fi bucurat nespus s-o lase să fugă indiferent de consecințe.

Cu cât analiza mai mult lucrurile care nu merseseră bine, cu atât devenea mai sigur că soarta îi spunea, foarte limpede, că Eliza Cynster nu era de el și că el nu era potrivit pentru ea. Totuși, dincolo de asta, se părea că mesajul foarte clar al sorții era că nu avea să-i fie îngăduit să revendice potirul fără a sacrifica lucrul de care se străduise atât de mult să se agațe, pe care evita să-l pună pe masă la întâlnirea cu mama sa. Onoarea lui făcea parte din el. A răpi el, în mod direct, o fată din familia Cynster era o limită pe care o stabilise și pe care încerca să o respecte.

Se părea că soarta n-avea de gând să-l lase să scape cu asta, să se țină departe de lucrurile murdare. Trebuia să ducă el însuși treaba la bun sfârșit, să accepte ticăloșia, pata pe sufletul lui,

în loc să apară la final, aproape ca un salvator. Rolul de salvator i se potrivea de minune, îl jucase aproape toată viața; acum, că se gândea mai bine, ar fi trebuit să-și dea seama că soarta n-avea să-l lase să scape așa ușor, făcând doar lucrurile cele mai simple.

Nu. Dacă voia potirul înapoi, trebuia să pună balanța în echilibru, făcând ceva ce nu voia să facă, sacrificând ceva important pentru el. Ceea ce însemna că...

Se așeză mai bine în șa și alungă gândurile care îl bântuiau. Urma să se gândească mai târziu. Nu avea nevoie să își bată acum capul cu ceea ce avea să urmeze. Concentrându-se din nou asupra drumului care se așternea înaintea lui, se întrebă unde avea să se oprească din nou cei doi pentru a căuta o cabrioletă și dacă aveau să găsească una. Chiar dacă găseau, cu Hercule al lui el avea să-i ajungă din urmă înainte de lăsarea serii. După aceea avea să mai vadă.

Intenționa să observe perechea și abia apoi să hotărască dacă salvatorul ei se dovedea un ocrotitor de nădejde și, dacă se înțelegeau bine, dacă se îndreptau spre altar în scurtă vreme. Dacă așa stăteau lucrurile, el avea să se retragă și să-i lase în pace, urmărindu-i totuși de la distanță până avea să-i vadă ajunși într-un loc sigur. Odată ce-i ajungea din urmă, avea să știe cum stăteau lucrurile. Și ce avea de gând cu el soarta, capricioasa soartă.

În sătucul Currie, Jeremy și Eliza își luară rămas-bun de la fermier și de la căruța lui. Eliza își ținu capul plecat și bombăni vreo două vorbe, cât de încet putu, iar fermierul nu bănui nimic, căci își atinse pălăria cu vârfurile degetelor și i se adresă cu „tinere domn".

– Să mergem!

În vreme ce fermierul se făcu nevăzut pe o ulicioară, Jeremy arătă către hanul cel micuț cu care se fălea tot satul.

– Nu-mi pun prea mari speranțe, dar măcar putem întreba dacă au vreo cabrioletă de închiriat.

Traversară drumul principal care ducea la Carnwath, apoi la Lanark, Cumnock și Ayr și intrară în curtea hanului. Eliza rămase în umbra lui Jeremy, la propriu și la figurat, în timp ce el vorbea

cu grăjdarul. După cum se temuseră, nu era nici un mijloc de transport disponibil.

Avem o mulțime de cai, zise grăjdarul.

Jeremy se uită la ea, dar păru să simtă tremurul care o cuprindea. Întorcându-se către grăjdar, Jeremy scuturâ din cap.

Va trebui să ne regândim planurile.

Dându-i Elizei un ghiont cu umărul, o îndemnă să lase din nou în drum. Eliza îl privi, se uită la buzele lui nemișcate, la bărbia lui.

Ce facem acum?

El îi aruncă o privire, apoi rămase pe gânduri.

- Trebuie să ne gândim. Privi în jur. Hai să ne găsim un loc ferit.

Ea se legănă ușor, privind la rându-i, apoi se opri, cu spatele la drum.

- Ce zici de biserica aia?

Jeremy îi urmări privirea și zări turnul cel colțuros ițindu-se deasupra caselor de pe marginea drumului.

- Perfect! Dădu să o prindă pe după umăr, dar se opri la timp și lăsă mâna în jos. Hai să mergem.

Fiecare cu câte o boccea pe umăr, se întoarseră pe drum, apoi intrară pe o alee îngustă. Biserica era înconjurată de un cimitir, o pată mare verde presărată cu monumente și cu pietre funerare, cele mai multe dintre ele depunând mărturie pentru vârsta congregației. Un edificiu solid din piatră, cu o ușă masivă din stejar, biserica părea prosperă și bine întreținută, în chip discret.

Ajunseră la arcada de la intrare, Jeremy trase de inculetoare, recunoscător că aceasta se deschise. Împinse ușa și o deschise, apoi intrară amândoi. La ora aceea din zi nu era nimeni înăuntru, dar, când Eliza trecu pe lângă el, prin naosul bisericii, el îi atinse brațul.

- Doar o clipă.

Ea se opri, supusă, privind cum el se îndrepta către baza turnului, către o ușiță fixată într-unul dintre ziduri. Și aceasta era descuiată; deschizând-o, descoperi, așa cum sperase, niște trepte care duceau în sus.

– Hai să aruncăm o privire asupra împrejurimilor înainte de a ne apuca să facem un plan nou.

Cu capul ridicat, ea se puse cu nerăbdare în mişcare. O rază de soare pătrundea prin lucarnă, prefăcându-i părul care ieşea de sub pălărie într-un şuvoi de aur bogat, strălucitor, des. Nu putea decât să fie recunoscător că ea rămăsese în umbră şi că-şi ţinuse capul plecat când se aflaseră în prezenţa altora. Nimeni care i-ar fi văzut faţa n-ar fi luat-o nici o clipă drept bărbat.

Instinctul îşi spusese cuvântul. Făcu un pas înapoi şi-i dădu voie să treacă în faţă.

Urcând scara îngustă, în spirală, în urma ei, se mustră pentru greşeala pe care tocmai o făcuse. Dacă ea era băiat, aşa cum se presupunea, atunci el ar fi trebuit să o ia înainte. Şi, dacă ar fi luat-o înainte, n-ar mai fi fost torturat de privelişte şoldurilor ei legănându-se înaintea ochilor lui într-un mod complet nebărbătesc, în vreme ce urca treptele de piatră. Chiar dacă silueta ei era înfăşurată în pelerina lui Hugo, el tot ştia ce vedea.

Dar când ieşiră pe acoperişul turnului, îl cuprinse alt gen de tulburare, ştergându-i orice tendinţă spre gânduri lascive. Înainte de această aventură, nu apreciase cu adevărat asemenea instincte, asemenea impulsuri războinice; încă mai învăţa cum să le gestioneze, cum să aleagă dacă să răspundă chemării lor ori să le înfrâneze.

În dimineaţa aceea, de fiecare dată când le opusese rezistenţă, instinctele nou descoperite deveniseră mai limpezi şi mai pronunţate. Acum, când el şi Eliza, la miezul zilei, nu ajunseseră nici măcar până la Currie, aceste instincte noi urlau în interiorul lui.

Nu simţea doar că i se ridica părul pe ceafă, ci mai degrabă o înţepătură reală, ca şi cum ceva sau cineva ar fi stat la propriu în spatele lui, cu sabia scoasă, gata să-l doboare. Trebuia, pur şi simplu, trebuia să se uite în spate.

Iar acoperişul turnului era perfect pentru asta. Îndreptându-se către zidul înalt, ca de fortăreaţă, aruncă o privire asupra împrejurimilor, expuse asemenea unei picturi înaintea ochilor lor, şi văzu drumul care ducea înspre Edinburgh desfăşurat ca o panglică aruncată pe câmp. Ramificaţiile apropiate ale drumului

se vedeau bine; din punctul din care priveau ei, trăsurile, căruțele și călăreții păreau jucării de copii.

Eliza își duse mâna streașină la ochi și se uită înspre sud și înspre vest, către Carnwath.

Dându și jos boccelaua de pe umăr, Jeremy scormoni prin ea, căutând ocheanul pe care Cobby i-l împrumutase. Îl scoase și, așezându și boccelaua la picioare, Jeremy deschise lentilele la maximum, duse ocheanul la ochi și îl îndreptă către drumul pe care tocmai merseseră. Ocheanul era vechi, nu prea bun, dar, cu toate astea... Jeremy se uită, se uită din nou, după care își mușcă limba pentru a-și opri o înjurătură. Cu ocheanul încă la ochi, întrebă:

- Mișelul ăla misterios al tău... Heather sau Breckeridge ți-au zis cum arată?

Spre ușurarea lui, reușise să facă întrebarea să pară o simplă curiozitate, fără a lăsa să se vadă frământarea lui interioară.

- Înalt, bine făcut, foarte bine făcut. Cu părul brunet, foarte întunecat, nu castaniu-închis. Ochi deschiși la culoare. „Fața asemenea granitului cioplit și ochi de gheață", asta a fost descrierea unuia dintre cei care au vorbit cu el. Eliza se uită la el. De ce mă întrebi?

Potrivind ocheanul, ignoră întrebarea și zise:

- Calul lui. Îmi amintesc vag că se vorbea despre un cal.

Eliza se apropie.

- Un roib uriaș. Cu un piept masiv. După o clipă, ea întrebă: E pe-aproape?

El observă că ea nu-l întreba dacă îl urmărea. Asta înțelesese deja.

- Un bărbat care se potrivește descrierii, pe un cal de felul acela, se apropie destul de repede. Este la vreun kilometru distanță de noi.

- Dacă se oprește în oraș să pună întrebări, o să afle că suntem aproape. O să ne caute.

- Grăjdarul a observat încotro am luat-o? Eu n-am fost atent.

Ea se opri.

- Nu cred. Dar e posibil.

- Trebuie să plecăm de aici.

– Nu ne putem întoarce pe drum, o să ne vadă.

Coborând ocheanul, Jeremy se uită în jur, apoi se duse în partea opusă a turnului. Scrutând priveliştea în direcţia aceea, care oferea un peisaj complet diferit, făcu o grimasă. Închise ocheanul şi-l vârî la loc în bocceluţă; scoase harta şi o desfăşură.

Lângă el, Eliza prinse de o margine şi îl ajută să ţină harta despăturită. Jeremy îi privi în treacăt chipul şi înţelese că era speriată, temătoare, dar încă lucidă, raţională, stăpână pe ea. Ceea ce era o uşurare. În adâncul lui, el simţea o panică profundă, cât pentru amândoi. Data viitoare când avea să simtă fiorii aceia pe ceafă, avea să reacţioneze mult mai rapid. Arătă către hartă.

– Alea, zise, ridicând acelaşi deget cu care arătase dealurile purpurii care se înălţau la distanţă de câteva câmpuri, dincolo de sat, alea trebuie să fie dealurile Pentland. Dacă mergem pe poteca pe care am apucat-o spre biserică, vom ajunge acolo, dar, după cum se vede pe hartă, poteca se va termina în curând, şi după asta nu mai sunt decât dealuri, pe care va trebui să le străbatem.

Eliza îl urmărea, căutând pe hartă ce se afla mai departe.

– Dar, odată ce trecem de dealuri, pe partea cealaltă e un drum principal. Ba nu, sunt două. După încă o clipă în care privi în continuare harta, ea zise: Penicuik e un oraş destul de mare pe drumul principal. Cu siguranţă, acolo vom reuşi să găsim o cabrioletă, după care vom putea merge la Peebles, urmând să ne întoarcem pe traseul plănuit iniţial pentru a ajunge la Wolverstone.

Da, dar cu o zi întârziere. Însă nu era momentul potrivit pentru a vorbi despre asta, nu cu moşierul aproape respirându-le în ceafă.

– În regulă, zise Jeremy privind-o în ochi. Te simţi în stare să traversezi dealurile Pentland?

Ea îşi ridică bărbia. Expresia ei îi reaminti lui Jeremy că, la urma urmelor, era o Cynster.

– N-am de gând să aştept până când moşierul ne prinde din urmă. Cu ochii strălucind, îşi înălţă capul şi arătă către scară. Să mergem.

El vârî în grabă harta la loc, îşi aruncă bocceluţa pe umăr şi se luă după ea, posomorât; o prinse din urmă în faţa uşii deschise,

o luă de braț, o trase înapoi și coborî scările înaintea ei. Nu era nici un pericol care să-i aștepte la ieșirea din biserică.

– Cred că el se apropie de primele case din sat.

Deschizând larg ușa bisericii, privi înapoi pe strada principală și observă cu ușurare că tufișurile de pe marginea cimitirului îi protejau de ochii lumii. Ieșind în drum, îi făcu semn Elizei să o ia înainte. După ce mai aruncă o privire pe drumul principal, ca se îndreptă, în fugă, spre potecă, apoi prin dosul bisericii, printr-o poartă laterală, apoi păși din nou pe potecă.

El o urmă. După o ultimă privire înspre drumul principal, plecară iute, unul lângă altul, departe de civilizație, spre misteriosale dealuri Pentland. Ceva mai sus, poteca făcu o curbă, ferindu-i astfel de ochii celor de pe drumul principal. Schimbară o privire, apoi grăbiră pasul.

Nu era ușor de mers pe acolo. Poteca pe care o apucaseră se desfășura nu departe de biserică. Săriră un gard viu scund și ajunseră pe câmpia de dincolo, continuând să meargă și oprindu-se din când în când pentru a scruta vârful dealului și a privi înapoi la turnul bisericii, punctele de reper de care se foloseau pentru a-și verifica traseul.

Eliza nu contenea să mulțumească pentru faptul că purta pantaloni și cizme; dacă ar fi fost îmbrăcată în rochie, s-ar fi împiedicat. Libertatea pe care i-o ofereau hainele bărbătești era foarte plăcută; fiecare pas făcut în cizme era egal cu doi sau chiar trei pași pe care i-ar fi făcut dacă ar fi purtat fustă.

Pe măsură ce terenul se înălța, întâlniră pâlcuri de buruieni. Deși nu erau încă înflorite, tufișurile erau bogate și dese. Urmele copitelor de oi se strecurau printre ierburile groase, dar direcția ei și a lui Jeremy nu se potrivea întotdeauna cu a oilor.

La jumătatea primei coame de deal, ajunseră la un izvor. La sugestia lui Jeremy, mai merseră puțin pe creastă, până găsiră un loc în care pietrele de pe fundul apei îi ajutară să traverseze destul de ușor. Fără să-și consume energia vorbind, se străduia să înainteze. Jeremy mergea alături de ea, oprindu-se din când în când pentru a se uita în urmă și pentru a verifica traseul.

Drumul devenea tot mai anevoios. Mai dificil. Hotărâtă să nu se plângă, strânse din dinți și continuă să meargă, ignorând căldura neobișnuit de puternică, senzația de arsură din coapse, din gambe. Era la fel de conștientă ca Jeremy de nevoia de a fugi din calea mușterului și cum, din cauza ei, nu le rămăsese altă opțiune decât să meargă pe jos, n-avea de gând să lase să-i scape nici un cuvânt de nemulțumire. Ajungând pe culmea dealului, se îndoi de la mijloc, își puse mâinile în șold, își luă capul în mâini și încercă să-și tragă sufletul. După câteva respirații șuierătoare total nefeminine, simți cum scapă dintr-odată de greutatea boccelei pe care o avea pe umăr.

– Lasă-mă pe mine să iau asta.

Se clătină pe picioare, se bălăbăni până la o piatră și se prăbuși peste ea. Jeremy stătea sub coama dealului, destul de jos pentru ca silueta lui să nu se profileze pe cer și să poată fi reperați. Își puse bocceaua la picioare, apoi scoase din nou harta. După ce o consultă o clipă, o privi pe Eliza și o văzu uitându-se înainte, spre mica vale de la picioarele lor. Privirea ei era îngrozită.

– Dumnezeule, asta era doar prima creastă. Întorcându-se către el, întrebă: Câte sunt cu totul?

– Încă una.

Arătă către valea de dinaintea lor.

– Asta. După ce trecem de ea, e doar vale.

– Slavă Domnului pentru micile favoruri!

Ascunzându-și zâmbetul crispat la auzul glasului ei slăbit, el se uită din nou peste hartă.

– Suntem pe drumul cel bun. Privind către valea cea mică, măsură distanța, apoi se uită peste umăr la cerul de la miazăzi. Deja începe să se întunece și, cu cât vom înainta mai mult în vale, cu atât ne vom afunda mai mult în negură.

– Putem trece creasta înainte de căderea nopții?

– Nu prea cred, iar asta nu e genul de loc pe care să-l străbați noaptea. Scrută împrejurimile. Trebuie să ne căutăm adăpost.

Acesta era singurul aspect al aventurii lor pe care nu-l discutaseră. Dar, în loc să se apuce de reproșuri, pe care Jeremy era pregătit să le audă, Eliza suspină și se ridică de pe piatră.

-Să ne urnim din loc şi să vedem ce putem face. Acum nu văresc nici un acoperiş, dar trebuie să existe vreun şopron, vreo colibă sau ceva pe aici prin jur.

Jeremy avea o bănuială că acel „ceva" era tot ce puteau găsi ei mai bun, dar, cum ea plecase deja, ridică boccelele, îşi puse câte una pe fiecare umăr şi o urmă în josul pantei.

Când moşierul ajunse în satul Ainville fără să vadă căruţa, slobozi o ocară.

-La naiba! I-am pierdut.

Hercule nu-l băgă deloc în seamă. Moşierul rămase călare, în întunericul care începea să se aştearnă, şi recapitulă mental kilometrii parcurşi până la Ainville de când auzise ultimele veşti despre cei doi. Grăjdarul de la Currie nu văzuse încotro o apucaseră, dar, fiindcă se îndreptau către sud, moşierul continuase să meargă în direcţia aceea, însă nu mai auzise nimic despre ei pe drumul urmat.

Se oprise şi întrebase la fiecare han, dar nimeni n-avea nici cea mai mică idee. Era posibil să fi oprit vreo trăsură şi să-i fi convins pe pasageri să-i ia cu ei.

Însă el mersese constant, mai cu seamă pe ultima porţiune de drum, care fusese lungă, dreaptă şi foarte liberă. O trăsură ar fi trebuit să înainteze extrem de repede pentru ca el să nu reuşească nici măcar s-o vadă în zare înaintea lui. Doar dacă nu trăsura părăsise drumul principal, dar ulităle cu care acesta se intersecta erau puţine şi rare pe acest drum.

Înaintea lui era un han. Hotărându-se că noaptea era prea aproape pentru a mai continua urmărirea în ziua aceea, îl struni pe Hercule la pas şi se îndreptă către curtea grajdurilor. A doua zi avea să continue urmărirea şi să întrebe despre trăsuri şi căruţe care ar fi putut să-i ia pe cei doi.

Hanul se dovedi suprinzător de confortabil. Lăsându-şi bagajul pe scări, intră în mica berărie şi-i ceru barmanului o bere. Aplecându-se peste tejghea, se uită absent în jur şi zări un bătrân înfăşurat în fâşii de pânză împletită şi cu o glugă cadrilată trasă peste capul chel, înghesuit într-un colţ lângă fereastră, privind către drum. Capul bătrânului se bălăngănea, dar avea ochii

deschişi şi privirea ageră, îndreptată fugitiv în direcţia moşierului. Ridicând halba de bere pe care barmanul i-o aşezase lângă umăr, moşierul îi făcu bătrânului semn din cap.

– Ce bea?

– Bere neagră.

– Dă-mi o halbă pentru el.

Barmanul făcu o grimasă şi se conformă. Luând halba de bere neagră, împreună cu halba lui, moşierul se îndreptă către masa de lângă fereastră. Bătrânul se uită în sus, cu ochii lui întunecaţi strălucind pe chipul plin de riduri.

– E pentru tine, zise moşierul punând pe masă berea neagră.

Bătrânul îl studie o clipă, apoi apucă de halbă şi făcu semn către bancheta de pe cealaltă parte a mesei.

– Mulţumesc, dom'le.

Moşierul se aşeză, îşi întinse picioarele lungi, apoi mai luă o gură de bere. După două înghiţituri de bere neagră, privindu-l pe moşier peste buza halbei, bătrânul mormăi:

– Deci ce pot să fac pentru dumneata?

Moşierul zâmbi.

– Îmi poţi spune ce-ai văzut azi după-amiază. Încerc să prind din urmă două cunoştinţe care se pare că au trecut pe aici astăzi, dar mă tem că le-am pierdut. E posibil să fi luat vreo trăsură şi să fi plecat, fiind astfel mult înaintea mea.

Bătrânul încuviinţă din cap, înţelegător, şi sorbi din nou.

– Probabil le-ai pierdut urma pe drum, fiindcă de la amiază, nimeni, fie el călare sau cu trăsura, n-a trecut prin faţa acestei ferestre.

– Mulţumesc.

Moşierul îşi înclină capul. Rămase să mai stea de vorbă cu bătrânul, împărtăşind obişnuitele poveşti dintr-un sătuc de provincie, până ce-şi goli halba, apoi, cu o salutare politicoasă, se ridică şi se îndreptă spre camera lui.

O cină bună, un somn straşnic peste noapte, după care în ziua următoare avea să caute şi să dea de urma fugarilor. Căutarea era o îndeletnicire la care se pricepea şi, dacă nu se înşela, cei doi recurseseră la mersul pe jos. Aşa erau mai uşor de găsit, mai uşor

de prins din urmă. După aceea, avea să-i urmărească și să observe ce era de văzut.

Capitolul 8

Lumina se estompa, iar Eliza începuse să creadă că aveau să înnopteze sub cerul liber, când Jeremy, mergând cu jumătate de pas înaintea ei, se opri și-i făcu semn cu mâna să se oprească. Scrutând negura, ea văzu că se uita la un pâlc de copaci aflați înainte și la dreapta pe drumul lor.

– E un acoperiș?

Se uită și ea. După o clipă, zări pe sub copaci ceea ce părea a fi șindrilă cenușie.

– Cred că... da.

Jeremy studie valea puțin adâncă în care coborau.

– Nu văd nici un alt adăpost. Toată valea pare părăsită.

Eliza făcu un semn din cap către crâng.

– Cu excepția acoperișului aceluia și a ceea ce e sub el.

El se uită din nou la copaci.

– Ar putea fi cabana pădurarului. Copacii arată ca și cum ar fi pregătiți pentru foc. Hai să ne uităm mai de aproape.

Părăsi drumul și se îndreptă către copaci. Ea îl urmă.

– Ce facem dacă pădurarul e acasă?

– Îl întrebăm dacă putem rămâne la el. Dar – se uită printre despărțiturile lemnului – nu văd nici un semn de viață. Nu este nici o lumină, și destul de întuneric afară pentru a fi aprins o lumânare până acum.

Își croiră drum prin pătura groasă de frunze și crengi îngrămădite pe sub copaci. Ici-colo se vedeau semne că cineva locuise recent acolo, dar, cu cât se apropriau mai mult de cabană, era cu atât mai limpede că aceasta era goală.

– Poate că pădurarii stau aici doar atunci când adună buștenii. Pământul și crângul aparțin, pesemne, vreunei moșii învecinate.

Eliza nu răspunse, dar rămase aproape de el, apucând cu mâna din când în când partea din spate a hainei lui. El era conştient de apropierea ei şi de faptul că ei doi erau împreună, singuri în sălbăticie, fără nici un urmăritor la orizont, însă în clipa aceea instinctele lui de ocrotire proaspăt redescoperite se simţeau confortabil ştiind că ea era aproape.

Fură nevoiţi să dea roată pentru a coborî în locul în care era ridicată cabana. Aceasta era un adăpost cu o singură încăpere, construit din piatră şi buşteni ciopliţi, ascuns după coama dealului, ferit atât de deal, cât şi de copacii deşi care îl înconjurau. La marginea poieniţei din faţa cabanei, se opri din nou şi se uită la obloanele geamurilor. Cum nu văzu vreun semn de viaţă, se îndreptară către uşă cu băgare de seamă.

Ciocăni o dată, apoi încă o dată. Nu primi nici un răspuns.

Schimbând o privire cu Eliza, ridică din umeri, apucă zăvorul uşii, îl săltă şi o deschise. Dând-o la perete, în lumina slabă care mai străpungea întunericul, evaluă situaţia. Eliza se uita peste umărul lui, apoi trecu şi ea pragul şi intră în micuţa cabană.

– E drăguţă şi curăţică.

– Aproape sigur aparţine unei moşii.

Văzu o lumânare într-un sfeşnic aflat pe un raft de lângă uşă, o ridică, apoi, nevăzând nici o cutie cu iască, se căută prin buzunare după a lui. Afară, ultima rază de lumină se stinse, iar noaptea se aşternu peste cabană asemenea unei pături. Lumânarea pâlpâi, apoi se aprinse plină de viaţă; odată ce flacăra se stabiliză, el ridică sfeşnicul şi făcu inventarul împrejurimilor.

Un dulap simplu era pus pe peretele opus intrării. Două lăzi din lemn cu buşteni şi material de aprins focul stăteau pe partea celalaltă a micului şemineu. O masă mică, rotundă, ocupa mijlocul încăperii, înconjurată de trei scaune simple din lemn. Pe peretele cel mai îndepărtat al cabanei, de cealaltă parte a uşii, zări un culcuş de paie acoperit cu pături aspre.

Eliza se oprise şi privea culcuşul; îşi dădu jos pălăria, se întoarse şi se aşeză, cufundându-se în el. Se aplecă şi mirosi.

– Paiele par proaspete.

El reuşi să-şi menţină vocea calmă şi tonul simplu.

– Pesemne pădurarii vin aici o dată pe lună, sau cam așa ceva, cel puțin în timpul verii. Poate că tocmai au plecat.

Sprâncenele el se arcuiră iute.

– Foarte bine.

Înaintând în odaie, el așeză sfeșnicul pe masă, apoi își dădu jos boccelele și le puse pe spătarele scaunelor. Privirea i se opri asupra unei căni din metal așezate pe un bufet.

– Am văzut o fântână afară.

Luă cana și ieși. Eliza îl urmă până la ușă. Îl privi cum se apropia de mica fântâna din piatră, apoi i se alătură.

– Eu țin de cană, tu trage de găleată.

– Bine.

Luă cana de la el, așteptă ca el să coboare găleata, apoi s-o ridice încetișor, după care îi ținu cana ca să o umple. Îl lăsă să golească găleata și să o așeze la loc, duse cana în cabană, găsi niște căni mai mici din metal și umplu câte una pentru fiecare din ei.

Jeremy intră din nou în cabană și o văzu pe Eliza așezată la masă, sorbind apa rece, cu ochii închiși și cu o expresie de bucurie întipărită pe față. Auzindu-l, deschise ochii și zâmbi.

– Asta ar putea fi la fel de bine cel mai rafinat vin.

Cu gura uscată, el reuși să facă o grimasă, apoi se întoarse să închidă ușa. Văzu un cârlig de fier deasupra clanței și-l trase cu oarece ușurare. Cel puțin nu se putea furișa nimeni peste ei în toiul nopții.

– Slavă Domnului că Meggin a insistat să ne pună ceva de mâncare.

Lăsând cana jos, Eliza desfăcu o boccea și începu să scormonească prin ea.

– Ce avem aici? întrebă Jeremy deschizând cealaltă boccea.

Așezară între ei diverse de-ale gurii, chifle, pui rece, brânză, smochine. Era și un măr pentru fiecare, dar se hotărâră să-l păstreze pentru dimineață. Cu lumânarea între ei, stătură pe scaune și mâncară, ascultând vântul lin care se juca afară printre crengi. O bufniță țipă.

După ce terminară de mâncat, rămaseră pe loc, sorbind ultimele picături de apă. Erau înveșmântați în pace, într-o aură de liniște și nemișcare, de confort și de siguranță. Eliza o observase,

o simțea, știa că n-ar fi remarcat-o dacă el n-ar fi stat în fața ei. Ea se uită la el, apoi privirile lor se întâlniră.

Și rămaseră așa.

Foarte conștientă de subiectul pe care ea – și, foarte probabil, și el – îl evitau, își îndreptă privirea către șemineul gol.

– Ar trebui să aprindem focul, nu crezi?

Trupul ei era epuizat, iar mintea ei nu era în starea potrivită pentru a se gândi la implicațiile sociale pe care le avea faptul că urmau să petreacă o noapte împreună. După o scurtă ezitare, el răspunse:

– Am putea, dar, dacă moșierul e pe aproape, fumul îl poate conduce încoace.

– Ai dreptate, și nici nu-i chiar atât de frig.

– Ar fi mai bine să nu-l aprindem.

Acestea fiind zise, ea oftă epuizată și se ridică, simțind înpunsături în coapse și-n pulpe.

– Dacă nu mă întind în curând, am să adorm în picioare.

Se întoarse către culcușul de paie, care avea să fie patul lor din acea seară. El se ridică.

– Ia tu patul. Eu...

– Nu fi caraghios. Răsucindu-se pentru a-l privi în ochi, simți asprimea vorbelor ei, dar nu se strădui deloc să le îndulcească. Urăsc când oamenii insistă să facă sacrificii inutile, mai ales pentru a mă proteja pe mine. Aruncându-se în pat, îl fixă cu o privire provocatoare și îi făcu semn către culcuș. Aici pot dormi trei oameni și tot mai rămâne loc între ei, iar noi suntem complet îmbrăcați. Și acoperiți cu pelerinele. Este loc destul să ne întindem amândoi, și oricum nu ai unde altundeva să dormi. Mâine avem iar de mers și cine știe ce mai avem de făcut, așa că trebuie să fii în formă, ceea ce înseamnă că trebuie să dormi. Continuă să-l privească foarte hotărâtă, cu bărbia ușor ridicată. Atât am avut de zis.

Buzele lui, până atunci încremenite într-o expresie care reda îndoiala, se arcuiră în sus înainte ca el să le îndrepte. Stând încă în picioare lângă masă, ezită, se încruntă uitându-se la ea, apoi se strâmbă ușor.

– Bine.

Luă sfeşnicul şi înconjură masa. Îi făcu un semn cu mâna.

– Tu iei locul de lângă perete.

„Mai departe de uşă, în caz că intră cineva." Jeremy îşi păstră comentariul pentru sine, recunoscător când, fără nici o vorbă în plus – pesemne din cauză că ea considera că reuşise să câştige acea dispută –, Eliza se răsuci, apoi se întinse lângă perete. Punând lumânarea departe de pat, Jeremy se aşeză, dădu să-şi scoată cizmele, apoi se răzgândi. Dacă intervenea ceva şi trebuia să sară în defensivă, era bine să fie gata pe loc. Fără să se uite la ea, zise:

– Noapte bună!

Apoi suflă în lumânare.

– Noapte bună.

Vocea ei se făcu auzită prin întunericul care îl învăluia. Deja suna somnoroasă. El se răsuci, apoi se întinse pe spate. Eliza chicoti, apoi o simţi întorcându-se pe o parte, cu faţa la perete. Îşi strânse mai aproape de ea faldurile pelerinei, apoi, cu un uşor suspin, se linişti.

El nu-şi închipui c-avea să doarmă cine ştie ce, nu cu ea la o distanţă atât de mică de el, dar aceea nu era o chestiune pe care voia s-o discute, cu atât mai puţin cu ea. A-i face pe plac părea calea cea mai simplă; după cum subliniase ea, patul era destul de lat. Nu avea să se întâmple nimic nepotrivit. Nu că ar fi trebuit să se întâmple ceva. Faptul că ei doi erau singuri, împreună, complet izolaţi, era destul de nepotrivit.

Cu braţele întinse pe lângă corp, el trase puternic aer în piept şi închise ochii când expiră. Îşi scormoni mintea, dar nu găsi suficientă raţiune, cu atât mai puţin voinţă de-a afla răspunsul la întrebarea ce-l chinuia, şi anume, care avea să fie situaţia lor de acum înainte, având în vedere noaptea aceasta petrecută împreună.

Ea era epuizată; la fel şi el. O putea auzi cum respira, egal şi încet. Era deja adormită... Şi la fel era şi el, atât de aproape de margine, încât simplul gând era capabil să-l facă să se prăbuşească în uitare.

Scrope aşteptă până aproape de miezul nopţii, când stăpânul hanului din Ainville îşi începu rundele, pentru a verifica ferestrele

înainte să închidă pentru noapte. Doar atunci ieşi din întunericul crângului aflat lângă drum şi îşi duse calul în curticica hanului. Hangiul era gata să-i închirieze o cameră şi să trimită un argat somnoros să se îngrijească de calul lui.

Scrope vorbea în şoaptă; toţi ceilalţi oaspeţi, inclusiv McKinsey, se retrăseseră cu mai bine de un ceas în urmă, dar n-avea rost să riște.

– Dacă se poate, aş vrea o cameră cu vederea pe faţă.

Aşa îl putea urmări, de dimineaţă, pe McKinsey plecând. Hangiul mormăi.

– Se întâmplă să mai fie una liberă. Se întoarse, scoase o cheie masivă dintr-un bufet şi i-o întinse lui Scrope. Odaia din stânga, la capătul scării.

Scrope luă cheia.

– Având în vedere cât de târziu mă duc la culcare, n-am să mă trezesc devreme. Am să întârzii la micul dejun.

– Cum doriţi, domnule. Vă putem pregăti oricând micul dejun.

Scrope luă lumânarea pe care i-o întinse hangiul şi se porni în sus pe scări, tot mai prudent pe măsură ce urca. Îşi închipuia că McKinsey luase cea mai bună cameră a hanului, foarte probabil tot una cu vedere spre curtea din faţă a hanului. Poate chiar camera vecină cu a lui.

Îşi urmărise angajatorul încă din Edinburgh, ţinându-se cât de departe putea. N-avea de gând să-l subestimeze pe McKinsey, dar, în altă ordine de idei, prin simplul fapt că era ceea ce era, moşierul îşi avea slăbiciunile lui. Scrope conta pe obişnuinţa lui McKinsey de a da ordine şi de a primi supunere, astfel că nu şi-ar fi putut închipui că Scrope i-ar putea nesocoti ordinul de a o lăsa în pace pe fată.

Ajungând la uşa camerei, Scrope băgă cheia în broască şi, cât putu de în liniște, descuie uşa, o deschise, intră, apoi, punându-şi bocceaua jos, încuie uşa la loc. Aruncă o privire prin odaie, apoi se dezbrăcă şi se băgă în pat. Pentru o clipă, rămase întins pe spate, uitându-se în tavan, recapitulând întâmplările zilei şi punând la cale, atât cât putea, acţiunile zilei următoare.

În mintea lui nu avea nici o îndoială asupra dreptului său de a o urmări și de a o prinde pe Eliza Cynster. El era Victor Scrope: odată asmuțit asupra unei prăzi anume, nu dădea niciodată greș. McKinsey îl angajase tocmai datorită acelei reputații, deci acum McKinsey trebuia pur și simplu să se împace cu dezmădămîntul firesc.

Scrope închise ochii și răsuflă. Avea să reușească, așa cum reușise și înainte; stătea scris în stele. Asta era doar o nouă provocare – un obstacol inedit și neașteptat –, iar victoria avea să ridice reputația profesională pe noi culmi. Urma s-o prindă pe Eliza Cynster, apoi s-o predea, așa cum se înțeleseseră, lui McKinsey.

Păcând asta, își putea revendica prima și-și salva și onoarea, dar, mai important decât orice, se ridica la înălțimea așteptărilor pe care lumea le avea de la Victor Scrope, ba chiar le depășea, în condițiile în care această întâmplare îi punea în pericol reputația. Dintre toate, asta conta cel mai mult.

Reputația lui era totul. Era el însuși. Îl definea ca persoană. Fără ea, era un nimeni. Fără ea, ar fi fost pierdut. Nimeni n-avea dreptul să atenteze la ea ori să i-o distrugă. Și nimeni nu avea s-o facă.

La finalul acestei povești, numele lui Victor Scrope avea să strălucească alături de numele celebre din branșa lui. Nimeni altul n-ar fi putut înfrunta asemenea obstacole; nimeni nu avea să fie considerat mai puternic. Atotputernic în domeniul lui.

În vreme ce somnul îi dădea târcoale, Scrope își întări convingerea că avea să reușească. Era pregătit să facă orice era nevoie pentru a-și proteja reputația; era dreptul lui inalienabil, unul de care avea să facă uz fără scrupule.

Jeremy se trezi treptat, încet, incitat de senzația că ceva îi gâdilă discret nasul.

Când negura somnului se risipi, simțurile îi aduseră la cunoștință povara caldă a unei femei în brațele lui. Curbe blânde, ademenitoare care se lipeau de el, îi legănau șoldurile, îi mângâiau coapsa. Ceea ce era mai mult decât plăcut, dar cum era posibil așa ceva?

Nu adormise niciodată în patul unei femei şi nu-şi amintea să fi invitat vreo femeie în patul lui... Brusc, se trezi complet. Cu ochii larg deschişi, fără să-şi mişte capul ori vreo altă parte a corpului, se uită în jos. Se simţi bine, chiar dacă acest sentiment era nelalocul lui, plin de mulţumire la vederea Elizei cuibărite în braţele lui.

În vreme ce el, plăcut surprins, o privea uluit, ea se mişcă.

Înainte de a se hotărî dacă s-o elibereze de îndată, să-şi susţină nevinovăţia şi să-şi ceară o mie de scuze ori să adopte o atitudine sofisticată, de bărbat de lume, ea se opri, gemu încetişor şi se îndepărtă de el. Ochii ei mari de culoarea alunei îi întâlniră pe ai lui. Pentru o fracţiune de secundă, se uită fix la el, apoi zise dintr-odată:

– Îmi pare tare rău!

Se ridică în şezut în culcuşul de paie, apoi privi la restul de pat liber din spatele ei, confirmând faptul că ea era cea în culpă.

– Eu... am...

Îngrozită, dar nu la modul în care se aştepta, simţi cum se înroşeşte. Privind din nou înspre Jeremy, întâlni ochii lui de culoarea caramelei, calmi, fără nici o urmă de uluire ori de stânjeneală. El îşi arcui buzele, la fel de liniştitor, nu ca şi când ar fi râs pe seama ei, apoi ridică uşor din umeri.

– E în regulă. Se pare că am dormit amândoi mai bine dacă am stat aproape unul de altul, încălzindu-ne reciproc. Probabil asta te-a atras lângă mine, în somn.

Ea nu era întru totul convinsă că ăsta era adevărul, dar el îi oferea o ieşire elegantă dintr-o situaţie stânjenitoare, iar ea nu era prea mândră pentru a o accepta.

– Da, bine. Rămase aşezată în fund şi îşi dădu părul pe spate, căci acesta se desfăcuse din agrafe. Nu m-am gândit la asta. Dar de obicei nu dorm cu cineva în pat.

El strânse din buze şi încuviinţă.

– Desigur.

Ea îi fixă cu privirea ochii jucăuşi şi se strădui, la rândul ei, să nu facă o grimasă. După o clipă în care se uită la ochii aceia căprui adorabili, ea continuă:

– Nu pot să cred că am zis asta. E un lucru atât de evident.

El râse.

– Nu-ţi retrage cuvintele din cauza mea.

Îl privi din nou, uluită şi fascinată, de el, de ea însăşi, de felul în care el reacţionase şi de propria ei reacţie. Mai trecu încă o clipă, după care el aruncă o privire înspre ieşirea din cabană.

– Se pare c-am dormit cam mult. Afară s-a luminat de tot.

Îşi coborî picioarele cele lungi din pat – făcând-o să-şi simtă propriile picioare dintr-odată părăsite, iar clipa aceea ciudată, nefiresc de intimă, spulberată –, se ridică şi-şi trecu mâinile prin păr. Eliza îşi strânse pumnii, înfrânându-şi dorinţa de a se întinde şi de a ciufuli buclele acelea bogate, după care să le netezească. El, desigur, îşi lăsă părul ciufulit. Se ridică şi se duse către uşă.

– Mai întâi mă duc să verific ce e pe-afară. Nu ieşi până nu mă întorc.

Acum părea asemenea bărbaţilor pe care-i cunoştea.

Descuie, ridică zăvorul, deschise uşa pe jumătate şi verifică, apoi o deschise complet şi ieşi.

Punând la bătaie toată voinţa, Jeremy îşi eliberă mintea de distragerea pe care i-o aduceau cele tocmai întâmplate. Stătu în faţa uşii şi scrută împrejurimile, atât cu ochii, cât şi cu simţurile. Tristan şi Charles St. Austell îl învăţaseră cum să taci şi să asculţi fiecare freamăt, fiecare rămurică, fiecare ciripit. Trecuse un minut, şi nu auzise nimic în neregulă. Suficient de încrezător că nu era nimeni prin preajmă, dădu roată cabanei, urcând printre copaci pentru a trece de movila din spatele ei, după care se întoarse pe poteca pe care veniseră cu o seară în urmă.

Se întoarse la cabană şi o găsi pe Eliza în uşă; îşi prinsese părul din nou şi-şi îndesase pălăria peste buclele aurii.

– N-am văzut pe nimeni. Se pare că suntem în siguranţă.

Ea încuviinţă.

– Am făcut patul, puţină ordine şi am legat la loc boccelele. Am păstrat două mere pentru micul dejun şi mai avem apă în urcior, aşa că am umplut două căni.

Arătă înspre copaci.

– Iar acum am să ies.

El îi indică într-o parte.

– Acolo e destul de ferit.

– Mulţumesc.

Ieşi afară şi se îndreptă către dosul cabanei. Clătinând din cap, el intră. Ea continua să-l uluiască. Tot ce auzise despre ea în treacăt, ce ştia drept urmare a reputaţiei ei sugera că era o prinţesă răsfăţată, cea mai delicată dintre toate surorile Cynster.

Lipsa abilităţilor ecvestre părea să confirme acest lucru, dar, dincolo de asta, ea nu-i dăduse nici un motiv să o considere slabă ori neputincioasă în vreo privinţă. Cu nimic mai prejos decât Leonora, sora lui, care fusese şi continua să fie o prezenţă feminină puternică în viaţa lui.

Ştia multe femei puternice, voluntare, independente; nu se aşteptase ca Eliza Cynster să facă parte din această specie, însă, cu toate astea, începea să bănuiască faptul că fix în categoria asta se încadra. Deja făcuse faţă unei situaţii care ar fi făcut orice domnişoară din lumea bună să izbucnească în plâns şi să se teamă fără motiv, ceea ce i-ar fi îngreunat sarcina, ca salvator.

În afara călăritului – şi chiar şi la capitolul ăsta îşi dăduse silinţa – făcuse faţă oricărei provocări venite ca urmare a faptului că fusese răpită.

Cât despre dimineaţa aceea...

Îi auzi paşii întorcându-se iute şi îşi dădu seama că, de minute bune, stătea lângă masă şi se holba la patul proaspăt făcut. Îndepărtându-şi repede gândurile care l-ar fi făcut să roşească şi l-ar fi dat astfel de gol, luă un măr şi muşcă puţin din el, apoi trase harta înspre el şi o despături. Când ea intră, el se încruntă la hartă, făcând în sfârşit ceea ce trebuia să facă: să aleagă un nou traseu.

– Nu văd nici o rută ocolită. Trebuie să mai traversăm cel puţin două izvoare până începem să urcăm culmea următoare. Pârâul mai mare leagă două lacuri, mai curând iazuri. Am putea merge până la iazul din nord, fără a ne abate însă prea mult din drum; acolo e o fortăreaţă veche, aproape de vârful nordic, iar acum aş prefera să nu fim văzuţi de nici un reprezentant al autorităţilor. Adică de nimeni care ar avea căderea de a ne opri din drum.

Ea se apropie, însoţită de parfumul uşor pe care el îl recunoştea acum ca fiind al ei. Se uită peste hartă, apoi încuviinţă.

– De acord. Trebuie s-o luăm pe la pârâu.

El aşteptă până când ea se îndreptă de spate, apoi îi susţinu privirea.

– Nu vreau să te pierd dacă te împiedici. Ştii să înoţi?

Eliza zâmbi.

– Da, ştiu. Întâmplător, chiar destul de bine. Doar cu caii nu mă prea descurc.

El înclină din cap şi împături harta la loc.

– Bine atunci.

Strecură harta într-una din boccele şi o căută pe cealaltă, dar ea i-o luase înainte.

– Nu. Lasă-mă s-o duc eu, măcar pentru început. Acum, că am mâncat ce aveam de-ale gurii, e mult mai uşoară.

El îi surprinse privirea care-i dădea de înţeles că s-ar fi aşteptat ca el să facă tam-tam că ea e femeie şi că e prea slăbită ca să care povara. În schimb, el încuviinţă şi spuse:

– Mi-o dai dacă ţi se pare prea grea.

Ea îi zâmbi. Aruncându-şi bocceaua pe umăr, îşi înfăcă mărul şi se îndreptă către uşă.

– Bine. Hai să mergem!

Scuturând din cap pentru a risipi vraja acelui zâmbet strălucitor, o urmă afară, sub razele slabe de soare. Continuară să coboare printre copaci, rămânând la adăpost cât de mult puteau, dar, în cele din urmă, se văzură nevoiţi să iasă într un decor mai deschis, plin de stânci. El se uita în jur destul de des, însă nu văzu pe nimeni pe urmele lor.

Primul pârâu era mic; găsiră o parte mai puţin adâncă şi şi croiră drum pe acolo. Cel de-al doilea pârâu le-ar fi dat mult de furcă, dar nişte suflete milostive prăvăliseră acolo un buştean care îl traversa de la un mal la altul. El trecu primul. Fu cât pe ce să cadă în apa ce curgea iute; clătindu-se straşnic şi blestemând cu foc, reuşi să-şi ţină echilibrul şi să facă un salt pe mal, unde aterizâ cu picioarele depărtate.

Se auzi un râs zglobiu, ca un clopoţel. N-o mai auzise râzând, nu aşa, fără reţineri şi fără oprelişti. Întorcându-se, dădu să se strâmbe la ea, dispreţuitor. În loc de asta, se aşeză pe mal şi privi plin de admiraţie cum ea, echilibrând bocceaua astfel încât să aibă câte o jumătate a ei pe fiecare umăr, dansa pe deasupra

bușteanului, aterizând ferm în picioare lângă el. Îl privi de sus, ca o prințesă învingătoare, apoi rânji și-i făcu semn către culme.

– Haide, leneșule, mai avem o creastă de urcat.

El gemu și se ridică. Eliza râse din nou, după cum el nădăjduia că avea să facă, apoi se porni la drum, în cizmele ei bărbătești, iar el o urmă.

Urcară cea de-a doua culme iute și plini de încredere. Odată ajunși în vârf, se opriră să scoată harta, să pună cap la cap desenul cu ceea ce puteau vedea în jur și să recapituleze traseul.

Un drum destul de măricel străbătea valea de la picioarele lor. El arătă către un grup de acoperișuri de pe marginea drumului.

– Acolo trebuie să fie Silverburn. Se uită pe hartă. Se pare că mai avem cam trei kilometri până acolo. Privi în sus și arătă drept către miazăzi. Și acolo e Penicuik, cam la opt kilometri distanță. O fixă cu privirea. Putem merge direct către Penicuik sau putem trece mai întâi prin Silverburn. Prin Silverburn va dura mai mult, dar acolo avem șanse mari să găsim ceva de mâncare.

Eliza se gândi nu doar la ea, ci și la el. În ciuda primei sale impresii despre el, nu era un bărbat scund, nici slăbănog. Era perfect convinsă că ea putea merge până la Penicuik fără să mănânce nimic, dar știa cât mâncau frații ei. Și știa și cui anume dintre ei doi îi revenea rolul de salvator în caz de pericol. Ea ar fi putut fi de ajutor, dar tot el se afla la conducere.

– Silverburn, decretă ea. Avem nevoie de mâncare și nu știm ce ne așteaptă în restul zilei. Poate că asta e singura noastră șansă de a mânca pe ziua de azi.

– Corect. Punând harta deoparte, făcu semn din cap către drumul care ducea în sat. Să mergem!

Mai puțin de un ceas mai târziu, stăteau la o masă ferită din berăria Marry Widow, având în față farfurii cu șuncă, ouă, orez și cârnați. Eliza se străduia să mănânce, apoi, când barmanul întoarse capul, schimbă farfuria ei cu cea goală a lui Jeremy. Când el o privi întrebător, ea zise:

– Nici un tânăr bărbat n-ar lăsa micul dejun mâncat doar pe jumătate.

Jeremy strânse din buze și se apucă să golească și farfuria ei.

La scurt timp după aceea, porniră din nou la drum. Cât stătuseră în han, Eliza fusese nevoită să-şi amintească faptul că era deghizată în bărbat; rămăsese aproape complet tăcută, răspunzând cu mormăieli şi bolboroseli de fiecare dată cât era silită să dea un răspuns. Odată ce ieşiră de sub ochii sătenilor şi se aflau din nou în câmp liber, se simţi de parcă i se luase o greutate de pe umeri fiindcă putea fi din nou ea însăşi. Înaintea lor, la oarece distanţă, se înălţa un deal. Jeremy arătă într-acolo.

– Penicuik e pe partea cealaltă a dealului, dar venind dincoace, am putea ocoli dealul pe la sud.

– În regulă. Ea se uită în sus şi-i întâlni privirea. Nu mă deranjează să merg pe jos, dar apreciez dacă putem evita să urcăm dealurile.

El făcu o grimasă şi privi înainte.

– Nu eşti singura.

Ajunseră la un alt pârâu. Nu era foarte lat, nici foarte adânc, dar era prea lat pentru a fi sărit şi prea adânc pentru a fi trecut la pas. Merseră de-a lungul malului şi în cele din urmă găsiră o aglomerare de pietre care i-ar fi putut ajuta, însă, când Jeremy le încercă, unele se clătinau, iar altele erau alunecoase din cauza mâlului. Începu să alunece, aşa că sări pe partea cealaltă, aterizând în siguranţă pe mal. Se întoarse către ea şi-i făcu semn.

– Vino până la jumătate, apoi apucă-mă de mână.

Ea se supuse, binevoitoare, prinzându-l de degetele întinse, înainte de a păşi pe pietrele buclucaşe. La fel ca el, începu să alunece pe mâl, dar, dintr-odată, el o trase în sus şi către el; ea îşi înfrână un strigăt care n-ar fi sunat deloc bărbăteşte. Simţurile îi fură date peste cap, dar, chiar înainte ca ea să se prăbuşească pe pieptul lui, el o prinse de talie şi o opri. Spre surprinderea ei, simţurile ei neliniştite se revoltară. Clipi.

– Gata. Zâmbind satisfăcut, o eliberă, fără să intuiască impulsurile primejdioase care o năpădeau. Haide!

Se întoarse şi o luă în sus pe mal. Dar nu-i eliberă mâna. Eliza îşi zise că el o ţinea de mână doar ca s-o ajute să treacă de malul alunecos. Dar, odată ajunşi pe teren drept, el o conduse peste câmpie, cu mâna încleştată în continuare deasupra degetelor ei.

Înaintând alături de el, bucurându-se de libertatea oferită de pantaloni și de cizme, se întrebă dacă nu cumva uitase că o ținea de mână, dar trase concluzia că el nu era nici pe departe atât de distrat așa cum crezuse mai înainte, mult mai înainte. Ceea ce însemna că o ținea de mână cu un scop. Fiindcă așa voia.

Se gândi mai bine și hotărî că n-avea sens să facă mare caz de asta. Cu atât mai puțin să se opună. Îi plăcea să simtă degetele lui puternice, ferme, strângându-le pe ale ei. Atingerea aceea profund masculină avea o nuanță de încurajare, de confort și de protecție. Îi întărea senzația că erau împreună în toată povestea asta, în fuga lor plină de primejdii din calea oamenilor periculoși.

Simțind cum buzele i se arcuiesc brusc, își îndreptă fața către soarele plăpând și-și propuse să se asigure că el avea să-i dea drumul când ajungeau pe drum, în văzul lumii, sau treceau prin fața vreunei case sau a oricui altcuiva care s-ar fi putut întreba de ce un domn îl ținea de mână pe un tânăr.

Dis-de-dimineață, moșierul ajunse la cabana pădurarului.

Plecase din Ainville chiar în zori și se bucurase să o ia la galop pe drum din punctul din care avusese ultimele vești despre cei doi fugari din Currie. Rămăsese pe drum, în fața hanului mai mic la care se opriseră, și, punându-se în pielea lor, privi în jur. Turnul bisericii îi atrăsese atenția. Pe poteca din fața porții găsise urme de cizme, unele mari și unele mai mici, ambele îndreptându-se către curtea bisericii. Aleile pavate și dalele bisericii nu îi oferiseră nici un indiciu, așa că străbătuse curtea bisericii și găsise și alte urme de pași ale acelorași perechi de cizme, înșirate grăbit în partea de miazăzi a potecii, departe de drumul principal, îndreptându-se către dealurile Pentland.

Îl încălecase din nou pe Hercule și se uitase încă o dată la turnul bisericii.

Bănuia că cei doi îl văzuseră și că aveau suficiente informații pentru a-l recunoaște ca fiind bărbatul din spatele răpirilor. Se gândise c-ar fi trebuit să aibă mai multă grijă să rămână ascuns în timp ce îi urmărise pe Heather Cynster și pe Breckenridge, cu câteva săptămâni în urmă, dar faptul era consumat. Ideea era

că Eliza și însoțitorul ei aveau să fugă de el dacă îl zăreau; dacă voia să-i găsească și apoi să-i urmărească, trebuia să rămână ascuns.

Dincolo de curtea bisericii, nu le mai pierdu urma, nici măcar prin tufele de buruieni. Terenul accidentat nu-i pusese mari probleme; în sălbăticia Scoției, oricare ar fi fost ea, el se simțea în largul lui. Trase de hățuri ca să iasă din crâng.

Cabana aceea simplă era adăpostită între copaci. Totul era tăcut, învăluit în liniște; pe hornul turtit nu ieșea nici un fir de fum. Descălecă și-l legă pe Hercule de o ramură joasă, apoi, fără să se străduiască deloc să se facă nevăzut, păși pe sub copaci în poieniță. Bătu la ușă. Când nu primi răspuns, o deschise și intră înăuntru.

Îi luă doar câteva clipe pentru a citi semnele și a culege informații din ele. Era limpede că cineva – două persoane, pentru a fi mai exact – petrecuse noaptea în cabană. Cana încă mai avea apă în ea, iar două pahare erau complet neprăfuite. Pe masă erau diferite lucruri, așezate împrăștiat, tulburând stratul fin de praf care o acoperise mai înainte.

Se uită la culcușul din paie așezat frumos, se îndreptă către el și trase cele două pături aspre. Cineva încercase să netezească paiele, dar încă se putea vedea că bărbatul – corpul mai mare și mai greu – stătuse pe partea mai apropiată de ușă și că silueta mai zveltă stătuse încovoiată într-o parte, lângă el.

Moșierul se încruntă. Semnele văzute trădau un anume grad de intimitate, dar, pe de altă parte, relația dintre cei doi putea fi una de prietenie apropiată. Tovarăși siliți de împrejurări să împartă patul și căldura. Nu putea – și nici nu avea de gând – să interpreteze asta greșit.

Puse la loc păturile, aruncă încă o privire de jur împrejurul adăpostului modest mobilat, apoi ieși înapoi în soarele palid. Închizând ușa, observă drumul pe care cei doi ieșiseră din poiană, apoi se întoarse la Hercule, încălecă și dădu roată crângului pentru a le lua urma. Merse după ei până la un pârâu.

Mânându-l pe Hercule să-l traverseze, se luptă cu întrebarea care nu-i dădea pace din ziua anterioară. De ce mergeau atât de încet? Era, oare, adevărat că Eliza Cynster nu putea călări?

Cu fiecare ceas care trecea, riscau tot mai mult să fie prinși, din câte știau ei, Scrope era pe urmele lor. Cu toate astea, cel care o salvase pe Eliza din odaia de la subsol și o scosese din Edinburgh, punând bețe-n roate profesionistului și până atunci neînfrântului Scrope, câștigase suficient respectul moșierului pentru ca acesta să accepte că înaintarea lor lentă era cel mai bun lucru pe care-l puteau face.

Cu toate că văile nu erau teritoriul lui, cunoștea zona destul de bine pentru a nu avea nevoie de hartă ca să știe încotro se îndreptau cei doi. Se aplecă înainte pentru a mângâia gâtul elegant al lui Hercule, pe când roibul masiv apucă drumul spre vale și spre râul mai mare cu care aceasta se întretăia.

– Penicuik, către acolo se îndreaptă. Își mijii ochii. Acolo vor putea închiria o cabrioletă, după care se vor duce spre Peebles, apoi... da... Zâmbi și, din călcâie, îl făcu pe Hercule să înainteze în ritm mai alert. Asta vor face și acolo îi vom găsi. Haide, băiete, să purcedem spre Penicuik.

Ascuns printre copaci, Scrope, călare pe calul său, îl privi pe McKinsey trecând de următoarea creastă. Rămase pe loc, calculându-și timpul. Odată ce pleca de acolo, nu mai avea nici o acoperire, și ultimul lucru pe care și-l dorea era să fie văzut de McKinsey.

Era drept că până atunci se comportase exact așa cum se așteptase Scrope. Moșierului nu-i trecuse prin cap că Scrope i-ar putea desconsidera ordinele și s-ar putea lua după el; nu se uitase niciodată în urmă. Cu toate astea, Scrope nu era pregătit să-și asume riscul ca, odată ajuns pe următoarea coamă a dealului, McKinsey să se oprească pentru o clipă, să se uite înapoi și să-l vadă; avea să aștepte până când fostul lui patron dispărea dincolo de coamă, înainte de a se aventura să-l urmeze.

Scrope intenționa să-l lase pe McKinsey să-și continue drumul fără să aibă habar de prezența lui. Situația actuală, deși neînțeleaptă din partea lui McKinsey, era prea avantajoasă pentru a risca să o piardă. După cum stăteau lucrurile, McKinsey lucra drept urmăritor profesionist pentru Scrope. Ușurința cu care McKinsey luase urma celor doi, apoi îi urmase cu atâta precizie,

era extrem de grăitoare în privința abilităților lui. Scrope era îndeajuns de profesionist pentru a acorda respectul cuvenit unui asemenea talent.

– Tare păcat că nu-i unul pe care să-l pot angaja.

Scrope privi în urma lui, printre copaci, până la cabana pădurarului. Se gândise să se folosească de trecerea lui pe acolo pentru a scotoci prin ea, dar McKinsey ar fi observat orice era de observat.

Îndreptându-și din nou privirea înainte, văzu că McKinsey ajunsese pe coamă și dispărea dincolo de ea. Scrope își ridică hățurile, așteptă până când capul întunecat al lui McKinsey dispăru cu totul dinaintea ochilor lui, apoi își mână calul afară dintre copaci și mai departe. Trebuia să traverseze valea și să ajungă pe coamă câtă vreme McKinsey se afla în raza lui vizuală.

O voia pe Eliza Cynster, iar McKinsey era calea lui sigură și evidentă de a-i da de urmă.

Capitolul 9

Mai târziu în dimineața aceea, revenind la rolurile de tutore și protejat, Jeremy și Eliza intrară în Penicuik și se treziră în zi de târg. Nu era o piață anume amenajată în sensul acesta, ci drumul pe care mergeau spre micul orășel se lățise considerabil, îngăduindu-le cailor, trăsurilor și căruțelor să circule pe două sensuri opuse, pe partea dreaptă, în timp ce o mulțime de tarabe umpleau spațiul rămas pe stânga. Oprindu-se lângă Jeremy, Eliza scrută priveliștea plină de culoare, agitată și plăcut de zgomotoasă.

– E un han puțin mai sus, zise Jeremy și făcu semn către un indicator atârnat de un acoperiș, dincolo de tarabe. Hai să vedem dacă au de închiriat un cal și o cabrioletă.

Eliza încuviință și se apropie de el. Cel mai simplu mod de a-și păstra deghizarea era de a vorbi cât mai puțin; ultimul subterfugiu era să-și coboare vocea la un registru destul de grav, aspru;

descoperise că trebuia să depună un efort real ca să păstreze acel registru constant şi credibil.

Ajungând la han, aflat la o cotitură a drumului, dădură roată clădirii în căutarea unei curţi cu grajduri şi găsiră şi mai multe tarabe răsfirate pe marginea drumului care ocolea clădirea. Un al doilea han, mai mare, destinat poştalioanelor, se zărea dincolo de tarabe, pe drumul care începea să urce lin.

Jeremy făcu semn din cap către celălalt han.

– Dacă nu ne pot ajuta aici, vom încerca acolo.

Dar când fu întrebat, grăjdarul rosti cuvintele pe care ei se aşteptau să le audă:

– Mda... am o cabrioletă drăguţă care ar trebui să vi se potrivească.

Eliza întâlni privirea lui Jeremy, apoi se uită într-o doară la tejghelele din piaţă, mascându-şi uşurarea sub un pretins dezinteres adolescentin, lăsându-l pe Jeremy să negocieze pentru cabrioletă şi cal.

Multe dintre tarabele din faţa ei aveau de vânzare fructe proaspete. Unele vindeau pateuri şi plăcinte, altele nuci, brânzeturi şi şuncă. O tarabă vindea chifle de-abia scoase din cuptor. Doar privind la ele, i se făcu o poftă teribilă.

Vederea unei ţâşnitori de apă îi aminti că urcioarele din lut pe care le aveau în bocceluţe erau din nou aproape goale. Desigur, aveau să plece cu cabrioleta, aşa că probabil aveau să ajungă la Wolverstone la noapte, dar...

Jeremy i se alătură, cu o expresie de satisfacţie întipărită pe faţă. Ea arătă spre tarabe.

– Poate ar trebui să ne refacem proviziile din boccele, în caz că vom avea nevoie de ele.

El încuviinţă.

– Grăjdarilor o să le ia vreo cincisprezece minute să pregătească de drum cabrioleta. Le-am zis că ne plimbăm printre tarabe şi ne întoarcem. Scoase ceasul de buzunar, se uită la el şi zise: E destul de devreme. Dacă facem provizii, putem porni la drum şi apoi ne putem opri undeva să mâncăm.

– Excelentă idee!

Eliza îi simţi degetele atingându-i în fugă umerii, după care el îşi dădu seama ce făcea şi-şi retrase mâna. Arătă către tarabe.

–Ia-o înaintea! Îşi lăsă capul în jos şi vorbi în şoaptă: Trebuie să-mi spui ce să cumpăr.

Ea încuviinţă din cap şi se opri în faţa diferitelor tarabe, sugerând cu măiestrie felurile de mâncare potrivite pentru un tânăr înfometat.

La partea asta, Jeremy făcu pe tutorele renumit şi, interpretând la perfecţie reţinerea potrivită, cumpără tot ce îi indică ea. Erau atâtea din care să aleagă, încât ajunseră să cumpere mai multe decât aveau nevoie, dar Jeremy hotărî că era mai bine să aibă în plus, şi, cum aveau o cabrioletă, nu mai erau nevoiţi să care singuri boccelele care se tot îngrămădeau.

Gândul acesta îi făcu mintea să o ia înainte, vizualizând drumul pe care îl mai aveau de parcurs şi calculând cât mai era până la graniţă. Luă în calcul şi posibilitatea că ar putea fi nevoiţi să mai petreacă o noapte împreună, singuri. Nu că a petrece o a doua noapte împreună, singuri, ar fi schimbat cu ceva situaţia lor, o situaţie care fusese hotărâtă, credea el, de prima lor noapte petrecută împreună, singuri. În ochii lumii mondene, o noapte era de ajuns; restul nopţilor nici nu mai contau.

Încălceala normelor sociale era ceva care pe el îl depăşea dintotdeauna; ştia că existau anumite exigenţe şi că unele dintre ele erau absolute, destul de hotărâtoare pentru a-i lega, pe el şi pe Eliza, în mod irevocabil, dar existau şi excepţii, şi nu era prea sigur cum se traducea exact situaţia în care se aflau ei doi... Îndepărtându-şi din minte aceste complicaţii inutile, se concentră asupra a ceea ce cumnatul lui şi foştii tovarăşi de arme ai lui Tristan l-ar fi povăţuit să facă.

Arme. Dacă ar fi întâmpinat oprelişti, o armă, două n-ar fi stricat. Era un ţintaş excelent, dar se îndoia că orăşelul acela avea vreun armurier, cu atât mai puţin un meşter fierar care să facă pistoale; cu siguranţă pe tarabe nu se vedea nici o armă.

Cu toate astea, la o tarabă nişte ţigani vindeau cuţite destul de bine făcute. Cuţitaşele pe care Meggin le pusese în boccele erau bune pentru a ataca fructele şi poate şi brânza, dar nimic altceva.

Se opri înaintea tarabei, întinzându-se să o apuce de mânecă pe Eliza, care se plimba agale, distrată.

Ea se întoarse, văzu la ce se uita el, apoi se apropie de el cu reţinere. O privire către ea îi arătă că se încruntă în chip dezaprobator. Îi făcu semn din picior, pe furiş, şi-i arătă un cuţit.

– Frumoase cuţite.

Cu colţul ochiului, o văzu clipind, apoi ea înţelese şi se prefăcu interesată, aşa cum ar fi fost un tânăr, ridicând diverse cuţite şi cântărindu-le în mâinile ei micuţe. Jeremy intră repede în vorbă cu proprietarul tarabei, rugându-se ca el să nu fi observat mâinile acelea mult prea delicate.

Ţiganul era mai interesat să facă un târg bun. Ajunseră la o înţelegere când Eliza îşi drese glasul şi zise, aproape aspru:

– Mi-ar plăcea ăsta.

Jeremy se uită la cuţitul pe care-l ţinea – unul cu lamă scurtă, ascuţită, pe care ea l-ar fi putut purta cu uşurinţă în teaca mică de piele. Privind-o în treacăt, îi luă cuţitul din mână şi-l puse alături de cele două pe care le alesese.

– Foarte bine. Observă privirea proprietarului tarabei. Pune-l şi pe ăsta la socoteală.

Se tocmiră din nou, apoi, după ce conveniră preţul, Jeremy plăti, îi întinse Elizei cuţitul în teacă şi le puse pe celalalte două la cingătoarea lui. Îndepărtându-se de tarabă, se întoarse în aglomeraţia de pietoni care treceau printre tarabe, lăsă capul în jos şi zise:

– Ţine cuţitul ascuns. Nu trebuie să ştie nimeni că eşti înarmată, e mai bine să păstrezi secretul.

Eliza făcu o grimasă şi încuviinţă. El nu ştia unde anume îşi pusese ea cuţitul; dispăruse undeva sub pelerina pe care o purta peste hainele bărbăteşti.

– Apă.

Arătă către pompă, şi se aşezară la rând ca să-şi umple butelcile cu apă. Se opriră la umbra unui zid, cât timp el puse butelcile înapoi în boccele şi apoi aranjară restul cumpărăturilor. Ea aruncă o privire în jur.

– Cred că avem tot ce ne trebuie.

El se îndreptă şi aruncă boccelele grele pe umăr.

– A durat mai mult decât aș fi crezut. Cabrioleta ar trebui să fie gata.

Își îndreptă ochii către chipul ei și îngheță.

– Ce s-a întâmplat?

Privirea ei rămăsese blocată undeva peste umărul lui stâng; se uita de-a lungul străzii, către celălalt han. Arăta de parcă ar fi văzut o fantomă. Cu ochii larg deschiși, șopti:

– Nu te mișca. Nu te întoarce. E moșierul. Tocmai a venit călare și s-a oprit, iar acum stă pe calul lui uriaș și se uită peste tarabe.

– Are cum să ne vadă?

– Nu chiar. Între noi și el e jumătate de piață, el este la celălalt capăt.

Rezistând impulsului puternic de a privi peste umăr, el o prinse de mână, vrând s-o facă să se întoarcă și să se îndrepte către grajdul de la han.

– Stai, zise ea, opunându-se gestului său. O clipă mai târziu, fu cuprinsă de ușurare. Se întoarce.

Se uită la chipul lui Jeremy, apoi, eliberându-și brațul din strânsoarea lui, se îndreptă către grajd, adăugând în șoaptă, în timp ce el mergea pe lângă ea: Arunca pur și simplu o privire pe aici. Nu părea agitat, ci doar și-a întors calul și l-a mânat către curtea grajdului de la celălalt han.

Jeremy grăbi pasul.

– Trebuie să luăm cabrioleta și să plecăm.

Ajunseră în curtea hanului. Îi venea greu să-și domolească expresia îndârjită, să se prefacă liniștit și să nu arunce grăbit boccelele în cabrioletă, după care să se urce în viteză în ea și să apuce hățurile. Odată ce se trezi cu hățurile în mână și cu Eliza așezată lângă el, îl mână pe murgul pe care-l alesese din curtea grajdului, cât de iute putu.

Având în vedere aglomerația, nu înaintau cu cine știe ce viteză. Când, în sfârșit, trecură de cotul drumului, el se uită în urmă... Îl văzu pe moșier, mare cât toate zilele, stând cu mâinile în șold și uitându-se la ei cum se îndepărtau.

– La naiba!

Zori calul cât putu de tare.

– Ce-i? Eliza îi aruncă o privire înspăimântată. Ne-a văzut?

Jeremy ezită, apoi încuviinţă.

– Am avut noroc că s-a făcut loc de trecere pe drum chiar în clipa aceea.

Eliza scoase un sunet dezaprobator, ca un pufăit – apoi sunetul mai că rămase înţepenit în gât. Îl apucă de braţ, dădu să-i arate ceva, apoi se opri, dar privirea îi era fixată înainte.

– Scrope. E în spatele trăsurii aceleia cu patru cai care se îndreaptă spre noi.

Mergeau înapoi pe unde veniseră, dar drumul pe care trebuia s-o apuce, cel care îi ducea în sud, se întindea înaintea lor. Jeremy se foi, îşi plecă uşor capul, se uită pe furiş şi zări picioarele unui cal care venea în urma căruţei greoaie şi se îndrepta către ei. Se uită înainte, măsurând distanţele, calculând unghiurile.

– Roagă-te, o sfătui el. Dacă sincronizarea este bună...

Ajustă pasul murgului, trase calul înapoi, apoi coti brusc la stânga, pe drumul către sud, folosindu-se de trăsură ca ascunziş, astfel încât Scrope să nu-i poată vedea decât din spate.

– Pentru numele lui Dumnezeu, nu te uita înapoi!

– Nu mă uit. Lângă el, Eliza stătea ţeapănă şi dreaptă, încercând să pară mai înaltă decât era. Inima îi bătea mai să-i iasă din piept. Şi moşierul, şi Scrope... se pare că ne caută împreună.

Se uită la Jeremy; expresia lui era neclintită şi încrâncenată. Cu o lovitură de bici, îl mână pe cal la galop, mărind viteza. Un pod de piatră traversa râul de la sudul oraşului. Trecură peste el. Drumul către sud se aşternea înaintea ochilor lor. Nu auziseră nici o împuşcătură, nici un zgomot de copite în urma lor.

– Scrope nu ne-a observat, nu-i aşa? întrebă ea.

– Cred că nu şi-a dat seama că suntem noi.

Înainte ca ea să apuce să se liniştească, Jeremy mână brusc calul spre stânga, pe un drum mai îngust care se îndepărta de drumul principal. Ea icni când trecură peste o groapă; mai jos, drumul şerpuia printre pâlcuri de mesteceni. Jeremy dădea cu biciul în cal, care îi purta iute înainte. Cabrioleta se legăna; roţile ei bocăneau, aruncând în spate o ploaie de pietre.

– Credeam că mergem către sud, spre Peebles.

Apucându-se de marginea cabrioletei, îi aruncă o privire.

– Într-acolo mergeam. Chipul şi tonul vocii lui rămăseseră mai mult decât încrâncenate. Dar moşierul ne-a văzut şi va presupune că ne îndreptăm exact într-acolo. Şi, presupunând că ne-a văzut şi Scrope – doi bărbaţi într-o cabrioletă care ieşea din oraş –, el îi va confirma traseul. Vor fi pe urmele noastre imediat ce moşierul încalecă.

– Aha.

Continuând să-şi ţină mâna ei albă încleştată pe marginea cabrioletei, Eliza privi înainte.

– Deci îi lăsăm să se ducă la Peebles şi să ne caute pe acolo. După o clipă, trase aer în piept şi întrebă: Aşadar, încotro mergem?

– În curând, drumul ăsta devine mai neted şi se îndreaptă, mai mult sau mai puţin, către răsărit. Jeremy se opri, apoi adăugă: Dacă o ţinem spre est, în cele din urmă vom ajunge pe drumul care trebuie, acela prin Jedburgh. Nu studiase harta suficient de mult înainte şi nu cercetase traseele alternative în direcţia aia. Încă o lecţie învăţată în condiţii neprielnice. O să ne oprim mai încolo ca să vedem pe unde-i cel mai bine să o luăm, dar mai înainte...

Drumul pe care mergeau începuse să urce din nou. Trecând peste o ridicătură, trase de hăţuri, încetini calul la pas, apoi îl opri lângă un pârleaz înalt. Trase frâna cabrioletei, dezlegă hăţurile, apoi se aplecă la picioarele lor şi scoase boccelele, întinzându-i una din ele.

– Ocheanul.

Eliza scotoci cât putu de repede; scoase cilindrul şi i-l dădu. El coborî din cabrioletă şi sări peste pârleaz. Clătinându-se pe marginea lui, potrivi ocheanul.

Punctul de observaţie era mai bun decât sperase. Putea vedea drumul care ducea spre sud pe deasupra podului, de-a lungul lui şi mult dincolo de locul în care întorseseră brusc. Putea vedea toată bucata de drum pe care goniseră nebuneşte.

O simţi pe Eliza apropiindu-se, căldura ei feminină care căuta ocrotirea lui şi-i tulbura simţurile, şi înţelese că ea escaladase partea mai joasă a pârleazului. Îi putea simţi privirea aţintită asupra lui.

– Ei, bine? Replica ei era încărcată de o îngrijorare imperativă. Îi vezi?

El se concentră din nou, mai cercetă o clipă, până fu sigur că nici un om călare nu venea pe bucata de drum pe care o putea vedea, apoi lăsă jos ocheanul și îi zâmbi.

– Nu, nu văd pe nimeni.

Ea clipi, apoi întinse mâna după ochean.

– Vreau să mă uit și eu.

El îi îngădui să ia ocheanul și se dădu doi pași înapoi, pe partea cealaltă a pârleazului. Eliza se cățără, clătinându-se nesigură. Atent la direcția vântului, el o prinse de bretelele pantalonilor și o echilibră.

– Mulțumesc.

Cuvântul fusese rostit dintr-o răsuflare. Nu se uită în jos, ci rămase cu ocheanul ridicat. După câteva clipe, șopti:

– Nu-l văd pe nici unul dintre ei. Nici pe drumul aceasta, nici pe celălalt. I-am pierdut sau n-au observat că suntem noi?

Jeremy rămase pe gânduri, apoi zise:

– Moșierul... Habar n-am cum de ne cunoaște, dar sigur ne-a recunoscut acolo, în oraș. Dacă ne-au urmărit cât de repede au putut, trebuie să fi ajuns pe drumul către Peebles înainte ca noi să ne oprim.

– În orice caz – fie că sunt încă în oraș, fie că s-au îndreptat către sud –, ne-au pierdut urma.

Lăsând ocheanul în jos, se uită la el radioasă.

– Am scăpat de ei!

El se lăsă învăluit de zâmbetul ei, de căldura ochilor ei. Eliza râse, chicoti fericită, apoi își puse brațele pe după gâtul lui și-l sărută. Își lipi buzele de ale lui, ușurată, entuziasmată, expansivă – după care îngheță.

Pentru o clipă.

La fel și el, prea uluit, prea pierdut pentru a face orice altceva.

Ea strânse din buze; lent, intenționat, buzele ei deveniră ferme în timp ce-l săruta. În mod voit.

El îi răspunse la sărut. Timpul se opri în loc. Rămase pur și simplu nemișcat. Nu mai auzea nimic; nu mai putea gândi. Întreaga lui atenție era capturată de simpla unire a buzelor ei care

se mișcau peste cele ale lui, de emoție intensă resimțită când el îi oferi, la rându-i, plăcere, iar ea primi mângâierea, din nou și din nou.

Eliza se apropie mai mult, dar se clătină și se trase înapoi. El o lăsă, o ajută să-și găsească echilibrul; știa că el însuși era reticent la asta și simțea și retincența ei.

Preț de o clipă, se priviră în ochi. Cu ea la înălțime și el doi pași mai jos, fețele lor erau aproape la aceeași nivel, ochii lor la doar o palmă distanță. El aștepta neliniștea care avea să urmeze, scuzele prefăcute; odată ce ea începea, el trebuia să-i răspundă așijderea, și s-ar ajunge astfel la o situație stânjenitoare... Dar ea nu zise absolut nimic, doar zâmbi scurt, reținut, extrem de feminin, apoi se sustrase din îmbrățișarea lui și coborî pârleazul.

Pe furiș, el respiră ușurat. „Așadar..."

Eliza se întoarse la cabrioletă. El trecu iute pârleazul și o urmă. Ea îi aruncă o privire în timp ce se așeza pe locul ei.

– Ce-ai zice să pornim la drum, apoi să găsim un loc unde să mâncăm și să ne uităm pe hartă?

Urcându-se și așezându-se lângă ea, el îi surprinse fugar privirea, apoi încuviință.

– Pare un plan foarte bun.

Buzele ei se arcuiră într-un mic zâmbet de mulțumire. Uitându-se înainte, ea îi făcu semn.

– Atunci, să mergem! Dar poate te gândești să cruți totuși calul.

El făcu o grimasă. Încă ușor amețit de la efectele latente ale unei plăceri cu totul neașteptate și întrebându-se dacă așa se simțea un învingător, apucă hățurile și mână calul la pas.

La aproape un ceas după ce văzuse cabrioleta ieșind din piață, moșierul părăsi orașul Penicuik, destul de mulțumit de isprăvile lui de dimineață.

Având în vedere că intenționa mai mult să observe decât să captureze, nu se grăbise să-i prindă pe cei doi fugari. În schimb, îl lăsase pe Hercule să se bucure de confortul grajdului de la han

şi o luase pe jos, să schimbe două vorbe cu grăjdarul de la hanul vecin.

Făcuse uz de un strop din farmecul lui irezistibil pentru a afla câteva informaţii asemănătoare cu cele obţinute la grajdurile din Grassmarket. Bărbatul care îl însoţea pe tânăr era cu siguranţă englez, nobil, şi, după toate aparenţele, un tip direct, politicos, sociabil. Impresia pe care şi-o făcuse moşierul era aceea a unui bărbat tăcut, inteligent, care avea o anume forţă interioară şi resurse nebănuite.

După asta, umblase prin piaţă, stând de vorbă cu negustorii de la tarabe, folosindu-şi accentul pentru a relata povestea a doi prieteni de-ai săi care ar fi putut trece pe acolo. Aflase că-şi cumpăraseră merinde şi, foarte interesant, trei cuţite – două pentru bărbat şi unul mai mic pentru tânăr. În timp ce asimila asta, devenise mai interesat de cele aflate despre trăsăturile de caracter ale celor doi.

Trecând sprinten peste podul de la sudul oraşului şi ajungând la drumul liber de dincolo de el, îl lăsă pe Hercule să meargă la galop mic. Odată ce roibul cel masiv se aşeză la drum, moşierul îngădui gândurilor sale să se întoarcă la tabloul mental pe care îl construise, cu cei doi fugind peste graniţă înaintea lui.

Descrierile pe care le primise, dar, mai mult de atât, amănuntele, comentariile necerute pe care oamenii le făcuseră cu privire la cei doi îi creară convingerea fermă că, dacă ar fi fost să se afle înaintea Elizei Cynster şi a salvatorului ei, reacţia lui cea mai naturală ar fi fost să-i strângă mâna domnului şi să-i ureze toate cele bune.

La urma urmelor, gentlemanul cu pricina intervenise şi o luase pe fată din mâinile lui. Nu mai era responsabilitatea lui, ci a gentlemanului încă neidentificat. Cât despre domnişoara Cynster, părea o belea, deşi într-un chip diferit de sora ei mai mare. Eliza părea genul de femeie pe care îl considera „blândă şi răsfăţată", dar nu în sensul de neastâmpărată, ci mai mult în sensul fetelor născute în familii bogate, nobile, pretenţioase care păreau greu de strunit, ceea ce nu-i convenea deloc.

O femeie blândă şi bine-crescută, obişnuită cu confortul şi lipsită de tărie de caracter, n-ar fi fost o soţie bună pentru el.

Ceea ce aruncă anumite îndoieli asupra eşecului ultimei lui tentative de răpire. Pe de-o parte, imposibilitatea de a o lua pe Eliza Cynster cu el în nord pentru a-i demonstra mamei lui că fata era „distrusă" echivala cu neîndeplinirea cerinţelor mamei pentru a obţine potirul de care avea nevoie pentru a-şi pune la adăpost averea şi supuşii. Şi, din punctul ăsta de vedere, era presat de timp.

Cu toate astea, evita să se însoare cu o femeie care nu l-ar fi plăcut şi care nu s-ar fi bucurat să-i fie soţie. O viaţă întreagă de nefericire pentru el era un preţ pe care ar fi acceptat să-l plătească, dar o viaţă întreagă de nefericire impusă unei femei nevinovate... cu asta nu s-ar fi descurcat, iar suferinţa lui în acest caz ar fi fost de-a dreptul îngrozitoare. Deci faptul că nu trebuia să se însoare cu Eliza Cynster era motiv de sărbătoare, atât pentru el, cât şi pentru domnişoara cu pricina.

Cu adevărat, singurul motiv pentru care îi mai urmărea pe cei doi era dorinţa de a obţine, dacă era posibil, o mai bună imagine asupra lor împreună, pentru a se convinge că salvatorul ei putea fi un soţ potrivit şi că se purta şi avea să se poarte bine cu ea.

Făcuse la fel şi cu Heather Cynster şi cu salvatorul ei, şi în privinţa lor nu se înşelase. Ea şi Breckenridge îşi anunţaseră logodna la scurt timp după urmărirea lui prin Scoţia, şi tot ce auzise de atunci de la informatorii săi din Londra fusese că, spre uimirea unora, cei doi erau cu adevărat fericiţi. Una peste alta, societatea mondenă nu prevăzuse asta.

În timp ce călărea în acea dimineaţă târzie, cu vântul fluturându-i pe la urechi, rânji la gândul că, dacă şi Eliza Cynster – care la începutul acelei aventuri avea douăzeci şi patru de ani şi nu era logodită – avea să-şi găsească alesul, atunci, în loc să le „distrugă" pe cele două surori Cynster pe care fusese silit să le răpească din cauza planului mamei sale, putea considera că jucase pentru ele rolul lui Cupidon într-un chip cu totul şi cu totul neobişnuit.

Acea ironie a sorţii era chiar nostimă. O savură preţ de o clipă, înainte ca realitatea să se impună şi să-i amintească de ceea ce, având în vedere eşecul celei de-a doua răpiri, se arăta în perspectivă.

În filosofia lui de viață, acceptase întotdeauna existența sorții, ca forță reală, creatoare. Dacă ar fi avut vreodată nevoie de dovada că soarta era de gen feminin, acum o avea; doar o femeie ar fi putut supune un bărbat unor asemenea încercări. Se gândea la viitorul lui apropiat odată ce-i vedea pe Eliza și pe salvatorul ei trecând granița în siguranță, când Hercule, cu pasul lui alert, traversă o porțiune umedă de la un pârâiaș care se revărsase în drum. Patru pași mai încolo, conștientiză ceea ce văzuse – sau mai curând ce nu văzuse.

– La naiba!

Încetinindu-l pe Hercule, apoi mânându-l înapoi, se întoarse la porțiunea umedă. Aplecându-se din șa, analiză urmele din noroi care se întindeau pe drum. Revenind în poziția firească, își aminti momentul din Penicuik când îi văzuse pe cei doi fugind, se concentră asupra roților cabrioletei... modelul neobișnuit de roată din lemn cu o margine din fier bătut. Se uită la urmele de pe drum.

– O, nu, nu iarăși! N-au venit pe aici.

Cu un suspin, agită hățurile lui Hercule.

– Haide, bătrâne! Înapoi! Cel puțin n-am parcurs jumătate din drumul până la graniță pentru ca apoi să-mi dau seama că au luat-o pe altundeva.

Îi îngădui lui Hercule să se bucure de un galop straşnic. Nu dură mult până când acoperișurile din Penicuik apărură înaintea ochilor lui, cocoțate pe coama nordică a dealurilor. Încetinindu-l pe Hercule când se apropiară de podul ce traversa râul, moșierul încerca să-și amintească drumurile din zonă, când o mișcare fugitivă – o acțiune rapidă, bruscă, pe partea cealaltă a podului – îi atrase atenția.

Scrope.

Fostul lui angajat îl văzuse venind și se grăbise să se ascundă.

– Previzibil.

Înfuriat în sinea lui – fiindcă nu agrea ideea de a i se încălca ordinele directe, chiar dacă nu era întru totul surprins –, moșierul trase de hățuri către partea de sud a podului. Aplecându-se în șa, rămase locului ca și când ar fi cântărit situația, părând a analiza

acoperișurile caselor. Cu colțul ochiului, putea zări tufele dese în care se ascunsese Scrope, încălecat pe frumosul lui cal cenușiu.

Deja observase că urmele de roți pe care le căuta făcuseră dreapta pe drumul de lângă el. Drumul acela ducea în sud-est. Își închipuia că, știind că el era pe urmele lor – și, după cum își imagina, și că Scrope îi urmărea – și fiind presați să găsească o soluție alternativă, cei doi o apucaseră spre sud-est. Drumul părea să ducă în direcția care îi interesa. Din păcate, dacă aveau să o țină tot înainte pe drumul acela, aveau să se trezească într-o fundătură odată ajunși la baza dealurilor Moorfoot. Și nu era nici un drum cu care să se intersecteze. Soluția era să se întoarcă fie spre nord, fie spre sud; oricare din drumuri i-ar abate de la destinație, dar, pe de altă parte, faptul că o apucaseră pe drumul spre sud-est îi ținuse departe de el și de Scrope, și în cele din urmă aveau să reușească să ajungă la drumul spre care el era din ce în ce mai sigur că se îndreptau, cel care trecea prin Jedburgh.

Ar trebui să fie mulțumit; cei doi n-aveau nici o șansă de a ajunge la graniță în ziua aceea. Aveau să fie nevoiți să mai petreacă încă o noapte împreună și cel puțin încă o zi, în drumul lor spre sud; iar el urma să aibă tot timpul necesar pentru a face observații și pentru a-și satisface insistentul simț al onoarei, lămurindu-se că salvatorul Elizei Cynster era un protector potrivit pentru o domnișoară ca ea. Că ar fi fost un soț potrivit în locul lui.

Acum asta era singura lui grijă – să obțină confirmarea fermă cu privire la caracterului domnului și la potențiala relație a celor doi –, dar ce putea face în privința lui Scrope? Nu avea cum să stea acolo toată ziua, cu mâinile în sân. Oare cum îi găsise Scrope pe cei doi, mai cu seamă în Penicuik?

Cu cât stăruia mai mult asupra gândului enervant că Scrope l-ar fi putut urmări, cu atât mai mult acesta devenea o certitudine, amplificându-i păcatele bietului om.

Dar chiar nu-i păsa atât de tare de Scrope. Din păcate, era totuși o complicație.

–Să-l ia naiba!

Dacă în clipa aceea acționa astfel încât să-l inducă în eroare, aproape sigur pierdea urma celor doi fugari. Odată ce aveau

să se trezească nevoiți să aleagă dacă să se îndrepte spre nord sau spre sud, el nu le-ar mai putea da de urmă cu ușurință, în funcție de bucata de drum unde aveau să-și dea seama că trebuiau să cotească. Iar ei puteau s-o apuce pe oriunde. Timpul se scurgea încet, dar sigur. Trebuia să ia o hotărâre.

Se îndreptă în șa, îl îndemnă pe Hercule să pornească și-l conduse înspre coborârea către drumul spre sud. Se putea gândi în timp ce călărea. În clipa de față, el se afla între Scrope și cabrioleta lor; câtă vreme Scrope rămânea în urma lui, Eliza și cavalerul ei nu erau în pericol. Îndemnându-l pe Hercule la galop, cu mintea hoinărindu-i aiurea, se gândi și făcu planuri.

Se hotărî că ar fi fost ideal să-i găsească pe cei doi, să rămână pe urmele lor suficient de mult pentru a vedea tot ce poftea, apoi să-i lase să-și continue drumul și el să se întoarcă, să-l prindă pe Scrope și să-l întrebe – cu cea mai liniștită, mai rece și mai intimidantă voce – ce naiba avea de gând să facă. Cu buzele arcuite de nerăbdare să facă asta, moșierul își continuă drumul la pas.

Dornic să se îndepărteze cât mai mult de moșier și de Scrope înainte să se oprească și să se uite pe hartă, Jeremy mânase calul aproape un ceas, urmând drumul nu cu mult mai lat decât o uliță, dar neted, care ducea în mod atât de promițător spre sud-est.

Se intersectaseră cu încă două drumuri ceva mai late, dar ambele duceau înapoi către intrarea dinspre sud a orașului Peebles. Cum nu aveau intenția de a da iarăși peste Scrope ori peste moșier, continuară bucuroși să se îndrepte spre sud-est.

Lui Jeremy îi revenea constant în minte sărutul lor. Își spuse că nu trebuia să facă atâta caz din asta; fusese doar un lucru din acelea care pur și simplu se întâmplă. Amândoi fuseseră cuprinși de bucuria de a scăpa de moșier și de Scrope... Mă rog, cel puțin ea fusese... El...

Îndepărtând cu hotărâre această obsesie din minte, se concentră asupra potecii dinaintea lui și văzu că puțin mai sus ea cotea brusc către nord-vest. Încetini calul, apoi îl îndreptă către marginea înverzită a drumului.

- Am putea să ne oprim aici. Se uită înapoi. N-am mai auzit și nici n-am mai văzut nici un semn c-am mai fi urmăriți. Cred că pentru moment suntem în siguranță.

- Bine. Eliza trase boccelele în poală. Sunt moartă de foame. Și probabil și tu ești la fel.

Ca să spună drept, nu de mâncare era el interesat acum... „Oprește-te!" Coborând din cabrioletă, își întinse mâinile după boccele, le luă pe amândouă și se îndepărtă de calul care începuse deja să pască.

Un tufiș din apropiere le oferi puțină umbră. Așeză boccelele pe jos, apoi, când veni și Eliza și se așeză în genunchi pe partea cealaltă a boccelelor, tăbărând îndată asupra lor și începând să scormonească prin ele, el se afundă în iarbă, întinzându-și picioarele.

Mâncară, băură, apoi, ronțăind un măr, scoase harta. O deschise își trase picioarele pe lângă el, și le încrucișă, apoi întinse harta pe pământ, în fața lui. Eliza dădu deoparte boccelele, se apropie și se așeză lângă el.

- Unde suntem?

Străduindu-se să nu se lase influențat de prezența ei, atât de aproape de el, el se holbă la hartă, apoi, resemnat și reținut, puse degetul într-un punct anume.

- Suntem aici.

Ea se aplecă pentru a vedea mai de-aproape; de sub pălărie, se răspândi parfumul părului ei auriu ca mierea, răscolindu-i simțurile.

- Drumul ăsta... Glasul ei era încărcat de aceeași dezamăgire pe care o simțea și el. Uitându-se în sus, îi întâlni privirea... Nu merge spre sud-est.

El făcu o grimasă.

- Nu. Dintr-un motiv imposibil de înțeles, se întoarce înapoi la Edinburgh.

Eliza se trase înapoi când el arătă pe hartă.

- Mă rog, pe aproape. Se intersectează cu drumul de la Edinburgh la Carlisle aproape de Gorebridge.

Eliza strâmbă din nas.

- Carlisle nu ne-ajută.

– Nu. În afara faptului că suntem pe drumul greşit, departe de graniță şi fără să avem cui să cerem adăpost. N-avem nici un loc sigur unde putem merge, şi nici moşierul, nici Scrope nu se vor opri la graniță – ne vom urmări în continuare.

Ea încuviință.

– Tot Wolverstone este cel mai sigur loc în care trebuie să ajungem – cel mai apropiat – loc sigur.

Uitându-se din nou pe hartă, ea aruncă o privire peste umăr, într-acolo unde, la vreo douăzeci metri de ei, drumul o cotea spre nord-est.

– Pare să mai fie un drum mai mic care se îndreaptă în direcția cealaltă. Fără se se uite din nou pe hartă, arătă cu aproximație. Vezi?

Jeremy se uită, după care sări în picioare.

– E marcată ca potecă, dar hai să aruncăm o privire.

Lăsând calul pe loc, parcurseră pe jos cei câțiva metri, până la deschiderea care se dovedi ceva doar puțin mai mare decât o cărare pentru turmele de oi. Umerii ei se prăbuşiră.

– Nu putem trece cu cabrioleta pe acolo.

– Nu.

Jeremy se întoarse şi se uită la drumul lor, care era neted şi destul de lat, dar care, din păcate, mergea în direcția greşită.

– Unde-i un drum bun când ai nevoie de el?

Ea schiță un zâmbet, dar orice urmă de umor se şterse de îndată.

– Deci... Trase aer în piept. Ce facem acum?

El se uita la o fermă de pe partea stângă a drumului, ceva mai sus de cotitură, apoi privi dealurile din dreapta lor – pe care, ca să ajungă la Jedburgh, trebuiau fie să le traverseze, fie să le ocolească –, după care îi făcu semn să se întoarcă unde lăsaseră harta.

– Hai să vedem ce opțiuni avem.

Ajunseră înapoi la cabrioletă, se aşezară unul lângă altul în iarba înaltă şi despăturiră harta. După o clipă, Jeremy se uită la cer.

– De-abia a trecut de amiază. O privi. Trebuie să presupunem că moşierul şi Scrope ne vor da de urmă şi se vor lua după noi. Dar ei sunt călare, iar noi cu cabrioleta, ceea ce înseamnă că ei vor

putea merge mai repede, timp mai îndelungat și să o ia pe scurtături pe unde noi nu putem intra. Privind din nou la hartă, făcu un traseu. Dacă mergem înainte pe drumul ăsta, o să ajungem la Gorebridge, după care va trebui s-o apucăm către sud și să trecem în galop prin Stow, spre Galashiels, după care prin Melrose, către St. Boswells pe drumul de Jedburgh. De acolo, nu mai e mult până la graniță.

Cu ochii la hartă, ea rosti cu glas tare ceea ce era evident:

- Ne vor prinde din urmă cu mult înainte să ajungem la Jedburgh.

Cu buzele încleștate, el încuviință din cap.

- De acord.

Ea nu putea să vadă decât o singură alternativă și pricepea de ce el nu aducea vorba despre ea; lăsa decizia pe seama ei. Așa să fie. Cu maxilarele încleștate, își ridică ochii și-i întâlni privirea.

- Putem să-i facem să creadă că am mers în continuare cu cabrioleta, chiar dacă nu facem asta?

Rânjetul lui prompt de aprobare apăru ca o rază de soare strălucind printre nori. Arătă către ferma de lângă cotitură.

- O să mergem cu cabrioleta până la fermă. O putem lăsa acolo și am să-i plătesc să o țină ascunsă și să o înapoieze la Penicuik mâine. Dacă ne asigurăm că nu lăsăm urme care să conducă în curtea fermei, există toate probabilitățile ca urmăritorii noștri să nu-și dea seama că ne-au pierdut înainte de Gorebridge sau chiar mai târziu, și odată ce vor înțelege asta, nu vor mai avea nici un indiciu cu privire la direcția în care am apucat-o. După cum vor arăta lucrurile, se va părea că ne-am întors în Edinburgh.

Ea încuviință.

- Bun. Deci ei vor fi confuzi și în direcția greșită, timp în care noi ne vom vedea de drum. Urmări un traseu pe hartă, apoi ridică mâna și arătă către est. O luăm peste afurisitele de dealuri până la Stow.

Privirile li se întâlniră, rămaseră fixate. După o clipă în care îi scrută ochii, apoi chipul, el întrebă:

- Ești sigură?

Ea știa exact la ce se referea el. La subiectul care le atârna deasupra capetelor precum sabia lui Damocles; răbdător, el vedea

lucrurile la fel de limpede ca ea. Petrecuseră deja o noapte singuri, împreună; pesemne că asta urma să conteze cândva, dar faptul de a accepta să petreacă încă o noapte în cabana vreunui pădurar sau într-un adăpost asemănător, singură cu el, mai curând decât să gonească în continuare într-o cabrioletă pe drumuri de noapte... societatea ar accepta cea de-a doua variantă, de-a dreptul stupidă, dar i-ar condamna că au ales prima opțiune, mult mai sigură. Încuviință din cap și se ridică.

– Sunt sigură. Scuturându-și pantalonii de praf, regăsi puterea de a zâmbi. Încep să-mi placă pantalonii. Ridică ușor un picior. Și cizmele mele. Toate astea sunt atât de comode față de rochii...

Jeremy împături harta, pregătindu-se s-o îndese în una din boccele. Ridicând și cealaltă boccea, se îndreptă către cabrioletă.

– Sunt sigur că vom putea găsi o cabană sau ceva potrivit pentru a dormi la noapte.

O cuprinse un fior de nerăbdare. Nu-și îngăduise să stărui asupra acelui sărut. Asupra acelui sărut care îi deschisese ochii, o fascinase, o captivase. Dacă ar fi făcut-o, ar fi început să se gândească la alte lucruri, la ce ar fi urmat, și ar fi roșit...

Își puse bocceaua în cabrioletă și se duse lângă capul calului. „Ține-ți mintea ocupată cu lucrurile presante."

– Poate ar trebui să-l ducem de căpăstru până în curtea fermei, dacă noi nu ne urcăm în cabrioletă, urmele vor fi mai puțin vizibile.

Jeremy își așeză bocceaua în cabrioletă, alături de a ei.

– Pe aici vrem să lăsăm urme, ca să se vadă c-am plecat. Urcă-te, și o să mergem spre poarta fermei, după care eu am să cobor și am să duc calul înăuntru. Tu poți să verifici și să ștergi orice urmă.

Cincisprezece minute mai târziu, cu calul și cabrioleta puse la adăpost în hambar și cu fermierul îndeajuns de satisfăcut de generozitatea lui Jeremy pentru a asigura pe oricine ar fi pus întrebări că îi văzuse plecând, trecură de poarta fermei și traversară drumul, având grijă să nu lase urme de pași care să stea mărturie pentru trecerea lor pe acolo.

– Moșierul trebuie să ne fi urmărit din Currie.

Punându-şi pe umăr bocceaua, Jeremy se luă după Eliza, care se îndreptă în pas alert către primul deal.

- Nu există nici o altă explicaţie plauzibilă pentru faptul că ne-a găsit. Dacă el e un om al muntelui, aşa cum crede familia ta, e foarte probabil să se pricepă la vânătoare, şi atunci trebuie să ştie cum să ia urma.

Ea păli neîncrezătoare.

- Îl provoc să mai găsească urme pe aici. M-am asigurat că terenul din curtea fermei şi de dincolo de poartă este curat ca lacrima.

El o bătu pe umăr, apoi îi arătă o potecă pentru oi care ducea mai de-a dreptul în sus, peste primul deal.

- Hai să trecem de prima culme cât de repede putem. De sus, de pe creastă, am să verific dacă e vreun semn că am fi urmăriţi, apoi putem merge mai departe cu mai multă încredere. După ce trecem de primul deal, n-o să ne mai vadă nimeni.

Făcură întocmai. De pe prima creastă, Jeremy scrută drumul, dar nu putu vedea nici picior de urmăritor. Coborând ocheanul, îl închise.

- Deocamdată nimic.

Nici unul din ei nu se îndoia că măcar moşierul avea să vină după ei. Dar, afundându-se în valea următoare, apoi traversând o, continuară să înainteze, siguri pe ei şi destul de liniştiţi, ştiind că nimeni nu-i putea vedea de pe drum.

Când începură să urce dealul următor, o făcură cu mai multă prudenţă, dar, privind în urmă, văzură că primul deal bloca vederea spre drum; nu puteau vedea ferma unde lăsaseră cabrioleta. Ceea ce însemna că nimeni aflat pe acea bucată de drum nu-i putea zări.

Cu încredere sporită, se grăbiră, apucând-o pe poteci pentru turmele de oi, printre pâlcuri de buruieni, traversând un pârâu. În după-amiaza aceea, vremea era plăcută, iar aerul devenea tot mai proaspăt şi mai curat pe măsură ce urcau.

Aveau puţine repere. Jeremy ţinu drumul către sud-est, folosindu-se de arcul de cerc descris de soare şi de poziţia vârfurilor îndepărtate.

Își croiră drum peste un pârâu mai mare și continuară să meargă, lăsând în urma lor, pe dreapta, apele sclipitoare ale unui lac întins. Linia dealurilor Moorfoot era încă înaintea lor, căci ei traversau pe la poalele dealurilor, o zonă doar ușor înălțată.

Eliza mergea înainte, simțindu-și inima, în chip neașteptat, extrem de ușoară. Acesta era singurul mod în care putea descrie sentimentul interior de optimism, efervescența pe care o trăda mersul ei sprinten. În timp ce înainta, privea în jur, absorbită de priveliștea grandioasă care i se înfățișa înaintea ochilor, printre dealurile joase. Chiar și aerul părea mai proaspăt și mai bun acolo.

Nu și-ar fi închipuit niciodată că i-ar putea plăcea atât de mult să meargă printre ierburile înalte. Cu atât mai puțin cu un răufăcător ca Scrope pe urmele ei și cu necunoscutul înspăimântător pe care îl reprezenta moșierul. Cu toate astea, era încrezătoare că reușiseră să-și facă pierdută urma, deci se simțea îndreptățită să se bucure de clipa aceea; și era minunat că se putea bucura.

Mersul pe jos nu fusese niciodată în capul listei ei de lucruri palpitante de făcut, dar faptul că mergea liberă, în pantaloni și cizme, cu lumea largă sub picioarele ei și cu Jeremy Carling alături de ea, părea cumva, în clipa aceea, o bucățică de rai. Voia să se bucure de ea cât de mult putea.

Gândul acesta îi aduse în minte altceva ce-i mai plăcuse. Sărutul. Nu se putea abține să nu se gândească la el, și ăsta era doar un lucru scos în evidență față de orice alt sărut experimentat vreodată. Desigur, era adevărat că amândoi erau, într-un anume fel, într-un alt context decât cel cu care se obișnuiseră, implicați, pentru o vreme, într-o lume a aventurii, iar săruturile – care, în mod normal, n-ar fi fost posibil – puteau fi, se puteau întâmpla, puteau exista în lumea aceasta trecătoare.

Dar ea voia mai mult. Știa că voia mai mult, deja se gândea cum să facă să obțină mai mult. Altfel cum ar fi putut ști ce era atât de diferit, ce anume din sărutul lui – sărutul de șoarece de bibliotecă al lui Jeremy Carling – îi cuprinsese și-i copleșise cu atâta ușurință simțurile?

Ca să fie sinceră, era ceva mai mult decât o simplă curiozitate. Dar cine-ar fi crezut că un şoarece de bibliotecă putea săruta aşa? Seducător şi ispititor – ispititor în felul acela despre care bănuia c-ar fi greu să-i reziste. Să-i reziste suficient pentru a-i întoarce spatele şi a pleca.

Drept care hotărâse că nu avea de ce să-şi facă griji cu privire la ce avea să se întâmple când ajungeau din nou în civilizaţie şi în mijlocul lumii mondene. Da, era posibil să fie presaţi în diverse moduri, pentru ca ei să se căsătorească – dar ce-ar fi fost ca ei doi să vrea să o facă de bunăvoie? Un astfel de final fericit era posibil. Heather şi Breckenridge se îndreptaseră către altar şi, în cuida celor întâmplate, nu fusese vorba de nici o constrângere.

Trase cu ochiul la Jeremy, care mergea alături de ea. Din când în când, privea în spate şi în jur, cu mare atenţie. Era liniştitor să ştie că el era atât de vigilent în timp ce ea se bucura de privelişte.

Iar privelişteа aceea... Îşi lăsă privirea să alunece, cuprinzând în fugă silueta lui înaltă, apoi privi intenţionat înapoi. Imaginea lui de şoarece de bibliotecă se ştersese şi fusese înlocuită de o realitate mult mai pregnantă. Şi, cu siguranţă, mai activă.

Omul de dincolo de mască o intriga şi mai mult. Erau atâtea la el, atâtea ciudăţenii şi nuanţe în caracterul lui, pe care nu şi le-ar fi închipuit nici în ruptul capului. De pildă, caracterul lui protector; îl recunoscuse de la prima vedere – cu fraţi şi veri ca ai ei, era expertă în identificarea acelei trăsături de caracter. Cu toate astea, ocrotirea lui era una... delicată (chiar dacă nu aceasta era cuvântul potrivit, mai potrivit ar fi fost „plină de inspiraţie"), datorită unei neaşteptate înţelegeri şi acceptări a faptului că şi ea era matură, că avea o minte proprie şi că ar putea avea propriile păreri cu privire la ceea ce ea sau ei ar trebui să facă.

El alegea să se sfătuiască mereu cu ea mai degrabă decât să-şi impună părerea; asta era ceva diferit.

Se putea obişnui cu ocrotirea *lui*, spre deosebire de cea a fraţilor şi a verilor ei. Avea şi un soi de cavalerism, de modă veche pesemne, dar nu mai puţin activ. Şi, desigur, mai era şi mintea lui brici, o trăsătură pe care până atunci n-o considerase o cerinţă

obligatorie pentru un bărbat, dar era tare bine să nu fie nevoită să-şi explice propria gândire, mai ales că el presupunea că ea putea găsi şi singură soluţii.

Se uită din nou către el, apoi către drum, zâmbind uşor în sinea ei. N-o deranja chiar atât de tare faptul că trebuia să-şi petreacă încă o noapte cu el, fiindcă îşi propusese să afle mai multe despre el şi să se mai răsfeţe cu cel puţin încă un sărut.

După vreo douăzeci de metri, ajunseră la baza liniei principale de dealuri. Cercetară în jur şi găsiră o potecă stâncoasă care ducea spre şi peste culme. Fără nici o vorbă, Eliza o apucă pe potecă.

Jeremy se mai uită pentru ultima dată înapoi şi în jur, apoi o urmă.

Urcuşul era mult mai anevoios, iar panta mult mai abruptă decât terenul plan pe care tocmai îl traversaseră. Soarele care se îndrepta către apus le încălzea spatele în timp ce urcau; pe alocuri, stâncile erau mai mult ca nişte trepte uriaşe, încetinindu-i simţitor.

El se tot aştepta ca Eliza să se plângă, dar, în schimb, ea înainta cu pas constant. Dumnezeu îi era martor că nu era un expert în privinţa domnişoarelor din înalta societate. Avusese câteva iubite în anii trecuţi, dar pentru recolta actuală de tinere domniţe n-avea nici un reper legat de la comportamentul lor, mai ales în condiţii de stres.

Imediat ce prinse ocazia, se uită la faţa ei. În ciuda efortului de a urca, avea buzele uşor arcuite, trăsăturile liniştite. Nu părea să se îngrijoreze... cu privire la nimic.

Oricum nu în privinţa faptului că ar fi putut petrece încă o noapte împreună. Nu în privinţa acelui sărut. Un sărut care pe el îl lăsase... nu atât precaut, cât mai mult nesigur.

El era un om de ştiinţă; nu-i plăcea nesiguranţa. Dar, când era vorba despre sărutul acela, nu ştia ce să creadă. După câte putea pricepe, la început ea îl sărutase neintenţionat, mânată de un exces de exuberanţă, după care îşi dăduse seama... şi, în loc să se retragă, îl sărutase din nou.

Cum trebuia să interpreteze el lucrurile astea? Oare i-ar fi plăcut, i-ar fi îngăduit să o sărute din nou? Păruse să-l aprobe

când el îi răspunsese la sărut, dar era oare același lucru? Avea să se aleagă cu o durere de cap dacă se mai gândea la asta.

Cu buzele strânse, urcând perseverent în urma ei, la fel de perseverent ferindu-și privirea de priveliștea ispititoare pe care o avea în fața lui, își zise c-ar fi trebuit pur și simplu să recunoască, în sinea lui, că era confuz, dar interesat și că interesul, pe care de fapt îl simțea chiar puternic, era întru totul uluitor.

Eliza Cynster era ultima femeie despre care și-ar fi imaginat că l-ar putea capta interesul în asemenea măsură. După singura lor întâlnire din trecut, rămăsese cu impresia că nu-l plăcuse ori că nu era de acord cu el. Ce anume nu-i plăcea la el, asta nu știa, dar asta fusese impresia lui clară.

Desigur, trebuise să-i vină în ajutor, așa că ea se simțea acum cumva obligată, ca să zică așa, să-i zâmbească. Dar nu credea că o recunoștință lipsită de entuziasm ar fi fost suficientă pentru a o face să-l sărute. Poate în trecut nu-l cunoscuse suficient, dar datorită aventurii lor, acest neajuns fusese depășit.

Creasta dealului se profila înaintea lor. Își alungă din minte toate gândurile la ea și la el și o urmă pe un platou mic din vârful ușor rotunjit al dealului. Ea se opri, se prăbuși pe o stâncă, apoi își așeză bocceaua pe pământ și își scoase butelca de apă. Rămânând în picioare, își scoase și el butelca, luă o înghițitură zdravănă, apoi o puse la loc și scoase ocheanul.

Scrută depărtarea și, în cele din urmă, zări ferma unde lăsaseră cabrioleta. De la înălțimea aceea, puteau vedea o bună parte a drumului parcurs.

- Vezi ceva?

El scutură din cap.

- Pot să văd până la bucata de drum de dinainte de cotitură, și nu-i nici urmă de ei.

- Deci fie au plecat mai departe pe drumul de nord-est, fie n-au ajuns încă la cotitură. În orice caz, suntem cu mult înaintea lor.

El coborî ocheanul și se uită spre apus. Soarele era ascuns printre nori, dar deja aluneca dincolo de orizont.

- O să se întunece în curând. Ar trebui să plecăm.

El se întoarse, în timp ce ea se ridică și-și ridică bocceaua de pe jos. El îi întinse mâna.

– Hai, lasă-mă pe mine să iau asta. Înainte ca ea să poată protesta, zise: De acum înainte mergem doar la vale.

Ea înclină din cap în semn de mulțumire și-i întinse bocceaua.

– Odată ce se întunecă, n-o să ne mai poată găsi.

– Nu, așa e. Teribil de îndrăzneț, Jeremy se întinse și o prinse de mână. Fără să o privească în ochi, se îndreptă către marginea estică a micului platou. Se uită în jos, către umbrele întunecate care învăluiau versantul estic al dealului. În seara asta suntem în siguranță, dar – uitându-se la ea, în cele din urmă îi întâlni privirea – trebuie să găsim adăpost înainte de căderea nopții.

Ea încuviință din cap și-i arătă ceva. El o luă înainte, pe drumul care ducea în jos, ținând-o de mână pentru a o echilibra pe porțiunile de drum mai dificile, mergând pe lângă ea când drumul era mai ușor. Coborâră într-o vale înaltă, plată.

– Dealurile scoțiene par părăsite, zise ea. Nu-s decât buruieni, stânci și oi.

El încuviință.

– E un fel de drum acolo, pe fundul văii, dar nu pot vedea nici o așezare pe lângă el.

Continuară să mai meargă o vreme, după care Eliza începu să tremure.

Îl cuprinse o dorință nestăpânită, o chemare cum nu mai simțise vreodată, ca și cum era imperativ să găsească un adăpost pentru ea... Renunță să mai încerce să înțeleagă acea dorință ori să i se opună. Uitându-se în jur, zări o ridicătură de bolovani pe unul dintre versanții dealului, la vreo douăzeci de metri distanță de ei. Îi eliberă mâna, lăsă jos boccelele și scotoci după ochean.

– Așteaptă aici, zise, făcându-i semn spre un morman de pietriș. Mă duc să mă cațăr acolo și să văd ce găsesc.

Ea încuviință. Își strânse pelerina pe lângă ea și rămase în așteptare, privind. Îi luă câteva minute pentru a se cățăra pe aglomerarea de pietre. Ajungând în vârf, se clătină, apoi luă ocheanul și-l duse la ochi. Se întuneca din ce în ce mai repede; se grăbi să vadă ceva... acolo!

Coborând ocheanul, se uită cu coada ochiului, după care verifică din nou prin lentila ocheanului și iar se uită cu ochiul liber.

Coliba cea mică era aproape invizibilă prin negură, dar era acolo. Se grăbi să coboare. Eliza îl aştepta cu boccelele la baza ridicăturii de bolovani, iar el se trânti pe pământ.

–Ai găsit ceva?

–O colibă, probabil cabana unui vânător. Ridică boccelele şi le aruncă pe umăr. N-am văzut să iasă fum pe horn şi Dumnezeu ştie în ce stare o fi, dar cel puţin vom avea un acoperiş deasupra capului.

Ea zâmbi şi îl prinse de mână.

–În situaţia de faţă, sună perfect!

El îi răspunse tot cu un zâmbet şi îi strânse mâna într-a lui.

–Este într-acolo, arătă el când porniră la drum. Chiar după copacii aceia.

Lumina zilei se stingea când moşierul ajunse în locul în care drumul o cotea brusc, acolo unde era limpede că săboviseră cei doi fugari; iarba era turtită, iar ţărâna din jur era plină de urme de cizme.

Fusese silit să piardă vremea căutând către nord şi către sud la două răscruci de drumuri, ca să se asigure că nu pierdea din nou urma perechii celei isteţe. În ultimele zile, vremea fusese bună şi mare parte a drumului era uscată, aşadar găsirea urmelor nu era chiar floare la ureche.

De fiecare dată, Scrope fusese pe urmele lui, privind din umbră, ţinându-se după el, inclusiv când, mulţumit că era pe calea cea bună, moşierul îl mânase pe Hercule pe drumul spre sud-est.

–Aşadar, au ajuns până aici, îşi zise, privind în jur. E posibil să nu-şi fi dat seama de situaţia în care se află decât când au ajuns aici. Şi, când au înţeles asta, încotro au apucat-o?

Hercule ridică din cap, ca şi când ar fi arătat înspre dealurile dinspre miazăzi.

–Da, şopti moşierul. Aşa cred şi eu. Dar unde-i cabrioleta? Se uită înspre ferma din apropiere. Cel mai probabil, acolo, dar înainte să cercetez şi să mi se confirme asta, ce să mă fac, oare, cu Scrope?

În timp ce călărea, avusese timp să evalueze situaţia. Faptul că Scrope îl urmărea şi că nu făcuse nici o încercare să i-o ia înainte,

să se apropie mai mult de perechea pe care amândoi o hăituiau, la care se adăuga faptul că Scrope părea crescut la oraș, arăta că Scrope era incapabil să-i urmărească și că avea nevoie de el pentru a-i arăta drumul.

Învățat să găsească urmele încă de mic copil, lui McKinney nu i se întâmpla decât foarte rar să nu poată da de urma cuiva, indiferent de relief. Dacă Eliza Cynster și salvatorul ei o apucaseră înspre dealurile Moorfoot, îi putea găsi cu ușurință, dar, dacă făcea asta, Scrope avea să-l urmeze, iar dealurile erau extrem de izolate, complet lipsite de adăpost și de locuitori. Nu părea înțelept să l conducă pe Scrope către cei doi într-un asemenea peisaj.

Nu avea deloc încredere în Scrope.

Și, de fapt, nici nu era cazul să-i urmărească pe cei doi în mod direct. Dacă părăsiseră drumul și se duseseră înspre dealuri, era gata să facă pariu unde aveau să ajungă. O astfel de direcție i-ar întări convingerea din ce în ce mai fermă că ei se îndreptau către drumul spre Jedburgh și spre punctul de frontieră de la Carter Bar. Din punctul lor de vedere, acel punct de trecere avea mai multe avantaje, iar el putea să pună pariu că mai erau și altele pe care nu le știa.

Având în vedere că era sigur că se îndreptau într-acolo, n-avea nevoie să urce dealurile ca să le ia urma. Putea, în schimb, să urmeze drumul spre nord-est, către Gorebridge, și să se folosească de timpul câștigat pentru a scăpa de Scrope. Nu era nevoie câtuși de puțin ca Scrope să dea ochii cu cei doi, dacă, așa cum bănuia el, în timp ce ei străbăteau sălbăticia dealurilor Moorfoots, el ar fi găsit ocazia de a scăpa de Scrope.

Odată rezolvată asta, avea să se îndrepte către sud, spre St. Boswells. Situat la câțiva kilometri nord de Jedburgh, pe drumul principal care ducea la acesta. Orașul îi era bine cunoscut și s-ar fi potrivit de minune planurilor sale. Avea să aștepte acolo până când perechea ajungea pe drum, apoi avea să-i urmărească îndeaproape, îndeajuns de îndeaproape cât să-i observe și să se bucure de faptul că, în ciuda eșecului său, viitorul Elizei Cynster era asigurat. În același timp, putea fi un paznic în plus pentru cei doi, în caz că Scrope își continua urmărirea.

Nu-i luă prea mult să se hotărască.

Scuturând din hățuri, îl mână pe Hercule la pas. Verifică urmele din jurul cotiturii. Îngândurat și înfrigurat, trase de hățuri pentru a se îndrepta către fermă și se uită cu atenție la drumul către Gorebridge.

– Oare chiar n-au luat-o pe alel?

Înțelesese deja că cei doi erau deștepți; se aștepta să fie și destul de curajoși încât să lase cabrioleta acolo și să o ia pe drumul mai istovitor de peste dealuri, pricepând că, dacă ar fi continuat pe drumul acela, el – și Scrope, dacă știau că-l urmărea – aveau să-l prindă de îndată.

Dar nu erau urme. Nu era nici o urmă. Nici o urmă de cizmă îndreptându-se către dealuri, nici o urmă de roată care să ducă spre fermă... Se uită la pământul aflat de o parte și de alta a porții fermei. Nu era nici un fel de urmă. Ceea ce era pur și simplu ridicol. Într-adevăr, când se uită mai de aproape, suprafața arăta ca și când cineva folosise o creangă de brad pentru a o netezi. Ba gata să pariez că așa se întâmplase.

– Foarte inteligent. În cazul de față, puțin cam prea inteligent pentru binele vostru, dar asta e. Întorcându-l pe Hercule încă o dată, se uită la cealaltă margine a drumului și găsi semne discrete ale faptului că iarba fusese turtită, doar cât să îngăduie ca două perechi de cizme să fi trecut pe acolo. Minunat!

Îndreptându-se în șa, ridică hățurile și-l mână pe Hercule la trap, apoi la galop. Cei doi o luaseră peste dealuri, dar nu era nici o șansă ca Scrope să vadă, darămite să mai și înțeleagă corect, acele semne foarte bine ascunse.

Scrope avea să-l urmărească la Gorebridge și, cu puțin noroc, asta urma să fie ultima dată când ei trei – el, Eliza Cynster și domnul ei – aveau să dea ochii cu ticălosul de Scrope.

Capitolul 10

Căsuța se dovedi coliba unui cioban, părăsită în momentul acela, dar oricine ar fi locuit acolo nu plecase de mult și, foarte

probabil, ținând cont de ghivecele cu ierburi de la ferestre, trebuia să se întoarcă în scurt timp.

Eliza îl urmă pe Jeremy către ușa de lemn și în unica încăpere a colibei. Construită din bușteni despicați și din piatră, cu un acoperiș solid din stuf, cabana era mai mare decât îi păruse inițial; pe lângă o masă cu scaune, niște lavițe de bucătărie și o chiuvetă din tablă aranjate în jurul singurei ferestre și un șemineu din piatră, mai erau două culcușuri din paie așezate pe două cadre din lemn brut, unul mai mare, unul mai mic, și trei dulapuri înguste de înălțimi diferite, aliniate lângă doi pereți. Era chiar și un lavoar, cu un lighean chiobit din ceramică și un urcior. Privind în jur, observă că locul era ordonat și curat.

– Pesemne s-au dus în cel mai apropiat oraș după provizii.

Așezând boccelele pe masă, Jeremy încuviință.

– Așa se pare. Mă întreb dacă am putea folosi ceva pentru cină – putem lăsa bani pentru orice am lua.

Eliza îl privi în ochi. După o clipă, îl întrebă:

– Știi să gătești?

El clipi încet, începu să scuture din cap, apoi se opri.

– N-am încercat, dar cât poate fi de greu?

Ajungând la masă, ea deschise boccelele și scoase din ele tot ce era comestibil.

– Avem pâine, fructe, puțină brânză. O mână de nuci.

Privi în sus, pentru a-l vedea pe Jeremy cum scotocește prin întuneric în spatele ușii încă deschise.

– Ce se întâmplă?

Încă scotocind, el răspunse:

– Nu-s destul de priceput cât să prind un iepure și nu cred c-ar fi înțelept să tai o oaie sau un miel, presupunând c-am și putea prinde unul. Cu toate astea – zise el apărând de după ușă cu un par lung, cu o împletitură de fire la capăt – s-ar putea să mă pricep să prind vreo doi păstrăvi. Îi întâlni privirea și rânji. Am văzut un izvor pe aproape. Mă duc să văd ce pot face înainte să se întunece de tot.

Aproape la fel de nerăbdătoare ca el, ea îl urmă afară din cabană. Traversă micul luminiș din fața ușii, apoi se opri și arătă cu un semn din cap un cerc făcut din pietre.

- Ce-ar fi să vezi dacă poţi aprinde focul. Ar fi mai uşor să gătim aşa peştele pe care-l voi prinde decât să-l frigem în şemineu.

Ea încuviinţă.

- Bine.

- Iasca e în cealaltă boccea.

El dispăru printre copaci. Eliza îl urmă până la marginea luminişului şi văzu izvorul rostogolindu-se de pe coama dealului, ţâşnind şi împroşcând stâncile mai mari înainte de a se vărsa într-un iaz aflat la doar vreo douăzeci de metri de cabană.

- Pesemne de-asta e cabana aici.

Văzându-l pe Jeremy că se opreşte la marginea iazului şi se luptă cu vârful parului, încercând probabil să-i agaţe un cârlig, îl lăsă în pace – ea nu ştia nimic despre pescuit – şi începu să caute pe sub copacii din apropiere după lemne de foc.

Era abia luna mai, şi ei se aflau sus pe dealuri; deşi aerul serii era uşor răcoros, timpul era uscat, iar apusul cel lung era un bonus. Nu aprinsese niciodată de una singură un foc în aer liber; dar, în cele din urmă, reuşi să pornească o flacără măruntă. Alimentând-o cu grijă, reuşi să facă un foc de tabără bunicel, apoi se grăbi să adauge o grămadă de crengi pentru a-l menţine aprins.

Jeremy nu se întorsese încă; se uită în jos, înspre iaz, şi îl văzu stând pe marginea lui, tăcut şi nemişcat, cu parul legănându-i-se uşor în mână. Era încă destulă lumină ca să vezi, iar luna aluneca liberă pe cerul întunecat, lăsând în urma ei o dâră argintie.

Întorcându-se la foc, se gândi ce să mai facă. Cum aveau să gătească peştele? Intrând în cabană, găsi o lumânare, se duse înapoi la foc s-o aprindă, apoi începu să caute printre uneltele de bucătărie de lângă şemineu. Tocmai aşezase jos ţepuşa de fier pe care o găsise – îi luase câteva minute bune ca să-şi dea seama cum s-o asambleze –, când Jeremy îşi făcu apariţia, cu parul într-o mână şi cu o pereche de păstrăvi zbătându-se în cealaltă.

Zâmbind, se opri lângă foc, ridicându-şi prada pentru ca ea s-o admire. Ea se conformă.

- Perfect! Acum ce facem?

Aşezând undiţa jos, puse peştele pe iarba deasă.

- I-am curăţat acolo, la izvor, deci tot ce avem de făcut... Luă ţepuşa cea lungă de jos şi-i arătă cum se face, trecând-o prin gura

peștelui, apoi împingând-o și scoțând-o pe lângă coadă. E mai bine să-i frigem pe rând. Luă undița și o fixă între suporții pe care ea îi pusese de-o parte și de alta a vetrei. Așa.

Dându-se înapoi, se așeză pe iarba deasă, lângă ea. Umăr la umăr, priviră cum peștele se încălzește, scoate abur, apoi începe să se frigă. Luând un băț din mormanul de lângă ea, Jeremy îl folosi pentru a uniformiza crengile aprinse din vatră.

– Șmecheria e, zise el, să nu încerci să-l frigi prea iute. Nu vrem să-l facem scrum.

Ea încuviință. O privi, văzu cum un zâmbet îi înflorește pe buze și se simți extrem de mulțumit.

După o clipă, ea se foi și se ridică.

– Mă duc să aduc niște farfurii și pâinea.

El rămase pe loc, cu brațele sprijinite pe genunchii ridicați și cu palmele ușor împreunate, privind cum căldura focului pătrundea ușor pielea peștelui. Când ea se întoarse cu două farfurii din tablă, două furculițe simple, două căni din tablă pline cu apă și cu cuțitul ei, o ajută să așeze masa lor în natură și nu-și putu aminti să fi fost în toată viața lui atât de fericit la modul simplu, atât de mulțumit în sinea lui.

Ciudat în ceea cel privea, un impuls primitiv îi dădea ghes să nu analizeze și să nu pună la îndoială starea aceea; ca om de știință, avea înclinația de a face asta, fără îndoială. Dar, fără să știe de ce, bărbatul din clipa aceea nu simțea nici o ezitare în a se desfăta cu ceea ce primea, mulțumindu-se doar să fie acolo. Să se lase purtat de sentimentul aceea.

O parte din el, mai înțeleaptă și mai așezată, știa că asemenea clipe în viață erau prea rare ca să fie irosite cu griji și întrebări; trebuia să se lase în voia lor și să le savureze fără ezitare, nesiguranță și preocupare.

Se sincronizaseră de minune, lăsând peștele să alunece pe farfuriile de tablă imediat ce acesta începuse să se desprindă de pe oase. Râzând încetișor și bucurându-se de succesul lor, se opriră pentru a pune al doilea pește la fript, apoi tăbărâră cu poftă asupra farfuriilor, cu cheful de mâncare sporit de clipa pe care o trăiau, de împrejurimi, de ziua pe care o încheiaseră.

După aceea, ea își linse degetele, cu ochii închiși, ca pentru a savura momentul, și șopti:

-N-am mâncat niciodată un pește atât de minunat.

Iar el nu putu să facă nimic altceva decât să încuviințeze. Apa proaspătă de izvor avea gustul celui mai bun vin posibil. Cel de-al doilea pește sfârși întocmai ca primul. Sătui, își lăsară tacâmurile jos, pe iarbă, și rămaseră așezați, unul lângă altul, uitându-se la flăcările roșietice. În cele din urmă, Eliza își întoarse privirea către Jeremy.

-Povestește-mi despre familia ta.

„Povestește-mi despre tine." El se uită peste umăr și o privi fix în ochi.

-Ai cunoscut-o pe Leonora.

Ea încuviință.

-Dar, dacă-mi amintesc bine, locuiești împreună cu unchiul tău, nu-i așa?

-Humphrey, zise ele, privind flăcările, și continuă: Noi - eu și Leonora - am mers să locuim cu el când au murit părinții noștri. Eu aveam doisprezece ani. Pe atunci Humphrey locuia în Kent, dar, după câțiva ani, și-a luat o casă în Londra, pentru a-și urma mai îndeaproape cercetarea.

-Ce studiază?

-Manuscrise vechi, la fel ca mine.

Distrasă de jocul luminii focului pe chipul lui auster, ea își pregăti următoarea întrebare:

-V-ați specializat pe un tip anume?

-Nu pe un tip anume, ci mai degrabă pe o limbă anume. Înainte era sumeriana, și cred că încă e favorita noastră, dar amândoi ne descurcăm destul de bine în folosirea oricărei limbi al cărei scris e bazat pe ideograme.

-Există cerere pentru așa ceva?

Continuară în felul aceasta. Încet, încet, ea își construi o imagine despre stilul său de viață, despre felul în care el își petrecea timpul; informația că petrecea câteva luni pe ani călătorind la invitația unor importante instituții europene o făcu geloasă.

-Anul trecut am fost la Praga. Și se vehiculează ideea unei cereri de la Viena, rămâne de văzut.

Ea suspină şi-l întrebă dacă-i plăcea să călătorească. Încet-încet, cu fiecare întrebare, află tot mai multe despre un mod de viaţă complet diferit de ceea ce ştia ea şi, cu toate astea, mult mai interesant decât cel cu care era ea obişnuită. Gândindu-se la acea deosebire, îl fixă cu privirea.

– Nu-mi amintesc să te mai fi văzut pe la vreun bal, cu excepţia aceluia unde ne-am întâlnit prima dată, la Londra. Mi se pare că s-a întâmplat la Lady Bethlehem.

El făcu o grimasă.

– Nu-mi amintesc unde anume. Pe vremea aceea, Leonora insista să mă ia cu ea, să mă prezinte oamenilor. Am lăsat-o să facă asta cam un an, dar balurile nu sunt punctul meu de interes.

Ea ridică o sprânceană.

– Nici dacă gazdele au nişte biblioteci fantastice?

Jeremy chicoti şi încuviinţă.

– Am încercat şi asta o vreme, dar Leonora şi ceilalţi s-au prins repede unde mă găsesc, aşa că bibliotecile – şi, prin urmare, balurile – şi-au pierdut farmecul, ca să zic aşa.

Ea rânji. Dezvăluirile lui o distrăseseră de la apropierea crescândă dintre ei – o intimitate care nu era fizică – generată de foc, de întuneric şi de vecinătatea lui. Se felicita pe sine însăşi pentru că obţinuse o descriere detaliată a vieţii lui fără să depună vreun efort special, când îl surprinse privind-o cu ochi de cunoscător.

– Acum e rândul tău, zise el. Îţi cunosc familia, în linii mari, dar cum o vezi tu?

Eliza îşi cuprinse genunchii cu braţele, îşi sprijini bărbia pe genunchi şi-şi aţinti privirea către foc.

– Ne ştii familia destul de bine cât să-ţi faci o idee despre felul nostru de a fi, cel puţin în mare. Surorile mele sunt mai... cred că termenul potrivit este „active" decât mine. Eu sunt cea liniştită. După cum ştii, nu-mi place să călăresc. Până azi nici nu ştiam că-mi place să merg pe jos. Nu merg pe jos de obicei, dar cred că e din cauza greutăţii fustelor. Trebuie să încerc asta când ajung acasă, să mă duc pe jos până la familia Quantock, la Casleigh. Heather se duce des pe jos până acolo, iar Angelica merge călare, chiar mai mult decât Heather.

El își întoarse fața spre ea.

– Deci ce faci cât stai acasă?

Ea zâmbi discret.

– Brodez, chiar îmi place asta. Mătușa mea Helena e o artistă cu acul și m-a învățat și pe mine. Apoi, exersez la instrumente, mai ales la harpă. Pianul e mai ușor, dintr-un anume punct de vedere. Îi aruncă o privire și-i întâlni ochii. Mereu sunt prima căreia i se cere să cânte la adunările astea de familie.

Jeremy îi răspunse cu un zâmbet.

– Cineva trebuie s-o facă și pe asta.

Ea privi din nou focul.

– Da, ei bine, eu sunt aceea.

– Dar cea mai mare parte din an o petreci la Londra, nu-i așa? Când ea încuviință, el continuă: Cum e o zi obișnuită acolo, ce faci?

Eliza ezită pentru o clipă, dar căldura focului, bucuria companiei lui, simplitatea momentului îi spulberară toate rezervele. Se așeză mai comod și începu să răspundă întrebărilor lui – curiozității lui – cu aceeași sinceritate cu care îi răspunsese și el.

Era o experiență de-a dreptul năucitoare; ea – și bănuia că și el, cu atât mai mult – n-ar fi răspuns în mod normal la asemenea întrebări. În mod normal, nu i s-ar fi pus asemenea întrebări și categoric nu s-ar fi simțit liberă să răspundă fără rezerve, ca acum. De vină erau împrejurările, situația, singurătatea îndulcită de strălucirea focului. Își zise că era parțial adevărat, dar, dacă el ar fi fost altcineva, cineva mai puțin sincer cu ea... nu-și putea imagina că i-ar fi spus atâtea lucruri și că s-ar fi simțit atât de în largul ei.

Încet, încet, întunericul de dincolo de foc se adânci. Întrebările lui încetară, și rămaseră, pur și simplu acolo, perfect în largul lor.

Nu era nimic de zis. Eliza nu simțea nevoia să facă pur și simplu conversație, iar el părea la fel de relaxat ca ea. Un sentiment de comuniune îi învălui, dezvăluind împăcare și încredere. Calm, pace, liniște; toate erau acolo, în bezna nopții, în flăcările ce se păleau încet devenind cărbuni strălucitori.

Jeremy nu era sigur dacă acel sentiment copleşitor de pace era adevărat sau închipuit, dar se bucura să-l primească, şi continuă să rămână în tăcere alături de ea. Bucurându-se de noapte împreună cu ea. De tăcere, de sălbăticie şi, prin contrast, de apropierea lor.

Iubea tăcerea – într-o anume privinţă, se lăsa îmbătat de ea –, dar nu întâlnise niciodată o femeie, cu atât mai puţin una din lumea bună, care să se simtă la fel de bine ca el în tăcere.

Desigur, nu avusese niciodată ocazia să stea atât de aproape de o domnişoară în afara cadrului obişnuit al lumii mondene. Nu voia să pună capăt tăcerii, liniştii, însă... în curând ar fi trebuit să intre în casă; şi mai avea un lucru de zis. Luă o bucată de lemn din grămadă şi răsfiră încet cărbunii.

– Adesea, în situaţii de felul acesta, oamenii – oamenii ca noi – gândesc prea mult. Privi scurt înspre ea şi văzu că-i captase atenţia. Îşi întoarse privirea la cărbuni. Dăm unei clipe o semnificaţie pe care aceasta nu o are cu adevărat. Constrângem şi limităm posibilele consecinţe impunând aşteptări din exterior, imaginându-ne şi anticipând felul în care ceilalţi văd lucrurile, ce-ar putea spune ei... când, în realitate, nimic din astea nu contează.

Stăteau aproape unul de altul, umărul ei îl atingea pe al lui. El îşi întoarse capul şi-i întâlni privirea.

Ochii ei de culoarea alunei, atât de aproape de el, erau serioşi, iar privirea ei era directă.

– Ce-o fi o fi?

– Ce-ar putea fi ar trebui lăsat să fie. El ezită, apoi continuă:

– Oamenii cei mai înţelepţi sunt aceia fără prejudecăţi, care nu-şi închipuie că ştiu cum vor sta lucrurile, cu atât mai mult cu cât nu sunt doar ei implicaţi. Cei înţelepţi lasă lucrurile să meargă de la sine, fără să consume energie inutilă pentru a zădărnici consecinţe care s-ar putea să nu apară niciodată. Ei aruncă zarurile şi aşteptată ca acestea să se oprească înainte de a hotărî cum să gestioneze consecinţele.

Vreme de o clipă interminabilă, ea îl privi în ochi, apoi îşi arcui buzele aproape insesizabil.

– Să înţeleg că preferi să fii înţelept?

El incuviinţă.

-Probabil din cauza firii mele analitice, dar nu văd de ce aş apuca altă cale. Calea obişnuită.

Continuă să-l privească în ochi; se scurse astfel încă o clipă lungă. Se strădui să rămână în locul în care era, cu braţele, ca ale ei, inconjurându-i genunchii. Căldura ce dispărea, de la cărbunii pe moarte, părea, pentru simţurile lui nestăvilite, să fi fost înlocuită, suprimată de căldura ei, de ispitirea încântătoare a apropierii ei. Apoi ea îşi înclină capul.

-Sunt de acord. Cu ochii fixaţi în ai lui, îşi eliberă o mână şi o ridică. Aşa că hai să aruncăm zarurile şi să vedem ce-o să se întâmple.

Îi atinse fruntea cu mâna, i-o mângâie, apoi închise ochii şi se lăsă pe spate, mai aproape de el, şi buzele lor se întâlniră. Iar ea îl sărută din nou, deschis, direct, fără nici un dubiu asupra intenţiei sale. Cu ochii închişi, el savură atingerea, atât de uluitor de dulce. Sărutase destule femei de-a lungul anilor, dar nu fusese niciodată robit în asemenea măsură de un sărut. Cu degetele de la o mână îşi cuprinse încheietura celeilalte, silindu-se să rămână nemişcat, continuând să o sărute şi să o ispitească.

Iar ea răspunse ispitei. Ridicându-se, Eliza aprofundă sărutul, dându-şi pradă buzele, îndemnându-l să continue. Se lipi de el, cu sânii tari lângă braţul lui, cu marginile ascuţite ale pandantivului de cristal roz ascuns între sâni accentându-i simţurile. Voia mai mult. Se aplecă, cu buzele dornice de mai mult...

Apoi el se mişcă. Foindu-se, întrerupse sărutul şi o trase în braţele lui, lipind-o de coapsele lui tari, urmărindu-i buzele pentru a o prinde din nou. Pentru a o captura, a o gusta şi a o savura din nou, atrăgând-o din ce în ce mai mult în mângâierea ce devenea tot mai intimă.

Clipele trecură repede în această desfătare îmbătătoare, în degustarea acestei plăceri dulci, dar neîngăduite. Îşi împărţiră mângâieri, schimbând rolurile, astfel încât primul să fie la comandă, să ceară, să-şi exprime dorinţele, lăsându-l pe celălalt să răspundă înainte de a-şi expune propriile planuri.

Fermitatea buzelor lui, atingerea fierbinte a limbii lui, asprimea bărbii lui nerase în palmele ei, mătasea părului ei sub mâinile lui

cercetătoare îi tulburau simțurile și-i invadau mintea. Ea răspunse sărutărilor lui, cu tot mai multă îndrăzneală, tot mai încrezătoare că, așa cum stabiliseră, trebuiau să se lase în voia lucrurilor.

Bu hu, bu hu hu!

Se opriră din sărut, și se uitară amândoi în jur, cu simțurile alerte.

– O bufniță.

Jeremy își întoarse privirea spre ea, spre buzele ei rozalii, spre ochii ei de culoarea alunei plini de pasiune... Gândul la ceea ce-ar trebui să urmeze îi invadă mintea și puse stăpânire pe ea. Dar... era prea periculos acolo, în pustietatea aceea. Focul pasiunii era aproape de-a se stinge.

Eliza clipi. Nu întrezări nici un regret în ochii ei, nici măcar vreun pic de stânjeneală, cu toate astea... El rămase ferm în retragerea lui.

– Ar trebui să intrăm. Mâine avem un drum lung de făcut.

Ea îl privi, apoi încuviință.

– Da, ai dreptate.

Glasul ei era răgușit, șoptit. Eliza încercă să se ridice. Jeremy o ajută, apoi se ridică și el. El se uită la țepușă, caldă încă, și la farfuriile așezate lângă ei.

– Le putem strânge dimineață, când o să vedem suficient de bine cât să nu cădem în apă.

Ea râse încetișor și se îndreptă către intrarea colibei. Se întoarse cu o lumânare și i-o dădu s-o aprindă cu unul dintre ultimii cărbuni din vatră. El îi întinse lumânarea înapoi. Cât timp ea se îndreptă către tufișuri, el se gândi la una dintre povestirile lui Charles St. Austell despre petrecerea nopții într-un loc izolat de pe teritoriul inamic. În noaptea trecută, în ciuda ușii încuiate cu zăvorul, fuseseră vulnerabili în timpul somnului.

Când Eliza se întoarse, îi făcu semn să intre, așteptă ca ea să aprindă încă o lumânare, apoi o luă pe prima și dădu roată cabanei la oarece distanță, așezând bucăți de lemn uscate și sfărâmicioase în locurile dinspre care ar fi putut veni cineva.

În cele din urmă, mulțumit că făcuse tot ce-i stătuse în putere pentru a-i asigura protecția, intră în cabană și zăvorî ușa. Câteva clipe mai târziu, cu el întins în patul cel mare, iar ea în patul cel mic,

o mică distanță unul de altul, el sufla în lumânare, închise ochii și puse stavilă trupului lui nestăpânit, ca să nu i-o ia înainte.

Nu era nevoie să se lase copleșiți dintr-odată. Trebuia nu să gândească, ci să asimileze. Să analizeze. Și asta înainte de a trece mai departe. Să urmărească zarurile pe care ea le aruncase cu atâta convingere. Fiecare pas la vremea lui.

În dimineața următoare, se treziră devreme și odihniți pentru a străbate dealurile. După cum arăta harta, mai aveau de cucerit o bună parte din Moorfoot și cel puțin o dimineață întreagă de mers până să ajungă la Stow.

Cu toate că soarele strălucea, aerul era rece. Cu bocceaua mai ușoară pe umăr, Eliza mergea în urma lui Jeremy. Dealurile Moorfoot păreau o aglomerare de movile pe care le escaladau și le coborau încontinuu, străduindu-se mai întâi să atace părțile mai înalte, mlăștinoase, înainte de a trece la următoarea ridicătură de pământ.

Mersul pe jos nu era neapărat greu cât mai degrabă solicitant fizic. Trebuiau să străbată câmpuri largi de ferigă și să traverseze nenumărate pârâiașe. Trecură pe lângă o cabană mică de vânătoare pitită într-o vale scundă, între două dealuri; la un moment dat, străbătură o bucată de pădure în care umbrele erau atât de întunecate, încât pe ea o apucă tremuratul.

Erau multe de văzut și de făcut, care să-i țină mintea ocupată doar cu efortul de a înainta, evitând să se gândească la evenimentele din seara anterioară, dar, cu toate astea, timpul și mintea o conduceau tot într-acolo. Să se gândească, să analizeze, să cerceteze, să despice firul în patru cu privire la cele întâmplate între ei.

Faptul acesta – de a fi cu un astfel de gentleman, cu totul neobișnuit pentru lumea ei, pentru a descoperi o legătură pe care nici unul dintre ei n-o considerase posibilă – depășea întru totul așteptările ei, tot ce ar fi putut anticipa ori visa. În privința asta, avea foarte puțină experiență, personală ori a vreunui mentor, după care să se călăuzească.

Cu ochii în pământ, mergea pe urmele lui Jeremy. În dimineața aceea, când se treziseră, se duseseră la izvorul apropiat

să se spele, apoi, muncind cot la cot, făcuseră lute curățenie și ordine în cabană; se așteptase la vreun moment de stânjeneală ori la vreo conștientizare bruscă a celor întâmplate, fie din partea ei, fie dintr-a lui.

Dar nu se întâmplase nimic de felul ăsta. În schimb, ea era conștientă că el o privea cu aceleași speranțe. Ochii lor se tot întâlneau și rămâneau în așteptare... Întreaga dimineață trecu fără nici cel mai vag semn de stânjeneală între ei.

Înainte de a pleca, Jeremy lăsă o monedă de aur pe masă. O privi întrebător. Ea încuviință, apoi îi făcu semn să iasă din cabană și porniră la drum.

Nu reușea să înțeleagă deloc cum de, cu el, putea fi ea însăși, iar el, la rândul lui, putea fi el însuși și să se simtă bine. Colaborau într-o manieră pe care nu și-o închipuise posibilă între un domn din înalta societate – căci, dincolo de reținerile lui de savant, Jeremy Carling era, cu siguranță, asta – și o distinsă doamnă mondenă.

Ajunseră la un dâmb greu de urcat. Ea se strâmbă. Fără nici o vorbă, se opri în loc, așteptă până când Jeremy se căță, apoi îi întinse mâinile. O apucă și o trase în sus. În perfectă armonie, fără să aibă nevoie de cuvinte, porniră din nou la drum.

Eliza începu să creadă că ea și familia ei ar trebui să-i mulțumească misteriosului moșier. Dacă nu l-ar fi trimis pe Scrope s-o răpească și s-o ducă spre Scoția, n-ar fi străbătut dealurile Moorfoot alături de Jeremy Carling, nu s-ar fi distrat atât de bine, n-ar fi învățat atâtea despre ea și despre el și nici n-ar fi avut idee că avea atâtea de învățat.

Destăinuirea aceea din jurul focului fusese suficientă pentru a-i confirma faptul că, oricât de uluitor ar putea părea, ei doi gândeau la fel. Cu toate astea, nu era sigură care urma să fie deznodământul discuțiilor lor, care avea să fie destinația drumului pe care, metaforic vorbind, îl parcurgeau împreună, ținându-se de mână.

Pentru ea, acel progres intenționat lent era perfect acceptabil; nu era genul curajos, iubitor de aventură ca surorile ei – ea avea nevoie să simtă lucrurile. Descoperirea că el era de aceeași părere, că aborda situația lor în mod lipsit de teatralitate, cu discreție,

pas cu pas, asemenea drumului lor, era nu doar o ușurare, ci o revelație.

Privirea ei rămase fixată pe buclele lui întunecate, în bătaia vântului, apoi alunecă spre umerii lui largi. Nu era câtuși de puțin deranjată de faptul că, dat fiind drumul lor matinal, era foarte puțin probabil să ajungă la graniță în seara aceea, urmând a fi nevoiți să petreacă încă o noapte împreună, singuri, undeva pe drum.

Înaintând cu hotărâre, își îndreptă gândurile către ceea ce i-ar fi putut rezerva seara și noaptea aceea. Ieșiră dintr-o vale îngustă dintre două dealuri și se opriră în loc.

Erau încă pe marginea unei culmi, dar terenul de sub picioarele lor se pierdea încet într-o vale largă, iar izvoare de argint le tăiau calea în timp ce înaintau spre dealurile din ce în ce mai joase, pentru a se alătura firului mai vânjos al unui râu ce se afla de cealaltă parte a văii, aproape de celălalt grup de dealuri. Jeremy despături harta și aruncă o privire peste ea, apoi se uită spre vale.

– Râul se numește Gala, iar asta – spuse, arătând pe hartă – e destinația noastră. Stow. Împături harta la loc. Acolo ar trebui să putem închiria altă cabrioletă și să ne îndreptăm spre sud cu o viteză ceva mai mare.

În diferite locuri înalte de pe traseul lor, se oprise și se uitase în urmă, scrutând dealurile din spate în căutarea vreunui semn că erau urmăriți. Eliza se uită la el.

– Moșierul nu ne mai urmărește, nu-i așa?

El îi întâlni privirea.

– E greu să fim siguri de asta, nu putem vedea prea departe în urmă, cu relieful ăsta. Dar, dacă ar mai fi fost pe urmele noastre, m-aș fi așteptat să ne prindă până acum.

Așezându-și mai bine bocceaua, Eliza se uită în jos, spre vale.

– Să spunem că i-am pierdut pe amândoi, și pe el, și pe Scrope. Îi aruncă o privire. Încotro de acum înainte?

Jeremy arătă din cap către o sclipire de argint nu departe de ei.

– Calea cea mai ușoară ar fi pe lângă pârâu. Toate pârâiașele se adună într-o apă mai mare, apoi se varsă în râul Gala. După

cum arată harta, râul în care pârâiașul de aici se varsă își încheie drumul, la rândul lui, în râul de lângă podul unde vrem să ajungem, cel de lângă Stow.

– În regulă atunci. Pornind din nou la drum, se îndreptă către râu. Hai să ajungem acolo.

Ascunzându-și o grimasă, el o urmă. El nu o știa decât în postura aceea, în afara lumii mondene, și doar de câteva zile, și, cu toate astea, în timpul acela se transformase, se schimbase... sau, cum înclina mai mult să creadă, solicitările evadării ei și a fugii lor scoseseră la iveală o nouă fațetă a ei, alt fel de aptitudini, o forță interioară profundă, înnăscută, care o mâna înainte.

Din ce-i dăduse de înțeles în seara de dinainte, el rămăsese cu impresia că ea se considera inferioară surorilor ei. Că nu se considera genul acela de fată de lume, voluntară, nerăbdătoare și greu de contrazis. După standardele societății și chiar ale familiei sale, poate că așa stăteau lucrurile, dar ea era mai mult decât atât, avea mult mai multe de oferit și, după el, ceea ce-i lipsea era mai curând o binecuvântare decât un blestem.

Se opriră lângă izvor și mâncară nucile, apoi continuară să meargă în timp ce ronțăiau ultimele două mere. Soarele scălda în lumină valea pe care o traversau, urmărind un pârâu după altul, coborând către ținta lor.

Drumul era mai ușor decât cățărarea de dimineață. Jeremy rămase în spatele Elizei, urmând-o pe pajiștile bogate, dar înguste, care tiveau malurile râului. O prinse din urmă când ajunseră, în sfârșit, pe cărăruia care ducea la podul de peste râu. Fu nevoit să-și înfrâneze impulsul de a o lua de mână. Rămaseră însă unul lângă altul în vreme ce traversau podul. El îi făcu semn către clădirile din jurul unei turle de biserică, puțin mai la dreapta de malul celălalt.

– Ăsta-i Stow.

Ea încuviință. Remarcase că evita pe cât posibil să vorbească atunci când erau în public, când își asuma deghizarea în băiat. Ceea ce era, indiscutabil, înțelept. Vocea ei obișnuită era ușoară, muzicală, încântător de feminină, greu de convertit într-un glas masculin. Își păstra deghizarea vorbind gros, aproape neinteligibil.

Stow nu le rezervă nici o surpriză neplăcută. Orășelul avea mai multe hanuri. Jeremy și Eliza aleseră unul dintre ele, închiriară o cabrioletă și un cal, apoi intrară în han. Berăria era destul de aglomerată. Atingând umărul Elizei, Jeremy îi arătă o masă la perete, lângă o fereastră. Ea încuviință și se porni într-acolo. Lăsară jos boccelele și se așezară. O slujnică plinuță își făcu îndată apariția.

– Deci, domnilor, ce să fie? Avem o plăcintă bună cu carne de oaie sau, dacă preferați, cu carne de porc.

– Cu carne de porc, mormăi Eliza, cu capul în jos.

Străduindu-se să nu râdă, Jeremy încuviință.

– La fel. Și o bere pentru mine.

Se uită la Eliza.

– Apă, bolborosi ea.

– O bere mai slabă pentru domnul mai tânăr, nu-i așa?

Slujnica făcu o însemnare pe tăblița ei. Jeremy ridică din sprânceană privind-o pe Eliza. Ea făcu ochii mari, dar, după o ezitare de o fracțiune de secundă, încuviință. El se uită în sus, înspre slujnică.

– E foarte bine.

Fata radie.

– Durează doar câteva clipe, domnilor. Puteți să vă faceți comozi.

Apoi fata dispăru. Jeremy rânji la Eliza.

– O bere mai slabă?

Ea ridică din umeri și-și păstră vocea aspră.

– De ce nu? N-am mai băut niciodată bere slabă. Heather mi-a zis că a încercat când era cu Breckenridge. Cred c-ar trebui să încerc și eu.

Slujnica se întoarse repede, după cum zisese, aranjând farfuriile cu plăcintă și sos de carne în fața lor. Jeremy ceru nota și plăti.

– Asta în caz că trebuie să plecăm dacă apare ceva neprevăzut, răspunse el privirii întrebătoare a Elizei.

Plăcinta se dovedi excelentă și berea răcoritoare, chiar dacă puțin amară. Efortul fizic făcut în cursul dimineții îi crescuse pofta de mâncare. Spre mirarea ei, mâncă tot din farfurie și goli cana de bere. Jeremy terminase deja de mâncat și scosese harta.

Se uita încruntat și concentrat peste ea. Când ea își dădu farfuria deoparte, el o privi, apoi întoarse harta astfel încât să o poată vedea amândoi.

– Aici e Stow, zise el și arătă cu degetul. Aici e Jedburgh, și granița e dincolo de el. Wolverstone este aici – putem ajunge la el pe drumurile astea. Pe aici am venit eu.

Ea încuviință.

– Pe aici ajunseseși pe drumul spre Jedburgh când cabrioleta ta a trecut pe lângă a noastră.

– Da, ăsta-i drumul către siguranța noastră. E deja după-amiază, deci am putea ajunge aproape de Jedburgh diseară, și, dacă ești de acord, aș prefera să nu apucăm drumul spre Jedburgh până nu suntem pregătiți să mergem întins până la graniță.

– În caz că Scrope sau moșierul, care ne-au pierdut urma, se hotărăsc să ne aștepte pe drum, să vadă dacă trecem pe acolo?

– Exact.

Începând de la Stow, trasă cu degetul drumul lor, apoi împături harta.

– Putem parcurge mare parte din drum azi – să trecem de Galashiel și de Melrose. Dar cred c-ar trebui să ne oprim acolo sau pe aproape, înainte să intrăm pe drumul spre Jedburgh, fără a lăsa între noi și graniță decât drumuri netede.

Ea încuviință din nou.

– Deci ne găsim un loc unde să stăm pe lângă Melrose, apoi mâine-dimineață pornim în grabă spre graniță.

Pe deasupra hărții, privirile li se întâlniră.

– De acord cu asta?

El întreba, de fapt, dacă n-avea o problemă să mai petreacă încă o noapte pe drum, singuri, împreună. Ea zâmbi.

– Da, perfect de acord.

Și așa și era. În seara aia... era din ce în ce mai încrezătoare că se cuvenea să continue explorările. Mai cu seamă dacă avea să fie ultima lor noapte împreună, singuri, înainte de a se întoarce în sânul societății. Închipuindu-și cum avea să fie seara, se încruntă. El împături harta și o vârî la locul ei. Se uită în ambele părți, pentru a se convinge că nu era nimeni suficient de aproape încât să o audă, apoi se aplecă peste masă și se uită în ochii lui.

– Cum ne descurcăm cu banii?

Nu se gândise deloc la chestiunea asta, dar trebuia să o facă. Închiriaseră cai, două faetoane și plătiseră masa în diverse locuri. El zâmbi.

– Îți amintești că ți-am spus c-am lucrat o vreme în Edinburgh?

Ea dădu aprobator din cap.

– Așa i-ai cunoscut pe Cobby și pe Hugo.

– Da, exact, zise el, aruncându-și bocceaua pe umăr. Prin urmare, banca din Edinburgh mă cunoaște destul de bine. Am trecut pe acolo înainte să te salvez. Cum nu știam ce urma să se întâmple, ce încercări vom avea de depășit, am retras o sumă considerabilă. Zâmbi când se lăsă pe spătarul scaunului. În chestiunile practice, am tendința de a supraestima. Avem bani mai mult decât suficienți pentru a ajunge la Londra chiar și cu diligența, dacă e nevoie.

Ea se liniști.

– Bine. Ținând capul plecat, cu bocceaua în mână, se ridică de la masă și-l urmă, îndreptându-se către ușă. Când trecură prin sala principală a hanului, ea șopti: Am avut o viziune cum că va trebui să spăl podelele și vasele pentru a achita costurile următoarei noastre șederi.

Jeremy chicoti, în timp ce deschise ușa și ieși afară. Când ea i se alătură pe caldarâm, el o privi.

– N-am fi ajuns la asta, dar, chiar dacă s-ar fi întâmplat, ne-am fi descurcat noi cumva.

Eliza îl privi în ochi, văzu înțelegerea și căldura din ei și-i zâmbi înapoi. Apoi își înălță capul, coborî treptele și o luă înspre curtea hanului.

– Din nou la drum. Hai să vedem cât de departe putem ajunge astăzi și unde o să ne petrecem ultima noapte.

Calul înhămat la cabrioletă era un roib sălbatic, care dădea din copite și era pregătit de fugă. După ce așeză boccelele, Jeremy se urcă pe banchetă alături de Eliza, apucă hățurile și mână animalul spre drumul principal.

Mergând la trap spre ieșirea din oraș, el îi dădu un șfichi calului, care porni la galop înghițând pământul. Se făcură nevăzuți, Eliza ținându-și pălăria cu mâna și legănându-se la fiecare cotitură, atingându-l cu umărul pe Jeremy.

Drumul foarte neted se răsucea şi cotea, urmărind curbele făcute de râul Gala, care-şi croia albia spre sud. Rareori erau vizibili, fiind protejaţi de copacii de pe mal, cu parfumurile şi sunetele câmpului invadându-le simţurile. Zâmbeau plini de bucurie şi înaintau cu spor.

După ce trecură de cotitura spre Buckholm, Eliza începu să cânte. După câteva acorduri, Jeremy i se alătură. Dacă vocea ei era una de soprană, a lui se dovedi de bariton; vocile lor se amesteau şi se armonizau în timp ce cântau diverse cântece populare.

Atât râul, cât şi drumul o cotiră spre est, iar ei îl urmară, ajungând în oraşul mai mare numit Galashiel. Când intrară în centrul oraşului, încetiniră.

– Rămâi cu ochii în patru, o avertiză Jeremy, căci nu se ştie niciodată.

Dar nu-i pândea nici un pericol. Trecură prin oraş fără să li se întâmple nimic, urmărind indicatoarele către Melrose. Drumul într-acolo o apuca direct spre est; la început, urmă cursul râului Gala, dar treptat distanţa dintre râu şi drum se mări. În cele din urmă, râul le dispăru dinaintea ochilor. Eliza se sprijini pe banchetă, apoi clipi şi se uită înainte. Arătă cu degetul.

– Nu-i acelaşi râu, nu-i aşa? Ăsta e mult mai mare.

Jeremy aruncă un ochi.

– Ăsta e Tweed. Îl vom traversa puţin mai încolo.

În curând, râul Tweed făcu un cot pentru a urmări linia drumului.

– Trecem printr-o pădure, zise Jeremy, arătând către copacii groşi care străjuiau drumul dinaintea lor. Asta pare să fie. După aceea, drumul ar trebui să cotească spre sud şi ar trebui să dăm de un pod.

Se ivi şi podul, unul chiar pitoresc, construit din cărămizi roşietice şi piatră cenuşie, cu două arcuri pereche răsfirate peste albia râului. Îl traversară, apoi cotiră la dreapta pe malul sudic. La o răscruce aflată puţin mai încolo, un indicator îi îndruma direct pe drumul spre Melrose. Soarele dansa pe cer în urma lor, aruncând umbrele lor înaintea cabrioletei.

- Trebuie să fie mai puțin de un kilometru până la Melrose, zise Jeremy, uitându-se la Eliza. Ai vreo sugestie privitoare la ceea ce ar trebui să facem, unde ar trebui să căutăm cazare?

Ea se gândi, apoi zise:

- E puțin probabil ca moșierul sau Scrope să ne aștepte în oraș, nu-i așa?

- Nu cred că au venit încoace. Fie ne așteaptă mai departe pe drum, fie ne-au pierdut urma cu totul, s-au dat bătuți și au plecat acasă.

- Sper să fie valabilă a doua variantă, zise ea. În orice caz, nu ne așteaptă în Melrose, deci nu ne oprește nimic să dăm o raită prin oraș. Odată ce vedem ce e disponibil, ne putem hotărî.

Jeremy încuviință.

- Bine gândit. După o clipă, adăugă: Am auzit că ruinele atrag destui vizitatori. Poate găsim ceva micuț unde să stăm - camere cu chirie mai curând decât hanuri. Dacă totuși se întâmplă ca Scrope sau moșierul că vină încoace, e mai puțin probabil să ne caute în locuri de felul acesta.

- Ruine? întrebă Eliza uluită. Ce ruine?

În cele din urmă, cea mai potrivită alegere pentru ei fu să se instaleze într-o micuță cameră cu chirie, chiar vizavi de ruinele vechii mănăstiri. După ce proprietăreasa îi conduse în cameră și plecă, Eliza rămase la fereastră și se holbă la împrejurimi.

- Sunt chiar cele mai romantice ruine pe care le-am văzut.

- Scoția are destule ruine romantice.

Ea se întoarse pentru a-l privi cu ochii ei vii.

- Putem merge să le vedem? Putem, nu-i așa? Nu se întunecă prea repede, și doamna Quiggs, a zis că mai durează o oră și mai bine până la cină.

N-avea nici o șansă s-o refuze, constată el văzând entuziamul de pe chipul ei.

- În regulă.

Îi făcu semn spre ușă și o urmă îndeaproape.

Petrecură mai mult de un ceas hoinărind printre ruine. Jeremy știa destule despre viața în mănăstire pentru a-i satisface curiozitatea despre una și alta, despre utilizările date de călugări diferitelor încăperi, suficient pentru a explica detaliile

arhitecturale înaintea cărora ea rămase uimită. El o urmă în vreme ce hoinărea printre ruine, se îmbătă de expresiile ei de încântare şi se bucură sincer când rămaseră mai puţini vizitatori care să se mire de purtarea atât de ciudată a unui tânăr.

Când, în sfârşit, lumina care pălea şi aromele ce veneau dinspre bucătăria locuinţei lor îi ispitiră să se întoarcă, traversară poteca dinspre cimitirul străvechi al mănăstirii, iar el o privi pe Eliza. Ea îşi arcui sprâncenele într-o întrebare nevinovată.

– Nu uita, eşti un tinerel, nu o domniţă înclinată spre chestii romantice.

Ea afişă unul dintre zâmbetele ei cuceritoare, apoi îşi luă faţa unui tânăr plictisit. Mergând înainte, încetini pasul, renunţând la mersul sprinten şi zglobiu de până atunci. Apropiindu-se de uşa doamnei Quiggs, suspină, îşi înăbuşi un căscat prefăcut, apoi zise aspru:

– Ei bine, asta a fost teribil de plictisitor. Sper ca măcar cina să fie mai bună.

Înăbuşindu-şi un zâmbet de apreciere, Jeremy o urmă la intrarea în casă.

Cam la aceeaşi oră, într-un han confortabil din St. Boswells în care era bine cunoscut, moşierul se aşeză la o cină copioasă, alcătuită din somon proaspăt, vânat, potârnichi, şuncă friptă şi praz. Un excelent vin roşu de Burgundia completa masa.

Una peste alta, n-avea de ce să se plângă. Odată ajuns la Gorebrigde, nu îi fusese greu să scape de Scrope. Omul avea un simţ al orientării foarte prost. McKinsey îl dusese direct prin Gorebridge şi continuase spre est, pe cărăruia pe care, dacă Scrope continua s-o urmeze, în cele din urmă avea să ajungă înapoi pe drumul principal spre nord. Cu puţin noroc, Scrope îşi închipuia că McKinsey încă era înaintea lui şi urma să ţină calea aceea, crezând că fugarii o luaseră pe acolo pentru a ajunge pe drumul favorit către Londra.

În regulă. Acum tot ce avea de făcut era să fie vigilent, pentru a-i vedea pe cei doi când treceau pe lângă el, apoi să se ia după ei şi să-i cerceteze.

În realitate, având în vedere purtarea de până atunci a salvatorului Elizei, avea prea puţine îndoieli cu privire la caracterul lui.

Actiona hotărât, inteligent, onorabil şi eficient. Singura dată când îl văzuse, i se păruse bine făcut, destul de arătos şi ocrotitor.

Se şi purta protector. O singură privire aruncată pe strada principală din Penicuik îi fusese de ajuns ca să-şi facă o idee despre modul în care acesta o vedea pe Eliza. Din puntul de vedere al salvatorului ei, Eliza îi aparţinea. Ceea ce era un fel de uşurare. Ca o consecinţă a răpirii eşuate a lui Heather Cynster, singura metodă de a proteja reputaţia unei fete Cynster care fusese victima unei răpiri era căsătoria. În cazul Elizei, cum fusese şi-n cazul lui Heather, alegerea fusese între căsătoria cu salvatorul ei sau cu el.

Deşi, datorită acelui moment fugar din Penicuik, avea o idee destul de bună despre poziţia salvatorului Elizei cu privire la acest subiect, onoarea cerea să aibă o confirmare de la Eliza. Oare ea era la fel de fericită cu perspectiva căsătoriei cu salvatorul ei cum era el cu aceeaşi perspectivă?

Cu puţin noroc, observaţiile sale din ziua următoare aveau să ofere un răspuns afirmativ acelei întrebări. Apoi... deşi s-ar fi putut retrage şi îndrepta spre casă, în munţi, cu onoarea satisfăcută, ar fi preferat să-i vadă ajunşi cu bine dincolo de graniţă.

Presupunând că erau într-o trăsură, odată trecuţi de el, nu le mai rămânea mult până la graniţă. Dacă lucrurile mergeau aşa cum spera el, aveau să se afle pe drumul către nord în după-amiaza zilei următoare.

Moşierul termină cina şi ceru un whisky. Când acesta sosi, se întinse, ridică paharul într-un toast tăcut pentru Eliza şi pentru gentlemanul ei, oriunde s-ar afla ei, apoi sorbi şi savură încet, mulţumit de seara aceea.

Capitolul 11

–Ce vreme minunată!

Jeremy închise uşa şi se întoarse către Eliza. Ea stătea la fereastră, cu perdelele trase, privind afară, pesemne la ruinele mănăstirii. Îşi scosese haina şi-şi dezlegase părul; şuviţele aurii

ca mierea erau acum răvășite pe umeri, agățându-se de cămașa ei de mătase de culoarea fildeșului.

După ce se retrăseseră de la cina oferită de proprietăreasă, el alesese să și dezmorțească picioarele într-o scurtă plimbare pe stradă, acordându-i Elizei intimitatea necesară pentru a se spăla și împrospăta în odaie.

Luna îmbracă totul cu un aer misterios și melancolic! Mă întreb dacă există fantome. Se uită la el. Poate că vântul o să geamă prin ruinele mănăstirii la noapte.

Nu ți băga asemenea idei în cap. O să ai coșmaruri.

Ea se încruntă. După o privire aruncată pe fereastră, trase draperiile. Jeremy se uită la pat, apoi privi în altă direcție. Era un pat destul de mare, cu o saltea groasă, suficient de lată pentru a încăpea amândoi. Desigur, având în vedere greutatea lor diferită, era sigur că, dacă se întindeau pe saltea, ea avea să sfârșească în brațele lui.

Îndreptându se către comoda pe care lăsase boccelele, admise lipsa lui de opoziție față de chestiunea respectivă. Avusese de gând să lase lângă bagaje cuțitele luate din Penicuik, dar se gândise mai bine la asta și alesese să le pună pe amândouă pe noptiera de lângă pat.

Eliza aprinsese două lumânări, câte una pe fiecare noptieră. Se uită la ea, suspinând, privind-o cum se așezase pe saltea, cu spatele la el, și se aplecase să-și scoată cizmele. Cu ochii la părul ei, care strălucea în lumina lumânării asemenea aurului bogat, mai întâi ezită, apoi spuse încrezător:

– Dacă preferi, aș putea dormi pe jos.

Se întoarse atât de repede, încât părul flutură în jurul ei. Îl fixă cu privirea.

– Am crezut c-am lămurit deja prostiile astea la cabana pădurarului.

El văzu convingerea întipărită pe chipul ei, mânia din privirea ei și ridică ușor din umeri.

– Am zis să mă ofer totuși.

Cu buzele strânse, ea încuviință.

– Am luat la cunoștință și îți mulțumesc, dar nu. Răsucindu-se, adăugă: Aș prefera să dorm în pat, cu mine.

El se uită preț de o clipă la spatele ei arcuit, apoi scutură din cap și se depărtă. Își scoase redingota, o așeză pe un scaun din apropiere, își dădu jos haina și vesta și le puse și pe ele deoparte, apoi își desfăcu și cravata. Se așeză pe pat ca să-și scoată cizmele, chiar când ea își puse pe podea cea de-a doua cizmă.

Eliza stinse lumânarea, apoi se lăsă pe spate și se întinse lângă el. O auzea și o simțea foindu-se; punând jos una din cizme, se uită repede peste umăr. Ea se așezase peste cuvertură, cu mâinile îndoite în dreptul taliei, cu capul îngropat în perna moale și cu ochii fixați în tavan.

Arăta de parcă se gândea... sau făcea planuri.

Aplecându-se să-și scoată cizma cealaltă, încercă să-și dea seama ce și cum. La ce se gândea, ce punea la cale. Ce avea să urmeze.

Era foarte sigur de destinația lor finală: altarul părea imposibil de evitat. Nu era însă sigur de calea pe care aveau să ajungă acolo. Păreau implicați într-o aventură care se desfășura în paralel cu cea exterioară, mergea mână în mână cu ea. O aventură în necunoscut, pentru el în mai mare măsură decât pentru ea, după cum presupunea.

Mai simțise și înainte dorință, dar fusese doar o distragere neînsemnată, uneori mai incomodă, alteori mai puțin deranjantă, dar totdeauna o sete pe care o putea ignora dacă-și punea asta în minte. Însă dorința pe care i-o stârnea ea și felul în care aceasta sporea, ceas după ceas, de la o întâmplare la alta, asta era ceva nou.

Era ceva de nestăpânit, aproape o obsesie care avea puterea tulburătoare de a-i abate mintea asupra ei. Asupra nevoii de a o avea. Și, în vreme ce asta îl făcea să se simtă inconfortabil în mai multe feluri, îi stârnea totodată și curiozitatea. „Curioșii mor repede." Probabil, dar un om de știință căruia îi lipsea acea trăsătură fundamentală n-ar fi ajuns departe. Desigur, prea puțin din curiozitatea lui actuală ar fi putut fi considerată de natură academică.

După ce își scoase și cea de-a doua cizmă, nemaivăzând nici o altă alternativă, stinse ultima lumânare, se răsuci și se lungi, cu capul pe cea de-a doua pernă, cu picioarele întinse lângă ale ei, dar

la o distanță rezonabilă. Apoi își lăsă trupul să se liniștească. Cât putu de mult posibil, adică nu cine știe ce.

Salteaua se lăsă, așa cum prevăzuse, dar ea era pregătită, așa că nu se rostogoli imediat lângă el.

Cu ambele lumânări aprinse, camera era întunecoasă, dar nu complet obscură. Prin două ferestruici încastrate în tavan, deasupra patului, pătrundea lumina lunii, scăldând odaia într-o strălucire de argint, slabă, dar încurajatoare.

– Cât mai avem până la Wolverstone?

El îi răspunse cu același ton plat cu care fusese pusă întrebarea.

– Între 80 și 100 de kilometri. Dacă plecăm dimineață, la prima oră, ar trebui să ajungem acolo imediat după prânz.

– Aha. Deci până mâine-seară, ne întoarcem în sânul lumii bune, ca să zic așa. Cu o mână încleștată pe tăblia patului, pentru a nu aluneca înspre el, Eliza își ridică un picior și-l studie în toată lungimea lui, așa înveșmântat în pantaloni și șosete cum era. Mă întorc la fuste și jupoane și la rolul meu de domniță. Își lăsă piciorul în jos și-l privi pieziș pe Jeremy. Iar tu ai să redevii omul de știință care erai.

El ezită, apoi își ridică brațele și-și puse mâinile sub cap.

– Probabil, dar cred că n-am să mai fiu același om de știință care eram când am plecat din Wolverstone. Nici nu-mi vine să cred că asta a fost acum patru zile.

– S-au întâmplat multe în zilele astea. Își fixă încă o dată privirea în tavan și zise: Eu știu că nu mai sunt aceeași domnișoară care a fost la balul de logodnă al lui Heather și Breckenridge.

Îi simți privirea atingându-i chipul și stăruind acolo.

– Cum te-ai schimbat?

Jeremy își coborâse vocea; întrebarea suna aproape intim. Eliza își întoarse capul și, preț de o clipă, îi întâlni privirea și zâmbi ușor.

– Pentru început, știu că pot străbate dealuri și văi preț de ceasuri întregi. Chiar nu mi-aș fi putut închipui că sunt în stare. Și, în ciuda faptului că n-am avut slujitori care să-mi aducă mâncarea și să se îngrijească de toate cele necesare, m-am descurcat destul de bine.

El ridică din sprâncene.

- Nici nu mi-am închipuit că nu te-ai descurca.

- Nu? Stătu o clipă pe gânduri, apoi zise: Chiar dacă a fost doar o presupunere că nu m-aș descurca, pe care n-am verificat-o niciodată, tot a fost o surpriză plăcută să descopăr că nu sunt atât de neajutorată cum credeam.

Jeremy mormăi și se uită în tavan.

- Nu ești mai neajutorată ca surorile tale, doar că ai alte preocupări. Cam la fel ca mine și Leonora. Ne pricepem amândoi la detalii, la organizare și suntem amândoi destul de încăpățânați, dar le punem în practică în domenii diferite, adică acelea în care suntem mai implicați: în ceea ce mă privește, cărți și manuscrise, în cazul ei, familia. Uitându-se înspre ea, așteptă până când îl privi, ca să adauge: Ai mai multe în comun cu surorile tale decât crezi.

Ea îl privi în ochii de culoarea caramelului, îi căută, văzu și-i cântări convingerea. Șopti:

- S-ar putea să ai dreptate.

Era clar că avea același mod de gândire ca Heather și ca Angelica. Un mod de gândire mai îndrăzneț decât și-ar fi închipuit. La urma urmelor, nu avea spirit de aventură. Și totuși...

Privind în sus, se întrebă... Apoi, pătrunzând mai în profunzimea presupunerii ei, își drese glasul și se aventură:

- M-am gândit...

Începuse, însă nu știa cum să continue.

- Și eu la fel, zise el liniștit, dar ferm.

Ea prinse momentul.

- La ce?

Uitându-se la el, îi întâlni privirea. El strânse din buze.

- Mai întâi doamnele.

Ea nu-și putea lua ochii de la el. Pentru o clipă, ezită, rămase pe gânduri, apoi își făcu curaj și îndrăzni:

- M-am gândit... la ce am vorbit aseară. La ce ai spus despre oamenii ca noi, în situații similare, încercând să-și închipuie ce va urma... și, în consecință, ignorând probabil ceea ce este sau ar putea fi. Ea se opri pentru o clipă, dar privirea lui rămase fixă. M-am gândit că, dacă noaptea asta e singura pe care o vom

mai petrece împreună, singuri, atunci – şi aici, dacă ar fi stat în picioare, şi-ar fi înălţat bărbia – cam asta ar fi unica şansă pe care o avem pentru a cerceta, a explora, dacă vrei, ce-ar putea fi acel „altceva". Mâine, odată întorşi în lumea bună, la rolul pe care ceilalţi ne aşteaptă să-l interpretăm, nu vom mai fi liberi, nu vom mai avea ocazia asta. Vom fi prinşi în... deznodământul aşteptat.

Jeremy aşteptă, dar, când ea îl privi în ochi fără a mai spune ceva, făcu un gest de înţelegere.

– Aici nu te contrazic.

„Atunci spune-mi care ar trebui să fie următorul nostru pas." Cum el nu mai zise nimic, ci doar păru să aştepte – era din nou rândul ei, presupuse ea –, trase aer în piept şi, hotărându-se că nu avea nimic de pierdut, sugeră:

– Poate că, din dorinţa de a nu face greşeala inevitabilă de a gândi prea mult şi într-un mod nepotrivit cu privire la situaţia noastră – ceea ce ar fi cu adevărat în interesul nostru, dacă teoria noastră e corectă –, ar trebui să facem un efort şi să apreciem acel „altceva", adică deznodământul alternativ.

Cu ochii fixaţi asupra lui, Jeremy rămase cu mâinile împreunate sub cap pentru a se abţine să reacţioneze, pentru a nu acţiona fără o invitaţie clar exprimată. Credea că o înţelegea, credea că gândeau la fel, dar ea era femeie, iar el învăţase cu multă vreme în urmă să fie prudent în relaţia cu femeile. Când ea tăcu din nou şi rămase în aşteptare, el îşi stoarse creierii, căci mintea îi era copleşită şi distrasă de gândurile la ceea ce spera el să se întâmple, savurând posibilităţile.

– Cred că asta... Se opri, pentru a-şi drege glasul, care îi devenise grav. Cred că asta ar fi înţelept.

Ea îl studie pentru o clipă, apoi se încruntă şi vorbi mult mai tăios.

– De fapt, cred că explorarea e obligatorie. Cu siguranţă aşa e, din punctul meu de vedere. Ridică din umeri, tot încruntată. Aşa că sunt de părere că ar trebui să mai încercăm.

Se aplecă să-l sărute.

„În sfârşit!" Războinicul din el se bucură, apoi făcu un lucru cu totul neaşteptat.

Eliberându-şi mâinile, cu una din ele îi prinse capul, iar cu cealaltă îi dădu deoparte părul bogat pentru a-i cuprinde obrazul. Şi o ţinu nemişcată. Pentru a-i oferi, la rândul lui, un sărut. Pe gură. O clipă mai târziu, îi desfăcu buzele cu ale lui, îi atinse limba cu limba lui şi se simţi într-al nouălea cer.

Preţ de câteva secunde, se atacară, se cuceriră, purtară o luptă a dorinţei şi a visurilor – ale ei şi ale lui, care din ele puteau primi întâietate –, dar, în clipa următoare, îşi descoperiră ritmul, tihna, într-un soi de dans în care ea făcea un pas, apoi îi ceda lui conducerea. Apoi din nou el, şi iarăşi ea, se cufundară în sărutul tot mai profund, pas cu pas, mângâiere după mângâiere.

Rezultatul fu o prăbuşire captivantă, copleşitoare, în paşlune.

El nu-şi amintea să se fi simţit la fel când sărutase alte femei. Obişnuita tensiune subtilă era prezentă, amplificându-se cu fiecare sărut, cu fiecare respiraţie fierbinte. Cu toate astea, gesturile nu trădau grabă, ci mai curând o savurare a fiecărui moment, a explorării, cum o numise ea, dând atenţia cuvenită fiecărui schimb de emoţii.

Cu fiecare apăsare schimbătoare a buzelor lor, cu fiecare mângâiere lentă, fierbinte, ameţitoare, paralizantă, implicarea îi zgândărea simţurile cum n-o mai făcuse niciodată nimic, nici măcar cel mai rar manuscris sumerian posibil, nici cea mai străveche tăbliţă sumeriană pierdută.

Ea se apropie mai mult; el îi îngădui să se lipească de el, tânjind în chip tainic după carnea ei fină şi tare, după formele ei feminine care se mulau pe trupul lui musculos.

Desfătare. Asta, hotărî el, era pură desfătare. Habar n-avea de ce n-o mai simţise cu nici o altă femeie, dar era recunoscător să stea acolo, sub ea, şi să-i îngăduie să exploreze cât avea chef.

Ea se aplecase deasupra pieptului lui şi ridicase mâinile ei mici pentru a-i cuprinde faţa. Acum degetele ei îi treceau peste obraji, peste maxilar, cercetând, aflând, chiar în timp ce gura ei gusta dintr-a lui, iar buzele ei, deja înroşite şi umflate, se jucau cu el şi îl ispiteau.

În vreme ce ea explora, mâinile lui alunecară de pe capul ei spre umeri, apoi le lăsă să cadă uşor pe linia lungă a spatelui ei. Se sili să-şi înfrâneze dorinţa arzătoare de a o prinde de coapse

și de a o trage cu totul deasupra lui. Cu toată boarea fierbinte a plăcerii crescânde care îi întuneca mintea în chip desfătător, își reaminti sieși că, în vreme ce acesta era un teritoriu familiar pentru el, pentru ea era prima incursiune de acest gen; pentru ea, totul era nou. Și fascinant.

Aceasta era pricina sunetului firav, pasionat și satisfăcut pe care îl scoase când se desprinse din sărut și se retrase puțin. Destul pentru a-și deschide ochii, somnoroși și înfierbântați, ca să l privească. Se uită în ochii lui ca și cum ar fi putut vedea până în adâncul sufletului, apoi își umezi buzele cu vârful limbii și șopti:

- Vreau mai mult. Îl privi pentru o clipă, apoi zise: Știi, mă gândeam...

Cum ea nu mai continuă, el reuși să murmure cu o voce pe care o considera pierdută:

- Da?

Ea îi ciuguli buza de jos.

- ... Că de data asta n-ar trebui să ne oprim.

El se concentră din nou asupra buzei ei, asupra nevoii de a se juca și el cu ea; îi luă o clipă întreagă pentru a pricepe sensul vorbelor ei. Când înțelese, răspunsul lui imediat fu „aleluia", dar după aceea văzu confuzia din ochii ei: nevoia și dorința care se luptau cu nesiguranța.

- Vom merge cât de departe îți dorești. Ne oprim când vrei, oricând îmi ceri asta.

Rosti cuvintele fără să se gândească serios la ele. Imediat după aceea, se întrebă ce-l apucase să făgăduiască o limită, un control de care nu știa dacă era capabil. Nu mai fusese niciodată nevoit să facă asta. Iubitele lui de până atunci fuseseră, asta era clar, mai nerăbdătoare ca el; n-avea experiență cu fecioarele în prima lor noapte de dragoste, n-avea idee dacă s-ar putea pur și simplu opri la comanda ei. Având în vedere forța dorinței pe care o simțea dându-i ghes, ferm și limpede, cu fiece respirație, trebuia să se întrebe dacă era în stare... Dar, chiar când gândul acesta luă naștere, când o privi în ochii de culoarea alunei care acum străluceau de nerăbdare, știu că pentru ea avea să fie în stare.

Pentru ea, era în stare să mute munții din loc.

Privirea îi alunecă asupra buzelor ei; când ele se apropiaseră de ale lui, el își strecură o mână la ceafa ei și o trase spre el. Preluă controlul și o sărută. Eliberat de cuvintele ei, de dorința ei limpede de a merge mai departe, continuă să-și coboare mâna, explorând, mai întâi cercetând, apoi dezmierdând tot mai elocvent.

Eliza îl încurajă, cu buzele, cu șoapte fine. O mână o trepidație crescândă ce-i traversa venele; conștientizând că era o formă a dorinței, elementară, simplă, dar puternică, ea fu recunoscătoare și se lăsă cuprinsă de ea.

Mătasea cămășii și fâșia care îi lega sânii îi opri mângâierea. Mai rău de atât, sânii ei erau dureroși sub fâșia care îi strângea. Înainte de asta, se îndeletnicira cu deschiderea nasturilor din față ai cămășii, apoi, intrigată de ceea ce putea citi în ochii lui, de focul arzător din privirea lui, îi îngădui să desfacă fâșia de pe ea, centimetru cu centimetru, dezvelind pielea ei albă.

El se încruntă când văzu legătura, care nu doar masca, ci îi strivea sânii aproape complet. Scoase un sunet scurt de dezaprobare, un mormăit lent de dezacord, mângâind-o prin fâșia strânsă.

Încercând să-și recapete respirația după un geamăt provocat de senzațiile pe care i le producea mâna lui, ridică un braț și cercetă nodul care lega pânza.

Ajunse la el și îl desfăcu iute. Desfășurară amândoi pânza, încetul cu încetul, până când aceasta căzu. Alunecă pe formele ei. Cu mâinile proptite pe umerii lui, ea închise ochii și trase aer în piept; se simți ușurată când el dădu pânza deoparte. Încet. Apoi aruncă fâșia de mătase lângă pat.

Încet.

El părea să fi încremenit. Ea deschise ochii și se uită la el. La privirea lui fixată pe sânii ei. La flăcările care mocneau în ochii lui plini de pasiune. Simți arsura flăcărilor din privirea lui mângâind-o, la fel de hotărât cum fuseseră mai devreme mâinile lui. Sfârcurile i se întăriră; își simțea pielea arzând, strângând-o.

Chipul lui era neclintit, auster, trăsăturile clasice. Ca și când s-ar fi simțit fixat cu privirea, el murmură:

– Mă simt de parcă aș scoate la iveală o comoară. Una extrem de prețioasă.

Fără să-şi mute privirea, ridică o mână şi o puse pe sânul ei. Eliza se cutremură la atingerea lui. Îi închise din nou ochii. Cu mâna cealaltă o apucă de ceafă şi o trase în jos, făcând-o să revină la sărutul tulburător, seducător, ispititor. La buzele lui care făgăduiau plăcere, desfătare copleşitoare şi o uluitoare descifrare a misterelor necunoscute ei.

Ea îi se abandonă, lui şi sărutului, iar limba lui se strecură iar încrezătoare în gura ei, în timp ce mâna lui mare, fierbinte se închise şi-i luă în stăpânire sânii. Nici atunci el nu o zori, nu o luă singur înainte pentru a o lăsa să se zbată, copleşită de pasiune şi de senzaţii. În schimb, din când în când se retrăgea din sărut. Îndeajuns pentru ca ea să poată savura pe de-a-ntregul atingerea lui, pentru a-şi şopti răspunsurile când el, cu voce gravă, o întreba dacă îi plăcea o mângâiere sau alta, dacă îi plăcea senzaţia aceea ascuţită care o străpungea la atingerea lui.

Din ce în ce mai mult, se cufundară împreună într-o intimitate ameţitoare. Se apropiară tot mai mult, până când respiraţiile li se amestecară, în timp ce el explora, iar ea savura. Îi dădu vreme să deschidă ochii şi să-i vadă mâinile frământându-i carnea, atingând-o, mângâind-o, descoperind-o. Să se vadă pe ea cum se dăruia clipei aceleia, desfătării atingerilor subtile şi pasiunii lor directe. Focului şi setei.

Eliza îl putea simţi cum vibra. Putea simţi cum ea însăşi experimenta o dorinţă pe care n-o mai cunoscuse niciodată şi, cu atât mai mult, n-o mai savurase niciodată.

În noaptea aceea...

Se străduí să deschidă ochii, îngreunaţi de pasiunea copleşitoare, şi îl privi. Privi pasiunea tot mai profundă pe care el o avea întipărită pe faţă.

Mâinile lui alunecau în jos, pe spatele ei acum gol, după care se ridicau şi îi luau iarăşi sânii în captivitate. Mâinile lui se încleştară, iar ea dădu să închidă iar ochii în aşteptarea unui nou val de plăcere, apoi îi observă cămaşa. Ea era goală până la brâu, dar cămaşa lui era încă acolo, între pielea lui şi a ei, ceea ce pentru ea constituia o barieră inacceptabilă.

Cu un efort de voință, concentrându-se, își duse degetele că tre nasturi și începu să înlăture pânza care o încurca. Mâinile lui alunecară pe talia ei, apoi el se întinse pe spate și se lăsă în voia ei.

Încurajată, ea coborî până la șliț, și-i trase cămașa din pantaloni pentru a ajunge la ultimul nasture. În secunda în care îl deschise și pe acela, apucă de cămașă și o desfăcu... scoțând la iveală un pachet de mușchi care arătau ca în visele ei. Se părea că oamenii de știință aveau mai multe secrete decât ar fi crezut ea.

Gândul acesta năstrușnic o făcu să zâmbească, dar nu-și putea lua ochii de la priveliștea aceea încântătoare. De la cercetarea comorii pe care o descoperise. O dungă de păr întunecat îi traversa orizontal pieptul, punctând rotocoalele plate ale sfârcurilor; o altă linie urmărea centrul pieptului și se făcea nevăzută dincolo de linia pantalonilor.

Din propria voință, mâinile ei urmăriră traseul ales de ochi, atingând ușor la început, apoi, când îndrăzni mai mult, și pielea lui se aprinse, din ce în ce mai curajos, testând rezistența mușchilor pe sub pielea fermă, după care căzu pradă ispitei și îl cuceri cu îndrăzneală.

Jeremy o privea; era prea crispat, iar dorința era prea aprigă pentru a încerca să zâmbească, dar vederea curiozității ei, a pasiunii inocente care-i lumina chipul pe măsură ce se uita la el, îl atingea, îl cerceta, la fel cum făcea și el, îl înrobise definitiv.

Îi îngădui să se joace cu el atât cât putu, dar freamătul insistent din sângele lui creștea tot mai mult. Nu fusese niciodată atât de conștient de el ca în noaptea aceea, cu ea. Niciodată nu fusese atât de sensibil și atât de înrobit de pasiune.

Când văzu înflorind în ochii ei ideea ca buzele să urmeze traseul mâinii – căci ochii ei erau deschiși în chip atât de minunat, oglindă a gândurilor și a stării ei –, întinse mâna, o prinse de ceafă și o trase înspre el pentru un sărut; o trase înspre el, o atrase în sărut, apoi o împinse, o rostogoli, o răsuci pe o parte, alături de el.

O așeză pe spate, iar el se aplecă asupra ei, așa cum făcuse ea mai devreme cu el. Continuând să o sărute, îi eliberă ceafa, apoi își lăsă mâna să alunece, cu degetele urmărind linia lungă

a gâtului, pulsul nebunesc de la baza lui, în jos, către umflătura sânilor, apoi prinse din nou în palmă ridicătura aceea tare şi o lua în stăpânire.

O zăpăci cu mângâierea lui, apoi îşi dezlipi buzele de ale ei şi le trimise în urmărirea traseului pe care o apucaseră degetele. Înclinându-şi capul, scăldă în sărutări punctul în care îi pulsa inima şi o auzi gemând. Îi simţi degetele încurcându-se în părul lui în timp ce el îşi continua drumul în jos. Şi mai jos. Până când, cuprinzând-i sânul în mână, îşi puse buzele pe sfârc, îl atinse, îl dezmierdă, îl sărută. Apoi îl cuprinse cu buzele.

Mai încet la început, apoi mai puternic.

Eliza gemu, însă reuşi să-şi înfrâneze ţipătul de plăcere pe care îl simţea în gât. Se gândi ameţită că el ar fi trebuit s-o prevină, în timp ce trupul ei se arcui, şi valuri de senzaţii fierbinţi o străpunseră adânc, îndreptându-se ameninţător spre partea de jos a corpului ei, crescând şi amplificându-se acolo.

El continuă să exploreze; continuă să savureze, în timp ce ea se lupta să-şi recapete suflarea, incapabilă să gândească dincolo de acele exclamaţii pline de uimire. Cercetătorul ei făcuse studii şi în domeniul acesta.

Se întreba... Dar, în timp ce buzele lui îşi continuau periplul pe sânii ei umflaţi, sărutând cu delicateţea cuvenită sfârcurile ei sensibile, orice gând că el n-ar fi fost experimentat în acest domeniu se evaporă.

Apoi el se opri. Se îndepărtă de sânii ei, suflă uşor asupra unui sfârc întărit, după care o privi. În lumina razelor de lună care pătrundeau prin ferestrele de la capul patului, mai puternice acum, că luna răsărise complet, ea îl văzu limpede. Îi văzu umerii laţi, muşchii sculptaţi cu măiestrie, pieptul puternic, linia pătrată a maxilarului şi ochii lui căprui-roşietici care păreau să o vadă: să o vadă aşa cum era ea, aşa cum nici ea însăşi nu se vedea.

Se uită în jos, îşi puse mâna lui mare pe abdomenul ei dezgolit, apoi se uită în sus, în ochii ei.

– Mai departe?

Ea clipi, semn că înţelesese întrebarea.

– Da.

Avea răspunsul pe buze înainte chiar să apuce să se gândească. Apoi analiză căldura pulsândă, plină de dorință, care o frământa pe dinăuntru, făgăduința unei împliniri mai profunde care luase naștere undeva în mintea ei cufundată în plăcere, dar nu văzu nici un motiv pentru care și-ar fi schimbat răspunsul. Buzele lui se răsuciră într-o grimasă care nu era tocmai una de durere.

-Ești sigură?

Acea grimasă care nu era grimasă fu cât se poate de grăitoare pentru ea; el nu dorea să se oprească mai mult decât ar fi vrut ea, dar simțise că trebuia să facă acea ofertă, ca un academician cumsecade ce era. Pentru că, dacă mergeau înainte, nu mai era loc de întoarcere, cel puțin nu fără o imensă frustrare... Dar cel mai probabil nici n-aveau să dea înapoi, n-aveau să renunțe.

-Da. De data asta, cuvântul fu pronunțat cu mai multă convingere. Vreau să aflu mai mult, vreau să știu tot. Amândoi trebuie să știm; ne va fi de folos mai târziu, ca să aflăm dacă ne potrivim la capitolul ăsta. Cu ochii fixați în ai lui, își înălță ușor capul. Nu-i așa?

Jeremy nu o contrazise. Dar...

-Dacă ai prefera să mai aștepți...

Spre ușurarea lui, ea scutură din cap, strângând din buze atât cât îi îngăduia pasiunea ținută în frâu.

-Să mai aștept până ne întoarcem la familiile noastre, la casele noastre? Nu. Era copleșită de dorință; glasul îi era slab, dar încă reușea să-i imprime hotărâre. Eu vreau să știu, tu vrei să știi, iar asta e ultima ocazie de a afla înainte de a ne întoarce la viața noastră obișnuită. E un moment pe care nu vreau să-l irosesc. Și nici tu nu vrei.

Fără nici un avertisment, îl apucă de ceafă, își ridică dintr-odată capul și-și lipi buzele de ale lui, fără blândețe și ispitire, ci plină de o pasiune înflăcărată. O pasiune despre care el nu știuse că o tăinuia în ea. O pasiune care era foc și ardoare feminină. O pasiune care îl făcea să clocotească de dorință... Cealaltă mână a ei îi găsi erecția prin pantaloni, conturată cu discreție, apoi atinsă cu îndrăzneală...

El se retrase din sărut, o prinse de mână, iar pieptul i se zbătu pătimaş, ca şi când s-ar fi luptat să-şi recapete răsuflarea şi controlul devenit dintr-odată firav. De la mică distanţă, privirile lor se întâlniră. Ochii ei ardeau provocator.

– Mai mult. Acum.

Ar fi râs dacă ar fi fost în stare.

– Bine. Cuvintele erau aspre, fierbinţi, încordate. Dar – zise el privind-o şi mângâindu-i încheietura pe care o prinsese captivă – de acum înainte, eu sunt la conducere. Eu conduc, iar tu doar stai pe spate şi te supui. În regulă?

Ea mijì ochii, însă pasiunea de înainte de-abia dacă se domolise puţin, iar atingerea ei îndrăzneaţă eliberase din nou flăcările; ultimul lucru pe care l-ar fi putut dori vreunul din ei în clipa aceea era să se contrazică.

– De acord.

Ea încercă să-l pună jos, dar el se opuse. Încetişor, îi presă încheietura pe perna de sub cap, apoi se răsuci lent, ridicându-se deasupra ei, după care, fără grabă, privind-o în ochi, îşi lipi trupul de al ei.

Văzu cum ochii ei se aprinseră, cum devin mari şi întunecaţi. Văzu pasiunea mistuindu-le adâncurile şi ridicându-se la suprafaţă.

Complet deasupra ei, ţinându-i captive coapsele cu ale lui, cu umerii şi cu braţele îngrădind-o, se sprijini pe coate, îşi înclină capul şi îi luă prizoniere buzele.

Şi se avântară amândoi în focul pasiunii.

Eliza nu-şi putea trage sufletul, nu-şi putea domoli mintea care o luase razna; simţurile ei, supuse, dansau pe muzica lui, către chemarea năvalnică a dorinţei. Către simfonia pasiunii dezlănţuite.

Aşa se simţea, ca un potpuriu bine orchestrat de senzaţii şi desfătări.

Din proprie voinţă, mâinile ei răspunseră, răvăşindu-i părul pentru a-l reţine în sărutul acela din ce în ce mai înnebunitor, apoi răsfirându-se pentru a se juca lacom şi a se desfăta cu muşchii masivi ai umerilor lui, pentru a prinde şi a pune stăpânire pe braţele lui, când mâinile lui alunecară şi-i cutremurară simţurile.

Sânii ei erau fierbinți, sensibilizați de mângâierea lui, umflați, dureroși, plini de dorință. Părul aspru de pe pieptul lui îi zgâria sfârcurile, iar ea gemu, cu trupul încordându-se sugestiv, provocator, sub al lui.

Apoi una din mâinile lui alunecă în jos, spre abdomenul ei. Degetele lui găsiră nasturii de sub talia ei, mai întâi pe ai pantalonilor, apoi pe ai lenjeriei de mătase pe care o purta pe dedesubt; ea înțelese intenția lui și se ridică atunci când el îi desfăcu.

Degetele lui cercetau, insistând pe sub haine, alunecând în jos, pe lângă buricul ei mic, care fremăta de o dorință pe care cu greu o putea înfrâna, pentru a atinge buclele de pe culmea coapselor ei.

Pentru a netezi, a dezmierda, apoi a trece mai departe. Degetele lui își continuară explorarea până atinseră carnea fină ascunsă în spatele buclelor dese.

Asemenea unui zăgaz care se rupe, căldura care pusese stăpânire pe ea, îi mistuia și îi lichefia vintrele, se amplifică; o cuprinse cu totul, înghițind-o și umplând-o, până când nu mai știu de nimic altceva decât de pulsația nebună care mâna vârtejul.

Pasiune, dorință, nevoie și voință, toate se adunau la un loc în acea mare învolburată de plăcere. O mare pe care el o amplifica, o scotea la suprafață și în care o făcea să se cufunde. Și o ținea acolo.

Se ridică ușor de pe ea, așezându-se alături, cu coapsa lipită de a ei. Celălalt genunchi al lui alunecă între genunchii ei, desfăcându-i coapsele. Croind un drum mai bun pentru degete, drum de care profită imediat pentru a ajunge în locul acela în care ea era umedă, fierbinte, doritoare. O ținu prizonieră în sărut, o ținu cufundată în marea aceea de plăcere neînduplecată, atingând, mângâind, posedând. Ajunse la pliurile fine, umflate și ea deveni tot mai conștientă de atingerea lui, de răbdarea de care dădea dovadă în vreme ce o înnebunea de nerăbdare, fără ca ea să știe ce anume aștepta, dar fiind sigură că el știa foarte bine.

Când mai avea puțin și ajunse pe culmile disperării, cu focul pulsându-i în vene, ea îi luă prizonier colțul gurii și i-l sărută ușor. El răspunse cu un val de căldură; își înclină capul, puse stăpânire pe buzele ei, schimbă sărutul într-unul de posesie fără drept de apel, în timp ce mâna lui înainta și o cuprindea cu totul.

Apoi un deget o pătrunse în profunzime. Ea se opri, prinsă într-un vârtej de plăcere de nedescris. Într-o senzație șocant de nouă. El intră mai adânc, dezmierdând cu blândețe. O mângâie din nou, iar ceva în interiorul ei se cutremură.

Se cutremură, încovoindu-se, mulându-se pe fiecare atingere mai profundă, pe fiecare dezmierdare, până când înfierbântată, plină de dorință și de disperare, se simți pe marginea unei prăpastii invizibile, așteptând.

Așteptând...

Mâna lui se mișcă ușor, apoi o mângâie din nou, iar ea se prăbuși. Pur și simplu își pierdu controlul, cu simțurile zguduite de forța plăcerii pure, concentrate. Scoase un țipăt, dar sunetul îi rămase captiv între buze, căci el îl sorbi și îl înghiți.

Plăcerea o învălui, copleșind-o, până la ultima terminație nervoasă, până la ultima venă, propagându-se, poleită, strălucitoare, orbitoare, în timp ce se cufunda în carnea ei, consolând-o, dar, spre surprinderea ei, fără a o putea liniști. Fără să stingă setea nebună dinăuntru.

Dimpotrivă, hăul acela gol, fierbinte se adâncise, se mărise. Crescuse.

Jeremy se luptă cu pantalonii și cu lenjeria ei; nu mai făcuse niciodată dragoste cu o femeie îmbrăcată așa, iar pantalonii erau greu de dat jos.

Captivă încă în sărut, cu mâinile lipsite de graba de dinainte, dar cu aceeași intenție fermă, ea se întinse să-l ajute; se simți ridicol de recunoscătoare când el reuși să-i scoată hainele și le aruncă dincolo de tăblia patului.

Eliza se desprinse din sărut, el îi scoase ciorapii, apoi o lăsă singură pentru o clipă, pentru a scăpa repede de pantalonii și lenjeria lui, după care se întoarse.

La ea. La aurul topit și la smaraldul din ochii ei de culoarea alunei. De sub pleoapele grele, îl privea, așteptând, pulsând toată de pasiune. El se prăbuși în brațele ei, pe care ea le deschise larg, cu bucurie, și i le împleti în jurul umerilor.

Spre uluirea trupului ei, doar curbe dezmierdate și umbre tainice. Fascinat și deopotrivă temător, se aplecă asupra ei cu adorație, deschizându-i coapsele și croindu-și drum acolo unde

voia să ajungă. Își înclină capul și îi găsi buzele, puse stăpânire pe ele într-un sărut lung, lent, dureros de disperat. Simți umezeala fierbinte a tainiței ei scăldând capătul umflat el erecției lui.

Incapabil să se mai înfrâneze fie și doar pentru o clipă, își arcui spatele și o pătrunse ușor, foarte ușor. Ea își ținu respirația și rămase nemișcată dedesubtul lui; el se opri, așteptă, dar nu simți nici panică, nici rezistență din partea ei. Doar așteptare. Nerăbdare.

Aceleași senzații îl răscoleau și pe el, la fel de puternic.

Împinse și ajunse la bariera așteptată, se opri pentru o clipă, apoi pătrunse iute, drept, până la capăt. Mai curând simți decât auzi micul scâncet pe care ea îl scoase; prins între buzele lor, nu răzbătu afară.

Continuând să o pătrundă, până spre finalul previzibil, se lăsă învăluit întru totul de bogăția ei. Ea se agăță de el, iar el simți că se prăbușește. Desprinzându-se din sărut, își înclină capul; mâna lui, afundată în perna de sub capul ei, se încleștă când el se strădui să-și redobândească o urmă de control. Cu ochii închiși, trase încet aer în piept, apoi se relaxă, se retrase din uluitoarea capcană a trupului ei, după care, încet, foarte încet, reveni.

Dacă o lua încetișor, poate reușea. Reușea să nu se piardă cu totul în ea. În trupul acela fantastic, care, după o scurtă pauză, învie dedesubtul lui, i se alătură și răspunse chemării dorinței. Se retrase și o pătrunse cu și mai multă putere. Încurajat de reacția ei promptă, își stabili un ritm constant de retrageri și reveniri, de posesie ostentativă, dar controlată.

Ea se agățase de el și era în extaz. Plină de dorință și de nerăbdare, se abandonă momentului, fără rețineri, se alătură mișcărilor lui, pătrunzând în foc, printre flăcări, în fierbințeală și extaz.

Părul ei era un buchet de aur răsfirat în jurul capului, buzele ei, umflate și roșietice, se desfăceau când gâfâita, ca și cum forța pătrunderii lui o cutremura, iar ea șoptea nimicuri halucinante, toate încurajatoare, în timp ce ochii ei, foc verde captiv în aur, îl înrobiră, îl făcură sclavul ei, slujitorul ei. Îl călăuziră prin toată panorama dorinței lor crescânde, cu unghiile ei înfigându-se în brațele lui în vreme ce pasiunea și dorința se amestecau

și se intensificau, se topeau una într-alta și se sporeau reciproc. Până când acest amestec îi conduse mai departe, către culmea dorinței fizice.

Continuară, accelerând, cu inimile bătând să le iasă din piept. Fremătând, dornici. Până când ajunseră pe culmea desfătării, la clipa aceea de extaz care le opri inimile în loc... Pe culmea culmilor...

El o sărută din nou, exact la timp. Ea se cutremură sub el, cu un țipăt slab, ascuțit, agățându-se de el, gemând, abandonându-și buzele, gura și trupul pe de-a-ntregul.

El se înfrână cât de mult putu, atâtea secunde cât îi îngăduiră contracțiile puternice ale cărnii ei fine, uimit de deschiderea ei, de onestitatea ei neprefăcută și nereținută. În clipa în care atracția neostoită deveni irezistibilă, iar ea îl conduse dincolo de limită, simți cum ceva în interiorul lui erupe, ca zaua unui lanț care plesnește, eliberându-l.

Apoi ajunse și el la extaz, odată cu ea, înăuntrul ei, cufundându-se în uitarea nemărginită din brațele ei. Care brațe îl cuprinseră când el își dădu drumul, cutremurându-se, revărsându-se în trupul ei.

Nu avusese de gând să facă asta, voise să se retragă și să nu ducă până la capăt totul, dar... o parte din el știa, pur și simplu știa că nu mai avea nici un motiv să facă asta. N-avea nici un motiv să-și închipuie că ar fi avut cum – că ar fi putut – s-o mai lase vreodată să plece.

Ultima fărâmă rațională a minții lui care încă mai funcționa nu putea găsi logica acestui mod de gândire, dar cui îi păsa?

În privința acestei nopți, zarurile fuseseră aruncate, în chip irevocabil și pentru totdeauna.

Se prăbușiră împreună; el rămase deasupra ei, susținându-și greutatea pe coate, cu brațele învăluindu-i capul și umerii; mâinile ei erau înfășurate în jurul lui, atât cât îl putea cuprinde, cu degetele răsfirate pe spatele lui, ținându-se de el.

Își traseră sufletul; plămânii lor se luptară să revină la normal. Simțurile lui erau în continuare tulburate. Reușind, în cele din urmă, să-și ridice pleoapele, îi privi chipul.

Şi văzu extazul stingându-se. Avea ochii închişi, dar, în timp ce o privea, buzele i se arcuiră într-un surâs de satisfacţie. Zâmbetul acela era o binecuvântare care îi atinse sufletul. Se lăsă îmbătat de acea senzaţie, se desfătă cu ea, îi îngădui să-i învăluie mintea.

În cele din urmă, ea suspină, plină de mulţumire, şi se linişti sub el.

Reţinându-şi propriul geamăt, mult prea grăitor, se desprinse cu blândeţe, aranjă aşternuturile mototolite de sub ei, trase pătura pe deasupra lor, apoi se întinse în pat lângă ea. Eliza se întoarse spre el, îl îmbrăţişă, cuibărindu-se la adăpostul trupului său. Jeremy se întinse pe spate şi-şi puse un braţ pe după ea, o privi cum îşi pune capul pe pieptul lui, în scobitura umărului. Aproape îndată simţi cum tensiunea adunată în muşchii lui se risipeşte.

Îşi lăsă capul pe pernă, închise ochii, încercând să se gândească, să analizeze cele petrecute, toate atât de neobişnuite, să studieze şi să cântărească; în schimb, descoperi că somnul îi dădea târcoale, ca o binecuvântare profundă. Îl captivă şi îl atrase, iar el se lăsă biruit.

Eliza se trezi în întuneric, la ceas târziu din noapte. Luna dispăruse de mult şi nici o rază nu se mai vedea dincolo de fereastră. Clipe în şir, rămase acolo întinsă, învăluită în căldura unui bărbat gol – bărbatul ei –, uluită. Cine ar fi crezut?

Forţa lui nebănuită, dar fermă fusese o confirmare bine-venită, încurajând dorinţa care sclipea în ochii ei, edificând sentimentul de încredere, iar modul în care el se îngrijise de asigurarea plăcerii ei fusese cireaşa de pe tort. Cât despre felul inimaginabil de erotic în care îl simţise înăuntrul ei, mişcându-se atât de sigur, umplând-o atât de profund, acesta fusese pur şi simplu uluitor.

Simpla amintire a acelei senzaţii îi trimise un fior de plăcere prin tot corpul. Cele întâmplate îi depăşiseră cu mult aşteptările. Totul fusese mult mai teluric, mai palpabil, mai intim. Mai captivant. Mai fascinant, mai emoţionant, mai subjugant şi, hotărât lucru, mai ispititor – fusese genul de experienţă care, odată trăită, te făcea să vrei s-o încerci din nou.

Ceea ce o făcu să se întrebe...

Cercetându-se, își încordă ba un mușchi, ba altul și descoperi că, în afara unei mărunte dureri, făcuse cu bine față pierderii fecioriei ei. Mai mult decât cu bine dacă ținea cont de senzația plăcută, inexplicabil de persistentă, care îi stăruia încă în fiecare mușchi. Satisfacție, asta trebuia să fie. Era convinsă că s-ar fi putut obișnui cu acea senzație.

Ceea ce o făcu să-și amintească de cauza senzației cu pricina. El stătea întins pe spate; se cuibărise în el, cu capul pe mușchii masivi ai pieptului. Una din mâinile lui zăcea pe umărul ei, ținând-o pe loc. Degetele celeilalte mâini se odihneau ușor pe brațul ei... Degetele acelea se mișcară, după care ea simți o atingere pe lanțul pandantivului pe care îl avea la gât.

– Ce e ăsta?

Ea nu putea vedea nimic – era întuneric beznă –, dar își putea da seama că el se juca cu pandantivul din cristal roz. Îl văzuse când îi desfăcuse sânii din strânsoare, dar, din fericire, fusese mai ocupat cu ea decât cu pandantivul. Eliza își întoarse capul și se uită într-acolo unde presupuse că era fața lui.

– De unde ai știut că sunt trează?

El nu răspunse imediat, apoi ea îl simți ridicând ușor din umeri.

– Eu eram deja treaz. Pur și simplu am știut.

Jeremy se jucă o vreme cu pandantivul hexagonal. Când se trezise, acesta era așezat pe pieptul lui, deasupra inimii. Piatra părea neobișnuit de fierbinte.

– Ăsta – zise ea, ridicându-și mâna și urmărind lanțul și pandantivul până la degetele lui – îl am de la Heather. L-a primit în cursul... salvării ei. Cred c-ar putea fi considerat un soi de talisman.

El îl eliberă.

– Când l-am văzut mai devreme, părea destul de vechi.

Se uitase în treacăt la el, captivat de altele, dar măcar atâta observase. Faptul că nu fusese distras de un obiect vechi spunea multe.

– Este.

Ea se mișcă și își strecură pandantivul între sâni. Jeremy era treaz de ceva vreme; ochii lui se obișnuiseră suficient cu întunericul, dar tot n-o putea zări decât ca o umbră vagă în beznă. Știu când își fixă coatele pe pieptul lui și-și întoarse din nou fața către el mai degrabă din atingere și din mișcări pentru că ar fi văzut.

– Mă întrebam...

Și el la fel. Timp îndelungat, rămăsese întins în întuneric, întrebându-se dacă nu cumva greșise în mod radical cu privire la viitorul relației dintre ei doi.

Îi simțise potențialul din clipa în care o văzuse – sau, mai precis, de când se priviseră în ochi – acolo, în Jedburgh. Prin urmare, presupusese – având în vedere împrejurările răpirii și ale salvării ei, că fuseseră siliți să-și petreacă o primă noapte împreună, trei în total – că singurul deznodământ posibil era căsătoria. Un deznodământ care pe ea o transforma într-o soție, ceea ce, după el, ducea la copii și la întemeierea unei familii.

Deznodământul acesta fusese în întregime la cheremul lui. El o plăcea, iar ultimele zile, în care o văzuse descurcându-se cu exigențele fugii lor, nu făcuseră decât să-i întărească acest sentiment. Impresia lui inițială, formată în noaptea aceea în Jedburgh – și anume, că, fără vreo presiune socială care să-i silească să apuce calea altarului, căsătoria lor ar putea funcționa – fusese corectă.

Din discuția lor, care, ce-i drept, nu abordase acest subiect în mod direct, i se păruse că ea vedea lucrurile aproximativ la fel.

Deci ce se întâmplase în noaptea aceea? Ce se întâmplase cu câteva ceasuri în urmă, când făcuseră un pas care, în planul mai larg al viitorului lor deja pecetluit, n-ar fi trebuit să însemne mare lucru?

Faptul că deveniseră intimi n-ar fi trebuit deloc să schimbe lucrurile.

Dar le schimbase.

Acum, el se simțea ca și cum s-ar fi aflat în pragul... Nu, ca și cum ar fi pășit deja dincolo de pragul nevăzut, într-o situație pe care n-o pricepea. N-o înțelegea pe de-a-ntregul. Nu se mai simțea întru totul el însuși... Mai curând, se simțea el însuși cu încă ceva

în plus – îmbunătățit. Ca și când acel act de intimitate neprefăcut scosese la iveală o parte necunoscută din el. Și o integrase în personalitatea lui. Nici o relație intimă de până atunci nu avusese efectul acesta.

Ea își duse mâna la frunte – el o zări, palidă, cum mișcă din cap – și-și dădu seama că aștepta un răspuns. El repetă ultimele ei cuvinte:

– Ce te întrebai?

– Dacă, acum, că ne-am desfătat o dată, având în vedere că diseară vom fi în Wolverstone și apoi, fără îndoială, vom porni spre Londra, acestea fiind situații în care desfătarea s-ar putea dovedi problematică, mă întrebam dacă, fiind amândoi treji, n-am putea profita de ocazia de a ne răsfăța din nou.

Nu-i putea vedea expresia, nici măcar vag, ceea ce însemna că nici ea n-o putea vedea pe a lui. Asta era bine. Numai Dumnezeu știa ce se citea pe fața lui. Ea își împreună mâinile și își sprijini bărbia pe ele, holbându-se în întuneric.

– Ce părere ai?

Ce părere ar fi putut avea? Cum el nu răspunse pe loc, ea bătu ușor în retragere.

– Nu vrei?

– Ba da.

Răspunsul lui fu prompt, ca și cum ceva din interiorul lui se lupta să o asigure că voia, îngrozit de gândul că ea și-ar putea face o idee greșită. Oricum, n-avea sens să mintă în privința aceea. Tot ce-ar fi avut de făcut ar fi fost să-și mute coapsele fine, de mătase, ceva mai aproape, peste ale lui, ca să descopere că el era mai mult decât pregătit pentru o nouă repriză.

Fusese pe jumătate excitat înainte ca ea să se trezească și se întărise zdravăn când ea începuse să vorbească. Trupul lui, cel puțin, știa exact ce-și dorea. Pesemne ar fi trebuit să-și urmeze propriul sfat și să înceteze să mai gândească atât.

– Ești sigură că nu te doare prea tare?

– Nu mă doare. Eliza era recunoascătoare pentru întuneric. Roșise. Și aș vrea să știu... Întinzând o mână, îi găsi maxilarul, își lăsă degetele să alunece mai departe, în părul lui, apucându-l ușor, iar el, folosindu-se de asta pentru a o călăuzi, se ridică,

se aplecă asupra ei și își atinse delicat buzele de ale ei. Se retrase doar pret de o suflare. Aș vrea să știu dacă a doua oară va fi la fel de bine ca prima.

- N o să fie.

Se ridică mai mult, o întinse pe spate și se așeză deasupra ei, fintuind-o sub el. Se uită la ea; nu putea fi sigură, dar i se păruse că buzele lui se arcuiseră într-un zâmbet tipic masculin.

- A doua oară... Își înclină capul și îi atinse buzele, ca recompensă pentru mângâierea ei ispititoare. Apoi pluti deasupra ei, cu buzele lor despărțite de o singură respirație, pentru a spune: Va fi mult mai bine.

Desființă distanța dintre ei și o sărută. O sărută până când ameți, până ce mintea ei se porni să valseze, iar simțurile - să cânte. Și începu să demonstreze că știa despre ce vorbește.

Capitolul 12

Porniră la drum imediat după ce serviră un mic dejun foarte matinal. Eliza ședea pe bancheta cabrioletei și încerca să-și mascheze zâmbetul. Era recunoscătoare că nu trebuia să încalece, dar, cu excepția unei mici călduri în punctul sensibil, se simțea în al nouălea cer.

Categoric, în al nouălea cer.

Jeremy fusese destul de tăcut, ca și când ar fi avut multe pe cap, dar ea presupunea că era concentrat la stabilirea detaliilor traseului lor spre Jedburgh și Wolverstone și se abținu să-l tachineze.

Roibul înhămat la cabrioletă părea să fi ajuns la un soi de înțelegere cu Jeremy; mergea la pas, ducându-i pe o ulicioară care o cotea spre sud-est, către orășelul Newtown St. Boswells.

- Nu-i chiar un oraș nou, observă Eliza, pe când cabrioleta străbătea strada principală. Unele clădiri cred că datează cel puțin de câteva secole.

Jeremy se uită în treacăt la clădiri, dintre care unele chiar erau foarte vechi.

– Cel puțin.

Terminară curând de traversat orașul și ajunseră pe ultima bucată din poteca pe care o aleseseră, cea mai bună pentru a-i ține departe de drumurile principale, unde primejdia mai putea încă sta la pândă, când Eliza își puse mâna pe brațul lui.

– Te rog, oprește! Arătă în față, pe dreapta potecii. Chiar în dreptul tufișurilor ăstora.

El încuviință și se supuse, fără să întrebe de ce. Ea îi adresă un zâmbet recunoscător. De îndată ce cabrioleta se opri, ea coborî pe drum.

– Nu durează mult.

Apoi dădu roată cabrioletei, traversă poteca și o luă prin tufișuri; pâlcul era destul de înalt și de des pentru a o ține la adăpost de orice privire de pe drum.

Cu hățurile în mână, Jeremy privi înainte, la răscrucea cu drumul principal spre Jedburgh pe care o avea în fața ochilor. Încă vreo cincizeci de metri, după care vor începe galopul. Avea de gând să se îndrepte cât de repede putea spre sud, pe drumul spre graniță. Odată ce trecea granița, nu mai aveau de mers prea mult până la Wolverstone.

Încercă să rămână concentrat asupra drumului, dar, în câteva secunde, obsesia legată de ceea ce lua naștere între el și Eliza se aplifică în capul lui și îi luă în stăpânire gândurile. Cumva, intrase în ecuație un element pe care nu-l luase în calcul, iar acum nu mai știa în ce poziție se aflau. Cu siguranță, nu era vorba despre relația rațională bazată de afecțiune reciprocă din care el credea că se alimenta orice o fi fost între ei.

Ceva se schimbase.

Într-un anume fel. În noaptea trecută.

Cu toate astea, de dimineață, când se treziseră târziu și se grăbiseră să coboare pentru a lua micul dejun făgăduit de doamna Quiggs, totul păruse atât de normal. Foarte stabil și așezat. Eliza fusese atât de fericită și de mulțumită, încât i se păruse ușor să continue, să zâmbească, de parcă nimic nu fusese în neregulă.

Poate nici nu fusese. De obicei nu era într-atât de confuz.

De cealaltă parte a tufișurilor, Eliza se ridică, ușurată, și și trase pantalonii. Activitatea asta era singura care i se părea mai dificilă în pantaloni decât în fustă. Totuși...

Gândurile îi încremeniră când se uită în jos la cizme. La raza de lumină care se juca peste ele. Privi în sus, înspăimântată. Căută direcția din care venise raza. Și zări, nu mult mai departe, un bărbat călare pe un cal negru.

– *Scropel*

Cuvântul fu rostit cu glas aspru. Se holbă la el încă o clipă, apoi se întoarse. O, Doamne! Se chinui să-și găsească drumul înapoi prin tufișuri. Luptându-se cu nasturii de la brâu, o rupse la fugă. Ridică o mână și arătă cu degetul. Scropel Ne așteaptă puțin mai sus, pe drumul principal, pe dreapta.

Jeremy ridică hățurile, în timp ce ea se înghesui lângă el.

– Te-a văzut?

– Dar Ticălosul avea un ochean! Așa l-am văzut, datorită reflexiei!

Contrar așteptărilor ei, Jeremy nu făcu nici o mișcare pentru a întoarce cabrioleta.

– Oare a văzut că ești tu? Ești încă deghizată.

Ea clipi, apoi îi întâlni privirea.

– Cred că e mai corect să spunem că și-ar fi putut da seama că nu sunt un tinerel. Nu era chiar atât de departe.

– Aha.

În ciuda scepticismului său, mintea lui Jeremy lucra febril. Nu-i luă mai mult de câteva secunde pentru a-l vedea și a cântări opțiunile pe care le aveau. Și pentru a hotărî că nici una dintre ele nu era bună.

– Pesemne Scrope te-a văzut alergând încoace. Deci deja e în drum spre noi. O privi pe Eliza. Poate să vină direct pe câmp de acolo de unde e acum?

Ea rămase pe gânduri, apoi scuturâ din cap.

– Nu, nu cred. Doar dacă poate să sară peste un dâmb foarte înalt. Era pe o movilă de dincolo de dâmb.

Jeremy se uită înainte.

– Deci o să vină după noi pe drum. Oricum, pentru el e mai logic așa. O să fie acolo, la răscruce, ca să ne prindă cât ai zice pește. Îi făcu semn cu cotul. Hai, coboară! Ia boccelele! Repede!

În clipa în care ea ridică boccelele din cabrioletă, el întoarse cabrioleta, zgâlțâi hățurile, mânându-l pe roib la trap, apoi sări din cabrioletă, îi mai dădu bice calului să fugă și alergă spre Eliza. Calul și cabrioleta porniră la galop pe potecă, mergând din ce în ce mai repede odată ce calul sesiză lipsa greutății. Jeremy luă bocceaua pe care i-o întinse Eliza, o aruncă pe umăr, apoi o luă pe tânără de mână.

– Haide!

Sări peste pârleazul îngust, o așteptă să-l urmeze, apoi se afundară printre copacii de pe marginea drumului. Tufișurile de sub copaci erau suficient de dese cât să-i ascundă, dacă se încovoiau. Aplecați pe jumătate, alergară pe bucata îngustă de pământ către marginea drumului principal. Jeremy se opri la adăpostul tufișurilor.

– Așteaptă aici! șopti el.

Eliberând-o pe Eliza, o luă înainte, privind înspre drumul principal care ducea spre Jedburgh.

Acolo zări o cotitură, ascunzând ieșirea de pe poteca pe care merseseră mai înainte. Nu-l putea vedea pe Scrope venind în trombă pe potecă, dar îl auzea. Presupunea că era Scrope.

Jeremy îi făcu semn Elizei să se grăbească. Ea i se alătură fără nici un cuvânt, întinzându-i mâna. El o luă de mână și îi făcu semn spre înainte. Ținându-se de mână, traversară în fugă drumul principal. Se grăbiră să ajungă la copacii de pe cealaltă parte a drumului. Jeremy se opri o clipă, ca să evalueze situația, apoi îi făcu semn Elizei să se îndepărteze de drum.

– N-avem timp să ne uităm pe hartă, dar cred că pădurile astea se întind până la râu. Odată ajunși acolo, îi putem urma cursul spre sud, ca să mergem la St. Boswells.

Ea alergă iute, ascunzându-se printre copaci.

– Scrope o să prindă din urmă cabrioleta, nu-i așa?

– Mult prea repede. După care o să vină după noi ca vântul și ca gândul.

Ea nu mai întrebă nimic, dar, când ajunseră la pădurea mai bătrână și iarba deveni mai înaltă, trunchiurile mai groase, se uită la el, apoi începu să alerge. Jeremy ținu pasul cu ea, privind periodic în urmă, corectând când și când direcția, ca să rămână mai mult sau mai puțin perpendiculară pe drum, mărind cât de mult puteau distanța dintre ei și Scrope. Într-adevăr, copacii țineau până la malul râului; se opriră sub o creangă masivă, privind peste malul abrupt, la apa iute de dedesubt.

– Ce râu e ăsta? întrebă Eliza.

– Tweed, zise Jeremy, calculând distanța până la malul celălalt. N-aș fi zis că-i atât de mare.

Un zgomot ascuțit, încă distant, se auzi din spatele lor. Se uitară înapoi, dar copacii și o adâncitură din teren îl ascundeau pe urmăritorul lor. Jeremy o trase de mânecă și îi șopti:

– Vino!

Începură amândoi să alerge, urmărind cursul râului spre sud. La vreo douăzeci de metri mai încolo, copacii se răriră, lăsând doar o linie subțire pe mal care să-i protejeze. Jeremy se opri sub niște crengi joase și se uită în urmă, peste pajiștea îngrădită a unui fermier.

– Acolo!

De lângă el, Eliza arăta spre marginea câmpului. Jeremy se uită și-l văzu pe Scrope alergând pe lângă copaci, cu un pistol în mână, cercetând pe sub crengi pe măsură ce înainta.

„Un pistol?"

Jeremy o prinse pe Eliza de mână și o trase lângă el. Văzuse și ea pistolul. Alergau amândoi cât de repede puteau. Cu pajiști deschise în dreapta lor și doar un pâlc mic de copaci după care s-ar fi putut ascunde, urmară cursul râului spre sud.

După care copacii dinaintea lor se răriră și mai mult. Și, dincolo de ei, între Jeremy și Eliza și ceea ce ar fi trebuit să fie acoperișurile din St. Boswells se așternea o câmpie largă, proaspăt cosită. Teren deschis, fără nici măcar un tufiș după care să se ascundă.

Jeremy se opri. Era sigur că Scrope nu purta pistol doar de paradă. Dacă fugeau, nu aveau cum să ajungă în oraș fără ca Scrope să-i prindă. Jeremy se întoarse către râu.

– Trebuie să existe o cale...

Stând pe marginea malului, ascuțit de torentele de iarnă care scobiseră albia, se uită către sud. Puțin mai sus, râul făcea un cot mare spre miazăzi și dispărea din vedere. Acoperișurile din St. Boswells se întindeau pe malul opus, care mergea spre est.

– Dacă am fi îndeajuns de iscusiți, ne-am putea face nevăzuți într-acolo.

Eliza se strâmbă.

– Te rog, spune-mi că nu e nevoie să înotăm.

El se întoarse și se uită către nord, apoi o prinse de mână.

– Nu-i nevoie.

Vocea lui era de-abia șoptită.

– O să trecem – îi făcu semn cu bărbia de-a lungul râului –, uite, pe acolo.

Vreo treizeci de metri mai în urmă, pe malul râului, patru bancuri de mâl – dintre care două mai mari, în mijlocul râului, acoperite cu un desiș de tufișuri pitice – păreau a putea fi folosite în chip de pietre pe care să pui piciorul. Scrope era destul de aproape pentru ca ei să audă foșnetul crengilor.

– O să ne ajungă din urmă în curând, zise Eliza, arătând cu degetul. Cum traversăm?

Jeremy se încovoie, apoi sări pe bancul cel mai mic, alcătuit dintr-un metru și mai bine de stânci și nisip care tiveau malul râului. Aterizâ cu ușurință și se întinse de îndată, făcându-i semn Elizei să vină după el.

Ea stătea pe marginea apei, apoi, strângând din buze, se aruncă înainte și se lăsă să cadă. Jeremy o prinse, o ajută să-și recapete echilibrul, apoi o luă de mână și o zori s-o ia înaintea lui, de-a lungul râului.

Nisipul amestecat cu pietriș era destul de bătătorit, astfel încât nu făceau prea mult zgomot, sunetele fiind mascate de clipocitul apei. Îl puteau auzi limpede pe Scrope, care continua să-i caute pe malul de sus. Din fericire, chiar dacă Jeremy stătea în picioare, malul superior era destul de înalt – sau nivelul bancului destul de jos – pentru a-i ascunde.

Odată ce fu sigur că Scrope îi depășise și continua să îi caute înspre sud, mărind distanța dintre ei, fiindcă acum se îndreptau spre nord pe malul râului, Jeremy se aventură să șoptească:

- N-o să-i treacă prin cap că am traversat râul, cel puțin nu până când nu și dă seama că nu suntem înaintea lui, ceea ce se va întâmpla imediat ce ajunge pe câmpul cosit. Apoi se va uita după urme, dar, din fericire, n-a plouat de curând și nu cred să fi lăsat vreo urmă înainte de a traversa râul, iar aici terenul e atât de pietros, încât e clar că nu rămân urme. Se uită înapoi, după care o zori și mai mult. Dar când o să-și dea seama și o să vină să ne caute, va trebui să ne ascundem pe unul dintre bancurile mai mari, ca să nu ne vadă.

Drumul pe care îl aveau de străbătut nu avea decât vreo treizeci de metri, dar era presărat cu pietre; trebuiau să meargă cu atenție, ca să nu-și scrântească vreun picior ori chiar mai rău de atât. Continuară să înainteze cu greu, nebunește, în panică, dar fără să facă zgomot, sprijinindu-se unul pe altul cât de mult puteau. În cele din urmă, ajunseră la marginea primului banc. Jeremy o lăsă pe Eliza în urmă, ieși în câmp deschis și se uită cât de departe putu pe malul ridicat. Fără să o privească, îi făcu semn:

- Mergi!

O auzi cum sare peste ochiul îngust de apă pe bancul următor. Neavând nici un indiciu cum că Scrope ar fi început să cerceteze la baza râului, el se întoarse repede și o urmă.

Ajunseră destul de ușor pe cel de-al doilea banc, unul dintre cele acoperite cu tufișuri. În tăcere, Jeremy o îndrumă pe Eliza către partea de nord, rămânând la adăpsot de Scrope cât de mult puteau.

Canalul central dintre cele două bancuri era mai larg decât cele apropiate de mal, iar apa curgea iute.

- Ai grijă!

Sesizând pericolul, o susținu pe Eliza pe malul sfărâmicios al bancului, alcătuit din nisip amestecat cu pietre. El avea de ce să-i mulțumească lui Hugo pentru pantaloni; dacă ar fi fost îmbrăcată în fustă, n-ar fi reușit saltul. Uitându-se în sus și înapoi la malul râului și văzându-l tot părăsit, fără urmă de Scrope, o conduse către mijlocul bancului, apoi îi luă bocceaua de pe umeri.

- Dă-te puțin înapoi și, când îți zic eu, fugi și sari.

Îi arătă un tufiș de pe bancul următor.

– Apucă o creangă care să se ajute să-ți mențiI echilibrul, apoi treci prin tufișuri cât poți de repede și culcă-te la pământ pe partea cealaltă.

Ea îi întâlni privirea și încuviință. Trase adânc aer în piept, încercând să facă abstracție de bariera ridicată în jurul lor de teamă, și se concentră asupra țintei ei, asupra tufișului de pe cealaltă parte a apei curgătoare. Îl simți pe Jeremy cum scruta malul. Așteptă...

– Acum!

Alergă trei pași, apoi sări peste râul năvalnic. În timpul alergării, avu o fracțiune de secundă în care se întrebă ce naiba făcea ea acolo: nu era genul care să se dea în vânt după aventură, nu? Apoi ateriză direct pe solul tare. Se clătină, apucă o creangă, așa cum i se spusese, se îndreptă, după care se repezi înspre tufișuri, cu atenția împărțită între ce se afla înaintea ei (sperând să nu fie nimic îngrijorător) și ce lăsase în urmă.

Ajungând pe partea cealaltă a tufișurilor, se ghemui la adăpostul lor și, cu inima bătând să-i iasă din piept, rămase în așteptare. Trecu aproape un minut. De unde se afla, nu putea să-l vadă pe Jeremy, dar asta însemna că nici Scrope n-o putea vedea pe ea.

Se foi nerăbdătoare. Își spuse că Jeremy era prea deștept ca să fie prins. Neliniștită, cu urechile ciulite, continuă să aștepte... Auzi o bufnitură ușoară. O clipă mai târziu, Jeremy se înghesui printre tufișuri și se ghemui lângă ea.

– Te-a văzut Scrope? întrebă ea în șoaptă.

El se puse pe ascultat, dar nu se auzi nici un strigăt, nici un țipăt și, slavă Domnului, nici o împușcătură. Se aplecă și-i șopti la ureche:

– E aici, nu departe de noi, pe mal, dar nu cred că m-a văzut. După o clipă, adăugă: Trebuie să rămânem pe loc până când ne asigurăm că a plecat. Arătă înapoi, către malul înalt din spatele lor. N-avem cum să ne ridicăm fără ca el să ne vadă.

Ea își sprijini spatele de tufișuri, se așeză și cercetă malul cu pricina. Era mai puțin abrupt decât locul prin care coborâseră ei. Dincolo de următorul banc de nisip, mai mic, mai îngust, acoperit cu ierburi aspre și fără nici o altă vegetație, malul se ridica într-o

serie de terase înguste; n-ar fi fost greu de urcat, dar în timpul cățărării, ar fi fost expuși.

-Ai idee ce-i acolo sus, pe malul celălalt al râului?

El scutură din cap. După o clipă, făcu o grimasă.

-Am verificat răscrucile și toate vecinătățile drumurilor pe care le puteam alege. Nu însă zona aceea. Ar trebui să ajungem sus și să găsim un loc unde să ne putem uita pe hartă. Am face prea mult zgomot și e prea riscant să încercăm asta aici.

Eliza se uită înapoi spre bancul dinspre care veniseră, dar nu reuși să vadă nimic altceva decât coroanele copacilor; tufișurile îi adăposteau bine. Apropiindu-se mai mult, zise:

-Odată ce pleacă, ne-am putea croi drum înapoi și ne-am putea întoarce către St. Boswells.

El scutură din nou din cap; de data aceasta, chipul lui era întunecat.

-Scrope trebuie să-și fi lăsat calul pe undeva pe aproape. Odată ce pleacă de lângă râu, se va duce după el, și atunci ne va putea urmări mai iute, călare, în vreme ce noi suntem pe jos. De data asta, am avut noroc că am scăpat de el. Nu vrem să-l mai întâlnim.

Vederea pistolului în mâna lui Scrope îi schimbase percepția asupra fostului ei răpitor din periculos în extrem de periculos. Ce fel de om ar fi venit cu un pistol în mână să amenințe o domnișoară neînarmată și un domn cu siguranță neînarmat?

Și, mai mult de atât, ce avea de gând Scrope cu respectivul pistol?

Ei vorbiseră destul de încet pentru a fi acoperiți de tumultul râului. Două clipe mai târziu, Jeremy auzi bocănitul greoi al cizmelor pe malul de deasupra lor. Se uită la Eliza și îi întâlni ochii larg deschiși. Rămaseră complet nemișcați, la adăpost de privirea lui Scrope, în tufișurile în care se ghemuiseră.

Trecu o clipă, apoi Scrope se mișcă și trecu mai departe. Sunetul pașilor lui grei se pierdu în zare.

Respirară amândoi ușurați. Mai rămaseră încă o clipă așa, în tăcere, apoi Eliza se strădui să se ridice. Jeremy o prinse cu mâna de umăr și clătină din cap înspre ea. Apropiindu-se, șopti:

– Dacă aș fi în locul lui, m-aș da deoparte și aș rămâne la pândă, să văd dacă iese cineva din vreo ascunzătoare. Trebuie să mai așteptăm puțin până să putem ieși pentru a urca malul înapoi și a ne continua drumul.

Eliza îi căută privirea, apoi încuviință. Unul lângă celălalt, se așezară pe solul constituit din nisip amestecat cu piatră, pentru a aștepta următoarea mișcare a lui Scrope.

Moșierul stătea într-un foișor așezat deasupra malului sudic al râului Tweed, chiar în locul în care râul o cotea brusc și se îndrepta spre miazăzi, privind prin ochean și ocărându-l de zor pe Scrope.

– Ce naiba crede că face? Mai ales cu pistolul ăla? După o clipă, moșierul bombăni revoltat: De ce n-a prins mesajul când mi-a pierdut urma în Gorebridge?

Se afla în locul acela de la ora nouă dimineața; era un vânător înnăscut, avea mereu destulă răbdare când lua urma prăzii. Din punctul de observație al foișorului, aflat în grădina unui conac ce aparținea unei familii despre care știa că era în Edinburgh la vremea aceea, așteptase ca perechea fugară să treacă pe sub nasul lui. În schimb, urmărise tot spectacolul regizat de Scrope.

La început, nu-l putuse vedea pe Scrope, care aștepta în ascunzișul copacilor deși, de cealaltă parte a drumului față de foișor; dacă l-ar fi văzut, ar fi fost ispitit să facă numaidecât ceva în privința lui – de pildă, să-l dea pe mâna autorităților.

În schimb, așteptând în poziția perfectă pentru ca fugarii să treacă pe lângă el, ca să le poată lua urma, fu nevoit să rămână pe loc și să-l privească pe Scrope cum îi determină să se abată de la drum. Din nou.

– Scrope a devenit extrem de obositor.

Cuvintele aspre nu-i potoliră nervozitatea. Îi zărise pe cei doi pentru o clipă, cât traversaseră în fugă, pe jos, drumul principal și se afundaseră în ascunzișul copacilor. După aceea, le urmărise traseul mai mult fiindcă îl auzea pe Scrope pe lângă copaci decât fiindcă îi vedea în mod direct.

Dar apoi cei doi ieșiseră dintre copaci, pe mal, separați de el doar de un teren arat. Dintr-odată, îl cuprinsese teama că, după

toate uneltirile, ar fi putut ajunge să privească neajutorat cum Scrope îl împușcă pe salvatorul Elizei și pune mâna pe ea.

Cu toate astea, spre ușurarea lui, salvatorul cu pricina se pricepuse de minune să scape, sărind în albia râului și îndemnând-o pe Eliza să-i sară în brațe... ceea ce spunea multe despre încrederea ei în el. Încredere ce părea îndreptățită. Sub călăuzirea salvatorului, cei doi scăpaseră cu bine de Scrope.

Moșierul privise cum, după ce mai zăbovise în zonă, plimbându-se în sus și în jos pe lângă pâlcul de copaci, ca și cum s-ar fi așteptat ca fugarii să-i cadă în gheare, în cele din urmă, Scrope se dăduse bătut; cu capul plecat, se îndreptă spre locul în care-și lăsase calul, aproape de punctul în care cei doi traversaseră drumul principal și o luaseră la fugă printre copaci.

Îndreptându-și ocheanul către Eliza și protectorul ei, ascunși cu răbdare și înțelepciune pe banc, moșierul așteptă... Se mai scurseră încă zece minute până când, în cele din urmă, se ridicară încet. Cu grijă, vădit precauți, își părăsiră ascunzătoarea, săriră pe bancul următor, apoi se cățărară pe malul estic, mai ușor de escaladat.

Nu zăboviră deloc, ci porniră în grabă la drum și ajunseră la mănăstirea Dryburgh. Din punctul lui de observație, îi urmări cum se strecurară asemenea unor umbre, de la un copac la altul, ajungând în cele din urmă la ruinele vechii mănăstiri. După o clipă de analiză atentă, se furișară în spatele unui zid dărâmat și se așezară jos.

Coborând ocheanul, moșierul analiză cele văzute. Scrope era o belea în toată regula, dar prin intervenția lui pusese la cale exact situația pe care moșierul așteptase s-o observe. Putuse să-i urmărească pe Eliza și pe domnul ei, să vadă cum reacționau înaintea pericolului real, ceea ce spunea multe. Iar ceea ce văzuse...

Povestea stătea în detalii. Detalii precum felul în care salvatorul Elizei era mereu cu ochii la ea, punând siguranța ei mai presus de a lui. Felul în care o ținea pe după talie sau de mână, felul în care se uita mereu în jur pentru a vedea pericolul. Iar Eliza avea încredere în el, hotărâtă și fără rezerve; nu punea întrebări, nu se opunea. Făcea anumite sugestii.

Cei doi interacționau unul cu altul în feluri cunoscute moșierului; mai văzuse exact același chip de comunicare verbală și fizică, de apropiere și de scopuri comune, între răposatul lui vär Mitchell și soția lui. Ei fuseseră suflete-pereche; moșierul nu văzu nimic în felul în care Eliza și domnul ei se purtau unul cu celălalt care să sugereze că relația lor era diferită. În privința aceea, putea fi foarte liniștit.

Singura complicație care mai rămânea era Scrope.

Moșierul se uită din nou în direcția în care o apucase Scrope. Faptul că el însuși îl pusese pe urmele Elizei l-ar fi putut determina pe McKinsey să se întoarcă și să plece, ceea ce-și și dorea să facă. Ei ar fi reușit să scape și singuri de Scrope, căci până atunci, englezul, oricine ar fi fost el, își dovedise capacitatea de a gândi și de a acționa eficient. Dar dacă nu scăpau... Dacă Scrope punea mâna pe Eliza, probabil avea s-o ducă înapoi la Edinburgh și să i-o ofere lui, dar cu ce preț? Dacă Scrope îi făcea rău englezului, poate chiar îl omora...

– Ce tragedie afurisită ar fi asta.

Ultimul lucru pe care și-l dorea era o soție care să-l urască sau care îl iubea pe cel care pierise din cauza unui plan pus la cale de el. Dincolo de onoare, de imboldul ei, perspectiva aceea îl făcu să înțeleagă că nu-i putea lăsa singuri pe cei doi, nu înainte de a fi sigur că scăpaseră de atacurile disperate, stăruitoare și hotărâte ale lui Scrope.

Dacă Scrope nu i-a fi încălcat flagrant ordinele, acum s-ar fi putut îndrepta spre casă, în munți, pentru a pune la cale răpirea altei fete din familia Cynster, chestiune care devenea absolut necesară ca urmare a salvării Elizei de către gentlemanul ei. Strângând nemulțumit din buze, moșierul se apucă să privească din nou prin ochean. Cei doi nu ieșiseră dintre ruinele mănăstirii. Gândindu-se ce ar fi făcut el dacă ar fi fost în locul lor, se uită mai departe înspre miazăzi, căutând un loc prin care ar fi putut traversa râul.

– Mănăstirea Dryburgh, zise Jeremy și arătă un punct de pe hartă. Alte ruinele. Aici suntem.

Așezată lângă el, la adăpostul uneia dintre puținele părți ale zidului care încă mai stăteau în picioare, Eliza studie harta pe care el o desfăcuse pe genunchi.

-Deci unde ar trebui să mergem de aici?

Arătă spre râu, care acum era la sud de ei.

-St. Boswells e chiar acolo, pe cealaltă parte a râului, dar cum traversăm?

-Bună întrebare, zise Jeremy, aplecându-se asupra hărții. O altă întrebare este dacă n-ar fi mai bine să ne schimbăm traseul și, în loc să mergem prin St. Boswells și apoi către sud spre Jedburgh, s-o luăm de aici înspre est, prin Kelso și Coldstream, și să trecem granița pe acolo.

Ea se uită la traseu și-l urmări cu degetul.

-Asta e mult mai departe și, pe drumul ăsta, odată trecută granița, va trebui să mergem și mai mult ca să ajungem la Wolverstone.

Jeremy pufni. Mai luă o înghițitură din butelca de apă, apoi o închise și o puse la loc în boccea. Mâncaseră deja brânza și pâinea pe care doamna Quiggs insistase să le ia, spunând că știa ea că bărbații tineri au nevoie să mănânce. Și tinerele femei, dacă ar fi știut; cel puțin pofta de mâncare a Elizei nu pierise din cauza fricii.

Sprijinindu-și umerii și spatele de piatra cea rece, el se uită la ea. Văzuse pistolul pe care-l fluturase Scrope, recunoscuse pericolul, dar în afara unei tensiuni mai mari manifestate prin faptul că verifica din când în când împrejurimile, ea nu se panicase. Fapt pentru care era profund recunoscător. Își scoase ceasul de buzunar și se uită la el.

-E aproape ora unu. Puse ceasul la loc. Sprijinindu-și capul de zid, șopti: Câtă liniște e aici!

Ea îl privi, apoi se uită în jur, scrutând întinderea de iarbă plină de pietre căzute și de coloane, copacii, mulți dintre ei mari, care umbreau ruinele.

-Este foarte greu să te bucuri de liniște când știi că Scrope e pe aproape.

-Hmm. El riscă să-și închidă ochii pentru o clipă, înlăturând distragerea pe care i-o provoca vederea ei, străduindu-se

să gândească mai limpede. Aș vrea să știu cum ne-a găsit Scrope. Oare moșierul l-a trimis încoace după ce ne-a văzut în Penicuik, știind că, în afara drumului principal spre nord, acesta era drumul cel mai probabil de urmat? Și dacă Scrope e aici, unde-i moșierul? L-am pierdut la Penicuik, așa cum am crezut? Chiar dacă este așa, nu trebuie să vină și el încoace, pentru a se întâlni cu Scrope? Cât ne ferim de Scrope, oare trebuie să fim cu ochii în patru și după moșier?

Cum ea nu răspunse, el își deschise ochii și o văzu privindu-l.

– Cam multe întrebări la care nu avem răspuns, zise ea, dându-și capul pe spate. Singurul mod logic în care putem merge mai departe este să ne decidem asupra traseului celui mai bun, apoi să-l dăm bătaie și să gestionăm situațiile care ne apar în cale.

Cu buzele arcuite, el înclină din cap.

– Bine zis. Ridică din nou harta și o studie. Nu ne putem întoarce să luăm cabrioleta. Presupun că a lăsat calul undeva înainte să ajungă la Newton St. Boswells, dar Scrope e prin zonă, cu siguranță. Nu putem risca să dăm din nou peste el.

– Nu. Aș fi foarte fericită să nu mai dăm ochii cu el.

– Corect. Deci pun pariu că traseul cel mai bun e prin Carter Bar. Dacă putem ajunge înaintea lui Scrope și a moșierului, ne putem grăbi spre Wolverstone, iar atunci vor fi puține șanse ca ei să ne mai prindă din urmă – drumul e mai mult sau mai puțin drept, și chiar și după ce ne îndreptăm spre Wolverstone e destul de direct, astfel că ei nu o pot lua pe alt drum și să ne prindă din urmă. Cu toate asta, șmecheria e să scăpăm de Scrope și de moșier, dacă e prin apropiere.

– Bine. Ea se ridică, își scutură pantalonii, apoi luă cealaltă boccea. Hai să mergem la St. Boswells, să închiriem altă cabrioletă și să pornim la drum înaintea lui Scrope sau înainte ca moșierul, dacă e pe aproape, să ne vadă.

El încuviință, împături harta, apoi se ridică. Cât el puse harta la loc în bagaj, ea aruncă o privire în jur.

– Deci cum ajungem la St. Boswells?

Îi întinse mâna, apoi își aminti că ea continua să fie deghizată în băiat și că i-ar fi putut vedea cineva. Îi strânse degetele, îi făcu semn spre sud, către râu, apoi o eliberă.

– Pământurile mănăstirii se întind în cotul râului, iar oraşul se află exact pe partea cealaltă, mai joasă, dinspre sud, a cotului. Se pare că n-a fost niciodată un pod acolo, dar trebuie să fi existat vreun fel de trecere, chiar şi numai un vad, pentru a lega comunitatea monastică de oraş. Ştiu că n-a fost pe braţul vestic al cotului, fiindcă asta e bucata pe care am străbătut-o când fugeam de Scrope. Deci traversarea ar trebui să fie la sud sau la est. Cu puţin noroc, Scrope a presupus că n-am trecut râul şi a plecat să cerceteze drumurile şi câmpiile de la vest. Pe bucata aceea de râu nu există nici un drum, pe nici unul din maluri, deci ar trebui să fim în siguranţă dacă mergem pe mal şi căutăm o cale să trecem dincolo.

Continuară să înainteze unul lângă altul, prin biserica mănăstirii, oprindu-se fără cuvinte, pentru a studia bolta arcuită de deasupra locului în care odinioară fusese altarul, apoi trecură printr-o spărtură în zidul lateral şi pe o pantă lungă, lină. Traseul era uşor. Soarele strălucea binevoitor, pătrunzând fierbinte printre crengile uriaşilor copaci bătrâni. În cele din urmă, ajunseră la un pâlc de copaci şi tufişuri mai dese, dincolo de care râul îşi continua cursul lin.

Malul era tivit cu un lăstăriş bogat, care îi acoperea foarte bine în drumul lor spre partea de sud a râului, îndreptându-se de la vest către est. În zona aceea, malurile erau înalte şi abrupte, aproape verticale, şi, din locul în care se aflau ei, râul părea adânc. Pe acolo nu era nici un loc prin care să poată traversa.

Retrăgându-se, trecură printr-o pădurice tot mai deasă, îndreptându-se către braţul estic al cotului. Chiar înainte de a ajunge să vadă malul, solul începu să alunece, iar vegetaţia – să se rărească.

– Cred că am ajuns, zise Jeremy, grăbind pasul. Uite trecerea noastră.

Destul de siguri, când ajunseră la râu, descoperiră un vad îngust. Gândită pentru căruţe şi cai, suprafaţa se afla sub câteva degete de apă lin curgătoare şi era acoperită de un pavaj de pietre drepte – arătând neobişnuit de asemănătoare cu pietrele din ruinele mănăstirii – care fusese aşezat în albia râului, de-a lungul

unei margini a vadului. Erau destul de depărtate, dar îndeajuns de mari pentru ca Eliza să sară de la una la alta.

Ajunseră amândoi pe partea cealaltă fără să-şi ude picioarele şi-şi zâmbiră unul altuia. Aşezându-şi mai bine bocceaua pe umăr, Jeremy se uită în sus, în jur, apoi o prinse de braţ pe Eliza.

– O luăm încolo.

Înaintea lor apărură câteva ferme împrăştiate pe câmp, dar acoperişurile din St. Boswells erau acum undeva spre dreapta. Mergând pe drumul de ţară, mai mult o potecă pentru căruţe decât un drum propriu-zis, el spuse:

– Scrope îşi va îndrepta probabil atenţia către drumul principal care iese din oraş şi care străbate partea de miazănoapte. Noi venim din direcţia opusă, deci St. Boswells e între noi şi drumul principal pe care, sper, aşteaptă Scrope. Cu puţin noroc, vom putea să găsi un han şi să închiriem o cabrioletă, după care să ne furişăm şi să o rupem la fugă, înainte ca el să-şi dea seama că suntem prin preajmă.

– Hmm.

Eliza continuă să meargă, uitându-se mereu înainte. Era mai preocupată să nu dea de Scrope decât să ajungă la Wolverstone. Priorităţile ei se schimbaseră în clipa în care îl văzuse pe Scrope fluturându-şi pistolul. Ar fi fost bucuroasă să ajungă la adăpost în seara aceea, dar şi mai mult s-ar fi bucurat ca ea şi Jeremy să ajungă în siguranţă împreună. Nu se temea că Scrope ar împuşca-o pe ea. Jeremy, salvatorul ei, ar fi fost cel pe care Scrope l-ar fi avut în vedere.

Conştientizarea acestui lucru o cutremură mai mult decât şi-ar fi imaginat, dar, cum Jeremy era – destul de clar, după mintea ei – eroul ce-i fusese ursit, atunci presupunea că era cazul să se obişnuiască de-acum să-şi facă griji pentru el.

Cu siguranţă, ea n-avea de gând să-i îngăduie lui Scrope să-i facă rău, să-l ia de lângă ea sau să se amestece cumva în viitorul lor. O cuprinsese un soi de hotărâre belicoasă, pe când ajunseră la drumul mai mare şi se îndreptară către oraş.

Continuară să meargă. Casele se îndesiră, apărură tot mai multe pe marginea drumului, dar oraşul nu era mare. Ajunseră

la o cotitură amplă și trecură de ea, după care zăriră prăvăliile răsfirate și activitatea specifică unui orășel de provincie.

Încetiniră, amândoi devenind tot mai prudenți. Din ce în ce mai cu ochii în patru. La câțiva pași în fața lor, se deschise ușa unei prăvălii. Clinchetul clopoțelului ei îi țintui în loc.

Un bărbat ieși, întors cu spatele la ei în timp ce închidea ușa prăvăliei în urma lui. Oferindu-le o priveliște excelentă asupra lui.

Brunet. Înalt. Foarte înalt. Cu umerii lați. Cu picioare lungi, puternice. Purta o redingotă în tonuri sobre, care stătea mărturie a poziției sociale a proprietarului, asortată cu pantaloni din piele de capră și cizme de călărie scumpe. Fără să se uite înspre ei, moșierul își continuă drumul, cu pas lent, viguros, care denota încredere, și dădu colțul străzii.

Neîndrăznind nici măcar să respire, Eliza își luă privirea panicată de la el și constată că ea și Jeremy erau pe alea îngustă dintre două prăvălii. Strângându-l pe Jeremy de braț, îl trase și păși cu băgare de seamă spre marginea aleii.

După o scurtă ezitare, Jeremy se strecură și el în ascunzătoarea de la marginea aleii. Odată ajuns la adăpost, se uită afară. Eliza se sprijini de zidul care străjuia aleea și mulțumi în tăcere. Dacă ar fi fost mai iuți cu jumătate de minut, moșierul ar fi dat peste ei la ieșirea din prăvălie. Jeremy se trase din nou înapoi și se lipi de perete.

– A intrat în hotelul de mai sus.

Ea înghiți în sec.

– Atunci n-o putem lua într-acolo, nu ne putem continua drumul pe aici.

– Nu.

Jeremy scormoni în boccea și scoase harta.

– Și nu doar asta – zise el, cu amărăciune vădită în glas –, dar nici nu vom putea închiria o cabrioletă de aici. Dacă dă roată hotelurilor și hanurilor... Se uită în sus și întâlni privirea Elizei. Ne-a văzut în Penicuik. Dacă le-a făcut oamenilor o descriere a noastră îndeajuns de bună, atunci, imediat ce intrăm să cerem o cabrioletă, ne vor ține acolo și vor trimite pe cineva după el.

Ea suspină.

– Aveam de gând să propun să încercăm să-l vedem mai bine, dar asta e cam periculos, nu-i așa?

– Foarte periculos, zise el, despăturind harta. În afara faptului că e de două ori cât mine, dacă toate semnele sunt adevărate și el e un nobil scoțian, atunci a cădea în mâinile lui ar fi cel mai rău lucru care ni s-ar putea întâmpla.

– Ar putea pretinde că am fugit de sub tutela lui și m-ar duce spre castelul său din munți, iar pe tine te-ar arunca în temniță?

– Și ăsta-i cel mai bun lucru la care putem spera. Jeremy ținu harta în așa fel încât să poată vedea. Acum suntem aici – arătă cu degetul un punct de pe hartă. Aici vrem să ajungem, zise, indicând drumul de la sudul graniței, chiar sub Carter Bar. Drumul principal merge direct de aici acolo, dar, cu Scrope și cu moșierul dându-i târcoale, nu văd cum am putea risca să rămânem pe el. Dacă moșierul este aici, cu ochii în patru, e posibil ca Scrope să se îndrepte deja spre sud.

Eliza apucă harta, o trase mai aproape de ea, ca să poată vedea liniile mai mici ce reprezentau alei și poteci.

– Știm că n-are rost să ne ducem spre est, fiindcă pe acolo Wolverstone e prea departe. Dar, zise ea, înclinându-și capul și ținând un traseu cu ochii, crezi că ne-am putea îndrepta spre vest? Pe poteca asta, arătă ea cu degetul, către Selkirk, de unde am putea închiria o cabrioletă.

Se uită în sus și întâlni privirea lui Jeremy.

– Nici Scrope, nici moșierul nu se așteaptă s-o luăm pe acolo.

Jeremy se încruntă.

– Dar..., zise, aplecându-se pentru a studia harta mai îndeaproape. Aha, acum văd.

– Întocmai, replică Eliza triumfătoare. De la Selkirk, ne putem îndrepta spre Hawick – dacă se întâmplă să ne ia urma și o să creadă că ne ducem la Carlisle, cu atât mai bine. Dar la Hawick putem părăsi drumul principal și ne putem duce spre podul Bonchester și de acolo mai departe.

– Până la Carter Bar. Jeremy ridică harta și o înclină spre lumina care pătrundea pe alee. După o clipă, încuviință. Ai dreptate. Cu adevărat, acesta este singurul traseu logic pentru a merge înainte. Nu văzusem poteca asta îngustă, dar ne va ține departe

de drumul spre Jedburgh până în apropiere de graniță. Întâlni privirea Elizei. Nu cred că Scrope ori moșierul vor da târcoale graniței. Vor vrea să se oprească înainte de a ajunge acolo, departe de privirile soldaților care ar putea patrula în zonă. Dacă ajungem atât de aproape de graniță, chiar fără să trecem în Anglia, tot l-am putea invoca pe Wolverstone. Numele lui e destul de cunoscut cât să fim în siguranță.

Ea zâmbi.

-Minunat. Deci, făcu semn din cap înspre alee, spre strada principală pe care veniseră, hai să pornim spre Selkirk.

Le mai luă încă un ceas de înaintare prudentă, de ascuns pe după ziduri, cercetând cu atenție înainte de a traversa vreun drum, fiind extrem de precauți când, în cele din urmă, alergară de la un tufiș des la altul, traversând apoi drumul principal, dar avură noroc. Nici moșierul, nici Scrope nu îi văzură; nici unul dintre ei nu veni fulgerător în urma lor.

Soarele atârna pe cer înaintea lor când, ajungând, în sfârșit, la poteca spre Selkirk, porniră la drum în pas alert. Descoperiră curând că drumul era tivit cu un gard viu de păducel des, cu un frunziș bogat, care urmărea firul potecii și care îi adăpostea de privirile eventualilor urmăritori. După mai bine de un kilometru, Jeremy se opri.

-Gardul viu ne protejează, dar ne și împiedică să vedem dacă e cineva pe urmele noastre. Arătă către o movilă acoperită cu iarbă, unde gardul viu era mai rar. Aș prefera să fiu sigur. Hai să luăm o pauză scurtă și să ne uităm la drum.

Făcură întocmai. Se uitară preț de un ceas, dar nici o căruță și nici un călăreț nu se îndreptară către ei.

-Suntem în siguranță.

Eliza se ridică și-și scutură pantalonii. Privi în jos, către Jeremy, și zâmbi.

-Haide! Selkirk ne așteaptă!

El sări în picioare, răspunzând surâsului ei. Străbătură împreună poteca, întorcându-se pe drum, iar ea adăugă, cu un zâmbet jucăuș pe buze:

-Și, odată ajunși acolo, cine știe peste ce vom da?

*

În cursul după-amiezii, moşierul părăsi hotelul la care stătuse în St. Boswells. Îl încălecă pe Hercule şi se îndreptă spre est, pe lângă drumul de ţară, apoi făcu la dreapta, pe poteca pe care barmanul îndatoritor care tocmai îşi începuse tura i-o descrisese.

Poteca ducea direct către nord, terminându-se aproape de malul râului Tweed. Descălecă, îl mână pe Hercule înainte şi la dreapta, apoi descoperi cu destulă uşurinţă vechiul vad, împreună cu urmele de paşi a două persoane, unele mai mari şi mai grele, altele mai mici şi mai uşoare, care se îndreptau spre oraş. Apa râului se uscase de mult de pe urmele de cizme.

– Au fost destul de iuţi.

Ghici faptul că, în ciuda acţiunilor lui Scrope, cei doi intenţionau să încerce să se întoarcă pe drumul spre Jedburgh. Nu erau atât de departe de graniţă, şi traseul alternativ prin Kelso şi Coldstream părea să fi ieşit din calcul. Deşi se bucura că avusese dreptate, era mai puţin bucuros că, după câte se părea, era cu câteva ceasuri în urma lor.

Încălecă din nou pe Hercule şi se luă după urme până reveni în oraş. Din ce în ce mai încet; pe măsură ce pământul se întărea, iar marginile se îngroşau şi se apropia tot mai mult de oraş, cu atât îi era mai greu să fie sigur că urmele după care se luase erau acelea care îl interesau.

Crezuse că le pierduse pe drumul principal, dar avu noroc şi, uitându-se către o alee îngustă, văzu clar urmele, imprimate în solul moale, uşor umed, ca şi cum cei doi fugari ar fi zăbovit acolo pentru o vreme. Apropierea aleii de cafeneaua în care întrebase el prima dată de un loc de traversare a râului şi de unde fusese îndrumat către hotelul de vizavi era edificatoare.

– La naiba!

Îl văzuseră. Şi, desigur, neştiind că el nu voia să-i vadă trecuţi în siguranţă peste graniţă şi scăpaţi de sub urmărirea lui Scrope, fugiseră în direcţia opusă. Ieşiseră de pe drumul principal, pe alee şi pe partea cealaltă, dar Hercule era prea masiv pentru a o lua pe acolo. Înfrânându-şi ocările, întoarse calul cel uriaş şi merse înapoi pe drum, pentru a înconjura clădirea şi a da de urma celor doi rătăcitori.

*

Un ceas și jumătate mai târziu, extrem de dezgustat de întorsătura pe care o luaseră lucrurile, moșierul stătea călare pe Hercule la răscrucea dintre drumul cel mare și strada principală din St. Boswells și se gândea la următoarea lui mișcare.

N-avea nici o idee încotro o apucaseră fugarii.

O fi fost el expert în luarea urmei, dar tot avea nevoie de niște semne – măcar de niște indicii – după care să se ia, însă drumurile și aleile din zonă se întăriseră din cauza soarelui și nu mai redau urmele suficient de bine pentru ca el să deosebească pașii lui de cei ai altor purtători de cizme din orășelul de provincie.

Cei doi părăsiseră aleea și se învârtiseră în zonă, pe potecile care dădeau în drumul principal ori mergeau paralele cu aceasta în direcția ieșirii din oraș, dar, dincolo de asta, nu mai știa nimic. Verificase locurile evidente, acoperind minuțios diferite trasee mărunte posibile pe care ar fi putut-o apuca spre Jedburgh, mergând călare până la Maxton și la poteca ce traversa mlaștina Ancrum, dar nu găsise nimic.

În ideea, greu de crezut, că se întorseseră să ia mijlocul de transport pe care îl folosiseră mai devreme pentru a traversa drumul principal, se îndreptă spre nord, tot pe drumul principal, pe poteca dinspre Newtown St. Boswells. Acolo găsi urme nu ale perechii care se făcuse nevăzută, ci ale unui cal care trăgea o cabrioletă.

Presupuse că Scrope se întorsese și găsise o cabrioletă – pesemne cea pe care Eliza și salvatorul ei o folosiseră pentru a ajunge până acolo, apoi o abandonaseră când îl văzuseră pe Scrope înaintea lor. Continându-și căutarea, descoperi suficiente semne care să-i confirme teoria că cei doi alergaseră pe după copacii dinspre râu. Scrope găsise cabrioleta, își legase calul la ea și pornise către sud.

McKinsey urmărise cabrioleta și semnele grăitoare lăsate de potcoave până la locul în care stătea acum. Drumul lui Scrope continua. Scrope îi împiedicase pe cei doi să se deplaseze înspre sud cu viteză, cel puțin până aveau să găsească altă cabrioletă, și se dusese să-i aștepte în Jedburgh.

Mânându-l pe Hercule înainte, moşierul merse vreo sută de metri spre sud, apoi îşi opri iarăşi calul şi se uită spre vest, la poteca ce ducea spre Selkirk.

Dacă ar fi fost în locul Elizei şi al salvatorului ei, ar fi luat-o pe acolo. Astfel, s-ar fi putut întoarce la St. Boswells, unde să caute adăpost peste noapte la vreo colibă; dacă făcuseră asta, nu prea avea cum să bată la fiecare uşă şi să întrebe de ei.

Ar fi putut urma poteca spre vest şi poate undeva pe drum reuşea să le zărească urmele şi să se ia după ei.

Era posibil. În plus, avea, mai mult ca sigur, urmele lui Scrope chiar înaintea lui.

Scopul lui – singurul scop care-l mai ţinea în locurile acelea – era de a acţiona onorabil şi conform conştiinţei sale, apărându-i pe Eliza şi pe salvatorul ei de intenţiile greşite şi periculoase ale lui Scrope. Putea face asta mai uşor, mult mai uşor, dacă îl urmărea pe Scrope şi se asigura că fostul lui angajat nu le făcea nici un rău celor doi. Era mult mai uşor.

Ca urmare a acţiunilor lui Scrope din ziua aceea, se simţea deja încrezător să lase siguranţa şi protecţia Elizei în mâinile salvatorului ei – tot un englez.

Scutură din cap când se gândi la ironia asta, apoi flutură hăţurile şi-l mână pe Hercule la trap, lăsând în urmă St. Boswells şi poteca spre Selkirk. Ştia un han drăguţ, primitor în Jedburgh; cu puţin noroc, Scrope urma să înnopteze în Jedburgh.

Capitolul 13

După-amiaza era pe sfârşite când Jeremy şi Eliza trecură peste o movilă şi văzură acoperişurile din Selkirk înaintea lor. Un drum mai lat şerpuia către oraş, apoi o lua la stânga, mergând în sud către Hawick. Jeremy se opri, scoase harta şi se uită peste ea.

– De la Selkirk la Hawick sunt mai mult de zece kilometri, zise, făcând o grimasă. E cam târziu, dar avem două variante. Putem merge în Selkirk să închiriem o cabrioletă, apoi să ne ducem

spre Hawick şi să găsim un loc în care să petrecem noaptea sau – îşi înălţă capul şi se uită spre Selkirk – am putea sta undeva în Selkirk şi să plecăm din nou la drum mâine.

Eliza nu avu nevoie să cântărească prea mult opţiunile; cu fuga de Scrope, scăparea de moşier şi mersul pe jos alert din ultimele ceasuri, era epuizată.

– Votez pentru Selkirk şi continuarea drumului mâine.

Jeremy încuviinţă.

– Şi eu la fel. Împături harta şi o puse la loc. Se pare că am scăpat cu succes de urmăritorii noştri, şi nu-i mare diferenţă dacă ne îndreptăm spre graniţă dinspre Selkirk ori dinspre Hawick – tot în cursul după-amiezii vom ajunge acolo. Nu avem nici un avantaj dacă forţăm nota astăzi. Întâlni privirea Elizei, zâmbi şi flutură mâna înspre ea. Rămânem în Selkirk.

Străbătură ultima porţiune, apoi traversară drumul principal şi intrară pe o alee care părea să ducă înspre centrul oraşului. Hotărârea lor se dovedi înţeleaptă; aleea îi conduse pe strada principală a oraşului, care se deschidea, la rândul ei, către piaţa centrală. Din nou, ajunseseră într-un oraş în zi de târg; zeci de tarabe şi de chioşcuri ocupau spaţiul de formă neregulată din centrul oraşului. Mulţimea care forfotea prin zonă le îngădui să rămână în urmă şi să se uite la cele două hanuri care încadrau piaţa şi la taverna de pe una din laturi, fără să atragă atenţia nimănui.

– Nu cred că taverna este genul de adăpost după care umblăm noi, zise Jeremy cu o grimasă, dar, cu toată lumea venită în oraş la târg, hanurile ar putea fi pline.

– Hmm.

Vederea unui tarabe care vindea haine îi aminti Elizei un gând care nu-i dăduse pace.

– Mă întreb dacă nu cumva...

Surprinse privirea lui Jeremy şi îi arătă din ochi taraba cu haine. Când el se uită, apoi privi înapoi spre ea, ea îşi arcui sprâncenele.

– Poate ar fi bine să cumpărăm o rochie simplă şi frumoasă pentru sora mea geamănă. În chip de cadou. Apoi, am putea merge până la biserica de colo, care cu siguranţă e pustie la ora

asta, şi apoi... ei bine, dacă Scrope sau moşierul vin să ne caute în direcţia asta, o să întrebe de un domn şi un tânăr, nu-i aşa?

Zâmbetul larg al lui Jeremy o încălzi.

– Asta-i o idee grozavă.

– Minunat. Zâmbind în sinea ei, porni înspre taraba cu haine. Hai să vedem dacă putem găsi ceva care să i se potrivească surorii mele.

Cumpărară o jupă simplă şi o rochie din batist maroniu, care, după cum îl informă Eliza pe Jeremy în timp ce se îndreptau spre biserică, avea s-o facă să treacă nevăzută prin mulţime. El se cam îndoia de asta; fără pălăria pe care o purtase ca parte din deghizarea ei, părul ei strălucitor avea să atragă privirea oricui, la fel şi trăsăturile ei delicate, trăsături care cu greu ar fi putut-o face să treacă drept altcineva decât era, adică o domniţă din lumea bună.

Se gândi la asta, păzind-o din naos, în timp ce ea se schimba în sacristie. Când ieşi, redevenită femeie, se depărtă de zidul de care se sprijinise şi se holbă la ea. Rochia îi venea bine, simplitatea ei îi punea în valoare înălţimea, formele fine, alura aristocratică. În loc să umbrească strălucirea părului ei, culoarea simplă a rochiei făcea ca buclele ei bogate să pară de un auriu ca mierea, mai bogat şi mai accentuat, iar ochii ei de culoarea alunei să fie mai vii.

Nu uitase cum arăta în rochie în asemenea măsură în care uitase impactul pe care îl avusese asupra lui arătând astfel. Se simţea ca şi când l-ar fi pocnit ceva în cap.

Scutură din cap ca să-şi revină când ea se îndreptă spre el, mergând, după cum remarcă, încă destul de liber. Ea îi văzu privirea alunecându-i spre picioare şi se încruntă.

– Ştiu. Încă am cizmele, dar va trebui să-mi amintesc să plutesc ca o domniţă şi să nu mai calc apăsat ca un băieţoi.

Jeremy se străduí să încuviinţeze din cap şi luă boccaua pe care ea o dusese cu ea în sacristie. Acum era plină cu hainele pe care le îndesase în ea.

– Mai bine iau eu asta.

Ea îi întinse boccaua, apoi, cu un oftat satisfăcut, îşi aruncă pe umeri pelerina pe care o dusese în mână.

– Mă simt mult mai... uşoară, pot să respir din nou în voie.

El îşi aminti de fâşia de mătase pe care o ajutase să şi-o lege în jurul sânilor în dimineaţa aceea, se gândi la ea desfăşurând-o şi la cum arăta fără ea... Trase adânc aer în plămânii contractaţi în ciuda faptului că pieptul lui nu era strâns cu vreo eşarfă, apoi îşi mută privirea de la partea aceea relevantă a anatomiei ei înspre faţă.

– Acum, că eşti din nou o domniţă, când o să luăm o cameră...

– Va trebui să spunem să suntem soţ şi soţie. Ea încuviinţă şi îl prinse de braţ. Dar asta va face ca noua noastră deghizare să dea şi mai puţin de bănuit, nu crezi?

– Ba da. O însoţi în faţa altarului şi se opri acolo. De aceea cred că ar trebui să porţi asta. Îi întinse mâna, ţinând în palmă inelul cu sigiliu pe care îl purta de obicei pe degetul mic. Va simplifica lucrurile şi ne va completa deghizarea.

Fără nici o ezitare, ea luă inelul. Îl puse pe degetul potrivit, ridică mâna şi i-o arătă.

– Se potriveşte.

El se uită cum inelul – care îi aparţinuse răposatului său tată şi pe care acum îl considera al lui – îi cuprindea degetul, apoi se uită la ea. Îi întâlni privirea. Eliza îşi arcui uşor buzele, ca şi când ar fi ştiut ce gândea el.

– Mulţumesc.

Jeremy ezită, cuvintele îi năvăliră în minte, dar nu era momentul. Făcu semn din cap spre oraş.

– Ar fi bine să mergem şi să ne căutăm un loc unde să stăm.

Zâmbind mai hotărât, ea îşi strecură mâna la braţul lui şi-l aşteptă să-şi aşeze boccelele pe umărul celălalt, apoi ieşiră din biserică şi ajunseră din nou pe strada principală. Se opriră la primul han. Jeremy aranjă ca o cabrioletă să fie pregătită pentru ei în dimineaţa următoare, dar, când aruncă o privire înăuntrul hanului, se retrase.

– Prea multă lume.

„Prea mulţi bărbaţi necioplţi", voise să spună.

O conduse pe Eliza înapoi în curtea hanului. Îşi opri privirea asupra unuia dintre grăjdari, un bărbat de vârstă mijlocie, care aştepta la intrarea în grajd.

– Hmm.

O conduse pe Eliza spre el; ea își pusese gluga, ascunzându-și astfel părul.

– Străduiește-te să arăți timidă și sfioasă.

Ea își plecă ochii și făcu semn că asta era floare la ureche. Jeremy se apropie mai mult de grăjdar și îl salută.

– Poți să ne recomanzi un loc, altul decât hanurile și taverna, unde eu și soția mea am putea găsi un adăpost liniștit pentru la noapte?

Grăjdarul îi răspunse politicos la salut și-i îndrumă către o gazdă de vizavi de piață.

– Doamna Wallace e văduvă. Își ține camerele curate și îngrijite și o să vă gătească o cină gustoasă. Este o bucătăreasă bună și o femeie cumsecade. O să-i zăriți casa după colțul aleii aceleia – a treia pe dreapta.

– Mulțumesc.

Jeremy îi întinse omului o monedă, apoi se întoarse și o conduse pe Eliza pe stradă și către alee.

Doamna Wallace și casa ei se dovediră la înălțimea recomandărilor. Odaia în care îi conduse văduva era mică, dar aerisită și veselă, cu draperii de creton și o cuvertură asortată peste patul cu tăblii din alamă. După ce le aduse prosoape și un urcior cu apă caldă, doamna Wallace îi lăsă să se facă comozi.

– Servim cina în mai puțin de jumătate de oră, dragilor, le zise, întorcându-se către scări. De obicei, sun din clopoțel, pentru ca toți oaspeții mei să știe.

– O să coborâm îndată ce-l auzim.

Cu un zâmbet recunoscător, Eliza închise ușa, apoi se întoarse ca să analizeze încăperea. Jeremy duse urciorul cel greu la lavoar; mai devreme, agățase boccelele de tăblia patului.

Îndreptându-se către pat, ea puse prosoapele lângă bagaje, apoi se așeză și se lăsă ușor pe spate. Salteaua era groasă, iar plapuma de sub cuvertură era umplută cu pene. Privirea i se opri asupra mâinii ei stângi. Se holbă pentru o clipă, apoi ridică mâna și analiză inelul de pe deget.

– A mers, zise Jeremy.

Ea se uită la el și-l văzu întorcându-se, după ce așezase urcioarul și ligheanul asortat cu el. Îi întâlni privirea.

- Doamna Wallace s-a uitat după inel. După ce l-a văzut, a fost mulțumită.

Eliza încuviință.

- Crede că suntem căsătoriți, n-a pus deloc asta la îndoială. Revenind cu privirea asupra inelului, ea șopti: Este aproape ca și când am... exersa.

Jeremy își puse mâinile în buzunare și se opri la marginea patului. Se uită la ea pentru o clipă, apoi zise:

- Nu gândim prea mult, îți amintești?

Ea se uită în sus și îl întâlni privirea.

- Da. Știu. Se opri, apoi continuă: Și cred că ai dreptate, trebuie doar să fim... prezenți. Să ne îngăduim să fim noi înșine, fără să ne gândim la așteptările lumii. Se pare că ne descurcăm foarte bine fără..., zise ea și gesticulă sugestiv.

- Fără a lua în calcul noțiunile și exigențele lumii sau ale nimănui altcuiva?

- Da. Întocmai.

Ea îl căută privirea. Nu avem nevoie să intervină nimeni. Rezolvăm mai bine lucrurile între noi. Își dădu capul pe spate, fixându-l cu privirea. Nu-i așa?

Înfrânându-și nemilos nesiguranța care îl cuprindea de fiecare dată când se gândea la ce se întâmpla între ei, la unde avea să-i conducă ideea asta de a lăsa lucrurile să se întâmple de la sine, el încuviință.

- Ba da.

Ea zâmbi; spre deosebire de el, ea părea în largul ei.

- Bine. Deci continuăm ca până acum și vedem ce e de făcut, când ajungem la Wolverstone. Se ridică și se îndreptă spre lavoar. Cred că mai bine am folosi apa cât e caldă.

El zâmbi și îi făcu semn să continue.

- Mai întâi doamnele. Când ea trecu pe lângă el, iar ochii îi zăboviră asupra părului ei auriu ca mierea, simțurile îi fură atinse de parfumul ușor pe care acum îl recunoștea ca aparținându-i. Se întoarse, o urmări cu privirea și sublinie: Cel puțin când nu-i nici un pericol la mijloc.

Ea râse şi-şi continuă drumul către lavoar.

Întrebându-se în sinea lui ce urma să iasă din flirtul ăsta al lor – fiindcă erau în Scoţia, probabil toată povestea putea fi considerată mai degrabă peţire – se aşeză pe pat să-şi aştepte rândul.

Cina fu un eveniment care le solicită mintea şi imaginaţia. Când fură întrebaţi de unde veneau şi încotro se îndreptau, Eliza se uită spre Jeremy; el interveni şi depănă o poveste cum că locuiau în apropiere de Edinburgh, se mutaseră acolo cu afaceri, dar erau nevoiţi să se întoarcă degrabă la Londra, pentru a o vizita pe mama Elizei, care nu se simţea prea bine.

Plăcinta cu carne de iepure se dovedi excelentă, iar vecinii lor, extrem de prietenoşi, erau doi funcţionari de la un birou notarial din apropiere şi unul dintre paznicii de noapte ai localului. Conversaţia rămase la nivel de generalităţi, concentrându-se mai ales în jurul întâmplărilor din oraş, până când doamna Wallace strânse rămăşiţele din plăcinta cu mere şi-i conduse afară din sufrageria ei.

Paznicul se îndreptă către tavernă. Cei doi funcţionari înclinară politicos din cap către Eliza şi Jeremy şi se duseră înspre han. Jeremy ridică o sprânceană către Eliza. Ea îi întâlni privirea, apoi zâmbi, îşi strecură braţul pe după al lui şi se întoarse spre scări.

– Ar trebui să plecăm cât se poate de devreme, nu-i aşa?

Urcând scările, el zâmbi. Ajunse la uşă, o deschise şi o invită înăuntru; aşteptă să o închidă pentru a spune:

– Cu cât ajungem mai devreme la Carter Bar şi trecem în Anglia, cu atât voi fi mai fericit.

Ea se uită la el.

– Credeam c-ai zis că Scrope n-o să fie la graniţă.

– Nu cred c-o să fie, dar... Făcu o grimasă când se aşeză lângă ea, pe marginea patului. Afurisitul ăsta ne-a făcut să ne abatem din drum îndeajuns pentru a pierde o zi întreagă. Ar fi trebuit să ajungem la Wolverstone cel mai târziu în seara asta.

Cu ochii pironiţi la ai lui, ea zise:

– Dar au existat şi consolări.

– Posibil. Sau, mai bine zis, am profitat de oportunităţile pe care acţiunile lui ni le-au scos în cale.

O privi cum se apropie de el. Îl apucă de mijloc, brațe și se ridică pe vârfuri.

De aproape, pe sub plămădeala deja lăsată, îi prinse privirea, apoi respiră, iar cuvintele ei fură ca o boare ațâțătoare pe deasupra buzelor lui:

–Nu gândim, îți amintești?

Apoi îl sărută, delicat, nostalgic, stingând orice îndoială pe care el ar fi putut-o avea în privința intenției ei de a profita de încă o noapte împreună pentru a-și continua nerostirile. Pentru a explora pasiunea care răspundea atât de prompt chemării ei. În interiorul ei și al lui.

Eliza era fascinată, total copleșită de pofta pe care o simțea dincolo de aparența lui de șoarece de bibliotecă reținut și bine-crescut. Noaptea trecută, fusese atât de captivată de experiența trăită, de senzațiile și descoperirile făcute, încât nu avusese nici un pic din concentrarea ei de irosit cu el. Pentru a-și face o idee de felul în care momentul cu pricina îl afectase pe el, dacă împlinirea, satisfacția, plăcerea simplă care o cuprinsese întru totul pe ea fusese la fel de profundă și de copleșitoare și pentru el.

Voia să afle asta. Să folosească oportunitatea neașteptată, noaptea în plus nepusă la socoteală, pentru a cerceta acest lucru. Pentru a afla adevărul despre ceea ce ar putea fi între ei, atât din punctul ei de vedere, cât și din al lui.

Nu avea nici o ezitare în afirmarea dorinței și în a-l invita să i-o împlinească. Pentru a se lăsa cuprinsă întru totul de dorință, a permite dorinței să o pârjolească pe sub piele și a răspunde bătăilor inimii atunci când își puse gura peste a lui.

Și îl ispiti. Îl chemă și îl atrase.

Iar el îi primi invitația, îi cuprinse sânii între palme, iar ea fu nevoită să se oprească din sărut și să-și lase capul pe spate gemând. Și începu să escaladeze culmea plăcerii. O plăcere care o cuprindea, o copleșea și o lăsa fără cuvinte.

Ea îi îngădui plăcerii să pună stăpânire pe ea, se lăsă condusă de ea, pregătită și nerăbdătoare să vadă unde avea s-o conducă și ce avea să-i arate în noaptea aceea, însă o parte mică a minții ei rămânea conectată cu el, privea și cataloga toate semnele mărunte.

Precum tensiunea care îi sublinia trăsăturile, pasiunea crescândă care punea stăpânire pe el, invazia pasională a gurii și a limbii lui, în timp ce îi desfăcea fiecare nasture și îi înlătura fiecare haină, dezbrăcând-o. O lăsă goală.

În lumina lunii care pătrundea prin fereastra ale cărei draperii fuseseră trase deoparte.

Sclipirea de argint îi scălda trupul într-o lumină perlată, subliniind conturul membrelor ei incredibil de delicate, poleind liniile ei fine și umbrind în chip erotic toate formele ei; Jeremy respira cu greu, avea plămânii contractați, în timp ce din ochi îi sorbea frumusețea. Cu mâinile o modela și o adora, cu buzele o cerceta și o savura, iar abnegația creștea în el, plină de forță și de adevăr.

Îl țintuia în loc. În locul și clipa aceea, în caruselul nebunesc al pasiunii lor.

Intenția lui era clară; voia să-i ofere tot ce-și dorea, tot ce visa – să-i îndeplinească orice dorință –, dar să se înfrâneze și să se oprească de la căderea în mrejele pasiunii dezlănțuite care creștea și le dădea năvală.

Așa cum nu fusese capabil să facă în noaptea trecută.

Nu că-și închipuia că ea își dorea să-l facă să-și piardă mințile, nici că era cu adevărat posibil să se întâmple asta. Intenția lui de a rămâne întru totul stăpân pe dorințele lui în noaptea aceea era mânată mai curând de nevoia de a se asigura pe sine că era în stare de asta – că putea fi cu ea, îi putea ostoi setea, o putea aduce în extaz și putea găsi propriul extaz, având permanent situația sub control.

Așa cum făcea de obicei. Așa cum se întâmplase cu toate celelalte iubite ale lui. Dar ele nu-l atinseseră niciodată în felul acela care îl punea pe jar, nu-l strânseseră în brațe în asemenea chip încât să-l facă să-și piardă mințile.

El era un om de știință, un om al gândirii raționale și al acțiunii precaute, inteligente. În noaptea trecută, fusese vreme îndelungată rupt de realitate și lipsit de voință, subjugat, cufundat într-o realitate diferită, dar pesemne asta se întâmplase din cauză că întreaga situație era complet nouă pentru el. Nouă și înnebunitoare.

Noaptea trecută fusese distras. În noaptea asta avea de gând să-și păstreze controlul deplin, iar asta, credea el, avea să dea tonul experiențelor lor viitoare.

Și apoi el avea să se simtă în siguranță. Totul avea să fie bine. Aceasta era concluzia lui, pe care o trăsese fără ea.

Fără îndrăzneala intempestivă cu care ea, goală și vrăjită în lumina de argint a lunii, îi smulse haina și i-o dădu jos. Fără nerăbdarea fierbinte cu care îi descheie cămașa, apoi, privindu-l direct în ochi, își întinse mâinile pentru a devora cu lăcomie.

Mai întâi prin atingere, după aceea prin degustare. Năruindu-i controlul prin senzații.

Își dădu capul pe spate și se strădui să păstreze măcar aparența controlului, în timp ce ea îl dezbrăca, simțindu-se liberă să-l mângâie, să exploreze, să cerceteze... făcându-l, cu fiecare atingere, să se cutremure.

Până când rămase în lumina lunii, la fel de gol ca ea, în timp ce mâinile ei continuară să alunece, din ce în ce mai îndrăznețe...

Trăgând aer în piept, disperat să instituie o distanță mentală suficientă pentru a-și recăpăta rațiunea, o prinse de umeri și o strânse, rostogolindu-se și trăgând-o după el. Ea râse și se prăbuși alături, dar, când el vru să o prindă dedesubtul lui și să preia frâiele, ea se luptă și insistă, iar comanda trecu de la unul la altul, mai întâi la el, apoi la ea, care preluă conducerea, împingându-l nebunește...

Flăcările izbucniră între ei și îi cuprinseră în jocul lor, până când sângele le pulsă cu viteză, pielea le asudă, gemură, înșfăcară, cu disperare și cu grabă, mai presus de orice închipuire. Ea își desfăcu rapid coapsele, ca o invitație fără cuvinte, fără gândire, complet abandonată. Cu o împunsătură plină de forță, el o pătrunse, iar războiul începu.

Și toate intențiile se evaporară, toate precauțiile se duseră pe apa sâmbetei, toate reținerile se năruiră. Mânat de o pasiune nestăvilită, el o pătrunse adânc, iar ea se agăță de el și ceru din ce în ce mai mult. Deschizându-se plină de curiozitate, zvârcolindu-se sub el.

Ca și când dincolo de chipul ei feciorelnic, devenise femeie în sens mai profund decât în aparență. De parcă, prin schimbarea

pantalonilor cu rochia, eliberase, dăduse frâu liber unei femei pline de energie, senzuale, una hotărâtă să facă lucrurile așa cum își dorea. Să se lase copleșită, metamorfozată, cucerită de pasiune și să-l cucerească, plină de dorință, la rândul ei.

El nu putu rezista chemării ei, invitației irezistibile de a se alătura nebuniei ei, furiei, plăcerii crescânde, tulburătoare, care îi conducea în cursa disperată către împlinire – căci dorința venea dinlăuntrul lui, nu de la ea.

Ea era ispita, invitația convingătoare, dar acceptarea venea de undeva din profunzimea lui. Ea se conecta cu el, cu interiorul lui profund, pe care îl scotea la iveală fără efort. Și nu putea face nimic altceva decât să se supună. Își împleti degetele cu ale ei, lipindu-și buzele de ale ei, lăsându-și limba să hoinărească în voie cu a ei, complet, total, într-un fel care-i făcea inima să danseze alături de a ei, să i se alăture în vârtejul pasiunii limpezi și al dorinței arzătoare care-i lua cu sine.

Apoi îi izbi cu forță. Îi străpunse, îi tortură, îi frânse, apoi îi aruncă în valurile uitării, cuprinși, mângâiați de desfătare, cufundați în ea. Îi umplu cu o bucurie poleită, strălucitoare, apoi îi așeză cu grijă pe un mal îndepărtat, împliniți, satisfăcuți, plini unul de altul.

Îmbrățișați.

Departe de așternuturile scrobite, curate, în care așteptase cu nerăbdare să se cuibărească, moșierul se trezi pregătindu-se să-și petreacă noaptea pe un culcuș de paie.

Blestematul de Scrope nu se oprise în Jedburgh. Se oprise pentru o halbă de bere, dar nu zăbovise. În schimb, se zorise cu cabrioleta pe care o confiscase, la care înhămase calul său, și se oprise peste noapte într-o tavernă micuță, în cătunul la fel de mic numit Camptown. Aflat aproape la jumătatea distanței dintre Jedburgh și graniță, Camptown nu mai avea alt loc în care călătorul să-și odihnească oasele, iar taverna era prea mică pentru ca moșierul să se poată caza acolo fără să fie văzut de Scrope.

Până atunci, se gândise doar să-l pună la punct pe Scrope, să-i tragă o săpuneală și să-i ceară să-și vadă de drum, zăbovind suficient cât să-i observe pe cei doi plecând cu orice mijloc

de transport reușeau să facă rost. După care, se puteau îndrepta direct spre nord, către munți.

Planul acela devenise din ce în ce mai atractiv. Până când Scrope se oprise în Camptown.

De ce Camptown? Aceasta era o întrebare la care McEnsery nu putea răspunde, la care nici măcar nu-și putea imagina un răspuns. Existau locuri mult mai confortabile în care s-ar fi putut opri. De ce acolo? Ce avea de gând?

Afundându-se mai mult în fânul din pura de pe câmpul de vizavi de tavernă, cu brațele încrucișate sub cap, cu privirea fixată la căpriorii prăfuiți, moșierul reevaluă situația.

Planul lui de a-l alunga pe Scrope dăduse greș; încercase deja o dată în Edinburgh și nu funcționase.

Se părea că Scrope era fixat pe îndeplinirea misiunii, chiar dacă fusese concediat. Faptul că îi urmărise pe cei doi până acolo – faptul că îl urmărise pe el, ultimul lui patron, care îl concediase în termeni lipsiți de echivoc, pentru a lua urma celor doi – era o dovadă a hotărârii neclintite, ferme a lui Scrope de a-și captura prada, indiferent de împrejurări.

Dacă încerca din nou să-l înduce în eroare pe Scrope... oare ce l-ar fi putut opri să mai dea târcoale, să aștepte până când Eliza și salvatorul ei ajungeau undeva aproape de graniță – ceea ce urma să se întâmple în curând – și apoi să-i urmărească pe cei doi până în Anglia? El personal nu își permitea să piardă atâta timp pentru a-i urmări până la Londra și a le purta de grijă. Dar, după ce perechea trecea pe lângă el... dacă reușea să-l încetinească apoi pe Scrope și să-l împiedice să-i urmărească în timp util, atunci erau șanse mari ca Scrope să le piardă urma.

Asta trebuia să facă: să-l încetinească pe Scrope suficient cât să le permită Elizei și salvatorului ei să ajungă mulțumitor de departe. Îndeajuns de departe pentru a fi în siguranță. Îl văzuse pe salvatorul Elizei în acțiune și era încrezător că acesta avea în minte un loc anume și că se îndrepta glonț într-acolo, ținându-se cât mai departe de drumurile principale.

Urma să aștepte până când apăreau cei doi, apoi voia să-l încolțească pe Scrope și să-l țină pe loc. Un ceas sau două ar fi trebuit să le fie de ajuns Elizei și salvatorului ei pentru a scăpa

de urmărire. Cu puțin noroc, în cursul zilei următoare acestea aveau să fie înfăptuite. Oriunde ar fi fost cei doi, la St. Boswells, Jedburgh ori altundeva prin zonă, călare sau cu cabrioleta, se îndreptau direct și cu viteză maximă spre graniță.

Pesemne că aveau să ajungă acolo în cursul zilei următoare. După care avea să se îndrepte spre nord, spre casă, spre castelul lui. Odată luată decizia, se concentră asupra aranjamentelor urgente pe care le avea de făcut când ajungea acasă.

Perspectiva aceasta atârna deasupra capului său ca un nor negru, dar n-avea ce face; fusese prea amabil în aranjarea răpirii celor două fete Cynster, zicându-și că, dacă el însuși ar fi fost răpitorul lor, ar fi avut șanse mai bune să le convingă să-l ajute în schimbul grijii ce le-o purtase până se căsătoriseră.

Adevărul era că fusese profund, fundamental, complet reticent la a se lăsa obligat de mama lui să se coboare într-atât încât să răpească o femeie. Să-și murdărească mâinile în asemenea fel. Să-și păteze onoarea.

„Onoarea mai presus de toate." Acesta era mottoul familiei. Nu-și dorise să fie el cel care să ducă în dizgrație numele familiei.

Toate bune și frumoase, dar onoarea nu-i punea la adăpost supușii, și, din cauza încercărilor nereușite de a o răpi pe Heather și acum pe Eliza, nu-i mai rămăsese decât o ultimă șansă, definitivă și irevocabilă. Exact singura opțiune pe care dorea s-o evite. El, personal, trebuia să o răpească pe Angelica Cynster.

De la început, se concentrase asupra lui Heather și asupra Elizei. La douăzeci și cinci, respectiv douăzeci și patru de ani, ele două erau mai apropiate de vârsta lui de treizeci și unu de ani, erau mai mult sau mai puțin pregătite pentru căsătorie și, prin urmare, credea el, ar fi trebuit să fie mai dispuse la o discuție rezonabilă și un aranjament amiabil.

Le văzuse atât pe Heather, cât și pe Eliza cu ani în urmă, pe vremea când era la Londra, înainte ca tatăl său să se îmbolnăvească și să fie nevoit să se întoarcă în munți. Își amintea vag că mersese la câteva baluri la care fuseseră prezente și ele, dar nu încercase niciodată să le cunoască îndeaproape, nu se aventurase să le invite la dans; în vremurile acelea, nu-și căuta o soție, ci doar

căuta să se distreze şi, fiind fete dornice de măritiş, domnişoarele Cynster nu prezentau mare interes pentru el.

Nu atunci. Acum... ar fi preferat, de departe, să aibă de-a face cu Heather, sora cea mare, sau, dacă nu cu ea, atunci cu Eliza.

Angelica, sora cea mai mică, era întru totul alt fel de fată. N-o întâlnise niciodată – ea nu ieşea în lume pe vremea când stătuse el în oraş –, dar aflase destule într-un timp foarte scurt pentru a înţelege că variantele cele mai bune erau reprezentate de surorile ei mai mari. Până una alta, Angelica de-abia împlinise douăzeci şi unu de ani; n-avea nici o îndoială că ea avea aşteptările unei domniţe din lumea bună, pline de entuziasm, mai cu seamă când venea vorba despre căsătorie.

A-i redefini aşteptările s-ar fi dovedit, cu siguranţă, o sarcină dificilă, un obstacol mai greu de trecut cu ea decât ar fi fost cu celelalte două surori ale ei. Dar, mai mult decât atât, la cei douăzeci şi unu de ani ai săi, Angelica era departe de a fi umilă; a-i cere să accepte ce trebuia făcut pentru a-şi salva supuşii ar fi fost mult mai puţin corect decât ar fi fost cu surorile ei.

Dar el nu-şi mai permitea luxul de-a se lăsa cuprins de asemenea sentimente frumoase – nu acum, că renunţase să mai intervină între Heather şi salvatorul ei, Breckenridge, pe de o parte, şi Eliza şi salvatorul ei, oricine ar fi fost el, pe de alta. Ştia de ce simţea asta; pur şi simplu nu putea – sub nici o formă – să se împace cu ideea de a sili o femeie care deja iubea un alt bărbat să-l ia pe el, să-l accepte pe el în locul cavalerului ei autentic, a iubitului ei adevărat.

Asta nu era romantic, ci logic; el avea nevoie de o femeie care să îi fie alături, să colaboreze cu el, nu o domniţă de familie bună care să-l urască şi să-i poarte pică pentru tot restul zilelor.

Deci acum trebuia să se concentreze asupra Angelicăi, chiar dacă, după toate aparenţele, era... înfocată. La fel ca sclipirea aurie din părul ei. Ceea ce, având în vedere propriul temperament, nu prevestea un viitor liniştit şi aşezat pentru nici unul din ei.

Dintre cele trei surori, ea era cea de care nu şi-ar fi dorit să se apropie. Pe care, încă de la începutul planului său, o tăiase de pe listă. Dar se părea că soarta avea alte planuri.

După cum stăteau lucrurile acum, n-avea altă alegere. Trebuia să o răpească pe Angelica Cynster, altfel risca să-şi piardă casa, pământurile, iar supuşii lui aveau să rămână pe drumuri, doar cu hainele de pe ei.

Deciziile luate în munţi făcuseră prăpăd în rândul clanurilor. Propriul său clan, cel pe care îl conducea acum, reuşise în mare să scape de tulburări, datorită lipsei de acces la viroaga în care vieţuiau şi politicii abile a tatălui său, care îi învrăjbise pe adversari unul împotriva altuia.

Bătrânul fusese un pungaş de zile mari; moştenirea lui se străduia acum moşierul să o protejeze. Tatăl lui făcuse prea puţine în această privinţă, cu excepţia înţelegerii care acum îi periclita viitorul.

Înţelegerea în sine nu constituia o problemă; fusese martor la încheierea ei, dar la vremea aceea o considerase un aranjament corect şi inteligent – şi încă era de aceeaşi părere.

Faptul că mama sa furase potirul acela antic care era inima întregii afaceri, acesta era cutremurul care îi zguduia pământul de sub picioare.

Se holbă la luna care dispărea, fără să bage de seamă acoperişurile de deasupra capului său.

Cu fiecare pas făcut, la fiecare mişcare în decursul planului său de a revendica potirul, îşi pusese întrebări cu privire la direcţia în care s-o apuce, dar fiecare întrebare îl făcuse şi mai dedicat planului. Acum... nici măcar în sinea lui nu ezita să călătorească spre Londra, în văgăuna leului, ca să o răpească pe Angelica. Fiindcă nu exista altă cale.

Trebuia să o facă singur; nu putea risca să meargă rău ceva, nu când îi rămăsese doar ea care să corespundă solicitării mamei sale, în balanţă cu potirul.

Ea, Angelica, era ultima lui şansă. Şi, dacă avea să fie blestemat că o răpea, asta era; ar fi fost şi mai blestemat dacă n-o făcea.

Aşa cum fusese dintotdeauna, clanul lui depindea de el, de pământurile pe care el le deţinea şi de afacerile clanului, pe care el le administra. Dacă el dădea greş, dacă nu dobândea potirul pentru a încheia aranjamentul pus la cale de tatăl său cu şase luni înaintea morţii sale, atunci nu avea să mai existe nici un clan.

N-ar fi pierdut numai castelul, viroaga, iazul; ar fi pierdut pentru totdeauna lucrul care îi făcuse ceea ce erau. Clanul stătuse la baza vieții din munți de secole întregi; era ca o plasă de păianjen întinsă care lega pe oricine îi purta numele și se trăgea din aceeași familie și îi aduna pe toți sub umbrela lui protectoare. Clanul era însăși esența vieții lor, pulsul sângelui lor, cântecul din inimile lor. Fără el, erau morți. El, împreună cu nenumărații lui supuși. Cei doi băieți tineri pe care acum îi considera ai lui.

Clanul era ceva din care el făcea parte, care îl reprezenta, și, asemenea strămoșilor lui, n-ar fi ezitat, n-ar fi stat pe gânduri și nici n-ar fi avut vreo rezervă să-și dea viața pentru a-l proteja, pentru a se asigura că avea să dăinuie. Dacă nu direct prin el, atunci prin moștenitorul lui, cel mai mare dintre cei doi băieți.

Era mai bine să trăiască; n-avea nici o intenție să moară. Una peste alta, nu se îndoia câtuși de puțin că hotărârea lui fermă avea să-l ajute să depășească orice obstacol care urma să-i iasă în cale. Pentru ca clanul lui să supraviețuiască, nu își permitea să greșească.

Asta era totul.

Capitolul 14

Jeremy și Eliza părăsiră Selkirk în dimineața următoare, întruchipând perfect o pereche ce mergea să-și viziteze familia. După ce le servise un mic dejun întăritor, doamna Wallace îi condusese la ușă, iar grăjdarii de la han pregătiseră cabrioleta, cu un cal sprinten înhămat la ea. Eliza se așezase alături de Jeremy, savurând soarele, în timp ce el mâna calul la pas de-a lungul străzii principale. Trecuseră de biserică pe când ceasul orașului bătu de ora nouă.

Drumul spre Hawick era lin, iar peisajul – destul de plăcut. Eliza își ridică fața, în briza ușoară, uimită de sentimentul de fericire simplă care o cuprinsese. Nu-și amintea să mai fi avut

vreodată un asemenea sentiment de pace interioară. De calm și ordine interioară.

Îi aruncă o privire lui Jeremy, care mânuia frâiele cu o pricepere ce nu se potrivea cu părerea ei despre el că era un șoarece de bibliotecă. Cu modul în care îl vedea ea înainte – ăsta era încă un aspect care se schimbase. Radical.

Își țuguie buzele și privi înainte. În anumite privințe, era un șoarece de bibliotecă, dar, după cum descoperise și I se confirmase în noaptea trecută, era tot ce-și dorea ea să fie un bărbat. O parte din femeia de lume din ea încă mai era ușor uimită de asta, dar în mintea ei nu mai era nici un dubiu; orice avea să mai scoată la iveală ciudata ei răpire, datorită ei își găsise cavalerul.

Aproape că îi venea să le mulțumească lui Scrope și misteriosului moșier.

Roțile cabrioletei și copitele calului bocăneau una după alta în mers. În cele din urmă, primăvara pusese stăpânire pe Scoția, făcând să înflorească gardurile vii și nenumărate plante de pe marginea drumului. Mierlele cântau și ciocârliile ciripeau. Își duse mâna streașină la ochi și văzu un șoim care survola câmpul, în căutare de pradă.

Jeremy nu vorbea, și nici ea; liniștea lor nu era stânjenitoare, ci îi făcea să se simtă bine. Împreună. Nici unuia dintre ei nu îi stătea în fire să poarte conversații fără sens, și, în timp ce cu un alt domn s-ar fi simțit obligată să umple liniștea doar din politețe, cu Jeremy nu simțea această nevoie presantă.

Încă o binefacere, care îi îngăduia să se relaxeze și, așa cum hotărâse, pur și simplu să fie prezentă.

Să fie ea însăși. Pentru prima dată în viață, simțea că începea să înțeleagă cine era cu adevărat. Începea să înțeleagă ce femeie putea deveni.

Drumul către Hawick nu era cine știe ce, dar cu puțin timp înainte de intrarea în oraș fură încetiniți de un convoi de căruțe. Când reușiră să iasă din aglomerație și să intre în Hawick, era aproape amiază.

Jeremy se uită la Eliza, o privi pentru o clipă în ochi, îi văzu expresia aceea senină cu care contempla orașul. Fugea din calea

unui răpitor hotărât şi a unul nobil necunoscut, şi, cu toate astea, părea... împăcată.

La fel se simţea şi el.

Privind înainte, conduse cabrioleta prin traficul tot mai lejer. Uluit, dar totodată foarte sigur pe el. Sigur pe ceea ce simţea, fără a şti motivul – motivul fiind ceva faţă de care oamenii de ştiinţă ca el manifestau o atracţie specială.

În clipa aceea, motivaţia sentimentelor sale era de neînţeles. Renunţase la analiză şi la despicarea firului în patru. Noaptea trecută voise să se controleze, să-şi confirme puterea de a se înfrâna şi de a observa jocul lor dintr-o perspectivă intelectuală, însă eşuase în mod radical.

Cu toate astea, nu resimţea eşecul ca atare; se simţea... aşezat. Satisfăcut, cu siguranţă, dar efectul mergea mult mai departe de asta, trecea de nivelul fizic. Se simţea... în siguranţă, încurajat, mai mult ca niciodată, ca şi cum ar fi fost o barcă cu pânze care plecase într-o călătorie de explorare şi ajunsese, în sfârşit, în port.

Metaforele nu erau punctul lui forte. Scutură din cap şi se concentră din nou asupra prezentului. Asupra celor ce aveau să se întâmple. Asupra soluţiei pe care o putea găsi.

Încuviinţă mulţumit din cap când zări un han pentru căruţe leşindu-le în cale drept în faţă.

– Este devreme, dar ne-am putea opri aici pentru prânz. Nu cred că până la Wolverstone vom mai întâlni în cale altceva decât sate mărunte.

Eliza încuviinţă.

– Putem mânca, ne putem verifica traseul şi apoi, zise ea, întâlnindu-i privirea, putem să ne începem cursa spre graniţă.

Încetinind cabrioleta pentru a coti pe sub arcada hanului, el şopti:

– Cu puţin noroc, am scăpat şi de moşier, şi de Scrope. Nu există nici un motiv pentru care ei să creadă că venim încoace.

– Dacă supraveghează drumul spre Jedburgh, nu pot supraveghea şi partea asta de drum.

– Corect.

El continuă să se uite în jur. Rămăsese în continuare foarte vigilent, cu instinctele în alertă, dar fără a atrage atenţia.

Când opri calul în curte, grăjdarii se repeziră la el. Cinci minute mai târziu, el şi Eliza stăteau la o masă din sufrageria micuţă a hanului, cu boccelele la picioare.

– Plăcintă cu carne de vânat, vă rog, îi zise Eliza slujnicei. Şi o cană de bere slabă.

Jeremy zâmbi la auzul acestor cuvinte, apoi dădu propria comandă. Când slujnica se retrase, el se aplecă şi scoase harta din bagaj.

– Hai să ne uităm la potecile mai înguste şi să ne asigurăm că am acoperit nu doar opţiunile noastre, dar şi pe cele ale lui Scrope şi ale moşierului.

Eliza îl ajută să despăturească harta.

– Crezi că moşierul ne urmăreşte pe cont propriu sau doar îl aşteaptă pe Scrope să ne prindă?

– Ştim că moşierul era pe urmele noastre mai devreme, deci trebuie să presupunem că încă e pe undeva pe acolo.

Masa pe care o aleseseră se afla într-un colţ, iar laviţa pe care stăteau era încastrată în perete.

– Aici e Hawick, zise el, arătând oraşul pe hartă.

Ea întinse un deget şi refăcu traseul pe care îl aleseseră mai devreme, urmând potecile secundare din Hawick până la podul Bonchester, apoi drumul care continuă pe poteci şi mai înguste către cătune numite Cleuch Head, Chesters şi Southdean, pentru ca în cele din urmă să se alăture drumului principal chiar înainte de graniţă de la Carter Bar.

– Ăsta e traseul nostru, zise ea, privindu-l peste umăr. În afara posibilităţii ca Scrope sau moşierul să ne ia urma şi să se ţină după noi pe poteci, nu prea văd cum ne pot prinde – în nici un caz înainte de graniţă.

– Mă întrebam mai curând dacă există vreun loc în care poteca noastră să fie mai vizibilă de pe drumul principal sau dintr-un loc apropiat de drumul principal, unde ne-ar putea aştepta Scrope sau moşierul, aşa cum stătea Scrope la pândă lângă St. Boswells... Dar ai dreptate. Se sprijini pe spătar, mulţumit. Poteca asta nu e destul de apropiată de drumul principal, nu înainte de a face o cotitură pentru a se uni cu el, deci nu avem motive să ne temem că urmăritorii noştri ne-ar putea zări şi ar putea trece la atac.

îi întâlni privirea și zâmbi. Se pare că avem drum întins până la graniță, și de acolo Wolverstone e aproape.

Ea se sprijini pe coate.

-Cât de departe?

-Vreo cincizeci de kilometri. Mai puțin de trei ceasuri. Încă două ceasuri de aici până la graniță, și ar trebui să ajungem la castel la ora cinei.

Eliza zâmbi la gândul că avea să revină în societate, în cercul ei sigur și cunoscut, apoi scuturâ ușor din cap și privi în jos.

-Ce?

Ea ridică privirea și se uită în ochii lui Jeremy. Și acolo văzu nerăbdarea lui de a primi un răspuns. Ea ezită, căutând să exprime exact ce simțea și căutându-și cuvintele potrivite, apoi zise:

-Mă gândeam că... în ciuda tuturor încercărilor și greutăților, în ciuda nevoii de a fugi și de a ne ascunde de Scrope, în ciuda faptului că am stat cu teama că am putea fi capturați de moșier, mie mi-a... plăcut toată aventura... Nu e ăsta cuvântul potrivit, dar..., zise ea, continuând să-l privească în ochi. Pot să văd, pot să simt că am avut mult de câștigat de pe urma întâmplărilor din zilele care au trecut. Am evoluat. Își îndreptă umerii. Cred că s-ar putea spune că m-am maturizat. Cu siguranță mă simt altfel, mai așezată, cu mintea mai limpede în privința... multor lucruri. Dar, mai important ca orice, sunt mult mai sigură pe mine, zise, dându-și capul pe spate. Și pentru asta trebuie să-ți mulțumesc, căci tu mi-ai fost alături în tot timpul acesta, cu salvarea, cu fuga, m-ai ajutat să văd anumite lucruri și să le înțeleg.

Expresia lui devenise serioasă; continuă să o privească în ochi, apoi zise cu calm:

-Și eu simt cam aceleași lucruri. Deși am să mă bucur să dau cu ochii de Wolverstone, nu pot să spun că regret ultimele zile, dimpotrivă. Cred că în anii care vor urma mă voi gândi la ele cu plăcere.

-Corect. Ea se întinse, îi cuprinse o mână într-a ei și îl strânse ușor. Deși mă voi bucura să știu că suntem în siguranță, atâta timp cât Scrope și moșierul nu ne suflă în ceafă nu mă grăbesc

prea tare să ajungem la Wolverstone, să pun capăt acestei călătorii.

Își răsuci mâna și o prinse pe a ei, strângând-o ușor în chip de răspuns.

Se auziră pași apropiindu-se. Se uitară amândoi în sus, pentru a o zări pe slujnică ducând o tavă grea. Jeremy dădu harta deoparte. În timp ce el o împăturea și o punea deoparte, Eliza o ajută pe fată să așeze farfuriile și cănile. Când fata se retrase, lăsându-i cu prânzul lor, Jeremy toastă către Eliza.

– În cinstea întoarcerii la viața noastră normală. Nu va fi la fel ca înainte, dar provocarea va consta în a obține tot ce-i mai bun din schimbările și oportunitățile pe care această călătorie ni le-a scos în cale.

– Așa să fie, zise Eliza zâmbind și ciocnind cana cu a lui, după care sorbi și strâmbă din nas, făcându-l să râdă.

Apoi își îndreptară atenția spre minunata plăcintă cu carne de vânat. O jumătate de oră mai târziu, se urcară din nou în cabrioletă. Scuturând hățurile, Jeremy se uită la ceasul de buzunar.

– Nu e nici măcar ora unu. Ar trebui să ajungem la Wolverstone la timp. Îi aruncă o privire Elizei. Gata?

Ea flutură din mână teatral.

– Spre graniță! Și nu cruța calul!

Zâmbind, Jeremy scutură hățurile și mână calul la pas afară din curtea hanului, apoi cotiră spre est, departe de drumul care ducea la Selkirk, înainte spre Carlisle. Cu soarele încălzindu-le ușor spatele, ieșiră din oraș și o apucară pe o potecă îngustă.

Vremea rămase frumoasă și poteca destul de lină pentru ca ei să se simtă bine în continuare. Trecură prin câteva cătune mărunte. Poteca se răsucea și cotea, dar îi menținea, în mare, pe direcția către sud-est. După aceea, un izvor zglobiu țâșni aproape de drum, cu apa învolburându-se pe lângă ei.

Pe măsură ce înaintau, cerul devenea tot mai întunecat, mai acoperit de nori, iar aerul – mai apăsător și mai amenințător. Cu fiecare kilometru parcurs, începură să vadă urmele din ce în ce mai pronunțate ale ploilor aprige căzute deasupra dealurilor Cheviot care se întindeau de-a lungul granitei.

- Sper să nu dăm de mlaştini, zise Jeremy.

Până acolo, poteca fusese uscată, străjuită de ambele părţi de şanţuri adânci care transportau apa de ploaie. Eliza se uită peste marginea cabrioletei.

-Şanţurile astea par pline pe jumătate. Privi înainte, în-acolo unde norii atârnau aproape de pământ, întunecând linia orizontului. Cred că a fost furtună.

Lui Jeremy nu-i plăcea cum arătau norii.

-Sper să avem noroc.

Şi avură, până ajunseră la podul Bonchester.

Trecură de cotitură şi intrară în sat, apoi Jeremy se puse pe înjurat şi trase de hăţuri, oprind calul complet. Mai mulţi bărbaţi alergară către ei, dând din mâini şi strigându-le să se oprească.

Jeremy şi Eliza îi ignorară, cu privirile fixate asupra a ceea ce se vedea în faţa lor. Ori, mai curând, ce *nu* se vedea.

Holbându-se la locul în care drumul pur şi simplu lua sfârşit, pentru a continua dincolo de o prăpastie din care acum erau aruncaţi în sus stropi de apă, Jeremy zise:

-Se pare că remarca mea cu privire la drumul întins până la graniţă a fost prematură.

În ceasurile următoare, Jeremy evaluă toate drumurile posibile care i-ar fi putut trece graniţa. Podul Bonchester nu mai exista, fiind spulberat de şuvoaie în noaptea de dinainte. Locuitorii oraşului erau nepăsători, dar dezastrul efectiv rupsese oraşul în două; întrebarea pe care Jeremy o puse cu privire la starea drumului în continuare avu nevoie de o mulţime de ţipete pe deasupra prăpastiei, peste şuvoiul turbat de dedesubt. Eliza scoase harta şi îşi dădu cu părerea, dar arăta mai resemnată decât el sau probabil că îşi accepta soarta.

Cu toate astea...

-Nu există nici un drum înainte. Mohorât, el se aşeză pe scaunul din faţa ei din salonul hanului din Bonchester. Îşi sprijini coatele pe genunchi şi îşi cuprinse obrajii în palme. Se uită în sus şi întâlni ochii căprui ai Elizei. N-avem şanse să trecem într-o barcă, şi, chiar dacă am reuşi să găsim o cale de a traversa şuvoiul, nu există nici o cabrioletă ori vreun alt mijloc de transport

de închiriat pe partea cealaltă. Sugestia ta de a o lua pe poteca aceea micuță spre sud și a ne îndrepta către Hobkirk nu va funcționa, fiindcă și podul din Hobkirk trebuie să fi fost distrus. Și, deși toată lumea e de acord că am putea să o apucăm spre est și apoi să ocolim Abbotrule, pentru a ajunge pe traseul inițial spre Chesters – ținând cont de faptul că cele două poduri de pe acest drum sunt încă în picioare –, potrivit zvonurilor din partea cealaltă, zise el, arătând către zona de sud a orașului, mai e un pod chiar la nord de Southdean care a fost și el distrus. Continuând s-o privească în ochi, scuturâ din cap. Nu putem ajunge la Carter Bar pe acolo, pe poteca pe care voiam s-o apucăm.

Era vorba despre traseul care le-ar fi îngăduit să evite orice risc de a da nas în nas cu Scrope și cu moșierul. Ea îl studie pentru o clipă, apoi zise:

– Nu-i nici o nenorocire. Doar că va trebui să o luăm pe drumul celălalt. O să ne descurcăm noi cumva, cum am făcut-o și până acum.

El o privi în ochi și simți cum pacea ei îl cuprinde și îl învăluie. Suspină și-și lăsă mâinile în jos. După o clipă, scuturâ din cap.

– Nu pot să cred că avem iar probleme. E ca și cum întreaga Scoție ar fi sub stăpânirea diavolului – reprezentat, în cazul nostru, de moșier și de sluga lui, Scrope.

Ea zâmbi.

– Măcar ei nu știu unde suntem.

El ridică din sprâncene.

– Asta așa e. Presupun c-ar trebui să fiu recunoscător pentru lucrurile mărunte.

– Sau nu chiar atât de mărunte.

Ea se foi și își îndreptă spatele.

– E prea târziu să mergem mai departe astăzi, deja începe să se întunece.

El se uită afară pe fereasta salonului; nori negri se adunau laolaltă, împreună cu o ceață măruntă.

– L-am rugat pe hangiu să ne dea camera pe care o are liberă. Privindu-l în ochi, Eliza continuă: Având în vedere că nu trebuie să ne facem griji cu privire la faptul că Scrope ori moșierul ne-ar

putea da de urmă, am putea să ne bucurăm de o noapte odihnitoare, după care, mâine-dimineaţă, pornim din nou la drum.

Se scurse o clipă, după care Jeremy încuviinţă.

-Unde-i harta?

Ea o scoase din bagajul de lângă ea. O mai despături o dată şi studiară zona.

-Ne-am uitat la asta atât de des, şopti el, şi, cu toate astea, de fiecare dată ajungem să căutăm alt traseu.

Se aşternu tăcerea, în timp ce amândoi se uitară pe hartă. Şi amândoi văzură. În cele din urmă, ea zise:

-Doar că, de data asta, nu mai există alt traseu. Nu-i aşa?

Cu ochii fixaţi asupra hărţii, el scutură uşor din cap.

-Nu mai avem nici o alternativă. Din câte se pare, singurul mod în care putem ajunge la graniţă de aici este să o luăm pe poteca asta, zise, arătând cu degetul traseul, care merge spre nord-vest, şi, de acolo, la Langlee, pe lângă drumul principal care trece pe la sud de Jedburgh, după care va trebui să ne asumăm riscul de a o lua pe drumul principal până la graniţă. Sunt cam opt kilometri.

-Hmm. Studiind drumul spre Langlee, ea întrebă: Oare poteca e practicabilă?

-Sunt două poduri pe drum, şi se pare că localnicii sunt de părere că acestea au rămas în picioare. Dacă nu, va trebui să ne apropiem mai mult de nord, ceea ce înseamnă că vom ieşi pe drumul principal chiar mai aproape de Jedburgh.

-Dar mult mai târziu. Ea îşi ridică privirea şi o întâlni pe a lui. Dacă plecăm mâine dis-de-dimineaţă, cam în cât timp putem ajunge la graniţă? În două ceasuri?

Sprijinindu-şi spatele de spătarul scaunului, el încuviinţă.

-Cam aşa.

-Atunci aşa vom face.

Eliza începu să împăturească harta la loc. Cum Jeremy nu mai zise nimic, se uită înspre el şi-l văzu privind-o aşa cum făcea câteodată, de parcă ar fi studiat-o. Ea ridică din sprâncene, întrebătoare. El strâmbă din buze.

-Nu pari prea deranjată de ideea de a petrece încă o noapte pe drum.

Eliza ridică din umeri.

– Nici nu sunt. Nu suntem în pericol, hanul este destul de confortabil şi nu-i mare diferenţă dacă ajungem la Wolverstone azi sau mâine, nu-i aşa?

– Cred că nu. Trase una din boccele în poală şi puse harta înăuntru. Pari foarte încrezătoare că vom ajunge cu bine mâine.

Ea îi aruncă o privire.

– Nu văd nici un motiv pentru care să nu fiu.

Jeremy îi surprinse privirea şi i-o fixă. După o clipă, zise:

– Mulţumesc.

Ea îşi ridică sprâncenele a uimire.

– De ce? Că nu mă las cuprinsă de panică? Pufni. Nu-s atât de slabă de înger!

Zâmbetul lui se lărgi.

– Nu.

Se întinse, o prinse de mână, i-o ridică la buze şi-i sărută degetele.

– Îţi mulţumesc că eşti tu însăţi.

Eliza îl privi în ochi şi simţi cum îi dispare orice urmă de îndoială. Zâmbi şi-i întinse boccelele.

– Haide! Mai bine i-am zice hangiului că luăm odaia aceea.

Când se înnoptă de-a binelea, se retraseră, urcând scara hanului către o odaie situată pe colţ, ce dădea pe o parte spre intrarea hanului şi pe alta spre revărsarea năvalnică de ape, cu dealurile Cheviot învăluite în negură pe fundal.

Eliza mergea înainte, ţinând două sfeşnice cu lumânări aprinse.

Urmând-o în odaia confortabilă, cu mobilă veche, dar plăcută – pe un perete, o toaletă şi un şifonier, un lavoar mare în colţul dintre ferestre şi un pat uriaş cu baldachin şi draperii de brocart –, Jeremy închise uşa în urma lor şi rămase în prag şovăitor.

O privi pe Eliza cum dă roată patului, aşază câte un sfeşnic pe fiecare din noptierele de lângă acesta, apoi se duse către fereastră. Îndreptându-se către toaletă, el lăsă bagajele jos, se opri şi se uită la ea. Trăsese draperiile de la ferestrele din faţă, dar se oprise înaintea celorlalte; cu braţele ridicate şi cu mâinile strângând draperiile, stătea acolo, blocând priveliştea oferită de dealuri

în lumina slabă a lunii, părând absorbită de panoramă. Sau, după cum bănuia el, de ceea ce era dincolo de ea.

Când se puse în mișcare pentru a i se alătura la fereastra care dădea spre torentul de apă, se miră de determinarea care pusese stăpânire pe el, pe mintea lui. Se opri în spatele ei, fără să se gândească, îngăduind acelei determinări intrinsece să-l cuprindă și să-l călăuzească, și își strecură brațul pe după talia ei, făcând-o să se sprijine de el. Eliza suspină, se lăsă pe spate, cu privirea fixată asupra orizontului întunecat.

- Mâine.

Nu mai zise nimic, dar el știa ce voise ea să spună și nu avea de făcut vreo observație. După încă o clipă în care fixară cu privirea întunericul ce se adâncea, ea își îndreptă spatele, trase draperiile și se răsuci între palmele lui. Îi privi chipul.

- Dar în noaptea asta suntem doar noi doi. Tu și cu mine.

- Da.

Noaptea asta avea să fie ultima petrecută în acea lume greu de definit. În ziua următoare, după ce ajungeau Wolverstone, fiecare avea să se întoarcă la viața lui obișnuită, să-și reia identitatea socială și să se supună din nou legilor și regulilor care țineau de acea identitate.

- Noaptea asta, zise ea, privindu-l în ochi, e numai a noastră.

El surâse.

- Nu mai e nimeni aici.

Strângând mâinile în jurul taliei ei, o trase mai aproape. Cu un zâmbet dulce, ademenitor, ea se supuse, venind mai aproape; dându-și capul pe spate, se întinse și-i cuprinse gâtul cu brațele.

- Nu trebuie să impresionăm pe nimeni. Privirea ei se îndreptă spre buzele lui; închise ochii. Nu trebuie să cerem părerea nimănui.

- Nu.

Încet, își lăsă capul pe spate, scrutând-o cu privirea, pentru a se opri, în cele din urmă, asupra buzelor.

- Putem face ce ne trece prin cap. Tot ce vrem.

El rosti ultimele cuvinte cu gura peste gura ei.

- Da.

Împreună, desființară distanța dintre buzele lor. Se apropiară și mai mult; gurile lor se topiră una în alta, cu limbile căutându-se și încolăcindu-se, pășind împreună în flăcările răbdătoare. În fierbințeala primitoare a pasiunii recunoscute, a dorinței care le aparținea și pe care o îmbrățișau din toată inima.

De bunăvoie, nu la întâmplare. Intenționat, fără a se opune.

În noaptea aceea... el n-avea de gând nici măcar să încerce să se agațe de control, de rațiune – nici măcar n-avea de gând să pretindă c-ar putea face asta.

Era o strădanie inutilă. Noaptea aceea le fusese sortită. Podurile fuseseră spulberate de furtună; era limpede că soarta le hărăzise să mai petreacă împreună o noapte în locul acela dintre două lumi. Pe tărâmul acela desprins de realitatea lor de zi cu zi.

Încă o noapte... pentru ca el să îngenuncheze înaintea puterii ce sălășluia în legătura lor proaspăt descoperită. Încă o noapte în care își putea asuma noul lui statut și putea acționa în consecință. Noua sa realitate. Pentru a putea aduce omagiul cuvenit acelui element nou și bine-venit care îi străpunsese inima și pusese stăpânire pe sufletul lui.

Era un om de știință; învăța repede. Cu toate astea, în cazul de față, se părea că ea ajunsese la concluzia potrivită mai repede decât el. Chiar dacă, probabil, pe o altă cale.

Nu părea să aibă vreo ezitare, cu atât mai puțin să se opună acelei forțe care-și făcea simțită influența. O simțea, colabora cu ea și se lăsa modelată de ea. Când el începuse să fie preocupat, cuprins de o precauție înnăscută, ea se aventurase înainte, plină de o curiozitate avidă, inocentă, de un fel de curaj pe care el se simți obligat nu doar să-l imite, ci să-l și egaleze.

Deci în noaptea aceea avea să se implice în relația lor cu ochii deschiși și cu inima la fel de deschisă. Cu înțelegere, bucurie și fără nici o rezervă. Avea s-o urmeze să vadă unde îl conduceau ea și acea putere.

Ce putea fi rău în asta? Erau încă departe de casă, pe tărâmul dintre cele două lumi.

Ea își lăsase gura pradă lui; el îi degustă parfumul, puse stăpânire pe moliciunea de mătase a buzelor ei, sorbi din făgăduința pasiunii. O desfătare fără margini. El făcu un pas înapoi, o legănă,

rănucind-o, învârtind-o, îndreptându-se către pat. Desprizându-se din sărut, ea îi făcu semn din cap înapoi şi râse, scoţând un sunet provocator, ameţitor, înnebunitor.

Apoi privirile lor se întâlniră. Şi în ochii ei întrezări dorinţa. Întrezări femeia în care se preschimba în braţele lui, femeia care era cu adevărat, care, cu fiecare noapte ce trecea, devenea mai întrezătoare în sine.

El zâmbi – nu se putu abţine – de nerăbdare, de bucurie.

Uitându-se în ochii lui, cu ochii ei verzi-aurii strălucitori, îşi duse mâna la obrazul lui, i-l cuprinse, apoi se întinse şi-l sărută. O invitaţie limpede, lipsită de echivoc.

Îşi scoaseră hainele, una câte una, când el, când ea. Mâinile continuau să se plimbe, degetele să mângâie, să se joace. El îi urmărea formele, le frământa şi le stăpânea, apoi îşi lăsă capul în jos pentru a-i dezmierda sânii. Pentru a se desfăta cu plinătatea lor şi a-i adora.

Privirile lor se întâlniră în repetate rânduri, tot mai înfierbântate, arzând înăbuşit, aprinzându-se, apoi mistuind. Pasiunea creştea încet, dar sigur. Cu fiece respiraţie, cu fiece mângâiere.

Apoi se aprinse.

Cele două sfeşnice cu lumânări de pe noptiere aruncau destulă lumină pentru a vedea în jur; strălucirea caldă aluneca pe pielea ei albă, învăluind-i silueta de mătase într-o boare de aur. Aceeaşi strălucire îi îngădui şi ei să vadă, să pună stăpânire cu privirea pe pieptul lui gol, înainte ca, scoţându-i cămaşa, să-şi ghideze mâinile pentru a desăvârşi stăpânirea.

Nici unul dintre ei nu se grăbea. Aveau vreme. Pe tărâmul lor dintre două lumi, aveau toată noaptea la dispoziţie să descopere ceea ce le rezervase soarta.

În micul şemineu nu era făcut focul, dar dorinţa îi încălzea, cu fiece atingere fierbinte, provocatoare, ce răspândea flăcări pe sub piele. Până când luară foc. Până când, goi, rămaseră lângă pat, încordaţi, înfometaţi, lacomi de atingerea celuilalt, de sărutarea celuilalt. De împreunarea înnebunitoare a gurilor, de senzaţia grăitoare, excitantă a corpurilor goale lipite unul de altul...

Dorinţa izbucni, se dezlănţui. Nevoia de împlinire îi luă prin surprindere; pasiunea puse stăpânire pe ei.

Lăsându-şi mâinile să alunece în jos şi de jur împrejur, cuprinzându-i fesele, o prinse şi o lipi de el.

Gemând, plină de dorinţă şi de aşteptare, ea se desprinse din sărut; îşi înfăşură instinctiv picioarele ei lungi în jurul coapselor lui, gâfâind, fulgerându-l cu privirea, în timp ce el încerca să o cuprindă. O lăsă mai în jos.

Eliza simţi cum capul larg al membrului său întărit îi desparte carnea de mătase, închise ochii în timp ce simţurile savurau momentul şi-şi lăsă capul pe spate, gemând uşurată, lacomă. Gemu a nerăbdare, a dorinţă, a încurajare limpede.

„Da. Acum."

Slavă Domnului, nu trebuia să-şi tragă sufletul pentru a rosti cuvintele. El o prinse de coapse şi o trase nemilos în jos, pătrunzând-o, străpungând-o.

Un tremur delicios îi străbătu măruntaiele, lăsând-o devastată de dorinţă. De senzaţia lui înăuntrul ei, atât de tare, de puternic şi de mare, mişcându-se înlăuntrul ei. De foamea nebună care o provoca.

El se opri, rămase în loc, îngropat adânc în ea. Pe jumătate orbit de pasiune clocotitoare, îi găsi buzele, o sărută aprins, apoi îi ciuguli buza de jos.

– Mai vreau.

Cererea ei fusese o şoaptă gâjâită, dar el o auzi; începu să se mişte înainte ca ea să încheie cuvântul.

Se trase înapoi, intră din nou, apucându-i coapsele astfel încât să poată pune stăpânire pe ea. Ea încercă să se răsucească, să se mişte, dar el nu-i îngădui, ci doar o ţinu şi o umplu, cutremurând-o. Orgasmul o luă pe nepregătite. Erupse dintr-odată, puternic şi strălucitor, descompunând-o, tulburându-i mintea, dându-i simţurile peste cap şi smulgându-i un ţipăt...

Jeremy îşi lipi buzele peste ale ei şi sorbi sunetul. Savură fiecare scâncet al capitulării ei, la fel cum savura strânsoarea cărnii ei fine care se contracta în jurul erecţiei lui. Cu ochii închişi şi maxilarul încordat, aşteptă, agăţându-se de senzaţii, străduindu-se nu să-şi păstreze controlul, ci să guste plăcerea clipei...

Când aceasta se stinse, el se întoarse spre pat; retrăgându-se din capcana caldă a trupului ei, o rostogoli pe deasupra

cuverturilor. Ea se întinse pe spate, cu părul auriu bogat răvășit, cu sânii înroșiți și umflați, ridicându-se și coborând, cu brațele odihnindu-se slăbite pe lângă corp. El își îngădui o clipă de bucurie savurând priveliștea, apoi, condus de propria dorință sălbatică, îi prinse coapsele, le desfăcu, își plecă iute capul și puse gura pe carnea ei moale.

Țipătul pe care ea îl scoase era prea lipsit de suflare pentru a se face auzit. El se desfăta, iar ea i se supunea. Întinzându-se, îi prinse capul și-și încleștă degetele în părul lui. Scânci și gemu în timp ce el o înnebunea. Sunetele ei de plăcere erau asemenea muzicii pentru urechile lui; se bucura de tot ce auzea. Se bucura și mai mult de abandonul ei; după clipa aceea inițială de șoc, ea se lăsă pradă jocului aceluia intim, se lăsă cucerită și-i permise să facă tot ce voia.

Îl lăsă s-o iubească după voia lui. Intim. Direct.

Când, cu un țipăt ascuțit, ea se cutremură din nou, el ezită numai pentru o clipă, apoi o rostogoli pe burtă, se urcă în pat, o prinse și îi ridică șoldurile. O trase în genunchi în fața lui, se așeză, apoi o pătrunse cu forță și în profunzime. Intră în moliciunea fierbinte a cărnii ei.

În limanul de plăcere al trupului ei.

În vârtejul de dorință și sete, pasiune și nevoie, dorindu-și cu disperare o intimitate și mai mare de care să se lase cuprinși, care să pună stăpânire pe ei și să-i conducă. Iar ea îi făcu pe plac. Se împinse și îl duse mai adânc, își întări trupul și-l zori să o pătrundă. Gemetele ei, scâncetele de plăcere se amestecau cu respirația lui, în timp ce, cu pieptul încordat, cu mușchii crispați și înlănțuiți de efort, îi răvășea trupul în căutarea eliberării.

În timp ce ea îl cuprindea, îl ținea, îi oferea plăcere și-l conducea spre final. Dorința lui era plină de furie, ca un bici dezlănțuit. Pasiunea elibera spirale care îi pătrundeau măruntaiele. Pasiunea se înălța asemenea mării învolburate și-l înghițea.

Iar dorința ei era o forță la fel de puternică precum chemarea unei sirene care îi învăluia simțurile, care se amesteca în propria lui dorință de a termina, de a se lăsa subjugat, răpus, consumat.

Pasiunea se juca cu ei, îi tulbura și-i făcea să devină sălbatici, apoi, cu ultimele gemete disperate, îi smulgea din această lume.

Îi aducea pe culmile cele mai înalte. Și mai sus. După care îi lăsa să cadă.

El se prăbuși deasupra ei însă reuși să se rostogolească la timp, ca să n-o strivească. Nu mai era deloc stăpân pe trupul lui. Rămase acolo, cu inima bătându-i nebunește, răpus și neajutorat cum nu mai fusese niciodată, și o parte din el se minună de forța pasiunii lor, de culmea pe care aceasta îi condusese. De profunzimea împlinirii care acum îl cuprindea asemenea unei mări calde, anihilându-i simțurile. Rămase acolo, cucerit, cu inima predată, incapabil să mai facă ceva.

Îi simți mâna căutându-l stângaci, orbește. Reuși să i-o prindă într-a lui. Cu degetele împletite, rămaseră unul lângă altul, încercând să regăsească drumul spre normalitate.

În cele din urmă, se răsuciră și reușiră, cu șoapte inteligibile și cu trupurile istovite de pasiune, să se așeze peste așternuturi, să se strecoare sub cuvertură și să se cuibărească în pat. Se aplecă și suflă în lumânarea de pe partea ei, apoi se rostogoli la loc și făcu la fel cu cea de lângă el.

Noaptea îi învălui, îi cuprinse în brațele ei întunecate, dar tumultul apei care se rostogolea și se învolbura dincolo de fereastră le amintea de schimbarea căreia nu i se putea opune nimeni, de ziua de mâine și de ceea ce urma ea să aducă.

Plutind pe marginea viselor, mintea lui se avântă înainte. Nu exista nici o îndoială cum avea să fie relația lor odată ce traversau dealurile Cheviot. Căsătoria era singura opțiune, el știa asta la fel de bine ca ea. Și își asuma asta, la fel cum făcea și ea. Cu toate astea, stilul căsătoriei lor... rămânea la latitudinea lor, ei puteau hotărî, ei știau ce declarau.

Ei decideau.

Dar asta era pentru mai târziu. Pentru ziua de mâine, după cum zisese ea. În seara aceea... o trase mai aproape în brațele lui. Își puse obrazul pe părul ei și închise ochii. Suspină, mulțumit, când ea se răsuci și se cufundă în brațele lui, cu pandantivul captiv între ei, deasupra inimii lui.

Adormiră, cu mâinile și picioarele înlănțuite.

Capitolul 15

Ieşiră din Bonchester când soarele de-abia răsărea. Eliza era foarte conştientă de tensiunea dintre ei; se simţea încordată ca o coardă de pian şi, fără să întrebe, ştia că Jeremy se simţea la fel.

În odaia de sus, scăldată în lumina de dinaintea zorilor, discutaseră dacă ea ar fi trebuit să revină la deghizarea ei în bărbat, dar căzuseră de acord că s-ar putea dovedi vitală confuzia lui Scrope şi a moşierului – care o văzuseră amândoi pentru ultima dată îmbrăcată bărbăteşte – dacă dădeau din nou ochii cu ea, de data asta purtând rochie.

Asta s-ar fi putut dovedit cheia scăpării lui de urmăritorul sau urmăritorii lor şi a reuşitei de a ajunge destul de departe pentru a-i păcăli. Sau cel puţin să treacă graniţa şi să ajungă într-un teritoriu mai prietenos, înainte ca urmăritorii să-i prindă.

Atât Jeremy, cât şi ea aveau convingerea că undeva înainte de graniţă aveau să se întâlnească fie cu moşierul, fie cu Scrope. Posibil cu amândoi. În acelaşi timp. Strângând marginea cabrioletei în timp ce Jeremy mână calul cât putu de iute pe poteca de ieşire spre Langlee, nu văzu nici un motiv să nu se roage.

Localnicii îi îndrumaseră bine; ambele poduri dintre Bonchester şi Langlee stăteau încă în picioare, deşi la al doilea îşi luară măsuri de precauţie şi coborâră din cabrioletă, pentru a-l traversa cu atenţie pe jos, prima Eliza, după care Jeremy conduse calul peste pod.

Ajungând pe partea cealaltă, schimbară o privire, se urcară din nou în căruţă şi porniră la drum. După încă un ceas, ajunseră la Langlee. Satul se întindea pe latura vestică a drumului, cam la şapte kilometri depărtare de Jedburgh. Jeremy opri calul înainte de prima casă, într-un loc în care celelalte case din sat îi adăposteau de vederea eventualilor trecători. Cu chipul întunecat, se uită la Eliza.

– Odată ce ieşim pe drumul principal, am să mân calul ca nebunul, cât de repede posibil. Graniţa e cam la cincisprezece kilometri – cam vreun ceas de mers la viteză maximă. Nu putem

risca să ne oprim, cel puțin nu intenționat. O privi în ochi. Ești gata?

Ea încuviință.

– Da. Asta e cea mai bună șansă pe care o avem de a ajunge la graniță în siguranță, deci... Privi înspre drumul principal, trase aer în piept, apoi, ridicându-și bărbia, se uită din nou în ochii lui. Să mergem!

El apucă hățurile, apoi înjură printre dinți. Mutându-și hățurile într-o singură mână, se întoarse către ea, o prinse cu cealaltă mână de bărbie, îi lipi fața de fața lui și o sărută. Îndelung, profund. În chip de promisiune. În chip de declarație. Punându-și mâinile pe obrazul lui, ea îl sărută la rândul ei, cu aceeași hotărâre. Cu tot la fel de multă convingere.

Calul își întoarse capul, trăgând de hățuri și scuturând cabrioleta.

Se opriră din sărut. Jeremy o privi în ochi, văzu încrederea pe care o avea în el, convingerea că lucrurile aveau să meargă așa cum trebuie, îi simți sprijinul necondiționat. El încuviință.

– Bine. Să mergem!

Uitându-se înainte, scuturâ hățurile și-l mână pe cal la pas. Făcură la dreapta și intrară pe drumul principal, iar el își lăsă mâinile în jos. Calul se așternu la drum, mâncând pământul.

Nu erau prea multe vehicule pe drum la ora aia matinală, iar cele pe care le întâlneau se îndreptau în direcția opusă. Drumul era destul de lat pentru a-i îngădui cabrioletei să zboare pe lângă trăsuri fără ca Jeremy să le evite. După ce trecură în viteză pe lângă o potecă îngustă cu un indicator către Bairnkine, un cătun cu câteva colibe aflat la dreapta lor, Eliza ridică glasul pentru a acoperi ropotul copitelor.

– Ai idee cam pe unde s-ar putea gândi Scrope sau moșierul să ne iasă în cale?

Ar fi trebuit să întrebe asta mai devreme, însă Jeremy scuturâ din cap. Fără să-și ia ochii de la drum, strigă:

– Nu-s prea multe orașe pe drumul ăsta, deci sunt porțiuni întinse de drum unde ei pot sta ascunși. Singurul lucru care i-ar putea opri ar fi vreo căruță care să vină din sens opus. Strânse din buze și adăugă: Sper că vom întâlni din ce în ce mai multe

trăsuri care se îndreaptă spre nord, pe măsură ce ne apropiem de graniță.

Trebuia să fie trecut de ora nouă, dar nu era cine știe ce trafic. În definitiv, drumul spre Jedburgh nu era calea obișnuită pe care trăsurile circulau din Anglia spre Edinburgh. Deși pe hartă drumul părea destul de drept, în realitate era drept doar pe câteva porțiuni scurte, în rest o cotea deseori când într-o parte, când într-alta, urca și cobora, se scufunda și se înălța, când prin câmpuri deschise, când prin păduri dese.

Era imposibil să vezi departe, în orice direcție te-ai fi uitat. Continuând să se țină bine de marginea cabrioletei, Eliza privi înainte, cercetând ambele părți ale drumului, cât de departe putea vedea, nădăjduind că, dacă Scrope ori moșierul stăteau la pândă, i-ar putea zări înainte ca ea și Jeremy să ajungă în dreptul lor. Un șir de copaci mai deși care tiveau câmpul deschis din stânga lor sugera că se apropiau de un râu.

-Trebuie să fie râul Jed, zise Jeremy, care se varsă în Tweed.

-E nevoie să-l traversăm? strigă ea, iar viteza alergării lor îi șterse cuvintele de pe buze.

Nu mai fuseseră nevoiți să traverseze nici un râu de când intraseră pe drumul principal. Jeremy ezită, apoi răspunse:

-Nu sunt sigur. Ia harta și vezi!

Căutând prin bagajul de la picioarele lor, Eliza găsi harta. Cu legănarea cabrioletei, despăturirea ei necesita răbdare, dar în cele din urmă reuși să o desfacă în așa fel încât să o poată ține într-o singură mână, pentru a studia partea din dreapta, în timp ce cu mâna cealaltă apucă din nou marginea cabrioletei.

-În curând, ar trebui să facem la dreapta, într-un loc numit Mervinslaw. Puțin după asta, după o cotitură, vom ajunge la un pod peste un râu. Acolo, pe stânga, e un sat ce pare în mare parte așezat pe malul opus, deci să sperăm că dăm peste un pod mai acătării.

Jeremy se încruntă.

-Trebuie să fie. Nu-mi aduc aminte să fi trecut peste vreun vad și nici peste vreun pod șubred din lemn când am mers pe drumul ăsta pe urmele tale, spre Edinburgh. După o clipă, continuă:

De fapt, din câte reușesc să-mi amintesc, n-ar trebui să avem probleme, chiar dacă-i potop dincolo de dealuri.

– În regulă.

Lăsând harta în poală, Eliza privi înainte, căutând un indicator către Mervinslaw. Fără indicatoare, potecile înguste și drumurile către fermele de pe margine nu erau ușor de reperat.

– Uite-l! Făcu semn, cu harta în mână. Mervinslaw.

Faptul că se uitase pe hartă o ajutase să înțeleagă cam cât de repede înaintau și ce distanță mai aveau de parcurs.

– Suntem aproape la jumătatea drumului până la graniță.

– Și încă nu am dat cu ochii de Scrope ori de moșier.

Jeremy își îndreptă spatele, își trase umerii și se așeză mai bine pe locul lui.

– Nu știu dacă asta e rău sau bine.

– Ar trebui să vedem partea bună a lucrurilor, strigă Eliza.

– Poate că da.

Era ispitit să se alăture entuziasmului și încrederii ei; dacă aveau să continue în ritmul ăla, după un ceas ajungeau dincolo de graniță, în Anglia. Dar nu putea scăpa de sentimentul – care era mai mult decât o premoniție, mai mult decât o probabilitate – că nu aveau să scape atât de ușor. Că Scrope și moșierul nu aveau să-i lase să scape atât de ușor.

Trecură de-o curbă largă, în pantă; desișul brazilor care tiveau ambele părți ale drumului îi dădea fiori lui Jeremy. Oricine s-ar fi putut ascunde în spatele ramurilor groase, stând la pândă, fără ca el și Eliza să știe, nu înainte ca urmăritorul să le sară în față.

Încordarea care îl cuprinsese avansă încă mai mult, după care trecură peste un dâmb, copacii rămaseră în urmă, iar în stânga lor se deschise albia îngustă a unui râu, cu șirul de copaci rărindu-se tot mai mult pe partea dreaptă.

– Uite podul.

Era un pod arcuit, din cărămidă și piatră, care traversa râul, având o înălțime sigură și o lățime egală cu a drumului. Îl lăsă pe cal să o apuce în sus pe pod, cu pasul lui încă iute, apoi îl mână pe partea cealaltă.

Trosc!

Mai multe aşchii de lemn zburară dintr-o latură a cabrioletei pe lângă coapsa lui. Jeremy se aruncă într-o parte, peste Eliza, şi, când privi înainte şi la dreapta, văzu lucIul strident al ţevii unui pistol, apoi îl zări pe Scrope ieşind din ascunzătoare, călare pe un cal cenuşiu.

-Stai! urlă Scrope către ei, ameninţându-i cu pistolul.

Jeremy scăpă o înjurătură. Cu mâinile trăgând de hăţuri pentru a opri calul, continuă să o protejeze pe Eliza cu trupul lui... Zări începutul unei cărări înguste la dreapta, imediat după capătul podului. Trase de hăţuri, întoarse calul, care intrase în panică, îndreptându-l către potecă, apoi lăsă hăţurile libere.

-Ţine-te bine!

Calul o rupse la fugă.

Pornind la galop, alergă pe potecă, cu cabrioleta scuturându-se şi legănându-se în urma lui. Rămas în drum, Scrope blestemă.

Jeremy îi aruncă o privire Elizei, uşurat să vadă că ea se ţinea strâns de marginea cabrioletei şi de locul dintre ei. Încă mai avea harta în mână, strivită între degetele cu care se apucase de banchetă. Privirea îi era îndreptată la drumul aşternut înaintea lor.

Se răsucea şi se cotea mai des decât drumul principal, trecând peste dâmburi mărunte, apoi coborând din nou. Trecură pe lângă o pădure deasă, apoi poteca se îndepărtă de râu şi se arcui pe deasupra unei ridicături dintr-o curbă largă. Străduindu-se să-şi înfrâneze propria panică, Jeremy trase de hăţuri până când calul trecu din nou la pas, apoi evaluă situaţia.

-Scrope o să ne urmărească, dar pădurea de colo o să-l încetinească, iar peisajul acesta ne va ajuta să ne ascundem de privirea lui. Făcu o grimasă. Dar suntem pe o potecă, iar dacă el ştie unde duce ea... Se uită la Eliza. Unde ne scoate poteca asta?

Eliza trase aer în piept, îşi luă mâna de pe banchetă şi ridică harta ca să se uite. Încercă să-şi potolească inima care bătea să-i sară din piept, doar cât să-şi vină în fire, să-şi ţină teama în frâu îndeajuns cât să poată gândi. Jeremy conducse foarte repede; deşi calul revenise la pasul normal, cabrioleta se scutura nebuneşte în urma lui. Ea se uită peste hartă, apoi se încruntă şi privi înainte,

comparând ce vedea pe hartă cu peisajul pe care-l avea înaintea ochilor...

– Urmează un soi de răscruce, o întretăiere a mai multor drumuri, zise Jeremy. E o cărare ce duce spre sud...

– *N-o* apuca pe acolo, replică ea, găsind locul pe hartă. Merge doar puțin mai departe, apoi se oprește într-un sat care se numește Falla. De acolo nu mai e nici măcar o cărare care să ducă mai departe.

– În regulă. Nu mergem la Falla. Deci încotro s-o luăm? E vreo potecă pe care să ajungem înapoi pe drumul principal?

Ea caută pe hartă.

– Drept înainte. Sau cel puțin așa pare. După o clipă, adăugă: Trebuie să facem un mic ocol. Vom sfârși prin a ne îndrepta către nord în loc de sud, pentru o bucată mică de drum, înainte să ne putem întoarce și să o luăm pe o cărare spre un loc pe nume Swinside. După Swinside, cărarea aceea se îndreaptă spre sud. În cele din urmă, se unește cu o altă cărare care ne duce înapoi pe drumul principal, cam la șapte kilometri de graniță.

Cu chipul întunecat, Jeremy încuviință.

– N-am idee ce-i în mintea lui Scrope, dar trebuie să ne gândim că va încerca să ne împiedice să ajungem la graniță. Am verificat înainte, nici una dintre potecile astea secundare nu duce în Anglia. Singura modalitate de a trece granița este să ne întoarcem pe drumul spre Jedburgh sau să ne îndreptăm mai departe spre nord către unul dintre drumurile principale.

Având această confirmare în urma studiului hărții, Eliza încuviință:

– Trebuie să o apucăm pe cărarea care duce înapoi la drumul principal, e singura noastră opțiune logică.

– Roagă-te ca Scrope să aleagă să ne urmărească în loc să-și folosească mintea și să-și dea seama încotro ne îndreptăm. Dacă ne urmărește în speranța că ne va prinde – ceea ce este posibil –, am putea avea noroc.

Eliza se uită la cal.

– Cum se descurcă?

– Nu-i prea odihnit, dar e puternic și se străduiește. Mai poate să alerge câțiva kilometri buni în ritmul ăsta. După o clipă,

Jeremy adăugă: Mi-ar plăcea să încetinesc puțin, să-l las să-și tragă sufletul, dar pur și simplu n-am curaj. Trebuie să trecem de Swinside și să ajungem pe cărarea care merge înapoi pe drumul principal înainte ca Scrope să-și dea seama pe unde am luat-o.

Nu-i plăceau deloc șansele pe care le aveau. Scrope se dovedise inteligent; probabil studiase hărțile. Știa fiecare potecuță. Dar ei nu mai aveau de ales.

– Dacă îl mai vedem pe Scrope, apleacă-te în fața banchetei. M-ar ajuta să știu că ești cât se poate de în siguranță, ca să mă pot concentra asupra a ceea ce trebuie să fac pentru a scăpa de Scrope.

Simți cum privirea Elizei se fixează asupra lui, apoi ea încuviință:

– Bine.

Menținu calul la pas alert, peste dealuri și văi, până ajunseră la poteca spre Swinside, unde încetini când drumul coti brusc la dreapta; după aceea lăsă hățurile libere, iar calul o rupse la fugă. Trecură în viteză pe lângă micul cătun Swinside și-și continuară drumul în același ritm. În cele din urmă, poteca o coti încă o dată la dreapta, spre sud, urmărind malul unui alt râu de munte. Eliza se uită la râu.

– Măcar n-a plouat atât de tare pe aici.

– Nu. N-ar trebui să ne facem griji c-ar putea fi poduri surpate în zona asta.

Poteca ocolea un deal mărunt; ieșind din umbra acestuia, văzură întinderea unei păduri dese, care străjuia poteca de ambele laturi. Eliza se uită din nou peste hartă și zise:

– Nu știu cât ține pădurea, dar poteca pe care o căutăm ar trebui să se intersecteze cu drumul nostru undeva după următorul dâmb.

Puteau să vadă că, pentru o vreme, poteca străbătea în pantă pădurea, apoi dispărea dincolo de ea.

Nu se putea spune ce era dincolo de ea, nu înainte de a ajunge pe creastă – și în văzul oricui ar fi fost pe partea cealaltă. Jeremy nu vedea nici un motiv pentru care se simțea dintr-odată perfect convins că acolo îi aștepta cineva – Scrope sau moșierul –, dar simțurile lui erau la pândă, iar Trentham și colegii lui de la clubul

Bastion îl avertizaseră întotdeauna să se încreadă în instinctele sale. Nu avusese niciodată instincte de felul acesta, nu crezuse să aibă, dar... Înainte ca el să apuce să întrebe, Eliza zise:

– Când ajungem la răscrucea cu cealaltă potecă, trebuie să facem la dreapta, pentru a ajunge din nou pe drumul principal. Dacă o luăm la stânga, ne ducem spre dealurile Cheviot, iar dacă o luăm înainte ajungem într-o fundătură de la poalele dealurilor.

El încuviință.

– Bine. Roagă-te doar ca Scrope să fie undeva în urma noastră și amintește-ți ce ți-am zis.

Se apropiau de creastă. Cu colțul ochiului, o văzu încuviințând, lăsând harta deoparte și prinzându-se mai bine de bancheta cabrioletei; și ea privea tot înainte.

Calul trecu peste creastă în viteză, după care coborâră în același timp pe partea cealaltă. Puteau auzi cum râul bolborosea la dreapta lor. Și era destul de limpede că înaintea lor copacii își împreunau coroanele pe deasupra drumului acolo unde poteca pe care voiau s-o apuce se întretăia cu cea pe care se aflau.

Fură nevoiți să încetinească pentru a lua curba. Atât el, cât și Eliza se uitară la pomii care se răreau pe partea dreaptă. Apoi copacii se terminară și primii o sută și ceva de metri din poteca cea nouă li se așternură înaintea ochilor. Reușiseră să vadă un pod îngust din lemn care traversa râul; malurile râului erau pline de tufișuri dese și se întindeau de-a lungul potecii, înspre răscruce.

Încetinind aproape la pas, Jeremy întoarse capul calului.

– *Nu!* strigă Eliza, arătând pe potecă. Acolo!

Jeremy nici măcar nu se uită. Spaima din glasul ei îl făcuse să tragă tare de hățuri și să întoarcă armăsarul... Își aminti că ea îl avertizase că drumul din față se înfunda, se luptă, se chinui și-l sili pe cal să se întoarcă pe drumul celălalt.

Trosc, bum!

Încă o împușcătură, care nimeri învelișul metalic din care era făcută bancheta cabrioletei. Calul se sperie. Jeremy slăbi hățurile și-i îngădui să o rupă la fugă.

– Lasă-te jos!

Eliza se rostogoli și se ghemui jos, dar câteva secunde mai târziu își înălță capul și trase cu ochiul pe deasupra spătarului

banchetei. Jeremy o ocărî, dar ea îl ignoră. Nu se putea lipsi de o mână cu care să o împingă înapoi la loc. Luptându-se să recâștige controlul asupra calului intrat în panică, strigă:

– Cine era?

– Scrope. Aștepta în tufișurile de lângă râu, l-am văzut când s-a mișcat. Se opri, apoi adăugă: Dacă nu s-ar fi mișcat, nu l-aș fi văzut.

– Din fericire, l-ai văzut.

Nu-i plăcea cum suna vocea ei; nu-i putea îngădui să înghețe de spaimă.

– Presupun că e în urma noastră.

– După ce a tras în noi, a fugit înapoi, probabil ca să-și ia calul.

Jeremy își scormoni mintea.

– Uită-te pe hartă! Care-i calea cea mai bună?

Nu se putea uita el însuși, dar se încredea în ea că avea să facă alegerea cea mai bună, având în vedere cât de puține lucruri știau despre zona aceea.

– Nu-l văd. Se lăsă pe spate pe banchetă, netezi harta mototolită și se uită peste ea. După o clipă, zise: Nu-i nici o cale de întoarcere pe drumul spre Jedburgh. Cel mai bun lucru pe care-l putem face acum e să facem la stânga pe poteca asta. O va coti din nou spre nord, și în cele din urmă vom ajunge la alt drum care ne va duce dincolo de graniță... dar e departe de unde suntem acum și, odată ajunși în Anglia, vom fi mult mai departe de Wolverstone decât suntem acum.

Jeremy nu mai fusese pus niciodată în situația de a cântări opțiuni atât de dificile într-o asemenea tensiune, dar...

– Trebuie să trecem granița cât putem de repede, oricum ar fi asta. Având în vedere că Scrope a tras în noi de două ori, putem cere ajutor de la orice autoritate din orice parte a granițel, dar în zona asta cele mai apropiate autorități sunt în Anglia.

Analizând harta, Eliza măsură distanțele până la cele mai mari orașe din apropiere și suspină.

– Cum Scrope e în urma noastră, nu ne putem întoarce la Jedburgh, deci cel mai apropiat oraș e, într-adevăr, peste graniță.

Poteca era acum asemănătoare cu cealaltă; se răsucea, cotea, cobora și urca mai mult decât înainte, urmărind poalele

dealurilor Cheviot. Jeremy reușise să-l readucă pe cal la pasul lui normal, dar, chiar și în ochii ei de femeie care nu se pricepea la cai, animalul era frânt.

– Ce-i înainte? întrebă Jeremy.

Ea se uită peste hartă.

– Drept înainte, drumul se bifurcă, iar noi trebuie să o luăm la stânga.

Zburară pe deasupra unui dâmb care la ieși în față. Ea se uită în urmă și se încruntă.

– Scrope n-a apărut încă.

– Probabil încearcă să ne surprindă, venind din lateral. După o clipă, Jeremy continuă: Dacă aș fi în locul lui, aș rămâne în dreapta noastră, străduindu-mă să-i îndepărtez pe cei urmăriți de graniță. Odată rezolvată asta, ne poate prinde din orice parte ar veni. Dar deocamdată continuă să te uiți după el în dreapta noastră.

Apucând marginea cabrioletei care se legăna, ea se întoarse pentru a se uita dincolo de Jeremy, scrutând copacii, tufișurile și câmpiile. Ieșiseră dintr-un pâlc de copaci pentru a ajunge într-o câmpie deschisă, care flanca bifurcația drumului. Jeremy încetini calul doar cât să poată lua curba; după ce intrară pe poteca din stânga, Eliza se răsuci, se uită în urmă și văzu un călăreț pe un cal cenușiu traversând câmpul din spatele lor.

– E Scrope. Dar nu se îndreaptă spre noi.

Jeremy zori calul.

– Cât e de departe?

– Cam la două sute de metri.

– La naiba! Ce face? După o clipă, Jeremy zise: Uită-te pe hartă, de la răscruce până la locul următor unde trebuie să întoarcem, cine are drumul cel mai scurt? Noi, care mergem pe drum, ori Scrope, care o ia de-a dreptul?

– Scrope.

O privire asupra hărții îi confirmă asta.

Jeremy scrâșni din dinți.

– Trebuie să ajungem acolo înaintea lui. Ține-te bine!

Ridică biciul cel lung pe care nu-l folosise niciodată și-l flutură în aer pe lângă urechile calului.

Dacă n-ar fi fost atât de înspăimântată, Eliza ar fi dat mai multă atenție acestei situații care o impresiona. În schimb, cum calul se conformă, ea se rugă să nu întâlnească în cale vreo groapă ori vreun șanț.

–Nu poate fi prea departe, strigă ea ca să acopere zgomotul roților.

Cu chipul întunecat, Jeremy arătă înainte.

–Uite-o!

Ieșiră din nou în câmp deschis, alergând nebunește către răscrucea din față. Un alt pârâu le ieși în cale, traversat de un alt pod îngust.

–Îl vezi pe Scrope? strigă Jeremy.

–Nu, nu încă.

Eliza scrută întinderea de pământ din dreapta lor. Din partea aceea ar fi trebuit să vină Scrope. Copitele calului bocăniră pe lemnul podului. Cabrioleta trosni, se legănă, apoi se îndreptă când calul își reluă pasul alert. Bifurcația era la câteva sute de metri în față.

Eliza zări o mișcare rapidă printre copacii care străjuiau drumul perpendicular pe al lor. Înaintând, calul îi duse într-o poziție în care putea vedea mai bine.

–Pe cărarea din dreapta!

Ea se holbă la Scrope, care venea în goană, mânându-și calul disperat într-un galop nebun.

–Dumnezeule! Încearcă să ne răstoarne!

Timpul se opri în loc. Jeremy întrevăzu urmările asemenea unui caleidoscop care se rotea în mintea lui. Cu ochii la Scrope și la calul lui sur, măsură distanța, viteza necontrolată a calului... Scrope îi văzu și se îndreptă, scotocind după pistol în tocul din dreapta, apoi își dădu seama că animalul nu avea de gând să se oprească. Scrope blestemă și trase tare de hățuri. Calul cel sur se ridică pe picioarele din spate.

Jeremy lăsă hățurile libere, pocni din bici și-și zori calul. Drept înainte. N-ar fi putut încetini ca să o ia la stânga, așa cum trebuia; asta i-ar fi dat lui Scrope ocazia să vină după ei, și el nu fusese pregătit – și nici acum nu era – să își asume acest risc.

La cum stăteau lucrurile acum, Scrope era complet preocupat să-şi controleze calul, şi, chiar dacă ar fi încercat să tragă în ei, Jeremy era între el şi Eliza. Albă la faţă, Eliza se uită în urmă, apoi la el.

– Drumul ăsta duce într-o fundătură.

Jeremy strânse din dinţi cât putu de tare.

– Ştiu. N-am avut de ales.

– E în urma noastră.

– Cât de departe?

– La vreo trei sute de metri.

Trebuia să fie de-ajuns. Cărarea – care devenea din ce în ce mai accidentată, dar asta nu făcea decât să-l încetinească pe Scrope în aceeaşi măsură în care încetinea cabrioleta – ocoli un deal mărunt, ascunzându-i pentru o vreme de privirea lui Scrope.

Dezordinea din mintea lui Jeremy dispăru brusc; dintre toate variantele pe care le aveau, doar una rămânea în picioare.

– Cât mai e până la sfârşitul cărării ăsteia?

– Puţin.

Eliza se uită înainte, apoi arătă cu degetul.

– Cred că trebuie să se termine chiar după următorul dâmb.

– În regulă. Frânturile planului său i se adunară laolaltă în minte.

– Uită-te pe hartă. Pune un deget pe sfârşitul potecii, apoi uită-te după un loc numit Windy Gyle. Ar trebui să fie undeva la est de noi, în mijlocul dealurilor Cheviot. E pe coama principală. Pune un alt deget acolo, după care ridică harta şi arată-mi-o.

Cu capul în jos, ea cercetă harta, apoi o prinse cu amândouă mâinile şi o ridică pentru ca el să poată vedea. El se uită la ea, apoi privi din nou înainte.

– Cât e până acolo?

– Cam doisprezece kilometri.

El încuviinţă.

– Vom merge cât de departe putem cu cabrioleta, pentru a ajunge cât mai aproape de dealuri. După care o vom abandona şi ne vom îndrepta cu viteză maximă spre Windy Gyle.

– De ce într-acolo?

-Clennell Street, unul din drumurile principale pentru ciobani cu turmele lor, ajunge direct în Anglia prin Windy Gyle. Şi acest drum duce mai mult sau mai puţin până în faţa porţilor castelului Wolverstone. Am călărit până la Windy Gyle împreună cu Royce acum câteva săptămâni – este cam la cincisprezece kilometri de castel.

-Şi crezi că putem ajunge acolo, cu Scrope călare pe urmele noastre?

-Nu ştiu, dar este singura noastră şansă. Făcu o grimasă şi îi dădu zor bietului animal. Chiar nu avem altă soluţie.

Nu era sigur ce reacţie aştepta din partea ei, dar ea îşi ridică bărbia şi încuviinţă.

-Atunci, să mergem spre Windy Gyle. Se uită în jos.

-Cu bagajele ce facem?

-Scoate din ele toate lucrurile la care poţi renunţa. Pe fundul boccelei mele e un cuţit. Dă-mi-l! N-am nevoie de nimic altceva.

Ea îşi trase bocceaua lui în poală.

-N-am nevoie de nimic.

-Ia butelcile cu apă. Şi pelerina ta.

Ea nu pierdu timp cu răspunsul, doar strânse lucrurile, îngrămădi butelcile în pelerina ei, împreună cu cel de-al doilea cuţit. Apoi se uită în urmă.

-Scrope tocmai a trecut de ultimul dâmb. Se apropie.

Depăşiră următoarea cotitură; după cum bănuise Eliza, poteca se termina chiar acolo. Deplasarea lor încetini simţitor când poteca se încheie, iar calul de-abia se mai târa. Chiar şi după ce poteca se termină, Jeremy continuă să mâne calul, îndreptându-se în sus, către dealurile ce se profilau în apropiere.

-E o căsuţă acolo, oamenii vor găsi calul.

Un fir slab de fum se ridica din coşul colibei îndepărtate a vreunui cioban. În sfârşit, Jeremy zări ce căuta, apoi se uită în urma lor. Scrope era încă nevăzut, ascuns după ultima cotitură. El lăsă hăţurile deoparte.

-Haide, coboară şi hai să o apucăm pe poteca turmelor de oi.

Eliza sări din cabrioletă când aceasta se clătină şi se opri. Se grăbi să ajungă pe potecă. După ce slăbi hăţurile îndeajuns

pentru a-i îngădui calului să umble liber, Jeremy o luă la fugă după ea.

Intrară în umbra unei văi dintre două dealuri. Buruienile deveniră tot mai dese. Luând cuțitul și punându-l în buzunar, Jeremy ridică butelcile cu apă din mâna Elizei, apoi o zori. Începură să urce.

Să se cațăre pe coama neașteptat de abruptă a dealului.

– El nu va putea urca pe aici călare, zise Eliza, fără să se întoarcă.

Jeremy mormăi.

– De-asta am ales traseul ăsta.

Ajunseră în vârful dealului, traversară în fugă platoul, după care se grăbiră spre vale. Apoi începură să urce coama următoare.

Dar Scrope nu se dădu bătut așa ușor.

După douăzeci de minute de alergare nebună, traversau o vale largă, aproape plată, dintre două coame de deal, când auziră zgomot de copite. Privind în vale, îl văzură pe Scrope alergând ca fulgerul înspre ei, cu pistolul în mână și fixându-i cu privirea, în timp ce-și îndemna calul să meargă mai iute.

Jeremy slobozi o înjurătură.

– Fugi!

O împinse pe Eliza către cărarea ce urca ușor, pe care merseseră până atunci. Îi înconjurau o mulțime de tufe înalte până la brâu, care le agățau din când în când hainele.

Probabil Scrope dăduse roată și ajunsese în valea aceea mai înaltă pe altundeva. Alerga pe marginea pășunii de pe fundul văii.

Ei ajunseră la primele stânci, iar drumul deveni mai dificil, cu mai multe pietre și cu prundiș pe măsură ce înaintau către următorul urcuș foarte abrupt. Uitându-se înainte, Jeremy zări încă o fantă drept în față. Dacă ajungeau până acolo și se ascundeau în umbră, Scrope avea să fie nevoit să descalece pentru a se lua după ei... Oare putea ajunge îndeajuns de departe pentru a fi greu de nimerit cu pistolul?

Încet, resimțindu-se după efortul depus – dacă el se resimțea, oare Eliza cum era? –, Jeremy strigă către ea:

– Continuă să înaintezi. Mergi cât poți de repede.

Se asigură că ea se căţăra şi înainta cât putea de bine, apoi se opri, se întoarse şi se uită înapoi.

Scrope nu era departe, tot călare, cu mâinile fluturându-i în timp ce îl silea pe calul cel sur să treacă printre tufişuri. Încă era prea departe ca să tragă în ei, dar distanţa se micşora.

Un cuţit nu putea face faţă unui pistol, dar dacă Scrope rata ţinta... Jeremy ezită – ar fi trebuit să facă ceva sau...

Calul cel sur se smuci, apoi se ridică pe picioarele din spate, scoţând un sunet înfundat. Luat pe nepregătite, Scrope se clătină serios, apoi căzu din şa. Calul rămase în loc.

Preţ de o clipă, Jeremy privi scena, apoi se întoarse şi o rupse la fugă după Eliza. Văzu că ea se oprise puţin mai sus, nu prea departe, şi se întorsese pentru a-l vedea... pe el cum îi făcea semn.

– Du-te! Du-te!

Asta era şansa lor de a fugi cât mai departe de Scrope, pentru ca el să le piardă urma. Ajunseră la baza unei alte văi şi urcară în viteză.

Atingând, în sfârşit, vârful, amândoi se opriră şi se uitară înapoi. Calul lui Scrope se vedea bine, galopând nebuneşte pe fundul văii. Dar pe Scrope... le luă câteva clipe bune să-l repereze. Venea în continuare spre ei, strecurându-se prin tufişuri, perseverent şi hotărât, având încă în mână pistolul pe care-l îndreptase spre ei. Jeremy o prinse pe Eliza de umăr.

– Haide!

Ea trase aer în piept, încuviinţă şi se îndreptă către următorul dâmb. Jeremy se uită într-acolo, apoi zări deschiderea către o vale îngustă dintre două ridicături stâncoase.

– Pe acolo. Trebuie să facem ceva să nu ne mai vadă.

Alergară cât de repede putură. Când ajunseră în valea cea îngustă, Jeremy se uită înapoi. Nu-l putea vedea pe Scrope, dar nu era întru totul convins că nici Scrope nu-l putea vedea pe el.

În timp ce ei urcau, veni şi trecu şi amiaza. Fură nevoiţi să mai încetinească, mergând la pas atunci când erau la adăpost. Nu se mai căţărau cu acelaşi avânt pe stâncile tot mai abrupte, dar nici nu se dădeau bătuţi. Următoarele ceasuri trecură marcate de efortul lor de a continua; nu puteau risca să se oprească,

nu știau dacă Scrope mai era pe urmele lor sau undeva pe aproape. Suficient de aproape încât să reprezinte o amenințare.

Tot ce puteau face era să își forțeze limitele. Eliza încetase demult să se mai întrebe dacă aveau să ajungă în siguranță la graniță. Trebuia să creadă că da.

Urcară și tot urcară, urcară iar și merseră din nou la pas, într-un peisaj ce părea creat de mâna unui uriaș care scormonise pământul pentru a-l îndoi într-o serie de falduri care se ridicau, ca o față de masă mototolită zdravăn într-o parte. Era mai mult decât recunoscătoare că, pe sub fustă, fusese nevoită să poarte în continuare cizmele de călărie bărbătești. Mergând alături de Jeremy, se strecură printre nenumărate tufișuri mărunte și ajunseră la o potecă îngustă. Pe acolo pământul era mai uscat, posibil fiindcă era mai pietros. Aerul proaspăt și curat purta în el parfumul sălbăticiei, dar începea să fie din ce în ce mai frig, în vreme ce nori negri, grei, se adunau de la apus, frământându-se și umflându-se pentru a pune stăpânire pe cer, rostogolindu-se apoi către ei.

Chiar dacă era mijlocul după-amiezii, lumina slăbea. Soarele dispăruse încă de la începutul urcușului lor, dar, de dincolo de nori, dăduse suficientă lumină pentru a-i călăuzi. Jeremy verificase periodic direcția pe care o apucaseră și ținu drumul către răsărit.

În cele din urmă, ajunseră pe culmea unei creste ce părea la fel de înaltă ca următoarea care, la rândul ei, nu era prea departe... Dincolo de acea creastă, se desfășura o panoramă largă asupra câmpurilor și pădurilor ce păreau a se întinde până la orizont.

– Anglia, zise Jeremy holbându-se la priveliște. Dar nu putem coborî panta decât prin anumite locuri.

– Cum ar fi Windy Gyle?

El încuviință. Amândoi respirau cu dificultate. Eliza era cu adevărat uluită că reușise să ajungă până acolo; mersul pe jos nu era în topul listei ei de activități favorite, dar se părea că antrenamentul pe care îl făcuse alături de Jeremy în ultimele zile îi prinsese bine. Îi aruncă o privire, îl văzu uitându-se la pantă, urmărindu-i traseul spre răsărit.

– Deci unde e?

El ridică mâna şi arătă:

-Acolo. Vârful acela.

Ea se întoarse şi privi în direcţia indicată. Se apropie, ca să se asigure că vârful acela rotunjit era cel spre care arăta el.

-Clennell Street coboară panta pe partea aceasta, chiar prin Windy Gyle.

Ea aprecie distanţa şi constată că mai era mai mult de un ceas de mers, după care oftă.

-Ei bine, cel puţin nu trebuie să ocolim.

Zicând asta, privi în jos şi porni la drum. Mergea fără grabă.

Jeremy porni după ea, după care se opri şi se uită în urmă. Refăcând în minte cei câţiva paşi până la culmea abruptă pe care tocmai o urcaseră, se uită în jos, pe traseul parcurs... şi blestemă în surdină.

Scrope era încă acolo, îi urmărea. Jeremy se întoarse şi i se alătură Elizei, care se oprise puţin mai sus, pe drum.

-Scrope?

Jeremy încuviinţă.

-Dar e destul de departe. Cu puţin noroc, acum, că suntem în afara razei lui vizuale, ne va pierde urma de tot undeva pe drum.

Îi făcu semn să meargă mai departe, iar ea se întoarse şi-şi continuă drumul. Mergând în spatele ei, Jeremy speră să nu se înşele considerând că Scrope nu era un căutător de urme prea priceput. El şi Eliza erau amândoi slăbiţi, dar, după câte îşi putea da seama, nici Scrope nu stătea prea bine. Câtă vreme se fereau din bătaia pistolului lui, erau în siguranţă.

Aşa ar trebui să fie. S-ar simţi mult mai încrezător dacă nu l-ar zgândări o întrebare simplă: „Unde e moşierul?"

Privind înainte, îşi zise că era lipsit de sens să facă speculaţii. Tot ce puteau face era să meargă cât de repede posibil şi să se roage să ajungă la una dintre clădirile lui Royce înainte ca Scrope sau angajatorul lui să le dea de urmă.

Erau nebuni, cu toţii.

-Neghiobi afurisiţi şi năuci!

Dincolo de asta, erau englezi, toţi trei. Inclusiv Scrope. Pesemne asta era explicaţia.

Moşierul trase o înjurătură, după care străbătu tufişurile cât de repede putu. Scrope se afla între el şi Eliza şi salvatorul ei. Şi, mai rău de atât, în ciuda oricăror aşteptări, Scrope era gata să tragă şi chiar să facă victime.

E drept, când îl văzuse pe Scrope fluturând pistolul, atunci când îi scăpase pe cei doi la nord de St. Boswells, avusese presimţirea că avea să asiste la împuşcarea de către Scrope a salvatorului Elizei. Cu toate astea, mai târziu, se convinsese pe sine că gândul acela fusese iraţional şi fantezist... Scrope era un profesionist; n-ar omorî un om pe care nu fusese plătit să-l omoare. Trăsese concluzia că Scrope folosise pistolul doar pentru intimidare.

Dar, în ziua care tocmai trecuse, Scrope trăsese în cabrioletă. De două ori. Nu trăsese în aer ca să-i sperie, ci direct spre ei. De ambele dăţi nimerise cabrioleta, confirmând părerea moşierului cu privire la neîndemânarea lui Scrope atunci când era afară din oraş. S-ar fi descurcat să tragă cu pistolul de aproape, pe o alee, dar în câmp liber, călare, nu era în elementul lui.

Ceea ce-l îngrijora serios pe moşier era faptul că în ambele ocazii Scrope ar fi putut foarte bine să o nimerească pe fată în locul bărbatului.

Lucru la care nu suporta să se gândească. La *nici una* dintre variante nu putea să se gândească.

Trebuia să-l prindă pe Scrope şi să pună capăt, o dată pentru totdeauna, obsesiei lui faţă de Eliza şi de salvatorul ei. Fiindcă, în mod clar, părea o obsesie.

Îl urmărise pe Scrope lângă podul peste râul Jed, aşteptând să intervină dacă Scrope îi oprea pe cei doi. Se aştepta ca el să aibă un pistol; dar nu să-l şi folosească. Din nefericire, fusese prea departe pentru a interveni pe loc, şi astfel se trezi că-l urmărea pe Scrope, care se părea că-şi găsise un cal pe cinste.

Hercule era neînfricat, dar nu era făcut pentru alergare şi, cu moşierul pe urmele lor, nu putea ţine ritmul cu calul sur al lui Scrope. Frustrat, furios şi temându-se că nu-l va ajunge pe Scrope din urmă la vreme pentru a-l opri să împuşte pe cineva, moşierul călări cât de repede putu în urma lui Scrope.

Cu toate astea, odată ajunşi la dealuri, terenul se schimbase, şi moşierul se apropiase şi mai mult.

Nu auzise vreo împuşcătură – iar el nici nu avea pistol –, ci doar îl zări pe Scrope călărind nebuneşte înspre Eliza şi salvatorul ei, în vreme ce aceştia escaladau dealurile. Îl văzuse pe cavalerul Elizei trimiţând-o pe ea înainte şi întorcându-se să dea piept cu Scrope.

Din fericire pentru el, moşierul avea mână bună şi o ţintă excelentă. Sări din şa, adună nişte pietriş dur şi lansă câteva pietre înspre calul lui Scrope. Pietrele nu-l răniră pe cal, ci îl speriară, ceea ce se dovedi îndeajuns pentru a-l destabiliza pe Scrope.

Un morman de pietriş îl ascunsese de cei doi, care continuau să fugă. Scrope, la rândul lui, rămase uimit de sperietura calului, blestemă, după care se întoarse şi se grăbi să revină la trăsura lui; nu se uitase deloc în urmă, deci nu-l văzuse pe moşier.

Înainte de a continua urmărirea pe jos, moşierul îl priponi pe Hercule. Acum se zorea cât de tare putea. Se apropia de Scrope tot mai mult, metru după metru, dar, în acelaşi timp, şi Scrope se apropia de Eliza şi de salvatorul ei. Iar moşierul se întreba serios dacă, în privinţa Elizei Cynster şi a salvatorului ei, Scrope era pe de-a-ntregul zdravăn la cap.

Respirând greu, moşierul murmură o rugăciune pentru a-l prinde pe Scrope înainte ca acesta să-i captureze pe ei. Nu putea sta cu mâinile în sân să-i privească murind.

Cu mâna lui Jeremy pe spatele ei, Eliza ajunse în vârful următoarei creste înguste. Trecu de margine şi se retrase, cu braţele sprijinite pe genunchi, trăgând aer în piept. Aplecată, de-abia suflând, privi înainte.

Drept înaintea ei se înălţa un zid solid din stâncă, prea înalt pentru a fi escaladat. La stânga lor, creasta continua, iar o potecă pentru turmele de oi ducea dincolo de creasta bătută de vânturi. Ceva mai departe, zidul de stâncă se încheia, dar ea nu putea să vadă ce era dincolo de el.

– Mergi pe potecă. Jeremy, respirând şi el cu dificultate, venea în urma ei. Nu-i prea departe.

„Slavă Domnului!" Eliza nu se strădui să rostească vorbele, ci se îndreptă şi porni la drum. De-abia târându-şi picioarele, urmară poteca îngustă de-a lungul crestei.

Ajunseră într-un punct înalt din care priveliștea înapoi spre Scoția era spectaculoasă, dar nu se mai putea concentra la asta. Își dădură seama de cât de sus erau când observă că în partea stângă a crestei se cască o prăpastie, din ce în ce mai abruptă pe măsură ce înaintau. Încetini și se uită înspre prăpastie. Peste umărul ei, Jeremy făcu la fel, apoi o zori.

– E mult de mers până jos.

Erau câteva sute de metri.

– Ai văzut bolovanii de acolo?

– Da. Din fericire, nu o luăm în direcția aia.

Jeremy o întoarse dinspre prăpastie. Zidul de stâncă se terminase; el arătă către o vale abruptă, îngustă, aproape o râpă, ce îi despărțea de creasta următoare. O oaie – sau, la cât era de înaltă, era mai curând o capră? – coborî în viteză, apoi o luă în sus pe partea cealaltă.

– Trebuie să urcăm pe acolo și să trecem de prăpastie. Arătă către vârful următoarei culmi, către o trecere îngustă printre două stânci uriașe. După care coborâm pe partea cealaltă pe Clennell Street.

Windy Gyle li se așternea la picioare, drept înaintea lor. Creasta pe care o aveau în față era ultima înainte de a ajunge la culmea propriu-zisă, deci Clennell Street trebuia să fie exact acolo unde spusese Jeremy – pe un platou dintre munți, dincolo de creasta următoare.

Având înaintea ochilor această perspectivă, Eliza trase cu putere aer în piept și se așternu la drum cât putu de repede. Cu ceva vreme în urmă, își strânsese fustele și jupele pe lângă corp, lăsându-și libere picioarele încălțate în cizme, pentru a înainta mai ușor. Cu toate astea, era obosită și trebuia să umble cu băgare de seamă. Când ajunse la capătul văii, se întoarse și strigă:

– Scrope?

– E încă în urma noastră, veni răspunsul amar.

– Altcineva?

– Nu văd pe nimeni, dar, având în vedere direcția noastră, nu prea știu cum ne-ar putea surprinde moșierul. Dacă e prin zonă, e cel puțin la fel de departe ca Scrope.

Care, lucru pe care Jeremy nu se mai ostenise să-l pomenească, mărise viteza şi se apropia de ei din ce în ce mai mult.

Când ajunseră de partea cealaltă a văii înguste, privi în urmă, la creasta pe care tocmai o depăşiseră, apoi, cum presimţirile sumbre îi dădeau din nou târcoale, privi la culmea crestei pe care tocmai începuseră să o urce... şi blestemă în gând. Până atunci nu observase cât de apropiate erau cele două culmi, dar, de pe fundul răpei, distanţa directă, sau mai curând lipsa ei, era evidentă. Punându-şi mâna pe spatele Elizei, pentru a o echilibra, se aplecă spre ea şi zise:

-Trebuie să ne străduim ca să trecem de deschizătura dintre stânci. Sesizând disperarea bruscă din glasul lui şi închipuindu-şi că şi ea era la fel, adăugă: Până trecem dincolo, ne vom afla în bătaia pistolului.

Eliza îi aruncă o privire peste umăr, se uită în sus şi înapoi la ultima creastă, apoi se întoarse şi începu să se mişte mai repede. Dar nu puteau merge mai repede de atât. Poteca era stâncoasă şi plină de pietriş; orice pas greşit i-ar fi făcut să alunece şi să cadă. El gâfâia, iar Eliza de-abia sufla şi-şi ţinea o mână într-o parte; în cele din urmă, ajunseră la o pantă plină de bolovani, nu foarte abruptă, care ducea în sus, către cele două stânci şi la trecerea dintre ele.

Îndreptându-se, Eliza mai făcu un pas şi se clătină. Apucând-o de talie, el o trase în sus şi o îmboldi să continue să meargă. Picioarele le păreau de plumb când parcurseră ultimii metri.

-Odată ce ajungem şi putem trece pe partea cealaltă, zise el, ar trebui să dăm de Clennell Street şi să ne îndreptăm spre Anglia înainte ca Scrope...

-Opreşte-te! *Stai* pe loc!

Se întoarseră. Pe creasta cealaltă stătea Scrope, cu picioarele desfăcute, legănându-se uşor în timp ce încerca să îndrepte un pistol către ei. Încet, Jeremy şi Eliza se îndreptară. În mintea lui Jeremy se desfăşurară toate opţiunile pe care le aveau. Pe ascuns, o înghionti pe Eliza. Fără să-şi ia ochii de la Scrope, şopti:

-Continuă să mergi spre deschizătura dintre stânci. Încet.

Ei îl fixau cu privirea pe Scrope, iar acesta, cu inima bătând să-i sară din piept, se uita la ei cu ochi sălbatici. Mergând în lateral,

Eliza făcu jumătate de pas înspre pantă. Alături de ea, Jeremy se îndreptă în direcția opusă; distanța dintre ei se mări. Scrope mârâi.

– Opriți-vă! Am spus să rămâneți pe loc!

Jeremy se mai îndepărtă cu încă un pas de Eliza, îndepărtându-se astfel și de adăpostul pe care îl oferea deschizătura dintre stânci.

Scrope își îndreptă pistolul când spre unul, când spre altul. Erau destul de aproape pentru a vedea dorința arzătoare care îl desfigura, strălucirea maniacă din ochii lui. Nehotărârea care-l măcina în timp ce încerca să decidă în cine să tragă.

Jeremy presupusese că el ar putea fi ținta. Se încordă pentru a face o săritură la stânga lui, și mai departe de Eliza, sperând ca ea să alerge ca să-și salveze viața în clipa când pistolul avea să se descarce...

Buzele lui Scrope se arcuiră într-un rânjet tăcut când își îndreptă pistolul către Eliza și ochi.

– *Nu!*

Schimbându-și direcția, Jeremy fugi spre Eliza și se aruncă asupra ei. O puse la pământ exact în clipa în care pistolul se descărcă – simți arsura puternică a prafului de pușcă fierbinte în partea de sus a brațului stâng –, după care aterizară amândoi pe solul stâncos.

Rămaseră amândoi fără suflare. Durerea bruscă pe care i-o provoca rana îl ului pentru o clipă.

– Te-a nimerit! Ești rănit! La naiba, *sângerezi!*

Eliza era aproape isterică, dar mai curând din cauza furiei decât a fricii. În loc să-i înghețe sângele în vene, situația o intriga și-i dădea o putere de care nu se credea capabilă. Se luptă cu Jeremy până când reuși să iasă de sub el și să-l întindă pe o ridicătură de pământ. El o prinse de mâini înainte ca ea să îi poată examina rana.

– Nu. Trebuie să fugim. *Acum.*

Se chinui să se ridice.

– Nu fi ridicol – gata cu gloanțele!

Cu toate că maxilarul i se încleștase din cauza durerii, el insistă să se ridice. Eliza se trezi străduindu-se să-l ajute.

-Bine, atunci. Fii eroul meu. O luase gura pe dinainte; nu-l păsa de asta. Dacă asta te face fericit, vom trece prin vale, vom ajunge la Clennell Street și la adăpost, după care...

-Nu, nu veți ajunge.

Otrava pură din cuvintele lui Scrope o făcu pe Eliza să se întoarcă. După cum își imaginase, Scrope își pusese deoparte pistolul devenit nefolositor, dar, contrar așteptărilor ei, nu pornise pe urmele lor. Era încă pe culmea cealaltă, cu fața spre ei, ținând în mână un alt pistol, mai mic, dar la fel de periculos.

-V-am zis, mârâi el, că n-o să scăpați. N-aveți cum să scăpați. Victor Scrope nu-și pierde țintele.

Își ridică mâna ceva mai sus și ochi cu grijă. De undeva, se auzi un urlet ce-ți înghețа sângele și care acoperi strigătul disperat al lui Jeremy:

-Eliza!

El o trase și o puse la pământ, în timp ce, de pe culmea cealaltă, din spatele zidului de stâncă, apăru o siluetă masivă. Urletul îl făcu pe Scrope să ezite. Văzând că silueta se îndrepta în grabă spre el, se răsuci pentru a ținti înspre... Moșier?

Acesta ajunse la Scrope plin de furie. Apucându-l de mâna în care ținea pistolul, îl sili s-o ridice, îndreptând țeava către cer. Pistolul se descărcă în aer, fără să rănească pe nimeni, ecoul împușcăturii auzindu-se printre dealuri.

Eliza rezistă eforturilor lui Jeremy de a o ține în spatele lui.

-Nu, uită-te! Cu ochii ațintiți la cele două siluete care se dătinau și se luptau pe culmea cealaltă, ea îl prinse pe Jeremy de mână. El, moșierul, l-a împiedicat pe Scrope să ne împuște.

Întorcându-se pentru a se ridica în fund și punând-o pe ea mai mult sau mai puțin în poala lui, Jeremy se uită peste umărul ei și se simți contaminat de extraordinara uluire cu care ea rostise acele cuvinte. Mai mult decât uluiți, urmăriră amândoi lupta pe viață și pe moarte dintre cei doi. Scrope nu era scund, dar moșierul era cu un cap și jumătate mai înalt ca el. Și categoric mai puternic, mai masiv. Era limpede că moșierul era în avantaj, dar acesta încerca, pe față, să-l pună jos pe Scrope, în timp ce Scrope... se transformase într-un mostru turbat, cuprins de mânie, care voia doar să scape și să plece din nou în urmărirea „țintelor" lui.

Încleştaţi, cei doi bărbaţi se luptau corp la corp, alunecând pe stânci şi pe iarba aspră. Scrope îl lovea pe moşier cum apuca, dar acesta îl bloca şi-i prindea din nou mâinile.

Pentru Jeremy era limpede că moşierul avea de gând să-l obosească pe Scrope, după care să-l pună la pământ. Luând în calcul mărimea pumnilor moşierului, care, din locul în care stăteau Jeremy şi Eliza, păreau uriaşi, o singură lovitură bună i-ar fi crăpat capul lui Scrope. Moşierul lupta ca un bărbat conştient de forţa lui.

După urletul acela care le îngheţase sângele, moşierul luptase în tăcere, posomorât, dar Scrope era din ce în ce mai sonor. În cele din urmă, urlând de furie, se eliberă din încleştare îndeajuns cât să-l îngenuncheze pe moşier – care se răsuci şi primi lovitura în coapsă. După asta, pentru a-şi păstra echilibrul, moşierul îl împinse pe Scrope la marginea crestei. Scrope se folosi de acel moment pentru a se trage înapoi, încercând să scape din strânsoarea moşierului.

Şi reuşi.

Cu un urlet triumfător, făcu câţiva paşi în spate. Şi căzu de pe marginea stâncii în prăpastie.

Expresia care-i apăru pe chip în momentul în care înţelesese ce se întâmpla era una greu de privit. Disperat, se întinse, se apucă de mâneca moşierului, căzu, şi îl trase pe moşier după el. Bărbatul cel masiv se rostogoli dincolo de stâncă şi se văzu nevăzut.

– *Dumnezeule!*

Ducându-şi mâna la gură, Eliza se holbă la locul gol în care, cu doar câteva clipe în urmă, stătuseră moşierul şi Scrope. În aer răsună ecoul unui urlet – mai curând un ţipăt combinat cu un urlet –, care apoi se curmă brusc.

Nu era sigură dacă era doar imaginaţia ei sau dacă auzise cu adevărat bufnitura trupurilor care se loviseră de stâncile colţuroase de dedesubt. Împreună cu Jeremy, stătu şi se uită înmărmurită, în vreme ce liniştea munţilor reveni şi norii negri acoperiră soarele care se stingea, învăluind ca o mantie culmea opusă şi râpa.

– Haide! o zori Jeremy.

Încet, ea se ridică.

-Nu înțeleg.

-Nici eu. Jeremy o imită, apoi se întoarse pentru a se uita peste umărul lui stâng, la rana făcută de glonț. Sângerase puternic, dar acum sângele se închega. Dar cred că trebuie să plecăm de pe dealuri și să ne ducem într-un loc cât de cât sigur, înainte de a ne opri și-a încerca să pricepem ce s-a întâmplat.

În ciuda rezistenței lui, Eliza insistă să-i lege rana cu fâșii de pânză făcute din juponul ei.

-Întotdeauna mi-am dorit să am un motiv să fac asta, zise ea, zâmbind și sperând ca el să i se supună.

Iar el fix asta făcu. Dar, imediat ce ea legă bandajul improvizat, el o prinse de mână, o trase înspre el și o sărută. Nesățios, ușurat, extrem de recunoscător. Copleșit de recunoștință. Iar ea îi primi sărutul, regăsi sentimentele lui confuze oglindite în sărutul lor, în disperarea pe care tocmai o înfrânsese și în ușurarea binefăcătoare care îi luase locul. El se retrase și-și sprijini fruntea de a ei.

-Pentru o clipă, am crezut că am să te pierd.

Ea se agăță de el și îi urmări cu o mână linia bărbiei.

-Eu... Vocea îi tremura, dar se încurajă și continuă: Am fost atât de furioasă că ai fost împușcat. Știu că ai făcut-o ca să mă salvezi, dar... Ridică din umeri, se uită în sus și-i întâlni privirea. Dacă n-ai fi fost rănit, cred că ți-aș fi tras una.

El zâmbi, apoi slobozi un hohot de râs. Îi cuprinse umerii cu mâna sănătoasă și o strânse ușor.

-Păi, se pare că suntem chit, fiindcă nici eu nu m-am simțit prea fericit de ceea ce se întâmpla cu tine la un moment dat. Aruncând o privire înspre culmea cealaltă, scutură din cap. Dar noi suntem aici, încă în viață, iar ei au murit. Am supraviețuit.

Se întoarse către stânci și către deschizătura dintre ele. Ea îl văzu că o privea întrebător. Făcu semn cu capul către culmea cealaltă.

-Ar trebui să mergem să ne uităm?

El continuă să o privească.

-Ai văzut cum s-au prăbușit. Nu există nici o cale prin care un om să fi supraviețuit unei asemenea căderi.

-Dar... nu vom ști niciodată cine era moșierul - și, în cele din urmă, el ne-a salvat.

– Corect, dar faptul că aveam nevoie să fim salvaţi era din vina lui. Jeremy răsuflă uşurat. Ai putea spune că a făcut dreptate într-o chestiune pe care o scăpase de sub control. Oricum ar fi, nu putem glumi pe seama asta. Nu mai avem decât câteva ceasuri înainte să se întunece mult prea tare pentru a ne mai continua drumul şi trebuie să ne găsim un adăpost până atunci.

Ea se uită la braţul lui bandajat şi încuviinţă.

– Da, ai dreptate. Ei au murit, nu putem face nimic pentru ei. Şi, datorită lor, amândurora, trebuie să avem grijă de noi.

Lăsând braţul lui cel sănătos pe după umerii ei, Eliza îşi strecură mâna pe după mijlocul lui şi se uită înainte.

– Să mergem, aşadar. Spre Anglia, spre casă.

Ajunseră la locul de lângă Windy Gyle de unde Clennell Street îşi începea coborârea lină. Aplecându-se uşor spre Eliza, Jeremy arătă în zare.

– Cam pe acolo e graniţa, urmărind mai mult sau mai puţin fundul văii. De aici încolo, dealurile ajung la un şir de creste care duc până la mlaştini.

– Asemenea crestelor pe care le-am urcat.

El trase aer în piept şi simţi cum uşoara ameţeală cu care se luptase pe ultimele sute de metri pune din nou stăpânire pe el. Înainte de a se opri, mărturisi grăbit:

– N-am cum să ajung până jos.

Eliza îl privi, şi o cuprinse îngrijorarea.

– Rana ta...

– Nu-i atât rana, cât pierderea de sânge, aşa cred. Pot să mai merg pentru o vreme, dar să cobor pe poteca aia... Se uită la cărarea croită pentru călăreţi şi turme, nu pentru a fi străbătută la picior, apoi scutură din cap. Ar fi un dezastru sigur să încerc să merg pe acolo.

Ea îi studie chipul. Clipi şi încuviinţă. Zise cu fermitate:

– Măcar eşti îndeajuns de bărbat cât să recunoşti. Majoritatea n-ar face-o, şi atunci am sfârşi prin a te prăbuşi peste mine, şi unde am ajunge?

El strânse din buze şi mormăi:

– Tocmai de-asta am şi zis.

– Deci, începu ea, privind în jur, cred că ar trebui să ne uităm după un loc în care să ne petrecem noaptea.

El aproape că rânji. Unde dispăruse domnița din lumea bună căreia nu-i plăceau ieșirile în aer liber? Bănuia că era încă acolo și se descurca de minune.

– Nu trebuie să facem asta.

Când ea ridică o sprânceană, el explică:

– Ți-am zis că am mers pe aici acum vreo două săptămâni, împreună cu Royce.

Ea încuviință și îi îngădui s-o îndrepte în direcția corectă, apoi începură să meargă pe Clennell Street, înapoi spre Scoția.

– Îmi amintesc.

– Am fost să-l vizităm pe fratele lui vitreg, Hamish O'Laughlin, și pe soția lui, Molly. Ferma lor nu e departe de aici.

El se uită la norii cei negri care se apropiau și mai mult.

– În mai puțin de un ceas ar trebui să ajungem, și știu că Hamish ne va fi de ajutor.

– Dacă e fratele vitreg al lui Royce, atunci sunt sigură că așa se va întâmpla.

Găsiră poteca pe care să iasă de pe Clennell Street și înconjurară Windy Gyle. Cum nu-i mai urmărea nimeni, nu erau nevoiți să se grăbească ori să se uite peste umăr cu teamă. Dimpotrivă, lipsa urmăritorilor le încetinea mersul; aveau timp să-și dea seama cât erau de obosiți, ce îi deranja și ce îi durea.

Rana lui Jeremy începu să pulseze. Strângând din dinți din cauza durerii teribile, continuă să meargă, căci dorința de a o vedea pe ea la adăpost era destul de puternică pentru a-l face să înainteze.

Dădură roată izvorului unui râu, apoi urmară poteca pe malul acestuia, până la un platou dintre dealuri. Înaintea ochilor le apărură ziduri joase din piatră, care împărțeau pășunea în câmpuri mai mici. În cele din urmă, ajunseră în punctul din care se vedea ferma, ascunsă într-un fald al dealului, la adăpost de vânturi și de vremea rea. Încetinind, Jeremy se opri și se așeză pe unul dintre zidurile joase de piatră.

– Nu mai pot.

Rosti cu greu cuvintele, cu buzele încleştate de durere. Eliza îşi dădu capul pe spate, apoi se uită la el.

– Văd casa.

Fără să o privească în ochi, el făcu semn înspre casă.

– Du-te! Îl poţi trimite pe Hamish să mă ia cu un cal. Îmi va fi mai uşor aşa.

Părea atât de logic... până când ea se uită în urma lor, îşi ridică privirea şi văzu perdeaua de ploaie care se apropia de ei, inundând treptat, dar perseverent, dealurile de după care se zărea.

– Asta-i foarte bine, dar nu te las aici să te uzi până la piele. Şi nu-mi spune că e mai bine ca eu să nu mă ud – eu n-am fost împuşcată. A lăsa pe cineva care are o asemenea rană să fie udat şi poate să şi răcească că e ceva ce cred că propria mea mamă m-ar sfătui să nu fac niciodată. Deci... Se uită la el şi-i văzu privirea ce-i trăda încăpăţânarea ostentativă.

– Nu comenta. Doar ridică-te şi sprijină-te mai mult pe mine, şi aşa vom putea merge mai repede, fără ca nici unul din noi să se ude câtuşi de puţin.

Expirând printre dinţi, Jeremy se ridică încet de pe zid.

– Dacă pleci singură, ai să ajungi la fermă înainte de a începe să plouă.

– Probabil. Iar dacă taci din gură şi faci ce-ţi spun, am putea ajunge împreună la casă, înainte de a ne uda, replică şi-l apucă de mâna sănătoasă, pe care i-o puse pe după umărul ei. Haide, să mergem!

Oftând, el îi îngădui să-l ajute. După câţiva paşi, ea scoase un sunet nervos.

– Ştii, n-am să mă prăbuşesc dacă te sprijini un pic mai cu nădejde pe mine. Aminteşte-ţi că scopul e ca nici unul din noi să nu se ude, deci s-ar putea spune că am un interes direct ca tu să te sprijini mai serios pe mine.

El strânse din buze şi făcu întocmai... şi descoperi că împreună puteau merge mult mai repede. El era înalt, dar la fel era şi ea, pentru o femeie; cuibărită sub braţul lui, cu mâna ei cuprinzându-i mijlocul, ea era sprijinul potrivit pentru mersul lui clătinat.

Ajunseră la intrarea în curtea fermei chiar când primii stropi fini de ploaie căzură peste ei. Câinii începură să latre.

-Nu te speria, şopti el, sunt legaţi în grajd.

După cum sperase, lătratul îl aduse pe Hamish la uşă. Scoţianul cel masiv încadra intrarea; era la fel de înalt ca Royce, dar mult mai solid. În clipa în care văzu cine era cel care şchioapătă prin curtea lui, Hamish strigă la Molly, apoi le ieşi alergând în întâmpinare.

-Jeremy, băiete, ce naiba faci aici?

-E rănit, răspunse Eliza. A fost împuşcat în mână şi a pierdut mult sânge, iar acum cred că e pe cale să leşine.

-Nici vorbă. Hamish se aplecă pentru a-l privi pe Jeremy în ochi, apoi rânji. E doar puţin slăbit, atâta tot. Hai, fetiţo, lasă-mă pe mine.

Eliza, reticentă, îi făcu loc lui Hamish; dacă Jeremy se prăbuşea, era mai bine să-l prindă Hamish.

Îi însoţi rămânând pe cealaltă parte a lui Jeremy, cu ochii la el, atât de concentrată, încât aproape se lovi de tocul uşii. O mână blândă o opri.

-Haide, acum.

Întorcându-se, Eliza întâlni o pereche de ochi albaştri.

-Tu trebuie să fii Molly.

Femeia cea scundă, cu o cunună de păr strălucitor înconjurându-i capul, îi zâmbi.

-Da, eu sunt. Intră, ca să nu te ude ploaia, şi Hamish îl va aduce pe Jeremy, după care ne vom aşeza cu toţii să bem o cană de ceai, în timp ce ne povestiţi ce s-a întâmplat.

Casa radia căldură şi confort, asemenea lui Molly şi lui Hamish. Simţind că i se ia de pe umeri o greutate despre care nici nu ştiuse că era acolo, Eliza încuviinţă.

-Mulţumesc. Zâmbi uşor. Sună minunat.

Capitolul 16

Îşi petrecură noaptea răsfăţaţi de căldura căminului lui Hamish şi al lui Molly, învăluiţi şi sprijiniţi de un îmbătător simţ al liniştii, al unei vieţi de familie tihnite.

După ce îl așeză pe Jeremy la masa din bucătărie, Molly, ajutată de Eliza, desfăcu bandajul improvizat, îl dezbrăcă de haină și de cămașă, complet distruse, apoi îi spălă, îi unse și-i bandajă mâna din nou. Hamish sări și el în ajutor, aducând un pahar de whisky, ignorând încruntarea dezaprobatoare a lui Molly.

Jeremy îi fu recunoscător; whisky-ul îi mai atenuă durerea. De asemenea, fu recunoscător pentru cămașa și haina pe care Hamish i le împrumută; ambele erau mult prea mari, dar călduroase și confortabile.

La puțin timp după aceea, copiii cei mici ai lui Hamish și ai lui Molly, Dickon și Georgia, care aveau douăzeci și trei, respectiv douăzeci de ani, li se alăturară la masă pentru cină; după ce mâncară, Hamish și Molly lăsară curățenia pe seama celor mai tineri, îi trimiseră pe Jeremy și pe Eliza în salon, îi instalară în fotolii și le cerură să le povestească totul.

Jeremy și Eliza reușiră să încropească o relatare destul de succintă a celor întâmplate din clipa în care Eliza păşise în salonul din spate al conacului St. Ives. Fură nevoiți să meargă mai înapoi, în timp, pentru a explica răpirea lui Heather, despre care Molly și Hamish nu auziseră.

Jeremy nu simți nici o reținere în a le dezvălui aceste chestiuni lui Hamish și lui Molly; știa cât erau de apropiați cei doi de Royce și de Minerva. Când ajunseră la finalul poveștii lor și descriseră lupta neașteptată de pe marginea stâncii la care fuseseră martori, Hamish schimbă o privire cu Molly.

– Am să merg acolo cu Dickon la prima oră mâine-dimineață, ca să arunc o privire asupra cadavrelor.

Molly încuviință.

– Chiar așa să faci. Apoi îi goni pe Eliza și pe Jeremy la culcare, în paturile pregătite de ea și de Georgia, îndemnându-i să doarmă cât pot de mult. Sunt sigură că Hamish va dori să vă însoțească la castel. Iar când va vedea cadavrul, va ști mai multe despre moșier.

Jeremy încuviință, schimbă o privire cu Eliza, apoi o văzu cum îi mulțumește lui Molly pentru ajutor și dispare într-una dintre camere, lăsându-l să îi urmeze exemplul și să se retragă într-o cameră a lui. Singur.

Își zise că ea era pe partea cealaltă a culoarului, în perfectă siguranță.

În dimineața următoare, coborî pentru un mic dejun oarecum întârziat.

Eliza era la masă, mâncând un bol de păsat de ovăz. Străduindu-se să-i zâmbească lui Molly, se așeză lângă soba de gătit și zise:

- Iartă-mă, am urmat îndemnul tău. A mai rămas ceva din micul dejun?

Nu mai era nimeni altcineva în bucătărie.

- Sigur că a rămas. Și te-am îndemnat să dormi fiindcă aveai nevoie de somn. Molly se întoarse către sobă. Eliza de-abia a coborât și ea. Ai dormit bine?

- Destul de bine.

Întâlni privirea Elizei și observă că era abătută. Observă că se încrunta ușor, semn că știa că el mințea.

Adevărul era că îi fusese greu să adoarmă. Durerea sâcâitoare de la umăr, combinată cu o neliniște profundă care venea din lipsa căldurii Elizei lângă el – nu știa cum se obișnuise atât de mult cu asta din moment ce nu împărțiseră patul decât vreme de cinci nopți –, toate astea îl ținuseră treaz mult timp după ce în casă se așternuse liniștea.

Ațipise odată cu venirea zorilor, apoi căzuse într-un somn profund, printre zgomotele gospodăriei agitate care se trezea la viață.

Îmbrăcatul se dovedise o îndeletnicire dureroasă, dar reuși să o ducă la bun sfârșit cu același stoicism cu care se și dezbrăcase în seara de dinainte. Rana era dureroasă și sensibilă, dar își putea folosi brațul destul de bine.

Când se mișca, îl durea ca naiba, dar...

Așezându-se lângă Eliza, îi mulțumi lui Molly că îi pusese înainte un vas fierbinte cu păsat de ovăz garnisit generos cu miere. Aroma îl cuceri. Îi lăsa gura apă; își luă o lingură și porni la atac. Eliza îl privi, bucuroasă că măcar pofta de mâncare nu-i era afectată. Spre deosebire de Molly, ea știa cum arăta el într-o dimineață obișnuită, iar ridurile din jurul gurii, care i se întindeau până pe obraji, nu erau acolo de obicei.

Terminându-şi păsatul, schimbă bolul gol cu cana de ceai întinsă de Molly. Se îndoia serios că Jeremy dormise bine. Cu siguranţă, ea nu dormise bine, căci era prea îngrijorată în privinţa lui pentru a-şi fi găsit liniştea înainte de ivirea zorilor.

Se gândise să meargă să vadă ce făcea, dar grija ca nu cumva să-l trezească, în caz că adormise, o făcuse să rămână în patul ei. Se foise şi se răsucise, după care visase că el avea febră, dar în dimineaţa asta obrajii lui aveau culoarea normală, nu roşie, deci presupuse că, într-adevăr, doar visase. Fusese începutul unui coşmar.

Sorbi din ceai şi aproape că suspină. Îi zâmbi lui Molly.

– Minunat.

Zgomotele de la parterul casei se amplificară, apoi Hamish şi Dickon se apropiară. Amândoi veniră în bucătărie. În timp ce Hamish se duse să depună un sărut pe părul cârlionţat al lui Molly, Dickon salută din cap către Jeremy şi Eliza, apoi se uită la Hamish.

– Mă duc să desham caii.

Hamish încuviinţă şi se aşeză lângă Jeremy.

– Bine. Eu am să pot spune ce s-a întâmplat acolo, dar ar fi mai bine să fii şi tu pregătit să vii cu noi trei. Unchiul tău, Ro, va dori să te întrebe şi pe tine ce ai văzut, ca să fie sigur că nu mi-a scăpat ceva.

Dickson rânji, îşi plecă fruntea, apoi ieşi. Hamish zâmbi afectuos în urma lui.

– Îl idolatrizează pe unchiul lui, Ro, chiar îl idolatrizează.

Jeremy ridică din sprâncene.

– Ar putea fi mai rău de atât.

– Foarte adevărat.

Hamish îşi împreună mâinile şi-şi coborî privirea către ele.

– Din păcate, trupurile nu mai erau acolo când am ajuns noi.

– Nu mai erau? zise Jeremy, dând deoparte bolul cu mâncare. Cum e posibil?

– Mă gândesc c-or fi trecut ceva călăreţi pe acolo – căci erau semne de copite pe pământ, se vedea că au stăruit acolo înainte de a se îndrepta spre nord. Aşa se procedează pe aici: dacă se găseşte un cadavru, se duce la cea mai apropiată autoritate.

Aceasta raportează decesul și se ocupă de înmormântare. Hamish se strâmbă. Problema e că orașul cel mai apropiat depinde de traseul pe care l-au ales. Și totuși, nu există nici o îndoială că cei doi au murit căzând de pe stânci. Se strâmbă din nou, de data asta complet dezgustat. Sunt destule dovezi în sensul ăsta.

Jeremy ascultă, apoi întrebă:

-Cum aflăm unde au fost duse trupurile?

Hamish îi întâlni privirea.

-Cred că ai destule pe cap în clipa asta, cu tine și cu Eliza lipsind de mai bine de o săptămână și cu toată lumea care te cunoaște așteptându-te să ajungi la Wolverstone de acum câteva zile. Este mai bine să lași găsirea trupurilor - și ce se poate afla despre moșier - pe seama mea și a lui Royce. Odată ce aflu ce s-a întâmplat cu trupurile, el va putea trage sforile necesare ca să știm tot ce trebuie.

După o clipă, Jeremy încuviință.

-Mulțumesc, e clar că aceasta e calea cea mai bună. Totuși, zise el, uitându-se la Eliza, poate ar fi înțelept să nu te interesezi în mod prea direct. Nu vreau să se mire nimeni că vrem să aflăm identitatea moșierului. Cât despre Scrope, n-aș fi uimit dacă, în anumite cercuri, n-a fost cunoscut drept ticălosul care era. Din nou, nu vrem să se facă nici o legătură între Eliza și Scrope.

-Nu, zise Hamish cu înțelegere. Și nici măcar între tine și Scrope. Las-o pe seama mea și a lui Royce, vom proceda cât se poate de înțelept.

Hamish rânji.

-Dacă va fi nevoie, o să mințim. Royce a fost mereu priceput la încropit povești.

Jeremy rânji și el.

-Cred că, într-o viață anterioară, a fost povestitor.

În anii războiului cu Franța, Royce fusese spion al Angliei, responsabil de agenții secreți care lucrau pe continent.

-Deci, zise Hamish, uitându-se la Eliza, ești gata de drum? Ne va lua cam o oră, poate puțin mai mult, să ajungem la castel.

Eliza se uită la ceasul de pe perete.

-E de-abia unsprezece. Dacă plecăm acum, vom putea ajunge acolo în jurul prânzului.

– Da, aşa cred, admise Hamish.

Jeremy se uită în ochii Elizei.

– Poteca este prea îngustă pentru o cabrioletă, va trebui să mergem călare.

– Ah! exclamă ea descumpănită.

Hamish se încruntă.

– Avem destui cai.

Eliza se strâmbă.

– Nu-i vorba despre asta. Nu sunt... o călăreaţă prea bună.

Hamish şi Molly clipiră amândoi; se aşternu o clipă de tăcere. Molly rupse tăcerea.

– În regulă, atunci. I se adresă soţului ei: Dă-i-l lui Jeremy pe bătrânul Martin, şi o va putea ţine pe Eliza în faţa lui.

– Bună idee.

Încuviinţând, Hamish se ridică. Se uită la Jeremy şi Eliza.

– Dacă aţi terminat, ar fi bine să pornim la drum.

Jeremy şi Eliza îi mulţumiră lui Molly, care le fu recunoscătoare pentru toate aprecierile. Radioasă, le strânse mâinile şi le ură toate cele bune, apoi îl urmară pe Hamish, afară la grajduri. Dickon era şi el acolo; cei trei bărbaţi înşeuară trei cai. Jeremy insistă să-l înşeueze pe bătrânul Martin, un animal liniştit.

– Faptul că îmi pot mişca mâna e de ajutor.

Îl durea, dar avea bănuiala că, dacă nu folosea braţul în mod normal, nu avea să se vindece prea repede.

În timp ce înşeua calul, îşi dădu seama ce i se părea diferit acum faţă de data trecută când îi vizitase pe Hamish şi pe Molly împreună cu Royce, cu două săptămâni în urmă. El era cel care se schimbase. Şi se schimbase radical.

Se simţea mai în vârstă, mai matur. Mai încercat, mai trecut prin viaţă. Trecuse prin greutăţi şi le făcuse faţă, scăpase cu bine; acum se cunoştea mai bine pe sine. Avea, de asemenea, o viziune mai limpede asupra felului în care îşi dorea să fie viaţa lui de acum înainte.

Strânse şaua şi aranjă scara, după care se întoarse către Eliza.

O privi, îi întâlni ochii de culoare alunei... îşi simţi inima bătând să-i sară din piept, concentrat complet asupra ei. Ea era

temelia viitorului lui, a viitorului pe care îl dorea acum: un viitor împreună cu ea.

Ea zâmbi încercând să pară amuzată, nesigură în privința gândurilor lui. El se grăbi să-i răspundă zâmbetului; nu era momentul potrivit pentru discuția pe care trebuiau să o aibă și pe care nu o mai puteau evita odată ajunși la Wolverstone și reveniți la viețile lor obișnuite. El ținu calul pe loc.

– Preferi să călărești în spate sau în față?

Ea se uită la crupa calului; bătrânul Martin era destul de înalt.

– În față, dacă nu te deranjează.

– Deloc. Haide, prinde-mă de mână.

O ajută să încalece, după care se urcă și el în șa. Hamish și Dickon încălecaseră deja și așteptau în curte. După ce se asigură că Eliza stătea bine și că era în siguranță în fața lui, Jeremy îl mână afară pe bătrânul Martin, apreciind mersul lui ferm și lipsit de grabă, precum și spinarea lui lată, bucurându-se de faptul că Molly îl alesese. Nu exista nici o șansă ca bătrânul Martin să îi arunce din șa, nici măcar dacă Jeremy lăsa hățurile din mână.

– În regulă deci, încuviință Hamish. Să mergem.

Hamish o luă înainte, Jeremy după el, iar Dickon încheie șirul. Unul după altul, o luară pe potecă, înapoi către Clennell Street, apoi se îndreptară spre sud, către Anglia și castelul Wolverstone.

Când trecură pe sub porțile din fier forjat care marcau intrarea în castelul Wolverstone și ajunseră la treptele din fața intrării, Elizei nici nu-i veni să-și creadă ochilor.

– De unde naiba au apărut cu toții?

Din spatele ei, la fel de uluit, Jeremy șopti:

– Și de ce?

– Părinții mei, spuse ea. Mă așteptam să vină, la fel și Royce și Minerva, desigur, și Hugo împreună cu Cobby, și chiar și Meggin – știam că ei ar putea fi aici. Dar surorile mele și Breckenridge, Gabriel cu Alathea, Devil cu Honoria și mătușa Helena?

– Mi-am închipuit că Leonora sau Trentham ar putea veni, dar Christian și Letitia, Delborough și Deliah, și, colac peste pupăză, Lady Osbaldestone?

Înainte ca Eliza să scoată un sunet de uimire, el se apropie mai mult de ea, pentru a-şi împărtăşi zâmbete liniştitoare.

Se opriră în curtea din faţă. Când Jeremy descălecă, cei care îi priveau izbucniră în strigăte de bun venit şi, toţi numai un zâmbet, rupseră rândurile şi dădură buzna pe trepte. Până când el reuşi să o ajute pe Eliza să coboare, câteva femei ajunseseră deja la ei şi se îngrămădiseră în jurul lor.

Captivă în îmbrăţişarea parfumată şi evident uşurată a mamei sale, Eliza de-abia avu timp să o asigure pe Celia că se simţea bine, că tatăl ei o şi strânse în braţe cu putere, apoi urmară Heather, Angelica, Gabriel, Alathea...

Se treziră învăluiţi de sunetul nenumăratelor glasuri, toate strigând şi punând întrebări cărora Hamish – să fie binecuvântat! – le făcu faţă cât putu de bine. După zile întregi de relativă izolare, având-l drept tovarăş doar pe Jeremy, Eliza se simţea copleşită.

Nu doar de zgomot şi de mulţimea propriu-zisă, ci şi de emoţia pe care o simţea în jurul ei; deşi, în linii mari erau cu toţii fericiţi, se simţea totuşi un val de îngrijorare şi de preocupare.

Pentru părinţii ei, ea ştia că îngrijorarea avea să persiste până când Jeremy relata povestea şi apoi rezolva... consecinţele.

Încă nu era pregătită să se gândească la asta. Îi surprinse privirea şi, văzând în ochii lui acelaşi sentiment de copleşire, ea zâmbi, un zâmbet insesizabil, doar pentru el, căruia el îi răspunse, înainte să-şi îndrepte din nou atenţia către cei care îi înconjurau.

În cele din urmă, Eliza ajunse la Meggin şi o îmbrăţişă cu afecţiune.

– Ai avut dreptate. N-am fost nici pe departe în stare să ajungem într-o singură zi. Mâncarea ne-a fost de folos.

Meggin râse şi se dădu puţin în spate pentru a o prinde pe Eliza de braţ.

– Mă bucur atât de mult – cu toţii ne bucurăm – că aţi reuşit. Am fost foarte îngrijoraţi când nu aţi ajuns nici după două sau trei zile.

– După asta, am pierdut socoteala şi doar ne-am făcut griji. Cobby îşi făcu loc prin mulţime, ca s-o îmbrăţişeze pe Eliza. Din păcate, minunata noastră deghizare n-a mers atât de bine sau

atât de mult timp cât am sperat. Scrope şi ai lui s-au ţinut după voi tot drumul?

-Nu. Nu i-am mai văzut pe Genevieve şi pe Taylor de când am plecat. Doar pe Scrope şi pe moşier.

-Pe moşier? repetă Devil, abandonând discuţia cu Jeremy. M-ar interesa să aflu tot ce ştiţi despre el.

Eliza începu să vorbească, dar o bătaie sonoră din palme atrase atenţia asupra Minervei, ducesă de Wolverstone, care mai înainte dispăruse în casă, dar acum stătea pe treptele de la intrare.

-Dacă vreţi să aflaţi totul, atunci sunt de părere să-i lăsăm pe bieţii Jeremy şi Eliza să-şi vină în fire. Vă poftesc înăuntru, unde vă aşteaptă prânzul, şi, după ce ne mai liniştim puţin, ne putem aduna în salon ca să auzim întreaga poveste.

Minerva scruta mulţimea cu ochii ei de culoarea alunei.

-Aşa că nu mai puneţi nici o întrebare până nu ajungem în salon.

Devil se întoarse către Eliza, dar, cu buzele strâns lipite, ea doar îi zâmbi. Când el se încruntă, mimând intimidarea, ea râse.

-Ai auzit ce a decretat gazda noastră. Va trebui să aştepţi şi tu, ca restul lumii.

Ceea ce nu-i prea convenea puternicului duce de St. Ives, dar nici măcar el nu era imun la puterea Minervei. Mai cu seamă că ducesa lui îi aruncă o privire ageră; morocănos, îi salută pe Eliza, pe Meggin şi pe Cobby, apoi se duse să o ia de braţ pe Honoria.

Având-o în partea cealaltă pe Angelica, nerăbdătoare să afle totul, Eliza urcă treptele. Privind mai în depărtare, îl zări pe Jeremy încadrat de surorile lui, Leonora, vicontesă de Trentham, şi de cumnatul lui, Tristan, viconte de Trentham. Lângă Trentham şi Leonora stăteau Christian, marchiz de Dearne, şi soţia lui, Letitia.

Mătuşa Elizei, Helena, ducesă văduvă de St. Ives, şi Lady Osbaldestone o luaseră înainte, ţinându-se fiecare de câte un braţ al lui Hugo şi, fără îndoială, trăgându-l de limbă cu discreţie; cele două doamne erau singurele dintre cele prezente care ar fi îndrăznit să sfideze decretul Minervei.

Păşiră cu toţii în umbra răcoroasă a holului principal, iar Eliza simţi cum reţeaua relaţiilor ei - familiale, sociale - se adunase

într-un singur loc. Ca şi cum ar fi revenit într-un adăpost numai al ei, într-un loc inscripţionat cu numele ei. Iar forma acelui loc definea cine şi ce era. Ridică din umeri, alungă gândul acela, îi zâmbi Angelicăi, care o privise întrebător, după care merse mai departe.

Se schimbase, dar încă nu ştia cine era acum. Ar fi trebuit să afle răspunsul în curând, dar...

Cu Minerva alături de ea la masă, monitorizând toate conversaţiile, cei din jur se abţinură să pună întrebări, iar prânzul trecu repede şi în linişte.

Simţindu-se mult mai bine, mai întărită pentru ceea ce avea să urmeze, Eliza se aşeză pe fotoliul indicat de Royce în salon, unul din cele două care încadrau şemineul şi care erau îndreptate spre încăperea mare, elegantă şi primitoare. Celelalte doamne se aşezară pe diferite canapele, şezlonguri şi scaune, iar domnii se împrăştiară în încăpere, în spatele soţiilor lor.

Toţi cu excepţia lui Royce, care rămase între cele două fotolii, cu spatele la şemineu. Când Jeremy se aşeză în celălalt fotoliu, Royce se întoarse către Eliza şi îi zâmbi încurajator.

– De ce nu începi cu ce s-a întâmplat după ce ai plecat din sala de bal de la St. Ives?

Ea încuviinţă şi începu.

– Am primit un bilet, transmis de unul dintre valeţii noştri.

Eliza relată răpirea ei şi, la solicitarea lui, îi descrise pe Scrope, pe Genevieve şi pe Taylor, detaliind apoi tot ce se petrecuse din punctul ei de vedere până când Jeremy, Hugo şi Cobby veniseră să o salveze din pivniţa casei din Edinburgh. Royce îşi îndreptă atenţia către Jeremy.

– Cum ai aflat unde era? Începe de când ai văzut-o pe Eliza într-o trăsură lângă Jedburgh.

Jeremy reluă povestirea, completând cu ceea ce făcuse în timpul în care Eliza fusese dusă la Edinburgh şi ţinută în casă. După ce povesti cum el, Cobby şi Hugo organizaseră şi duseră la îndeplinire salvarea Elizei, continuă liniştit cu drumul lor dinspre Edinburgh, evitând să pomenească problemele Elizei cu călăritul, mărginindu-se să spună că, imediat după ce ieşiseră din

Edinburgh, fuseseră siliți să meargă cu trăsura, singurul mijloc de transport disponibil.

Când ajunse la punctul în care îl observaseră pe moșier pe urmele lor, pe când se aflau în turla bisericii din Currie, se uită la Cobby și la Hugo.

-Presupun că deghizarea voastră l-a îndepărtat pe Scrope - n-am dat cu ochii de el decât mult mai târziu.

Cobby își drese glasul.

-În privința asta...

El explică toate cele întâmplate, terminând cu întoarcerea lui și a lui Hugo la Edinburgh.

-Dar am verificat grajdurile din Grassmarket și acolo ne-au zis că plecaserăți, și, cu toate că un moșier - așa l-a numit grăjdarul - a întrebat de două persoane care porniseră la drum în dimineața aceea, grăjdarul nu și-a dat seama că era interesat de voi doi - întrebase de o domnișoară și de un domn englez.

Jeremy se încruntă, apoi ridică din umeri.

-Oricum a făcut-o, s-a prins că eram pe drumul acela și a venit după noi.

-Doar moșierul? întrebă Devil.

Jeremy încuviință.

-Nu l-am văzut pe Scrope decât în ziua următoare, lângă Pennicuik. Dar asta ar însemna să o luăm înainte.

Reveni cu povestirea la ei doi alergând pe dealurile Pentland pentru a fugi din calea moșierului. Continuă povestea cu simplitate, la un nivel pur declarativ, relatând faptele și nimic altceva. Nu pomeni nimic despre emoțiile lor, despre temerile lor, cu atât mai puțin despre pasiunea ce luase naștere între ei.

Eliza părea mulțumită de relatarea lui; când el se uită înspre ea, ea încuviință. Când el descrise felul în care scăpaseră de Scrope cel înarmat în St. Boswells, toți fură uluiți. El continuă cu răbdare, adăugând urmarea călătoriei lor, obstacolul podurilor prăbușite, apoi fuga lor nebună spre graniță.

Audiența rămăsese nemișcată, așteptând în completă liniște, când el relată fuga lor de Scrope - care nu doar flutura un pistol, ci chiar trăgea cu el -, culminând cu acel moment petrecut

la înălțime, pe crestele dealurilor Cheviot, și, în final, cu ultima apariție a moșierului.

– E *mort?* întrebă Devil neîncrezător.

– N-am avut timp să ne oprim și să ne uităm, fiindcă se apropia ploaia. Așa cum eram, am reușit să ajungem la ferma lui Hamish exact când a început să plouă. Jeremy arătă către Hamish. Dar Hamish și Dickon s-au dus acolo dis-de-dimineață.

Toată atenția se îndreptă către Hamish, care începu să relateze cele văzute de el și de Dickon. După cum era de așteptat, Royce le ceru tot felul de amănunte lui și lui Dickon.

În vreme ce el punea întrebări, Jeremy se uită la Eliza. Privirile lor se întâlniră, rămaseră fixate una asupra celeilalte, dar el nu putu să-și dea seama la ce se gândea ea, cum se simțea, ce părere avea despre aventura lor, despre călătoria lor. Despre ceea ce urmase.

Finalul senzațional al fugii lor dădu naștere unei discuții serioase pe marginea posibilității ca moșierul să fi murit și a semnificației acestui lucru. Oare aveau să afle vreodată care fusese scopul răpirilor, ce sperase el să obțină? Toate acestea erau întrebări fără răspuns și, în mare măsură, lipsite de sens din punctul de vedere al lui Jeremy.

Dar prezența celorlalți îl ținea țintuit în fotoliu, iar obligația de a rămâne pe loc îl împiedică să se ridice, să se ducă la Eliza, să o ia de mână și să se strecoare afară...

Din fericire, Meggin observă că Eliza era din ce în ce mai obosită; se ridică de pe balansoarul alăturat, îi șopti Minervei ceva la ureche, aceasta încuviință, apoi Meggin se duse la Eliza și îi sugeră să se retragă, pentru a se împroaspăta și a se odihni înainte de cină.

Eliza îi aruncă o privire lui Jeremy, după care acceptă oferta cu un entuziasm pe care el îl împărtăși. Măcar de-ar fi scăpat și el atât de ușor! În schimb reuși să-i zâmbească ușor, încurajator atunci când Eliza se uită înspre el, apoi se întoarse și, alături de Meggin, părăsi încăperea. Când Meggin închise ușa salonului în urma lor, Eliza se simți tare ușurată.

– Mulțumesc. Nu remarcasem până acum cât sunt de zgomotoase adunările astea. Cred că mi-am pierdut obișnuința.

Meggin zâmbi.

-Trebuie să recunosc că şi eu sunt destul de copleşită, dar toată lumea a fost foarte amabilă.

Se îndreptară spre scară.

-Nu pot să-ţi mulţumesc îndeajuns că ai venit, zise Eliza. Copiii tăi... o să fie în regulă fără tine?

-I-am lăsat cu sora mea şi cu soţul ei, care locuiesc la mică depărtare de Dalkeith, deci sper că se distrează de minune alături de verişorii lor.

Meggin îi întâlni privirea în timp ce urcau treptele.

-Dar cum Cobby şi Hugo erau descumpăniţi de faptul că nu-şi putuseră menţine deghizarea îndeajuns şi erau hotărâţi să vină încoace şi să povestească toate cele întâmplate, am decis că trebuia să mă alătur şi eu, ca să-i susţin.

Eliza zâmbi.

-Mă bucur foarte mult c-ai venit.

Era ciudat, dar acum se simţea mai apropiată – cu acelaşi mod de gândire, cu mai multe lucruri în comun – de Meggin decât de verişoarele ei. Ca şi cum Eliza cea nouă, acea Eliza care fusesese făurită şi educată în timpul răpirii, al salvării şi al fugii lor, schimbase deja înalta societate engleză – dacă nu pe lumea mondenă din Edinburgh, atunci măcar pe o altă sferă socială. Pe vreun cerc social ezoteric în care atât ea, cât şi Jeremy puteau fi ei înşişi. Cu adevărat ei înşişi.

Cântărind acea concluzie, o urmă pe Meggin în camera pregătită pentru ea de Minerva. Acolo o aştepta o cadă de baie, în care un valet turna ultimul urcior de apă fierbinte.

-O, Doamne! suspină Eliza. Nici nu vreau să mă gândesc când am făcut baie ultima dată.

O slujnică măruntă de statură pregătise prosoape şi săpunuri şi aştepta s-o ajute să-şi scoată rochia şi să-şi spele părul.

Meggin se oferi să iasă împreună cu valetul, dar Eliza o rugă să rămână. Vorbiră despre una şi despre alta, despre lucrurile mărunte, obişnuite, de zi cu zi, care nu solicitau multă imaginaţie sau subtilitate. Apoi Meggin văzu ceasul de deasupra şemineului, se miră de cât era de târziu şi o lăsă singură, pentru a se duce după Cobby şi după Hugo. Când Eliza, într-un final, ieşi din cadă

şi, înfăşurată într-un halat de baie, îşi uscă părul cu prosopul, se simţi... ca vechea Eliza, dar nu tocmai la fel. Era din ce în ce mai sigură că n-ar putea redeveni persoana care fusese, nu s-ar putea întoarce la felul ei de a fi. Oricare erau schimbările pe care le adusese cu ea săptămâna care trecuse, acestea erau ireversibile.

Părinţii ei îi aduseseră un cufăr cu haine; slujnicuţa cea mărunţică, Milly, scosese una dintre rochiile ei de seară.

– Mulţumesc, Milly.

– Cu plăcere, domnişoară. Vreţi să vin mai târziu, să vă ajut să vă îmbrăcaţi şi să vă aranjaţi părul?

– Te rog. Eliza zâmbi şi se aplecă peste scaunul toaletei, pentru a-şi lua pieptănul. Voi avea nevoie de ajutor pentru a arăta prezentabil. Acum am să mă pieptăn, după care am să trag un pui de somn.

Milly făcu o reverenţă.

– Mă întorc imediat ce sunaţi din clopoţel.

De-abia se închisese uşa în urma slujnicei mărunţele, când se deschise din nou, şi intră Heather, urmată de Angelica. Eliza surprinse privirea surorilor ei în oglindă şi ştiu pe loc ce voiau. Adevărul, adevărul întreg şi gol-goluţ.

Heather îşi trase un scaun lângă cel din faţa oglinzii. Angelica se aşeză pe marginea acestuia, împingând-o pe Heather cu coapsa pentru a-i face loc.

– Aşa, zise Angelica, spune-ne tot. Spune-ne tot ce n-ai zis jos.

– E adevărat că ai mers prin Edinburgh îmbrăcată în pantaloni? întrebă Heather, prefăcându-se scandalizată, dar ochii îi luciră. Aş fi dat orice să nu merg atâţia kilometri pe jos în fustă.

Eliza încuviinţă şi continuă să se pieptene.

– Pantalonii sunt mult mai comozi.

Folosi pieptănul pentru a arăta înspre cizmele pe care le purtase şi care acum stăteau cuminţi lângă perete.

– Iar astea au fost şi mai de folos. Cizmele de călărie sunt mult mai bune decât cizmuliţele de oraş, chiar şi purtate sub fustă.

– Când ai renunţat la pantaloni? întrebă Angelica, privind în jur. Îi ai aici?

Eliza le dădu toate explicaţiile, ştiind prea bine că surorile ei nu făceau altceva decât să tragă de timp, înainte de-a ajunge

la subiectul care prezenta cel mai mare interes pentru ele. În cele din urmă, Heather își luă inima-n dinți.

-Atât Jeremy, cât și tu păreți foarte calmi și liniștiți. Deci ce ați hotărât voi doi?

Eliza trase puternic aer în piept și-și înălță bărbia.

-Am decis, imediat după ce am plecat din Edinburgh, atunci când am știut că vom petrece împreună mai multe zile și nopți, că nu vom stărui cu gândul asupra consecințelor până nu vom ajunge într-un loc sigur.

Heather se încruntă.

-Pentru Dumnezeu, de ce nu?

-Cred că ai putea spune că nu am vrut să privim cu prejudecată în perspectivă, lăsând lucrurile să se întâmple de la sine între noi. Am vrut doar să ne cunoaștem, fără idei preconcepute.

Heather părea confuză, dar Angelica încuviință fără grabă.

-Bine, asta pot s-o înțeleg. Dar ce-o să faceți acum?

-Acum, zise Eliza punând pieptănul jos, avem nevoie să discutăm despre ce simțim... dar este limpede că nu vom putea face asta până ce nu vom avea ocazia să vorbim între patru ochi, fără ca familiile noastre să ne pândească.

-Asta, zise Angelica dând capul pe spate, este foarte adevărat. Întâlni privirea Elizei în oglindă. Angelica își flutură degetele imitând pașii și întrebă: Vrei să te ajutăm și să punem lucrurile în mișcare?

Eliza o privi pe Angelica în ochi, studie expresia feței surorii ei, apoi se uită la Heather și întrezări aceeași încurajare și-n ochii surorii ei mai mari.

-Dacă ați putea, v-aș fi veșnic recunoscătoare.

-Consider-o rezolvată, zise Heather. Sunt convinsă că nu trebuie decât să le spunem o vorbă – vorba potrivită – Minervei și Honoriei, și asta va fi de ajuns.

-Nimic nu poate pune lucrurile în mișcare așa cum o fac ducesele, declară cu fermitate Angelica.

Heather își dădu capul pe spate, continuând să o cerceteze cu privirea pe Eliza.

-Te-ai schimbat, zise ea. Nu știu exact cum, dar...

Angelica pufni.

– Normal că s-a schimbat. Şi-a găsit cavalerul şi, dacă nu mă înşel, ea e domniţa lui. Ridicându-se, Angelica îi surprinse privirea Elizei în oglindă şi zâmbi ştrengăreşte. Ceea ce înseamnă c-ar trebui să plecăm, ca să se poată odihni, fiindcă va avea nevoie de putere pentru la noapte.

Eliza roşi. Heather văzu asta; ridică din sprâncene, dar se mulţumi cu un zâmbet cunoscător şi se ridică de pe scaun.

– Angelica are dreptate. Te lăsăm. Dar promite-ne că ne spui dacă ai nevoie de ajutor.

Eliza simţi că o ia ameţeala când se ridică. Se întoarse către surorile ei, îşi puse un braţ pe după umerii fiecăreia şi le îmbrăţişă.

– Mulţumesc.

O îmbrăţişară şi ele, apoi se retraseră. Odată ieşite, Heather se întoarse şi flutură un deget în aer.

– Aminteşte-ţi doar atât: noi să fim primele care află după ce tu şi Jeremy terminaţi de discutat.

– Da, aşa va fi.

Rămasă în cadrul uşii, Angelica adăugă:

– Să n-o laşi pe Lady O să afle prima.

Eliza râse.

– Doamne fereşte!

Zâmbind, îşi privi surorile plecând. Zâmbetul şi căldura răspândită de aprobarea tacită a acestora în privinţa lui Jeremy o însoţiră până ajunse în pat, se întinse şi închise ochii.

Se schimbase, dar încă nu ştia cine era acum. Aşa o fi fost, însă cu fiece clipă începea să se înţeleagă pe sine mai bine.

„Şi-a găsit cavalerul şi... ea e domniţa lui." Angelica avea obiceiul de a pune punctul pe „i" în chestiunile delicate.

Eliza îşi căutase cavalerul ani la rând, însă acum era pe deplin convinsă că-l găsise în persoana lui Jeremy Carling.

Un lucru complet neaşteptat, dar lipsit de echivoc.

El era al ei, ea era a lui şi, în feluri subtile, de care acum nu era conştientă, asta o schimbase. Îi schimbase felul în care se vedea pe sine însăşi, felul în care se simţea în pielea ei. Fuga lor, modul în care el interacţionase cu ea – toate modalităţile în care comunicaseră, împărtăşiseră şi schimbaseră între ei lucruri atât de personale – astea o schimbaseră total,

o modificaseră, o transformaseră într-o femeie mult mai puternică şi mai încrezătoare decât tânăra care fusese înainte.

Cum nu exista cale de întoarcere, n-avea decât să meargă înainte. Înainte spre viitorul lor împreună. Societatea din care făceau parte urma să le ceară şi să insiste ca ei să le facă împărtăşiri... dar n-aveau nici un motiv să-i îngăduie lumii să le dicteze ritmul relaţiei lor.

Fusese ideea lui să amâne discuţia despre „consecinţe" şi să-şi îngăduie să vadă ce putea să urmeze, însă ea era din ce în ce mai sigură că avea nevoie de curajul ei proaspăt regăsit pentru a se asigura că viitorul avea să fie aşa cum şi-l imagina în clipa aceea şi cum şi-l dorea.

Ştia ce voia cu o convingere pe care nu o mai avusese niciodată înainte. Rareori, dacă nu cumva niciodată, simţise o asemenea determinare.

Ca să spună drept, rareori simţise atât de acut apartenenţa la clanul Cynster.

Nu avea nici o îndoială în privinţa convingerii ei. Voia să transpună aici relaţia lor, parteneriatul care se dezvoltase între ea şi Jeremy în timpul aventurii într-o lume de care nu erau străini. Voia să aibă parte de aceeaşi apropiere, de aceeaşi împărtăşire, de aceeaşi încredere reciprocă, şi acum, că reveniseră la viaţa lor normală, să întipărească, să pecetluiască aceste caracteristici în relaţia lor.

Asta îşi dorea: o căsătorie pe care ştia că o puteau avea şi pe care era hotărâtă să o aibă.

Singura întrebare era cum aveau să decurgă lucrurile. Cum avea să facă trecerea de la o viaţă sub urmărire la o viaţă trăită sub ochii lumii mondene?

Şi, în final, mai era o întrebare vitală: După ce totul se lămurea, acum, că se întorseseră în lumea bună, oare el avea să fie de acord cu planul ei? Mai mult de atât, oare era el, la fel ca ea, gata să lupte pentru relaţia pe care descoperiseră că o pot avea?

Aceste două întrebări nu-i dădură deloc pace până când somnul o prinse în mrejele lui.

*

– Ce urmărea ticălosul? Devil se adresă întregii adunări din biblioteca lui Royce, în care erau prezenți toți bărbații, care acum se odihneau pe diferite scaune, stăteau sprijiniți de rafturile de cărți sau, cum era și cazul lui Royce, se plimbau neliniștiți prin fața ferestrelor largi. Dar nimeni nu dădu un răspuns.

Ticălosul la care se referea Devil era, desigur, răposatul moșier. În cele din urmă, Royce zise:

– Odată ce-i vom afla identitatea, vom putea înțelege mai multe lucruri. Lăsați asta pe seama mea și a lui Hamish. El va da de urma călăreților și va afla unde au dus trupul. Eu voi merge în urma lui, fără a dezvălui motivul pentru care mă interesează subiectul. Trupurile au fost găsite îndeajuns de aproape de pământurile mele, deci întrebarea mea nu va părea prea ieșită din comun. Dacă era cu adevărat un moșier, atunci lumea va vorbi despre asta. E imposibil ca moartea unui om să treacă neobservată. Într-un fel sau altul, îi vom da de urmă.

– Ceea ce nu înțeleg, zise Lord Cynster, tatăl Elizei, este de ce el, moșierul, s-a luptat cu Scrope, care, după toate aparențele, era angajatul lui și care, la momentul cu pricina, îi țintise pe Jeremy și pe Eliza. Lord Martin își desfăcu brațele a neputință. De ce să fi pus la cale o răpire dacă după aceea a lăsat-o pe Eliza să-i scape? Mai mult, s-a *asigurat* că a scăpat. N-are nici o noimă.

Jeremy lăsase discuția să-și urmeze cursul. Acum se răsuci și zise:

– M-am gândit la asta. Se pare că acțiunile lui ar fi avut logică dacă i-am fi știut motivele. Să spunem că el – pentru un anume motiv pe care nu-l cunoaștem – avea nevoie de o fată necăsătorită din familia Cynster. Așa că a organizat răpirea lui Heather, dar, imediat ce a dat greș, și-a concediat personalul.

Breckenridge încuviință.

– Da, așa e. Continuă!

– Deci... Fletcher și Cobbins, nu-i așa? Se pare că ei te-au descris moșierului. Tu le-ai dejucat planurile, dar dacă moșierul a văzut destule încât să devină suspicios, măcar într-o anumită măsură? Ai spus că v-a urmărit, dar, când v-a ajuns din urmă – în câmp deschis, cu nimeni în jur, el fiind călare, foarte probabil

înarmat, iar voi pe jos, cu siguranţă neînarmaţi şi având-o în grijă pe Heather –, ce a făcut el atunci?

–A privit, răspunse Breckenridge.

–Iar tu, reluă Jeremy, ai simţit vreo ameninţare din partea lui?

Breckeridge ezită, apoi răspunse:

–Nu. Am observat asta încă de atunci. Ne urmărea de parcă încerca să cântărească situaţia. Nu a dat să se apropie cu prietenie, dar nici n-a făcut vreo mişcare ameninţătoare.

Jeremy încuviinţă.

–Întocmai. Şi apoi, de îndată ce aţi pornit la drum, a verificat la taverna locului şi a aflat că ai dus-o pe Heather la un conac aflat în proprietatea familiei ei.

–După care a dispărut din peisaj, zise Breckenridge, cu ochii fixaţi asupra lui Jeremy. Apoi adăugă: Pentru că ştia că Heather era în siguranţă?

Jeremy dădu aprobator din cap.

–Aşa presupun. Şi asta imediat ce şi-a dat seama ce fel de om eşti şi că o protejai pe Heather – şi, nu ştiu ce să zic, dar cred că pur şi simplu a văzut că aveţi un viitor împreună.

Breckenridge încuviinţă scurt.

–Ei bine, suspină Jeremy, să ne amintim că avem de-a face cu un gentleman din munţi, cu un aristocrat. Să presupunem că se pricepe la vânătoare...

–Şi e obişnuit să poruncească oamenilor, interveni Royce, e obişnuit să citească oamenii şi are încredere în flerul lui. Se opri din plimbare şi se uită la Jeremy.

–Ipoteza ta începe să capete sens. Cum se încadrează în ea cele întâmplate cu Eliza? Ea e următoarea fată din familia Cynster. Deci, de data asta, moşierul trimite un angajat mai hotărât şi mai experimentat decât Fletcher şi Cobbins. Fletcher şi Cobbins au fost destul de eficienţi, dar Scrope i-a întrecut, a fost mai lipsit de scrupule şi mai obişnuit să trateze cu lumea bună. Răpirea Elizei a fost simplă şi eficientă, iar Scrope a dat lovitura într-un loc în care ştia că ea avea să fie relativ nesupravegheată.

–E adevărat, zise Devil răspicat.

– Faptul că Scrope a folosit laudanum pentru a o ține pe Eliza adormită tot drumul, așa rapid cum a fost el, sugerează din nou că Scrope era de altă talie decât Fletcher și Cobbins. Dar, revin, odată ce Scrope a pierdut-o pe Eliza – zise Jeremy, privindu-l pe Royce –, cred că moșierul l-a concediat și ne-a urmărit el însuși pe mine și pe Eliza. La început, am crezut că Scrope și moșierul sunt mână în mână și ne urmăresc împreună. Dar – zise Jeremy arătând înspre Cobby și Hugo –, după cum mi-a amintit Cobby, dacă așa ar fi stat lucrurile, atunci ar fi trebuit să-l vedem pe Taylor, care era membru al echipei lui Scrope, dând o mână de ajutor. Înțeleg că asistenta, Genevieve, n-ar fi putut participa la urmărire, dar Taylor? Nu era un bătăuș fără minte, le-a dat de urmă lui Cobby și lui Hugo mai repede decât ne-am fi așteptat. Oprindu-se, Jeremy dădu roată cu privirea. Singurul motiv pentru care cred că Scrope nu l-a chemat pe Taylor în ajutor este acela că Scrope a fost concediat, așa că și el, la rândul lui, i-a eliberat din funcții pe Taylor și pe Genevieve, după care s-a decis să nesocotească porunca moșierului și a plecat după Eliza pe cont propriu.

– După toate aparențele, zise Gabriel, moșierul, oricine o fi fost, nu pare genul de om căruia să i te împotrivești.

Jeremy făcu o grimasă.

– Numai din ce am văzut – întotdeauna de la distanță –, ar trebui să-ți dau dreptate. Avea o figură impresionantă, de natură să intimideze. Era de-ajuns să-l vezi îndreptându-se către tine pentru a te simți amenințat. Dar, din cele spuse de Eliza, nici Scrope nu era un răpitor de duzină. Poate n-o fi fost chiar un gentleman, dar nu era departe de statutul ăsta. Jeremy trase aer în piept, apoi continuă: Și, din ceea ce am văzut la Scrope în ultimele zile, mai cu seamă din felul în care vorbea înainte să intervină moșierul... ei bine, nu părea prea normal. Era ca și când faptul că Eliza a scăpat, ar fi fost pentru el pur și simplu *insuportabil*. Grăitor mi se pare faptul că la final a țintit spre Eliza, nu spre mine.

Această frază stârni un murmur general, dar Royce dădu aprobator din cap.

– Să spunem că faptul că a pierdut-o pe Eliza l-a făcut să se concentreze pe ideea de a o recăpăta, indiferent de mijloace. Luând în calcul acest scenariu, este posibil ca moșierul să vă fi urmărit

pentru același motiv pe care l-ai presupus în cazul lui Heather și al lui Breckenridge – și anume, fiindcă dorea nu s-o prindă din nou pe Eliza, ci să te analizeze pe tine, salvatorul ei, și, în caz că treceai testul, o protejai pe Eliza și o duceai într-un loc sigur, atunci să vă lase pe amândoi în pace?

Jeremy încuviință din cap.

-M-am gândit din nou la tot ce am văzut la el și, da, această ipoteză ar putea fi valabilă. Dacă nu era disperat să îa o *anumită* fată Cynster, atunci își putea permite să aibă răbdare, să-și schimbe planurile și să continue. Nu avea nevoie de Eliza mai mult decât avusese nevoie de Heather. Are nevoie, avea nevoie, mai bine zis, doar de o fată din familia Cynster.

-Deci vrei să spui că el – care l-a angajat pe Scrope – l-a atacat pe Scrope pentru că acesta acționa într-o manieră care ar fi pus-o în pericol pe Eliza? întrebă Christian sceptic.

Dar Jeremy încuviință din nou.

-Din punctul meu de vedere, asta e singura explicație logică, zise, gesticulând către Breckenridge. Și care se potrivește cu ceea ce am văzut.

Și Breckenridge încuviință, la rândul lui.

-N-ar trebui să uităm că instrucțiunile date de moșier lui Fletcher și lui Cobbins au impus limpede ca Heather să nu fie, în nici un caz, rănită. „Să nu i se atingă nici un fir de păr", cred că așa a spus Fletcher.

Se așternu tăcerea, în timp ce toți cei de față analizau și cântăreau implicațiile ipotezei lui Jeremy.

În cele din urmă, Lord Martin deschise discuția.

-Presupun că, luând în calcul faptul că e un aristocrat, putem presupune că avea de îndeplinit un soi de jurământ.

-Cred, zise Royce, că putem lua asta în calcul. În orice caz, acum e mort. Încă nu știm ce motiv a avut să răpească o fată din familia Cynster, dar, odată ce-i vom descoperi identitatea, se va clarifica și asta.

-Dar, cum el este mort, zise Lord Martin, atunci pesemne nu mai există nici o amenințare pentru fete.

-Slavă Domnului! exclamă Gabriel, îngânat de Devil. Dacă aș mai avea de suportat lamentările Angelicăi cu privire la tendința

mea de a fi prea protector, aş fi tentat să-i sucesc eu însumi gâtul, zise el. Are o limbă mai ascuţită ca orice sabie. Îl deplâng pe nefericitul care va decide că e o mare onoare s-o ia de nevastă.

Hohotele de râs ale celorlalţi fură întrerupte de clinchetul sonor al clopoţelului care îi anunţa că era timpul să se pregătească pentru cină. Se ridicară cu toţii, se întinseră, apoi se împrăştiară prin bibliotecă. Royce rămase în urmă, după Jeremy, pe care îl bătu pe spate.

–Ai făcut treabă bună. Datorită ţie, seara aceasta va fi una festivă.

Zâmbind, Jeremy înclină din cap.

–Ar trebui să-i mulţumeşti Elizei, e şi meritul ei.

Royce zâmbi şi el, încuviinţând.

–Aşa am să fac.

Mai târziu, în noaptea aceea, Jeremy stătea întins pe spate relaxat în patul suficient de lung pentru a încăpea bine în el şi se întreba, destul de ameţit, din cauza leacului administrat de doctorul pe care Minerva insistase să îl cheme, dacă Morfeu avea să-l primească în braţele lui.

Braţul încă îl mai durea, cu toate că leacul mai uşurase suferinţa. Creierul lui părea hotărât să rămână în stare de veghe, fără a se concentra la ceva anume, dar totodată incapabil să se oprească din gândit. Iar dincolo de gândurile care nu-i dădeau pace, stăruia un sentiment răvăşitor, neliniştitor că ceva nu era în regulă.

Castelul se linişti treptat, iar tăcerea se aşternu asupra lui. Aproape că se împăcase cu ideea că nu avea să doarmă deloc, când uşa camerei lui se deschise. La început doar se crăpă, apoi se deschise complet, Eliza se strecură înăuntru şi închise uşa în urma ei.

El clipi des, îngândurat, în timp ce ea se apropie de pat, îl privi prin întuneric, apoi şopti:

–Nu dormi, nu-i aşa?

Aceasta îi confirmă faptul că nu era o nălucă, o plăsmuire a imaginaţiei sale.

–Nu. După o clipă de gândire, el întrebă încetişor: Ce faci aici?

Cuvintele îi ieşiră ca o bolboroseală nedesluşită. Ea se dezbrăca deja de capotul de casă.

-Ssst... Nu-i nevoie să vorbeşti. Am vrut doar să fiu cu tine, să mă asigur că eşti bine.

Pe sub capot, trupul ei subţire, delicat, era acoperit de o cămaşă de noapte fină, din bumbac. Ridică aşternuturile şi se strecură în pat lângă el, pe partea nevătămată. Se cuibări lângă el, aşa cum făcea de obicei sau, mai exact, aşa cum făcuse în ultimele cinci sau şase nopţi. Îndatoritor, el îşi ridică mâna sănătoasă pentru ca ea să se poată aşeza mai bine.

Căldura ei se răspândi ca un balsam pe partea lui sănătoasă, apoi îi pătrunse sub piele şi trecu mai departe. Ea suspină şi-şi puse bărbia pe pieptul lui.

-Culcă-te!

Aceasta era deopotrivă o poruncă şi un îndemn – una peste alta, o sugestie excelentă. El îşi arcui buzele; zâmbetul lui se accentuă când privi pe furiş la părul ei strălucitor. Apoi făcu aşa cum poruncise ea şi se relaxă; îşi îngropă capul în pernă şi închise ochii.

Era ciudat; simplul fapt că ea era acolo, cu el, îi calmase gândurile.

Faptul că ea apăruse în camera lui, prezenţa ei în patul lui, ştia că astea nu rezolvau toate problemele, nu răspundeau la nici una dintre întrebările care i se învârteau în minte. Toate problemele, toate întrebările care păreau atât de întemeiate ce încă stăruiau în mintea lui, dar pe care acum era dispus să le lase pentru ziua care urma.

Pentru noaptea aceea, toate erau aşa cum trebuie.

Acum putea să adoarmă.

Ceea ce se şi întâmplă.

Capitolul 17

Două dimineţi mai târziu, Jeremy stătea în mijlocul unei aglomerări de trăsuri, cai, valeţi şi majordomi, cu rudele

apropiate bătându-l pe umăr și urându-i toate cele bune, cu doamne parfumate pe care le cunoștea și pe care le evitase ani de-a rândul mângâindu-l pe obraji și exprimându-și speranța de a-l vedea curând în Londra, în timp ce majoritatea celor adunați la Wolverstone se pregăteau să plece.

Nu știa cărui zeu să-i mulțumească pentru grăbirea acelei plecări în masă, dar era nespus de recunoscător.

Hugo, Cobby și Meggin fură primii care plecară – se întorceau la Edinburgh cu cabrioleta lui Hugo. Cobby condusese cabrioleta lui Jeremy până acolo, iar acum Jasper mânca fân în grajdul lui Royce.

– Trebuie să-ți spun, zise Cobby, că am aruncat un ochi peste însemnările tale cu privire la lucrările sumeriene din biblioteca de la Wolverstone. Absolut uluitoare! Nu uita să-mi trimiți o copie a prezentării pe care o vei face la Societatea Regală. Când Jeremy se uită la el nedumerit, Cobby se încruntă. Ai să-ți prezinți descoperirile, nu-i așa?

Jeremy clipi.

– Ah, da.

Îi luase o clipă întreagă să-și amintească fabuloasa descoperire pe care o făcuse.

– Sigur, am să-ți trimit o copie de îndată ce va fi gata.

La un moment dat.

Faptul că, din clipa în care făcuse cale întoarsă cu cabrioleta spre nord, pe urmele Elizei, nu se mai gândise nici măcar o singură dată la textul de excepție pe care îl descoperise, i se păru dovada incontestabilă că se schimbase radical. Chiar și în clipele acelea, când chestiunile dintre el și Eliza rămăseseră încă nerezolvate, nu avea nici un chef să-și facă timp pentru a se apuca de însemnări.

Ascunzând acea descoperire de-a dreptul cutremurătoare în spatele unui zâmbet simplu, îi strânse mâna lui Cobby, își bătu prietenul pe umăr, apoi îi dădu drumul și se întoarse pentru a-și lua rămas-bun de la Meggin.

– Ai grijă, zise Meggin, întinzându-se ca să ajungă la obrazul lui. Se dădu un pas înapoi și-i căută privirea. Și s-o aduci pe Eliza în vizită, după ce se va termina totul.

Acel cuvânt, „totul", îi făcu să se cutremure atât pe el, cât şi pe Eliza. El încuviinţă.

-Aşa am să fac.

Eliza li se alăturase cu câteva clipe în urmă. Meggin se întoarse, iar ea şi Eliza se îmbrăţişară cu căldură.

-Îţi mulţumesc din suflet pentru tot ajutorul, zise Eliza.

Meggin râse şi repetă invitaţia. Chipul Elizei se lumină.

-Sigur că venim.

După asta, se întoarse către Cobby şi către Hugo, urându-le toate cele bune şi râzând de ceva ce zisese Hugo.

Jeremy o urmări. Acceptarea invitaţiei lui Meggin fusese autentică, sinceră; interacţiunea ei cu prietenii lui îl bucura şi-l încuraja.

Cu toate că îşi petrecuse ultimele două nopţi dormind alături de el, asigurându-se că şi el se odihnea bine, în ambele dimineţi, când el se trezise, ea era de mult plecată. Din cauza micii armate care se mutase până adineauri în castel, ei doi nu avuseseră parte de nici o clipă de singurătate în care să poată schimba păreri cu privire la orice subiect. Prin urmare, el n-avea habar ce gândea ea, ce credea despre el, despre ei, despre viitorul lor împreună, acum, că se întorseseră la lumea lor obişnuită.

Un lucru asupra căruia nu avea nici o îndoială era felul în care toţi cei de faţă (cu excepţia lui Cobby, Hugo şi Meggin) îl priveau pe el.

Şi, prin urmare, relaţia care luase naştere între el şi Eliza.

Fratele ei mai mare, Gabriel, era ultimul care îi întărise părerea cu privire la asta.

După ce stătu alături de Jeremy pentru a-şi lua rămas-bun de la Hugo, Cobby şi Meggin, Eliza fu chemată de Breckenridge; se grăbi să discute cu surorile ei, pe care Breckenridge le conducea înapoi în oraş. Şi astfel lăsă liber locul de lângă Jeremy, pentru a fi luat de fratele ei.

-Voiam să-ţi mulţumesc că ai salvat-o. Nu era nici o urmă de nesinceritate în glasul profund al lui Gabriel.

-Planul tău de a ajunge aici într-o singură zi a fost unul bun şi ar fi mers cu Heather sau cu Angelica, dar ştiu că nepriceperea la călărit a Elizei l-a zădărnicit. N-a fost vina ta că aţi petrecut

mai multe zile până să ajungeți cu bine. E adevărat – și aici buzele lui Gabriel se arcuiră – că, pentru cineva care-și petrece timpul cu nasul îngropat în cărți, te-ai descurcat excepțional, evitând toate pericolele și depășind toate obstacolele pentru a o aduce aici în siguranță. Dar finalul extins n-a făcut parte din planul tău, și asta nu-i vina ta, însă ai lăsat să se înțeleagă destul de clar că ești gata să accepți consecințele și, pentru asta, ai tot respectul nostru, al tuturor.

Jeremy nu voia ca ei să se plece înaintea lui în felul acela, dar nici nu putea spune că nu era cazul și că dorința lui de a o salva pe Eliza nu fusese condusă de nici un fel de obligație – nu putea spune atâta timp cât nu știa cum gândea Eliza. Nu știa nici dacă, acum, că se întorseseră în lumea bună, ea ar fi dorit ca relația lor să iasă la iveală. Privind-o cum vorbea cu Heather și cu Angelica, el răspunse:

– Eu... Își bagă mâinile în buzunare și ridică din umeri. Cred că este cel mai bun lucru, pentru amândoi.

Măcar asta era adevărat.

Gabriel își plecă fruntea.

– Categoric.

Îi întinse mâna.

– Caută-ne, dacă ai nevoie de ceva.

– Mulțumesc, zise Jeremy strângându-i mâna lui Gabriel, apoi zâmbind către Alathea, care li se alătură.

Semnele de rămas-bun continuară. Jeremy purtă cu Devil cam același dialog pe care-l avusese cu Gabriel, ajungând cam la aceeași concluzie. Fusese nevoit să clarifice natura relației dintre el și Eliza; trebuia să-i lase pe Devil, pe Honoria, pe Helena, pe Lady Osbaldestone și pe toți ceilalți să plece cu impresia clară că relația despre care toți fuseseră îndeajuns de prudenți cât să nu aducă vorba avea să fie bazată pe onoare și condusă de nevoia de a păstra nepătată reputația Elizei... Ideea de-a lăsa acea impresie fără a vorbi efectiv despre asta îl călca pe nervi.

Se simțiră epuizați când ajunseră să-și ia rămas-bun de la trăsura care îi ducea pe Christian, Letitia, Delborough și Delilah înapoi în Lincolnshire.

Trebuia să recunoască faptul că se simţea recunoscător că atât de mulţi oameni veniseră să-i susţină pe el şi pe Eliza. La primirea mesajului pe care i-l trimisese de la Edinburgh, Royce trimisese oameni călare la Leonora şi la Tristan în Surrey şi la părinţii Elizei în Londra. Gabriel şi Alathea veniseră în nord împreună cu Lord Martin şi cu Lady Celia. Devil şi Honoria se alăturaseră şi ei; cum Helena stătea cu ei la vremea aceea, venise şi ea. Leonora şi Tristan îşi întrerupseseră călătoria lungă spre nord, către mănăstirea Dearne, şi-i întâlniseră acolo pe Delborough şi pe Delilah, împreună cu Lady Osbaldestone. Neştiind ce avea să-i aştepte la nord de graniţă, Christian cu Letitia şi Delborough cu Delilah li se alăturaseră lui Tristan şi Leonorei, iar Lady Osbaldestone nu se lăsase mai prejos.

Lady Osbaldestone alesese să se întoarcă la Londra cu Helena în trăsura lui Devil şi a Honoriei; aceasta urmă trăsura lui Christian. Gabriel şi Alathea porniseră deja spre Londra.

De cealaltă parte a curţii principale, Eliza se săturase de predicile surorilor ei. O îmbrăţişă pe Heather, care îi îngădui apoi lui Breckenridge să o ajute să urce treptele trăsurii. Ajunsă la ultima treaptă de sus, Heather se întoarse şi o fixă pe Eliza cu o privire dojenitoare.

-Aminteşte-ţi să te ţii tare pe poziţie. Ştii ce vrei, deci ai grijă să şi obţii ceea ce vrei.

Lângă trăsură, Breckenridge îşi dădu ochii peste cap şi se prefăcu a nu auzi.

Eliza îşi dădu şi ea ochii peste cap.

-Nu-ţi mai face griji. Ştiu ce fac.

-Da, zise Angelica, pregătindu-se s-o urmeze pe Heather. Dar te vei ţine de plan? Ştim cu toţii că tu eşti mai moale, mai uşor de dus cu vorba decât mine şi Heather. Dacă te pierzi cu firea, dacă accepţi orice altceva în afara visurilor tale, noi o să... De pe ultima treaptă, Angelica miji ochii şi o săgetă cu privirea ei verde. Mă rog, nu ştim ce o să facem, dar ştiu că n-o să stăm cu mâinile în sân. Deci nu te da bătută.

După asta, cele două surori enervante ale Elizei se întoarseră şi se făcură nevăzute în trăsură.

Îi veni rândul lui Breckenridge.

El zâmbi şi o strânse uşor în braţe pe Eliza.

– Ca viitor cumnat al tău, aş mai spune doar că... Făcu o pauză, apoi suspină. E un bărbat cumsecade, Eliza. Orice decideţi voi doi, să nu uiţi asta – şi nici că a făcut toate astea şi a renunţat la multe pentru ca tu să fii în siguranţă.

Ea clipi. Îl strânse cu grijă în braţe pe Breckenridge; acesta nu-şi revenise încă de pe urma rănii care îi pusese viaţa în pericol în timp ce o salvase pe Heather.

– Ştiu ce fel de om e. N-am cum să uit asta.

El era cavalerul ei din mai multe puncte de vedere decât păreau să înţeleagă ceilalţi. Faptul că nici măcar surorile ei nu pricepeau asta era bine, dar acum, că motivele iritării ei dispăruseră, putea să respire adânc şi să-şi ţină nervii în frâu înainte de a izbucni.

Lady Osbaldestone şi mătuşa ei Helena merseseră până într-acolo încât o asiguraseră că mariajul cu un bărbat care se îngropa în biblioteca lui cu săptămânile nu putea fi un lucru chiar rău; o mângâiaseră pe mână şi îi ziseseră că avea să găsească alte preocupări cu care să-şi umple timpul.

Cu toţii, fără îndoială, se purtaseră cu Jeremy de parcă ar fi fost un personaj secundar. Ca şi cum căsătoria lor ar fi fost a doua alegere pe care ar fi putut să o facă şi ca şi cum ăsta nu ar fi fost cel mai bun deznodământ pentru nici unul din ei. Cel puţin Heather şi Angelica recunoscuseră posibilitatea unui alt deznodământ, deşi nici una din ele nu avea încredere că lucrurile se vor termina cu adevărat cu bine. Nu dacă problema era lăsată pe seama Elizei şi a lui Jeremy.

În clipa aceea, Jeremy veni să-i salute pe cei care plecau. Îi strânse mâna lui Breckenridge şi mâinile pe care Heather şi Angelica le întinseră prin fereastra trăsurii. Apoi ieşiră părinţii Elizei, împreună cu Royce şi cu Minerva. Breckenridge se urcă în trăsură; închizând uşa după el, Royce îi făcu semn vizitiului.

Trăsura porni la drum, însoţită de salutări şi de semne de rămas-bun.

Şi, în final, rămaseră singuri.

De fapt, înconjuraţi de cei care chiar aveau motiv să se afle acolo: părinţii Elizei, Leonora şi Tristan şi gazdele lor, Royce şi Minerva.

Vorbind între ei, ceilalți se îndreptară către treptele de la intrare, cu intenția clară de a se întoarce în casă.

După ce analiză această intenție, Jeremy îi aruncă o privire Elizei, aflată încă lângă el.

-Vrei să mergem la o plimbare?

Ochii ei trădau ușurarea pe care ea o simțea.

-Da, te rog. Cu siguranță, nu vreau să intru în casă și să stau jos.

El era de acord cu asta.

-Putem merge până la râu și să ne întoarcem pe poteca din jurul lacului.

Ea încuviință, și se îndreptară către partea din față a castelului, părăsind aleea principală pentru o potecă îngrijită care ducea către malul râului, trecând peste o pășune.

El o luă de mână și o ținu să nu alunece pe podul din lemn care traversa râul cel agitat.

-Aproape că-i sunt recunoscător lui Scrope că m-a împușcat, având în vedere că nu m-a rănit prea tare. Îi întâlni privirea când ea se uită la el, surprinsă, și zâmbi cu mâhnire. Mulțumită rănii, am putut obține o amânare de câteva zile înainte de a ne întoarce la Londra.

Înainte să anunțe logodna și să facă aranjamentele necesare pentru căsătorie.

Ea făcu o grimasă.

-E adevărat.

-Dar cum toți au fost de acord să ne acorde acest timp... poate ar trebui să ne folosim de el.

Ajungând pe cărarea ce urmărea celălalt mal al râului, ea își arcui sprâncenele.

-La ce te gândești?

El ezită.

-Spune-mi ce culori, ce flori, ce muzică îți plac. Orice altceva relevant.

Ea râse și se conformă, apoi îl întrebă același lucru și pe el.

Își împărtășiră lucrurile care le plăceau, care le displăceau, păreri și impresii, în timp ce se plimbau pe malul lacului. Jeremy află că avea întrebările - dar și răspunsurile - mai la îndemână

decât s-ar fi aşteptat; conversaţia cu domnişoarele nu fusese niciodată punctul lui forte, dar în cazul aceasta... era vorba despre femeia cu care urma să-şi împartă tot restul vieţii, deci nu avea nevoie să-şi măsoare cuvintele.

Avea nevoie doar să afle cât mai multe despre ea, chiar dacă, după el, ştia deja lucrurile cele mai importante. Ştia că îi plăcea felul în care ea râdea, ştia că un anume zâmbet al ei din intimitate îl făcea să se simtă ca un rege. Dar era atent la răspunsurile ei, era complet concentrat asupra ei...

Curtând-o.

După o vreme, îşi dădu seama că asta făcea. Mai mult, că o făcea intenţionat, cu dorinţă şi pasiune... fiindcă o parte din el, acea parte din el proaspăt descoperită, scoasă la iveală din cotloanele sufletului său de exigenţele fugii lor, credea că ea merita asta. Că merita mult mai mult decât o căsătorie de convenienţă.

Odată ce înţelese asta, spre uluirea lui, nu dădu înapoi, ci merse mai departe, se dedică scopului de a o fermeca, de a o amuza, de a conversa cu ea. Şi descoperi că se pricepea la asta.

Cu ochii veseli, ea îi răspunse, fără prefăcătorie. Ajunseră la lac şi continuară să se plimbe pe sub ramurile aplecate ale sălciilor, apucând-o pe cărarea care se îndepărta de casă, înconjurând lacul la pas.

Eliza se simţea captivată, inima ei era din nou subjugată. Îşi strecură mâna într-a lui şi continuă să meargă alături de el, întrebându-l despre unchiul lui, Humphrey, rugându-l să-i descrie casa din Montrose Place, unde locuiau ei doi. El descrise în amănunt casa şi grădina, cu toată minuţiozitatea care era de aşteptat de la el, dar până şi ea remarcă o scăpare evidentă.

– Ce poţi să-mi spui despre bibliotecă?

El se sperie, aproape se cutremură.

– De fapt, e vorba despre biblioteci. Sunt două. Am transformat o seră într-un salon, apoi am făcut din acel salon o bibliotecă.

Înainte să-şi calce pe inimă sentimentele şi să se ofere să readucă încăperile la rolul lor iniţial – aşa cum sugera expresia lui oarecum crispată –, ea se aventură să întrebe:

– Deci salonul actual dă înspre grădina din spate?

Oarecum îngrijorat, el încuviinţă.

Ea zâmbi şi îşi lipi umărul de al lui.

- Asta-i ultima modă, ştiai?

- Da? O privi neîncrezător. Asta ai inventat-o tu.

Ea râse şi scuturâ din cap.

Ba nu, serios. A fost în toate revistele pentru femei de lunile trecute; e ultima modă.

- Aha, încuviinţă el, înseninându-se. Păi, bine, atunci se pare că am fost cu un pas înainte. Trebuie să-mi aduc aminte să-i spun lui Humphrey.

- Cred că va aprecia asta.

- Cu siguranţă.

Continuară să se amuze unul pe seama altuia, dar, dincolo de discuţiile lejere, era ceva, o direcţie anume, pe care n-o putea scăpa din vedere. El îi povestea, în felul propriu, despre viaţa lui, despre casa lui, despre felul de viaţă pe care îl ducea şi o întreba şi pe ea despre aceleaşi lucruri.

Arătându-i, dezvăluindu-i informaţii pe care nici nu avuseseră timp să le împărtăşească înainte de a sfârşi logodiţi prin forţa împrejurărilor, ca urmare a acţiunilor lui Scrope şi ale moşierului.

Nu trebuia să facă asta, să se expună în felul acela, să-i dezvăluie lucrurile mărunte, amănuntele vieţii lui care erau importante, care aveau însemnătate pentru el.

Şi nu trebuia să se intereseze de ea. Şi totuşi, o făcea; nu era nici urmă de prefăcătorie în atenţia lui, în interesul pe care îl arăta. Dimpotrivă, faptul că era punctul central al atenţiei lui o tulbura; ca om de ştiinţă, puterea lui de concentrare era cu adevărat impresionantă, şi faptul că avea acea concentrare îndreptată asupra ei era fascinant.

Ştiind că era un savant aproape complet rupt de lumea mondenă, nu se aşteptase ca el să o curteze în felul acela. Faptul că o făcea, o bulversa de-a dreptul.

Înconjuraseră lacul şi se îndrepta acum către castel.

Privind în sus, către turlă, el suspină.

– Trebuie să-ţi mărturisesc că nu ştiu mai nimic despre logodnă, despre ceea ce s-ar cuveni să facem în public sau între patru ochi. Îi aruncă o privire. Presupun că tu ştii.

Ea îl privi în ochi pentru o clipă, apoi încuviinţă. Tranziţia fusese atât de simplă, de naturală, iar el trecuse de la teorie la practică, la lucrurile cu care amândoi ştiau că aveau să fie nevoiţi să dea piept.

– Mai întâi vine un anunţ în *Gazette*. Are o formulare aproape standard.

– Şi după aceea?

Ea trase aer în piept, plămânii ei se încordară brusc, apoi expiră şi zise:

– Asta depinde foarte mult de noi. De ceea ce decidem noi. De... direcţia aleasă de noi.

Când el se încruntă, fiind limpede că nu înţelegea, ea îi explică:

– Ceea ce facem după ce apare anunţul de logodnă va indica lumii mondene, lumii în general, care va fi... nu găsesc un termen mai bun... fundamentul căsătoriei noastre.

Se străduise – şi chiar reuşise – să răspundă direct şi concis. În împrejurări precum a noastră, se aşteaptă ca, după anunţul din ziar, lucrurile să fie organizate în linişte, şi nunta noastră să fie o chestiune în care să fie implicate doar rudele şi cunoştinţele apropiate.

– Aha, zise el, ridicând capul şi privind către parapeţi.

Ea nu-i putea vedea trăsăturile, ochii, nu-şi putea da seama de ceea ce gândea cu adevărat. Şi voia să ştie. Era apogeul, punctul culminant al remarcii lui de mai înainte cum că nu aveau să ia în seamă aşteptările lumii, ci să acţioneze conform sentimentelor care luaseră naştere între ei.

Oare se căsătoreau din dragoste? Oare aveau să profite de şansa fericirii supreme pe care ea ştia că o aveau? Ori aveau să facă un pas înapoi, către siguranţa unei uniri convenţionale, dictate de societate, una care le îngăduia amândurora, cel puţin teoretic, să dea înapoi dinaintea iubirii?

Să rămână liberi de orice angajament luat în numele iubirii.

– Deci trebuie să luăm o decizie, să facem o alegere, într-un sens sau în altul.

Ea încercă să-i surprindă privirea, însă el nu se uita înspre ea.

– Da. Înţeleg.

Din ceea ce putea vedea pe chipul lui, el se încrunta într-un fel studios, ca şi cum chestiunea supusă discuţiei ar fi făcut obiectul unei analize.

O chestiune care trebuia discutată.

Ea era ispitită să-l preseze, dar... era posibil ca el să nu-şi fi analizat sentimentele încă. Să nu se fi decis în privinţa direcţiei. Bărbaţii, aşa cum subliniau adesea nevestele fraţilor şi verilor ei, era deseori reticenţi când venea vorba despre implicarea în asemenea decizii emoţionale, şi, cu toate că Jeremy era un om de ştiinţă, el rămânea în primul rând bărbat.

Probabil ar fi trebuit să-l lase să se gândească, să tragă singur o concluzie înaintea ei.

Cuvintele Angelicăi îi răsunau în minte, dar ea le alungă. Nu dădea înapoi. Ştia ce voia şi nu se abătea câtuşi de puţin de la scopul său, dar nu putea obţine ceea ce voia, dacă nu îşi dorea şi el asta.

Ajunseră la casă.

Jeremy îi deschise uşa, apoi o urmă pe culoar.

-Spune-mi, care-i cel mai neobişnuit, cel mai neconvenţional cuvânt pe care l-ai văzut vreodată într-un anunţ de logodnă?

Întrebarea o luă prin surprindere.

-Neobişnuit?

Îşi scormoni mintea, apoi scutură din cap.

-Nu cred că am văzut altceva în afara cuvintelor obişnuite.

-Nici un anunţ de genul: „Lord şi Lady Higginbotham sunt extrem de uşuraţi să anunţe logodna celei de-a cincea fete a lor Priscilla cu domnul Courtney"? sau „Domnul şi Doamna Foxglove sunt în extaz să dea de veste că fiica lor cea mai mare, Millicent, se va căsători cu vicontele Snaring"?

Ea râse.

-Nu se zice nimic despre uşurare, chiar dacă e reală, şi cu atât mai puţin despre extaz.

Jeremy pufni.

-Eu cred că ar trebui să ne străduim să fim originali – cel puţin să ne cântărim bine opţiunile.

Eliza fu uluită când îşi aminti de felul în care funcţiona mintea lui.

– Așa cum am făcut în timpul fugii noastre?

Ajunseseră în holul principal. El se opri, îi luă mâna care se odihnea pe brațul lui și se întoarse cu fața la ea; degetele lui o țineau ușor, iar el o privi în ochi.

– Da. Exact așa.

Inima i se opri în loc pentru o secundă; îi căută privirea. Voia să spună că...

Clopoțelul care anunța masa le întrerupse momentul, tulburându-le simțurile. Mai multe voci de femei se auzeau din capul scării; zumzetul vocilor bărbătești venea dinspre bibliotecă.

Privirile lor se întâlniră și rămaseră așa. Buzele lui Jeremy se arcuiră. Îi oferi brațul.

– Mergem?

Înăbușindu-și un suspin, spunându-și că aveau să reia discuția mai târziu, Eliza își așeză mâna pe brațul lui și îl însoți în sufragerie.

Dacă Jeremy ar mai fi avut vreo îndoială referitoare la ceea ce credeau Leonora și Tristan, Royce și Minerva, precum și părinții Elizei cu privire la fundamentul legăturii dintre el și Eliza, faptul că nimeni nu aduse vorba despre acest subiect, nici măcar în treacăt, în timpul mesei, îi clarifică acest lucru.

Evitarea delicată, stânjeneala implicită chiar și doar în pomenirea situației erau sufocante. Nimeni nu voia să discute despre constrângerile sociale înaintea cărora se plecau cu toții, după bănuia el.

Jeremy capitulase la rându-i, dar nu în fața unor asemenea constrângeri. Ceea ce sugera atitudinea lor cu privire la Eliza îl făcu să izbucnească.

Era drept că nici el, nici ea nu făcuseră nici o afirmație, nici o declarație, dar, cu toate astea, nu putea pricepe cum de Leonora, și chiar și Tristan și Royce, care îl cunoșteau de mai bine de zece ani, puteau fi atât de orbi în fața adevărului.

Un adevăr pe care el îl simțea cu toată ființa lui, care îl cuprinsese întru totul. Era diferit; se schimbase. Și nu doar fuga lor dinaintea pericolului produsese schimbarea.

-Până acum, am avut un an bun în Somerset, răspunse Lord Martin întrebării lui Royce. Recolta a mers bine şi, dacă nu vine vreme proastă, roadele ar trebui să fie excelente.

Conversaţia bărbaţilor se învârtea în jurul cirezilor, al oilor şi al recoltei. Jeremy habar n-avea cum de doamnele reuşeau să se stăpânească, dar asta era convenţia socială. La dreapta, aşezată în faţa Celiei, Leonora zise:

-Va trebui să mă străduiesc să găsesc o nouă guvernantă. Sau poate una în plus, căci fetele noastre au început să protesteze că vor să înveţe latina şi mai multă aritmetică şi geografie, dacă-ţi închipui.

-O, da, răspunse Minerva. Fetele noastre, din păcate, sunt băieţoase, şi, desigur, Royce nu-i deloc de ajutor în a le struni, căci ele par înclinate mai mult spre... să spunem, procupări mai ezoterice decât spre broderie, muzică şi pictură.

Oamenii cei mai apropiaţi şi care le erau cei mai dragi păreau să-i ignore şi evitau subiectul căsătoriei lor. La jumătatea mesei, el schimbă o privire cu Eliza. Şi ea găsea jenantă acea eschivare.

El cochetă cu ideea de a întreba în gura mare despre formulările interesante ce se puteau folosi în anunţul de logodnă, dar, cum el şi Eliza nu vorbiseră încă pe îndelete şi nu stabiliseră ce era de făcut, se abţinu. Gândul acesta îl ajută să rămână tăcut pe tot parcursul mesei. I se întâmpla des să fie tăcut la masă, dar de data asta nu hieroglifele mesopotamiene îl preocupau.

De fapt, Eliza nu zisese ce fel de căsătorie îşi dorea. Sau zisese? Din fire, nu era prea atent la amănunte, nu când era vorba despre oameni, mai ales despre femei, dar, deşi venise lângă el în pat în ultimele două nopţi, deşi răspunsese destul de atent la tendinţa lui de a o curta, nu-şi exprimase explicit dorinţele.

El credea că le ştia; spera să aibă dreptate, dar... în realitate, ea nu *rostise* vreun cuvânt pe baza căruia el să-şi construiască viitorul.

Într-adevăr, cu cât se gândea mai mult la asta, cu cât analiza lucrurile mai mult, aşa cum era obişnuit, cu atât mai neliniştit devenea, dându-şi seama că presupunerile lui cu privire la ei şi la viitorul lor, cu privire la aşteptările ei de la căsătoria lor, fuseseră până atunci bazate doar pe interpretarea dată de el acţiunilor ei,

văzute inevitabil prin prisma propriilor speranțe și temeri. Prin prisma propriilor lui nevoi și dorințe.

Dar realitatea ei putea fi complet diferită. El s-ar fi putut înșela cu mare ușurință, și toți cei care stăteau acum în jurul lui ar fi putut avea dreptate.

Dacă chiar aveau?

Se uită pe partea cealaltă a mesei. La fel ca el, și ea mânca în tăcere și nu acorda prea mare atenție conversațiilor din jur. El încercă să o privească – să-i observe comportamentul, expresiile, cuvintele pe care le schimba cu ceilalți – în mod obiectiv, nepătimaș. Se întrebă dacă nu cumva ceea ce văzuse se potrivea bine, dacă nu chiar mai bine, cu ideea că, acum că ea se întorsese în lumea ei, se bucura să-și reia locul stabilit de părinți, de familie, de prietenii care îi așteptaseră, pe ea și pe el, un loc bazat pe prejudecăți și pe ceea ce credeau ei.

Cu siguranță, acceptarea unui astfel de loc ar fi fost mai ușoară. Pentru amândoi. Ar fi fost mai simplu să lase hățurile din mână, să se relaxeze și să urmeze modelul prestabilit, începând de la un anunț convențional în ziar.

Tot ce avea el de făcut era să o ceară de soție, apoi să lase lucrurile să decurgă de la sine. N-ar mai fi fost nevoit să se lupte cu ceea ce simțea el, cu ce simțea ea, n-ar mai fi trebuit să facă schimbări majore în stilul lui de viață. Nu dacă se obișnuia cu ideea unei căsătorii dictate de societate, bazată pe obligație și un strop de afecțiune.

Dacă asta își dorea el, lucrurile erau ușor de înfăptuit. Dar asta își dorea?

Până să termine de mâncat și să se ridice cu toții, nu mai era deloc sigur cu privire la dorințele lui, ale ei, ale amândurora – și cu atât mai puțin știa ce le rezerva viitorul.

Jeremy ieși pentru o plimbare lungă. De data asta, singur. Avea nevoie să se gândească, după care să găsească o cale inteligentă de a afla ce voia Eliza, înainte de a se face de râs propunându-i o variantă pe care ea nu și-o dorea.

I-ar fi fost mai ușor dacă ar fi putut sta de vorbă cu ea între patru ochi, fără nici una din așteptările astea care – așa cum

se temea – acum apăsau asupra lor, dar, cum ieşiră din sufragerie, mama ei îi solicită prezenţa; implicată în conversaţie, Eliza începu să urce scara împreună cu celelalte doamne, îndreptându-se probabil către salonul Minervei, încăperea preferată pentru relaxare a ducesei.

El aruncă o privire după Eliza, apoi, conştient de prezenţa celor trei bărbaţi în spatele lui, străbătu culoarul, fără să intre în bibliotecă, ci doar trecând pe lângă ea, către o uşă laterală care dădea spre grădină.

Ieşi din casă, închise uşa şi porni pe poteca pietruită, simţind cum o mare greutate i se ia de pe umeri. Şi din minte.

Avea nevoie de asta – de spaţiu şi de linişte – pentru a gândi. Îşi băgă mâinile în buzunarele pantalonilor, se concentră asupra potecii şi începu să meargă. Ar fi preferat să călărească sau să conducă o trăsură, dar rana lui făcea ca oricare din acestea activităţi să nu fie o idee înţeleaptă.

Mintea lui funcţiona după criterii logice; logică era şi perspectiva naturală din care privea orice subiect pe care avea nevoie să-l înţeleagă. Şi avea nevoie să înţeleagă asta.

Părea logic să înceapă prin a se compara pe el aflat în situaţia respectivă cu ceea ce ştia despre alţi bărbaţi. Dintotdeauna, el fusese, pentru el însuşi şi pentru ceilalţi, un om de ştiinţă – altceva decât un războinic. Cu toate acestea, majoritatea bărbaţilor pe care îi cunoştea în afara mediului academic erau războinici: Tristan, ceilalţi membri ai clubului Bastion, Royce, toţi cei din familia Cynster; era obişnuit cu caracteristicile speciei.

E drept că fusese întotdeauna un om de ştiinţă, dar faptul că trebuise s-o salveze pe Eliza de Scrope şi de moşier scosese la iveală o altă parte ascunsă, probabil latentă – care putea fi catalogată drept războinică – şi, după cum aprobarea şi încuviinţarea explicită a lui Gabriel, Devil, Royce şi ale tuturor celorlalţi o dovediseră, şi ei văzuseră acţiunile şi măsurile sale ca fiind ale unui războinic asemenea lor, nu ale unui om de ştiinţă.

Deci... era un amestec. Un om de ştiinţă războinic ori un războinic om de ştiinţă, una din astea, nu conta care. Ceea ce conta era că, dincolo de toate astea, era supus impulsurilor şi constrângerilor cărora le erau supuşi toţi războinicii pe care îi cunoştea,

doar că, în cazul lui, impulsurile și constrângerile erau influențate și moderate de latura lui analitică.

Nu era sigur dacă din cauza asta avea mai mult sânge-rece ca ei sau pur și simplu gândea mai limpede. Oricum ar fi fost, și toți ceilalți avuseseră de-a face cu chestiunile importante privitoare la căsătorie; iar el știa cum le trataseră. Dacă vreunul dintre ei ar fi fost în pielea lui... Mormăi și bombăni:

–Ar profita de șansa de-a obține ce-mi doresc – s-o iau de soție pe Eliza – fără să fiu nevoit să vorbesc despre dragoste, fără să-mi expun inima ori să recunosc vreuna dintre vulnerabilitățile implicite.

Era perfect conștient de vulnerabilitățile respective, însă... omul de știință din el pesemne nu sesizase motivul pentru care se temea de ele, pentru care s-ar fi luptat cu ele, cel puțin nu în asemenea măsură încât să renunțe la ceea ce primea în schimb. Nu vedea motivul pentru care faptul că-i displăcea un detaliu al unei monede l-ar împiedica să analizeze moneda în întregime.

–Dar ei ar face tot posibilul să-și ascundă adevăratele sentimente. Dacă le-aș cere un sfat, mi-ar spune să nu ratez ocazia și să admit posibilitatea ca legătura dintre mine și Eliza să nu fie una durabilă.

Pentru fiecare dintre cavalerii războinici pe care îi cunoștea, căsătoria cu femeia iubită fără a fi nevoit să-și declare iubirea sau să își dezvăluie sentimentele în vreun fel fusese un țel măreț. Nici unul din ei nu reușise să îl atragă, dar lui soarta îi surâdea și-i scosese în cale oportunitatea de-a atinge acest țel.

Iar el nu o voia. Știa că ei l-ar fi crezut nebun... cel puțin înainte să se fi căsătorit cu toții. Acum... Acum, era posibil să-l înțeleagă.

În cele *din* urmă, fiecare din ei aleseseră calea cealaltă. Calea pe care o voia și el, de care se simțea atras.

Nu vedea nici un motiv pentru care să-și nege iubirea – bucuriile, provocările, suferințele, tot ce cuprindea ea – doar pentru că toată lumea presupunea că el, omul de știință simplu care părea a fi, n-ar fi vrut asta. Că n-ar fi vrut să se lupte cu un sentiment atât de puternic, să îl primească în viața lui extrem de ordonată, împreună cu toate distragerile și transformările ce-l însoțeau. Dar el voia.

Nu mai avea nevoie să-şi analizeze sentimentele. *Ştia* ce îşi dorea. Tot ce avea de făcut era să afle ce voia şi Eliza. Apoi puteau continua. Puteau începe să trăiască viitorul care chiar era potrivit pentru ei, în locul viitorului anost şi plictisitor pe care restul lumii credea că se cuvenea pentru ei.

Auzi paşi în spatele lui şi se întoarse. Nu fu prea surprins să-l vadă pe Tristan mergând în urma lui, cu intenţia limpede de a-l prinde din urmă. Înăbuşindu-şi un suspin – plin de suferinţă, dar resemnat –, se opri şi, luându-şi o figură amabilă, dar neutră, îl aşteptă pe cumnatul său. Tristan îi întâlni privirea şi încercă, fără succes, să desluşească ce se afla în spatele măştii, apoi, cu un gest simplu, îi făcu semn să continue să meargă.

– Îmi închipui că te gândeşti cum să procedezi în situaţia dată. Jeremy încuviinţă politicos.

– Aşa este.

Încerca să vadă cum să o facă pe Eliza să îi spună ce simţea.

– Desigur, continuă Tristan, mergând pe lângă el, cum nu te-ai aşteptat la aşa ceva şi nu ai experienţă în domeniu, probabil te întrebi care ar fi căile de ieşire din această situaţie, detaliile, aşteptările, angajamentele sociale.

– Hmm.

Jeremy se întreba dacă ar fi fost normal să-i spună pur şi simplu Elizei ce simţea sau dacă, făcând asta, ea s-ar fi simţit obligată să pretindă că simţea acelaşi lucru pentru el sau, şi mai rău de atât, să fie din cale-afară de permisivă. Brr!

Tristan continuă:

– Adevărul e că tot ce trebuie să faci e să o ceri de soţie – nu trebuie să te prefaci că simţi cine ştie ce. Nimeni nu se aşteaptă ca voi doi să vă luaţi din dragoste.

Dar dacă nu aşa stăteau lucrurile? Dacă nu aveau nevoie să se prefacă? Îi stătea pe limbă să dea glas întrebărilor ăstora – şi să răstoarne complet planurile lui Tristan –, când cumnatul lui continuă:

– Toată lumea ştie că Eliza nu e soţia pe care ai fi ales-o, după cum nici ea nu te-ar considera pe tine bărbatul visurilor ei, dar, cum nici unul din voi nu e ataşat de altcineva şi cum căsătoria e acceptabilă în toate celelalte privinţe, atunci lumea bună

se va mulțumi să încuviințeze, să zâmbească și să vă binecuvânteze căsătoria.

„Din partea mea, lumea bună ar putea să se ducă..."

Jeremy își mușcă limba la propriu, pentru a se abține să rostească vorbele acelea. Se părea că, în afara celorlalte caracteristici, războinicul din el avea un temperament mai vulcanic decât al omului de știință cuminte; sugestia că Eliza nu-l dorea cu adevărat ori că el n-o dorea cu adevărat fusese de ajuns pentru a-l pune pe jar. Ținându-și ochii la potecă, pentru ca Tristan să nu-i poată sesiza furia, înfrânându-și ispita puternică de a-i trage una cumnatului său, cel puțin verbal – își aminti că-i *plăcea* de Tristan și că Leonora îl plăcea și mai mult decât el –, își ținu în frâu furia de nestăpânit și reuși să scoată doar un mormăit. Pe care, desigur, Tristan îl interpretă drept o încuviințare. Îl bătu pe umăr.

– Așadar, tot ce trebuie să faci e să-i ceri mâna. În împrejurările de față, nu ai nevoie de aprobarea lui Martin, pe care, desigur, o ai, e de la sine înțeles.

Lord Martin trebuia să facă uz de sabia lui dacă avea de gând să-i stea împotrivă lui Jeremy.

– Odată ce tu o ceri, și ea primește – ceea ce este evident –, noi toți cei de față suntem gata pentru organizarea celor de trebuință.

După o clipă, Tristan își plecă privirea, încercând să citească expresia întipărită pe fața lui Jeremy, reacția lui la sfatul pe care i-l dăduse.

Până atunci, Jeremy își recăpătase controlul asupra celor exprimate în exterior, dar nu era sigur că-și putea ține în frâu și limba. Chipul lui era neclintit, iar el încuviință din nou și mormăi. Cu colțul ochiului, îl văzu pe Tristan zâmbind ușurat.

– Desigur, nu-i nici o grabă, zise Tristan, dar poate n-ar fi rău ca anunțul să fie făcut într-o săptămână.

El mormăi din nou, spre satisfacția lui Tristan. Dacă Jeremy nu descoperea adevăratele sentimente ale Elizei într-o săptămână, înnebunea. Pe poteca pe care o apucaseră dăduseră ocol casei, ajungând în fața unei intrări din altă aripă.

– Ce-ți mai face rana? întrebă Tristan, deschizând ușa.

Brațul era ultima lui grijă. Trecând pragul, Jeremy bombăni:

– Încă mă doare.

Lăsându-l pe Tristan să-l urmeze, el o luă înainte și se îndreptă spre bibliotecă. Nimeni nu l-ar mai fi deranjat dacă și-ar fi îngropat nasul într-unul dintre tomurile antice ale lui Royce; reputația de om de știință cunoscut avea avantajele ei. Tot ce îi rămânea de făcut era să mai dea câte o pagină din când în când, pentru ca ei să-și închipuie că citea. Era acoperirea perfectă pentru ce trebuia și avea de gând să facă: să găsească o cale pentru a vedea dacă Eliza îi împărtășea ideile.

Pentru a descoperi dacă și ea îl iubea așa cum o iubea el.

După-amiaza Elizei ajunse să fie nu doar aproape ciudată, ci bizară în toată puterea cuvântului.

Nu putea crede – nici măcar nu putea înțelege – lipsa de sensibilitate pe care cele trei doamne pe care până atunci le considerase dintre cele mai inteligente din clasa lor socială o manifestau vizavi de ea, de Jeremy și de căsătoria lor viitoare.

Nimeni nu pusese la îndoială faptul că respectiva căsătorie urma să aibă loc, dar, în toate celelalte privințe, realitatea și așteptările doamnelor difereau radical, dacă nu erau chiar diametral opuse.

Mama ei o acostă în holul principal, întrebând-o de momentul nunții lui Heather cu Breckenridge. Încă nu fixaseră data, din cauza rănii aproape fatale a lui Breckenridge și a convalescenței lui, dar acum, că balul lor de logodnă trecuse cu bine, începuseră să se gândească din nou la nuntă. Eliza nu înțelesese motivul întrebării mamei ei până când, după ce trecuseră de intrarea salonului de la etaj al Minervei, Celia declară:

– Cu nunta ta pe drum, va trebui să ne gândim cum să le programăm pe amândouă.

Eliza se încruntă, apoi se așeză pe canapeaua de lângă mama ei.

– Să le programăm în ce sens?

– Draga mea, cum nunta lui Heather cu Breckenridge e una din dragoste, toată lumea se va aștepta la tot felul de surprize romantice.

Celia întâlni privirea Elizei. Ochii ei de culoarea alunei exprimau compasiune, iar buzele se arcuiră într-un zâmbet compătimitor, aproape încărcat de milă.

–Cu tine şi cu Jeremy... Ei bine, nimeni nu vrea să vă facă să treceţi prin asta.

Eliza fu atât de uluită, încât pur şi simplu rămase blocată. Nu ştia ce să spună. Ceea ce, desigur, o făcu pe mama ei să o mângâie consolator, după care se întoarse către Minerva şi Leonora pentru a le cere sfatul, mai întâi cu privire la cât ar considera lumea bună ca fiind un timp suficient pentru logodna dintre Eliza şi Jeremy – păreau a fi de acord că acesta nu trebuia să fie mai lung decât era necesar – şi, având asta în vedere, cât timp trebuia să treacă între nunta extravagantă a lui Heather cu Breckenridge şi ceremonia mai rezervată şi mai liniştită pentru Eliza şi Jeremy.

Cu mintea confuză, Eliza încercă să găsească o cale rezonabilă – cuvintele potrivite – prin care să corecteze prejudecăţile evidente care păreau să prevaleze, dar, de fiecare dată când compunea propoziţiile echilibrate şi cuvintele potrivite, una din cele trei mai făcea un comentariu şi mai nepotrivit, lăsând-o din nou fără cuvinte, pierdută şi confuză. Nu numai o dată fu pe punctul de a sări în picioare pentru a zice cu fermitate: „Aţi înţeles totul greşit!"

Dar, după aceea, Minerva, Leonora şi Celia începură să vorbească despre casă, cămin, familie şi copii, iar Eliza tăcu şi ascultă. Ascultă pentru că ele încetaseră să vorbească despre ea şi despre Jeremy, discutând, în schimb, despre propriile lor experienţe, referindu-se din când în când la aşteptările pe care le aveau cu privire la Heather şi Breckenridge, dar în linii mari şi descriind acel stil de viaţă de familie de care Eliza îşi imaginase tot timpul că urma să aibă şi ea parte.

Din discuţia lor reieşea clar diferenţa dintre ce putea aştepta o femeie de la o căsătorie din dragoste şi de la una de conveniență. Acea conştientizare o făcu pe Eliza să se concentreze asupra întrebării decisive pe care până atunci îşi îngăduise să o lase fără răspuns, chiar şi în mintea ei.

Oare Jeremy o iubea?

N-avea nici o îndoială cu privire la sentimentele ei față de el. Cu doar două săptămâni în urmă, ar fi râs la ideea că ea s-ar fi putut îndrăgosti de Jeremy Carling; acum știa clar cum stăteau lucrurile. Și felul în care se simțise acolo, pe creastă, când el se aruncase asupra ei și o doborâse la pământ, salvând-o astfel de impușcătură cu prețul propriei răni, nu lăsa loc de îndoială.

Ea era îndrăgostită până peste cap, iremediabil, de un savant uneori distrat, care, atunci când era nevoie, se putea transforma într-un bărbat la fel de protector ca frații și verii ei. N-avea nici cea mai mică umbră de îndoială, nu în ceea ce privea sentimentele ei față de el. În ceea ce privește sentimentele lui față de ea, de astea era mai puțin sigură, dar, așa cum le spusese surorilor ei, n-avea să fie într-atât de slabă încât să se dea în lături de la acceptarea provocării de a-și exprima clar sentimentele, recunoscute între ei doi în mod deschis și direct.

Un risc probabil, însă... cu cât se gândea mai mult la felul în care el ținea la ea, în care ei doi interacționaseră, chiar și acum, la felul în care el o ținuse în brațe și făcuse dragoste cu ea... la felul în care își riscase fără ezitare viața pentru a o salva.

În adâncul inimii ei, acolo unde nu avea nevoie de fapte ori de dovezi pentru a-și justifica concluziile, știa. Știa că el o iubea.

Da, poate că trebuiau să discute pe marginea subiectului, așa cum făceau multe alte perechi, pentru a se obișnui îndeajuns cu ideea de a da glas sentimetelor, dar, cum asistase de multe ori la acest ritual care se încheiase întotdeauna la fel, nu își făcea nici o grijă în privința aceasta. Aveau să ajungă acolo unde voiau amândoi să ajungă, așa cum făcuseră pe drumul lor de la Edinburgh. Se așteptau să întâmpine opreliști și împotriviri, dar ea nu avea nici o îndoială asupra capacității lor de a reuși, împreună, să le depășească.

La momentul ales de ei, aveau să ajungă în punctul în care să-și spună: „Te iubesc". Și, în clipa aceea, aveau să știe că acea declarație venea din inimă.

După ea, toate astea constituiau o certitudine. Nu știa cum aveau să se desfășoare lucrurile, dar finalul lor era limpede în mintea ei. Cu toate astea, pasul următor era complet neclar. Căsătoria lor fiind una din dragoste -- și ea era sigură că nu putea

fi altfel – ar mai fi contat că toată lumea, inclusiv familiile lor, aveau să o clasifice drept una de conveniență? Ar fi schimbat asta felul în care aveau să își continue căsnicia?

Nu era prea sigură.

În ceea ce o privea, nu conta ce credea lumea despre ei, și bănuia că Jeremy era și mai puțin sensibil la etichetele puse de lume, dar, având în vedere reacția ei furioasă la comentariile mamei ei, ale surorii lui și ale Minervei... cum ar fi putut reacționa o viață întreagă la asemenea remarci bine intenționate, dar complet greșite și, prin urmare, ofensatoare?

Revenind la discuția care continuase fără ea, o auzi ca prin vis pe Minerva zicând:

– Desigur, mereu e vorba despre alte preocupări. În cazul lui Royce, e moșia, dar, slavă Domnului, după ultima aventură cu Delborough și cu ceilalți, nu s-a mai implicat în alte afaceri guvernamentale, spre bucuria mea.

– Tristan, zise Leonora, se ocupă mult de mătușile lui, de verișoare și de alte rude. Astea, plus moșia, sunt mai mult decât suficiente pentru a-i da de lucru.

Celia râse.

– Pe vremea mea, orice îl ținea pe un bărbat departe de ispite era demn de admirație. Făcu o pauză, apoi adăugă: Trebuie să-mi amintesc să-i spun lui Heather să-l încurajeze pe Breckenridge să-și cultive o pasiune care să-l țină departe de oraș.

Minerva își arcui o sprânceană.

– Și de toate femeile?

Celia încuviință.

– Sunt destul de sigură care-i sunt interesele, dar nu le-aș scoate din calcul pe anumite domnițe care s-ar putea considera o distracție numai bună pentru el.

– Foarte adevărat, zise Minerva.

Leonora se uită la Eliza și zâmbi încurajator.

– Cel puțin ăsta nu e un lucru pentru care trebuie să-ți faci griji. Singura distragere cu care va trebui să concurezi va fi una antică, moartă – fie legată în piele, fie săpată în piatră.

Minerva chicoti. Celia dădu să spună și ea ceva, dar expresia ei se schimbă brusc în încruntare.

-Da, aşa e, dar asta îmi aduce aminte de altceva. Se uită la Eliza. Va trebui să ai şi tu nişte pasiuni care să te ţină ocupată, draga mea. N-o să poţi comunica prea mult cu Jeremy.

-Îmi pare rău să o spun, dar e teribil de absorbit când este cu nasul în vreo carte, zise Leonora. Cred că o să vă vedeţi cam rar, din păcate.

Eliza simţi cum se înfierbântă, nu din cauza stânjenelii, ci a furiei. Ridicându-se brusc, reuşi să spună:

-Vă rog să mă scuzaţi. Cred că am nevoie de puţin aer.

Făcu o reverenţă şi se năpusti spre uşă, fără să-i pese dacă le lăsase cu gura căscată. Desigur, ele o considerau cea tăcută, rezervată, cea care nu avea tupeu să deschidă gura.

Dar ea se schimbase. La fel şi Jeremy. Şi era convinsă că nici unul dintre ei nu avea să redevină ceea ce fusese, orice ar fi zis ceilalţi. Ajunse la uşă, o deschise, ieşi pe culoar, închise uşa în urma ei, apoi răsuflă uşurată, încercând să îndepărteze frustrarea care o cuprinsese. Trebuia să plece, înainte de a le spune exact ce credea despre necesitatea de a concura cu vreo carte prăfuită pentru atenţia lui Jeremy.

-Hmm!

Începu să meargă, cu capul plecat, încruntată. Dacă-şi amintea bine, era un drum care ducea în sus spre meterezele castelului; avea să se ducă acolo şi să stea în bătaia vântului până se liniştea. Apoi avea să se pună în locul lui Jeremy, avea să ia în calcul toate variantele şi să facă un plan.

Prin felul lor nou de a fi, acum, că se schimbaseră, se potriveau de minune.

În seara aceea, după ce toţi se retraseseră în camerele lor şi castelul se liniştise sub marama nopţii aşternută peste el, Eliza stătea în faţa unei ferestre deschise, admirând priveliştea dealurilor Cheviot învăluite în întuneric, şi refăcea, încă o dată, logica datorită căreia se afla încă acolo, privind noaptea, cu degetele încleştate pe pandantivul din cristal roz care se odihnea între sânii ei, cu cămaşa de noapte fină răscolită uşor de vânt, cu picioarele bine înfipte în podea.

Nu avea să se mai ducă în camera lui Jeremy în seara aceea. Nu putea.

Fiindcă nu mai putea să facă presiuni. Fiindcă, mulțumită revelației pe care o avusese în după-amiaza aceea, sus, pe metereze, înțelesese că trebuia să aștepte ca el să se hotărască.

Ea se îndrăgostise nu de omul de știință, ci de bărbatul pe care-l descoperise în timpul fugii lor prin câmpii. Acela era bărbatul care-i răpise inima, și era perfect convinsă că fata aceea pe care el ajunsese să o iubească într-atât încât să-i salveze viața era cea care stătuse alături de el în cabrioleta care gonea pe drumurile de pe cealaltă parte a dealurilor Cheviot.

El trebuia să se decidă dacă avea de gând să rămână bărbatul care devenise în timpul fugii lor nebune sau dacă voia să revină la vechea lui imagine de om știință și atât.

În ceea ce o privea pe ea, se hotărâse. Viața pe care o putea trăi din noua ei perspectivă, ca femeie întru totul nouă, era mult mai captivantă și mai palpitantă decât viața pe care ar fi trăit-o înainte. Ea avea de gând să se împace cu noua ei personalitate, cu noua ei viață, cu noul ei scop și să le accepte indiferent de riscuri.

Dar nu putea lua ea această decizie în numele lui Jeremy, după cum nici el n-o putea lua în numele ei. Ideea de a ține cu dinții de iubirea lor ar fi totuna cu a ține cu dinții de noua lor personalitate, fiindcă datorită noului lor fel de a fi se îndrăgostiseră unul de celălalt.

Presiunea impresiilor celorlalți, a lipsei lor de înțelegere îi trăgea înapoi către vechiul lor fel de a fi, pentru a redeveni oamenii mai slabi care erau înainte. Dar noul lor fel de a fi era mai mult, promitea mult mai mult. Așadar, trebuia să-i dea timp lui Jeremy.

Nerăbdarea îi dădea ghes, era o atracție amplificată de o sete pe care n-o simțise față de nici un bărbat, dar iubirea se manifesta în multe chipuri, iar, în situația aceea, păstrarea distanței era cel mai bun lucru pe care-l putea face. Își analizase opțiunile și-și făcuse un plan, un plan simplu, direct, eficient. Odată luată hotărârea, acum era decisă să îi pună planul în aplicare.

În clipa în care el ar fi făcut o mișcare – orice mișcare prin care să-i spună că era dispus să meargă mai departe, alături de ea,

şi să-şi afirme iubirea pe care deja o împărtăşeau –, atunci ea avea să ia atitudine şi să-i stea alături, pentru a face următorul pas împreună.

Nu avea nevoie să se gândească mai departe de atât. Tot ce avea de făcut era să aştepte. Să-l aştepte pe el să conştientizeze că inima ei îi aparţinea, că deja era a lui, atunci şi pentru totdeauna. Şi că, în acelaşi fel, inima lui era a ei.

Capitolul 18

Cu draperiile trase la ferestrele dincolo de care se întindea întunericul, Jeremy, încă îmbrăcat complet, se plimba în sus şi în jos înaintea şemineului gol din camera lui. Îşi repeta argumentele, recapitulând faptele şi concluziile trase.

Cina şi cele două ceasuri care urmaseră după ea îi dovediseră din plin că în relaţia dintre el şi Eliza nu se întâmplase nimic care să-i tulbure pe ceilalţi: pe Martin, Celia, Tristan, Leonora, Royce şi Minerva; el îşi petrecuse cea mai mare parte a timpului de după cină în camera de biliard, încercând să evite subiectul cu pricina, astfel încât să nu fie nevoit să reacţioneze, să nu se piardă cu firea şi să nu facă afirmaţii grăbite, afirmaţii pe care mai înainte ar fi trebuit să le verifice cu Eliza. Dar aveau să-i dea ei de capăt, împreună, în seara aceea, de îndată ce ea venea în camera lui.

Văzuse destul, simţise destul din reacţia ei la orbirea celorlalţi pentru a se simţi îndeajuns de încrezător că părerile lor erau extrem de asemănătoare. Nu-i scăpase reacţia ei acolo sus, pe culme, când el fusese rănit, nici nu uitase refuzul ei de a fi împinsă în spatele lui atunci când Scrope îndreptase către ei cel de-al doilea pistol.

Din experienţa lui cu Leonora, femeile puteau să-şi ocrotească bărbaţii în aceeaşi măsură în care ei le ocroteau pe ele. Instinctul de ocrotire nu era unul strict masculin. Desigur, era

mare diferență între a ocroti pe cineva și a-l iubi, iar asta era singurul lucru pe care trebuia să-l clarifice.

„Cum?", asta era întrebarea care nu-i dădea pace.

Un lucru era sigur: nu mai era cazul să tot ocolească subiectul. Aveau nevoie să decidă, în seara aceea, ce fel de viitor își doreau împreună, după care, în ziua următoare, trebuiau să lămurească lucrurile cu ceilalți.

Deci... cum să afle răspunsul la această întrebare de viață și de moarte? Din păcate, se părea că nu exista o soluție simplă, cu atât mai puțin una subtilă. Avea să pună întrebarea, pur și simplu. „Mă iubești?" suna însă cam din topor. Ca să nu mai spună că suna cam disperat. Se opri și-și trecu amândouă mâinile prin păr.

– Dacă există un anunț obișnuit pentru logodnă, de ce nu există și o formulă tradițională, încetățenită, pentru a întreba o domniță dacă te iubește?

Nu primi nici un răspuns. În schimb, ceasurile din toată casa bătură douăsprezece gonguri, dangăte, clinchete...

– E douăsprezece?

Speriat, se îndreptă către ușă.

– De obicei, e aici la ora asta.

În ultimele două nopți, Eliza ajunsese cu mult înainte de miezul nopții. Strânse din ochi, scrâșnind din dinți.

– Nu. Se îndreptă către ușă. Nu, nu și nu. Nu mai stăm încă o zi în starea asta de incertitudine.

Deschise ușa și ieși pe culoar, apoi închise ușa în urma lui. După o clipă în care încercă să se orienteze mental și să-și amintească exact care culoar ducea către dormitorul Elizei – ea zisese ceva despre asta când venise la el noaptea trecută –, porni într-acolo.

Ca să aibă discuția pe care trebuiau să o aibă. Atunci. În noaptea aceea?

Oamenii de știință erau considerate persoane înzestrate cu răbdare, și de obicei chiar așa erau când venea vorba despre muncă. În toate celelalte privințe, mai ales când era ceva care le stătea în cale, aveau tendința de a fi nu doar nerăbdători, ci chiar irascibili, țâfnoși, ursuzi. Astea erau trăsăturile de caracter ale unui om de știință. Era un om de știință în adevăratul sens

al cuvântului, iar necunoașterea, incertitudinea, faptul că nu avea toate lucrurile puse la punct și hotărâte îl scotea din minți.

Când traversă galeria întunecată și porni pe culoarul care ducea la camera Elizei, începu să se întrebe de ce nu mai ajunsese ea la el... Alungă această neliniște. Dacă exista vreun motiv, ea urma să i-l spună. Cel mai probabil, nesăbuința celorlalți o pusese pe gânduri... ceva de genul ăsta...

Ajunse la ușă și ciocăni. Fără să aștepte răspuns, răsuci mânerul și intră.

Nu era aprinsă nici o lumânare, dar ochii lui se obișnuiseră deja cu întunericul; văzu trupul din pat mișcându-se, apoi Eliza se ridică și se uită prin încăpere:

– Jeremy?

El închise ușa și se îndreptă spre pat.

– Trebuie să vorbim.

Ea încuviință; cu toate că lumina era slabă, lui i se păru că încuviințează cu fermitate.

– Da. Trebuie.

Își strânse picioarele sub cuvertură și privi în sus, către el. Încurajator. Doar pentru a o pune la încercare și pentru că era îmboldit de bunele maniere, se opri lângă pat și întrebă:

– Îmi dai voie?

– Da. După o pauză scurtă, adăugă: Mă bucur că ai venit.

Se ridică în genunchi și merse așa până la marginea patului, ajunse la el, îl prinse de reverele hainei și-l trase mai aproape, până când picioarele lui atinseră marginea patului. El își întrepătrunse degetele printre ale ei și zise:

– Trebuie să vorbim despre tine și despre mine. Se uită în jos la ea, la chipul ei delicat îndreptat către el. Despre noi și despre viața pe care o vom avea împreună, despre cum vrem să fie.

Eliza lăsase draperiile deschise; lumina lunii scălda încăperea, luminând îndeajuns pentru ca, de aproape, să-și poată vedea trăsăturile, să vadă fermitatea și căldura din privirea celuilalt.

Jeremy nu-și pregătise un discurs, nu reușise să se oprească asupra nici unei formulări inspirate care s-o facă să-i dezvăluie ceea ce voia el să știe. Privind-o în ochi, căutând, cercetând,

sperând la o inspirație, se întrebă în adâncul sufletului său și găsi cuvintele.

Voia să întrebe: „Mă iubești?" În schimb, zise:

– Te iubesc. Mâinile i se crispară, ținându-le pe ale ei. Se cufundase atât de mult în ochii ei, încât avea impresia că avea să se înece. Dar omul de știință era încă stăpân pe situație. Cel puțin, așa cred. Nu am simțit asta pentru nici o altă femeie până acum. Simți cum buzele i se arcuiesc, chiar dacă n-avea chef să zâmbească. E ca și cum, pentru mine, pentru simțurile mele, tu ești personificarea celui mai uluitor manuscris hieroglific creat vreodată, în felul ăsta îmi ții atenția trează, la fel și interesul... Vreau să știu totul despre tine, fiecare cuvințel, fiecare întorsătură de condei, fiecare nuanță subtilă. Mă bucur și prețuiesc fiecare lucru care te face ceea ce ești și simt o dorință arzătoare de a te trata ca pe cea mai prețioasă comoară a mea, de-a mă purta cu tine ca atare. Ducându-i una din mâini la buze, păstrând contactul vizual, îi sărută degetele. Așa că mă gândesc că da, trebuie să fie dragoste – înseamnă că te iubesc. Ce altceva ar putea fi fascinația asta cuceritoare, copleșitoare?

Ea îi căută privirea cu ochii ei scânteietori, cu chipul strălucind răpitor, apoi râse ușurel, bucuroasă, iar sunetul zglobiu îl făcu să i se cutremure inima.

– Doar tu ai putea să descrii lucrurile atât de clar.

Cu capul dat pe spate, cu ochii fixați asupra chipului lui, reluând contactul vizual cu el, ea zise, limpede, direct, simplu:

– Ăsta e unul dintre motivele pentru care te iubesc. Își retrase o mână dintr-ale lui și o duse la obrazul lui. Și sunt foarte sigură că e vorba despre iubire, pentru că te-am căutat peste tot, dintotdeauna. Te-am căutat în lumea bună, dar nu te-am găsit acolo... sau, cel puțin...

– Nu l-ai întâlnit niciodată pe cel care stă acum în fața ta. L-ai întâlnit doar pe savantul distrat. Se opri, apoi continuă: M-am schimbat. Călătoria asta, răpirea ta, salvarea și fuga noastră, toate astea m-au schimbat.

– Și pe mine. Mă simt o persoană diferită. Acum mă cunosc pe mine însămi și mă simt încrezătoare, în nenumărate feluri în care nu eram înainte.

– În trecut, ne-am întâlnit din postura persoanelor care eram atunci. Acum... am devenit ceea ce trebuia să devenim, ceea ce ne fusese hărăzit dintotdeauna.

– Simți și tu asta? Că persoanele care suntem acum sunt cele care s-au îndrăgostit?

– Da, zise el, cu o grimasă. Dar, din păcate, se pare că nimeni altcineva nu vede schimbările.

Ea făcu un gest de nepăsare.

– Ei nu contează. În povestea asta, doar noi contăm. E vorba despre adevărul nostru, despre realitatea noastră. E vorba despre cine suntem cu adevărat și despre cine vrem să fim. E vorba despre felul în care vrem să trăim de acum înainte, și asta-i tot ce contează.

Pentru o clipă, el îi susținu privirea, apoi îi eliberă mâinile și o prinse în brațe.

– Mă bucur că simți asta. Împreună, putem fi persoanele care vrem să fim, iar ceea ce crede restul lumii e lipsit de importanță.

Mâinile lui alunecară pe talia ei; simțindu-le puternice și trăgând-o spre el, Eliza se supuse bucuroasă, înclinându-se către el. Își ridică brațele și i le încolăci în jurul gâtului. Așa cum îl ținea, captiv de bunăvoie, privind-o cu ochii lui de culoarea caramelului, ea își simți inima bătându-i cu putere, copleșită de o bucurie imensă, mai mare decât orice bucurie simțită vreodată. În același timp, se simțea plină de certitudini. Datorită strângerii puternice a mâinilor lui, privirii lui foarte directe. Datorită hotărârii lor comune și a asigurării tacite că așa urmau să fie întotdeauna: direcți, fără ocolișuri.

Și autentici.

Ea își dădu capul pe spate și își ridică buzele lângă ale lui.

– Mă bucur că ești de acord cu asta.

Se sărutară; era imposibil de spus cine săruta pe cine, căci erau împreună. În armonie. În acord. Și mângâierea deveni mai intensă în același fel. Pas cu pas, dar cel care conducea se schimba cu cel care urma; știau amândoi ce-și doreau și încotro se îndreptau.

Amândoi știau calea. Către pasiune. Către clipele acelea în care inimile le băteau cu putere, iute, când respirația devenea întretăiată. Către un schimb în care simțurile înfloreau, iar senzațiile

deveneau mijloace de comunicare, de la el la ea, de la ea la el, mesaje de dragoste, de devoţiune şi de angajament, de adoraţie şi de pasiune purtate de sărutări tot mai fierbinţi, de atingeri intense, pline de dorinţă, de căutări şi mângâieri tot mai pline de îndemnuri, mai solicitante, din ce în ce mai explicite.

Din ce în ce mai excitante şi mai aprinse. Înfometate şi lacome. Împreună fără să facă nici un efort, mână în mână, păşiră către tărâmul acela în care restul lumii înceta să mai existe şi rămâneau doar ei doi.

Inimile lor, nevoile lor, dorinţele lor, pasiunea lor. Angajamentul lor.

Jeremy se dădu înapoi şi, cu o singură mişcare iute, îi trase cămaşa de noapte peste cap; ea îi veni în ajutor, scoţând mâinile din mâneci. El mai făcu un pas înapoi, acum că scăpase de cămaşa de noapte, pe care o lăsă să cadă, şi îi îngădui privirii să hoinărească nestingherită pe trupul ei, gol, desfătător, aşa cum stătea acolo în pat, în genunchi. Lumina lunii se intensificase, scăldându-i în argint, dezmierdând-o cu o poleială perlată, care îi sporea percepţia de comoară nepreţuită pe care o avea cu privire la ea.

– Eşti... nespus de frumoasă.

Trăsăturile lui erau prea cuprinse de pasiune pentru a putea să zâmbească; îi întâlni privirea, sperând ca ea să vadă sentimentele din ochii lui, dorindu-şi enorm să le vadă.

– Eşti mai frumoasă decât se poate spune în cuvinte.

Se apropie de ea, privirea îi alunecă pe sânii ei, pe cristalul roz care se legăna între ei, agăţat de lanţul lui. Pe culmile roşietice, ferme ale sânilor ei, pe valul cald de dorinţă care îi făcuse pielea de găină. Apoi privirea lui coborî, urmărind curbura taliei ei, abdomenul plat, trecu peste şoldurile frumos reliefate, apoi în jos spre coapsele încordate şi spre coama de bucle blonde.

Trase aer în piept căci risca să se sufoce, după care se sili să se uite în sus; savurând pe îndelete fabuloasa privelişte, aproape că-l putea auzi pe războinicul din el şoptind: „Eşti a mea!"

Eliza de-abia putea respira; examinarea aceea lentă, arzătoare, nu era altceva decât o pecete a posesiei, o apartenenţă întipărită în simţurile ei, în mintea ei. Simţea asta, ştia asta. Aerul nopţii

i mângâia pielea cu degetele lui reci, şi, cu toate astea, ea ardea: ardea după el!

Nu tremură şi nu se cutremură, ci îşi deschise larg braţele; îndrăzneaţă, fără pic de ruşine, cu un zâmbet de sirenă pe buze, îl trăgea mai aproape. El o văzu, înţelese invitaţia, se mişcă instinctiv înspre ea, pentru a-i răspunde, apoi se trase înapoi. Rămânând la doar câţiva centimetri distanţă de ea, întinse o mână şi îi prinse degetele.

–Cred că ar trebui să te cer oficial de nevastă, zise el cu glas răguşit.

Ea zâmbi larg, îl prinse de gât, îl trase înspre ea şi-l sărută aprig, iute. Înfometată... Senzaţia tăioasă a pielii lui care se freca de sfârcurile ei deja întărite, dureros de sensibile, o făcu să se cutremure. Silită să se oprească din sărut, replică:

–Mai târziu. Mâine. Îl prinse cu amândouă mâinile, cu braţele larg deschise... Acum, în noaptea asta...

Nu se mai obosi să încheie propoziţia, clarificând lucrurile prin graba cu care se apucă să-l dezbrace. Reuşi să-i tragă haina jos peste umeri; el se supuse şi se eliberă de ea, înfiorându-se. Eliza remarcă acel fior.

–Te mai doare rana?

El făcu o grimasă.

–Mai degrabă îmi limitează mişcările, n-o băga în seamă.

–Hmm.

Coborând din pat, continuă mângâierea, dornic mai mult să-i atingă formele ei goale decât să se dezbrace; ea insistă să îl ajute, deznodându-i şi desfăcându-i cravata, descheindu-i nasturii sacoului, apoi pe ai cămăşii. Se lipi de el, îşi lăsă mâinile să se plimbe în voie pe pieptul lui gol şi îi zâmbi.

–Consideră că în seara asta sunt valetul tău.

Sunetul amuzat pe care îl scoase sugera că aşa ceva era imposibil, dar se supuse şi o lasă să facă întocmai ce voia cu el, să-l descalţe, să-i desfacă nasturii de la brâu.

Şi, în cele din urmă, rămase la fel de gol ca ea. Încântată, îşi împleti braţele pe după gâtul lui şi se cufundă în îmbrăţişare cu un suspin de satisfacţie, care se agăţa, vibra sub asaltul subit al senzaţiilor erotice extrem de plăcute şi de intense, care dădură

năvală atunci când trupurile lor se întâlniră, piele peste piele, fermitate peste delicatețe, iar simțurile lor o luară razna.

În ciuda dorinței pasionale care ardea mocnit în privirea înfierbântată și nerăbdătoare, în ciuda încordării evidente pe care acum ea o recunoștea, se bucura de ea, în ciuda disperării fierbinți din îmbrățișarea lui, el îi surprinse privirea și șopti, chiar dacă ochii îi alunecară spre buzele ei.

– Va trebui să vorbim despre logodnă și despre nuntă.

Cuvintele erau aspre, pline de pasiune, de-abia inteligibile. Era o provocare să se concentreze îndeajuns pentru a-i răspunde, dar, dacă el se putea aduna suficient cât să pună întrebarea, atunci și ea îi putea răspunde.

– Eu cred – zise ea, respirând cu greu, coborându-și pleoapele, cu simțurile înnebunite în clipa când mâinile lui se mișcară și porniră în sus pe spatele ei – că am ajuns la ceea ce doamnele respectabile ar numi o înțelegere. Având în vedere asta – mâinile lui se încordară, posesive, și o trase mai aproape de el, cu sânii lipiți de mușchii pieptului său, cu părul lui aspru dezmierdându-i pielea sensibilă; avea nevoie să-și tragă sufletul pentru a putea continua –, putem lăsa detaliile astea pe mâine. Pentru moment...

Ea se întinse, îi trase capul în jos și își lipi buzele de ale lui. Îl sărută cu toată pasiunea și dorința care se tot acumulaseră între ei. Jeremy îi răspunse la sărut, puse stăpânire pe ea, îi devastă gura, subjugând-o cu o pasiune înnebunitoare, iar vulcanul dorinței din ei erupse.

Dorințele și disperarea se ciocniră, se revărsară cu putere. Mâinile lor se întinseră, apucară, prinseră, explorară. Pulsul le crescu.

Apoi el o ridică, o așeză pe pat și o urmă. Tresări din nou.

– Brațul tău.

În ciuda fierbințelii năvalnice din sângele ei, se putea concentra fără probleme asupra rănii lui. Ținându-l la distanță, ea se ridică într-o singură mână.

– Nu putem face nimic care ar putea redeschide rana.

Uitase; nu mai făcuseră dragoste de când fusese împuşcat. El ezită, îndoindu-şi braţul drept. Îi întâlni privirea, apoi buzele i se arcuiră într-un zâmbet lent, viclean.

-Deci o să ne unduim într-un mod diferit, într-un fel care nu îmi va solicita mâna.

-Da? zise ea, ridicând o sprânceană. Cum?

Întrebarea ei era deopotrivă o poruncă hotărâtă şi o cerere trufaşă. Zâmbetul lui înflori apreciativ. O prinse de mijloc şi se rostogoli pe spate, ridicând-o deasupra lui.

-Aşa.

O aşeză peste el, cu câte un genunchi de fiecare parte a mijlocului lui, apoi îi eliberă talia. Ea nu avu nevoie de indicaţii suplimentare. Râzând, îşi puse mâinile pe umerii lui, se aplecă şi îl sărută, lăsându-l să întrevadă făgăduinţa de dincolo de mângâierea sălbatică, nebunească. Una din mâinile lui o ţinea de spate, reţinând-o în sărutul acela; limba lui se duela şi se împletea fierbinte cu a ei, în timp ce mâna cealaltă alunecă, urmărindu-i cu adoraţie formele, înainte de a se strecura între coapse pentru a prinde, a atinge şi a mângâia carnea moale până ce faldurile ei se umflară şi se netezirâ.După care mai întâi unul, apoi două degete lungi pătrunseră înlăuntrul ei; intrară adânc, continuând să se mişte, în timp ce degetul lui mare mângâia nimbul ferm al nervilor de dincolo de buclele aurii. Până când ea începu să geamă, să gâfâie, cuprinsă de dorinţă şi pasiune şi de o tensiune prea ascuţită şi prea disperată pentru a o nega.

Se desprinse din sărut; prea lipsită de suflare pentru cuvinte, cu simţurile în flăcări, cu trupul tânjind după un singur lucru, urmări traseul mâinilor lui până ce simţi capătul tare al bărbăţiei lui încercând să o pătrundă, apoi se lăsă pe spate şi îl primi înlăuntrul ei.

Cu ochii închişi, cu nervii întinşi şi tremurând, îşi ţinu respiraţia la simţirea tăriei ferme a erecţiei lui, pătrunzând-o puţin câte puţin. Umplând-o. Posedând-o. Senzaţiile, atât de diferite în poziţia aceea, o copleşiră; se amestecară cu emoţiile ei, alcătuind o mare de pasiune şi dorinţă, de capitulare şi iubire care o răvăşi şi o lăsă fără suflare.

Încet, dureros de încet, ea îl cuprinse cu totul în trupul ei. Îl încapsulă înlăuntrul ei. Îl cuprinse în sufletul ei.

Jeremy se îmbătă cu extazul pe care ea îl avea zugrăvit pe față și decise că acela era raiul. Raiul lui – cel puțin, raiul lui pe pământ. Ea se mișca deasupra lui, instinctiv și sigur, din ce în ce mai încrezătoare, abandonată plăcerii ei. Și a lui. El își închise ochii și îngădui iubirii ei să-l cuprindă. Senzația picioarelor ei mătăsoase care se mișcau, alunecau încetișor deasupra lui, mângâind, atingând, incitând cu ingeniozitate, minunea strânsorii fierbinți a cărnii ei, bucuria sânilor ei care se frecau de pieptul lui, apoi de-abia îl atingeau când ea își schimba poziția, toate astea contribuiau la construirea unei stări aproape extatice.

Ea se mișcă, îl trase mai adânc înlăuntrul ei, apoi și mai adânc. Îl prinse în bogăția trupului ei, făcându-l să-și piardă mințile. Îl înnebuni și-l făcu să-și piardă definitiv controlul, apoi, îndrăzneață, încercă să aprindă și mai mult focul care deja ardea între ei.

Care le pârjolea pielea cu flăcări mistuitoare, care le pulsa în vene asemenea fulgerului dezlănțuit.

Mâinile lui îi frământau coapsele, liniile lungi ale picioarelor ei, apoi se mișcară pentru a-i cuprinde sânii și a-i venera. Lăsându-se pe spate, cu ochii închiși, cu capul ridicat, ea gâfâi și se mișcă și mai iute deasupra lui; părul ei îi dansa pe umeri într-o dezordine strălucitoare, iar furtuna pasiunii lor, a amândurora, atinse noi culmi amețitoare. Până când dorința și pasiunea se amestecară într-o forță căreia nu i se putea nimeni împotrivi.

Într-o foame dureroasă, teribilă.

Într-o dorință puternică, copleșitoare, imposibil de negat.

Cu un geamăt, el se sprijini pe brațul sănătos, pe cot, și cu mâna stângă îi prinse un sân și-i duse la gură sfârcul întărit. Îl linse, îl sărută, apoi apucă mugurele fierbinte cu gura și-l supse. Ea scoase un strigăt înăbușit, îi prinse capul în mâini, își încleștă mâinile în părul lui și-l ținu, după care se ridică și se lăsă pătrunsă din nou, stârnind valuri de plăcere. Apoi se încordă în jurul lui.

Eliberându-i sânul, el îi cuprinse ceafa, se sprijini pe braț și se ridică pentru a ajunge la gura ei, schimbând intenționat poziția

uniunii lor. Şi conducând-o inevitabil către finalul apoteotic şi dincolo de el.

Ea se eliberă. Cu un ţipăt pe care el îl sorbi din gura ei, se înălţă şi coborî din nou, mai iute şi mai iute, apoi erupse, se cutremură şi se prăbuşi. Şi îl luă şi pe el după ea.

Incapabil să reziste, gemu puternic şi pătrunse şi mai adânc, şi mai tare, simţind contracţiile puternice ale cărnii ei care se strângea în jurul lui. Simţi cum trupul ei îl revendică şi îl primeşte.

El se cutremură când simţi că faţeta cea nouă a lui ieşe la suprafaţă, la nivelul epidermei, faţeta cu care ea şi numai ea era conectată şi pe care o scotea la iveală cu atâta uşurinţă. O latură primitivă, sălbatică, posesivă până la sălbăticie, care îl îndemna să o ia, să o stăpânească, să o înrobească, din ce în ce mai mult.

Acea latură a lui nu se putea mulţumi cu mai puţin de atât.

Dar posesia funcţiona în ambele direcţii. Cu trupurile înlănţuite, cu el adânc înlăuntrul ei, cu inimile bătându-le la unison, ştia asta în adâncul sufletului lui şi accepta acest lucru ca fiind drept. Inevitabil. Care nu putea fi ignorat. Iremediabil şi irevocabil. Ca fiind felul în care el şi ea ar fi putut trăi pentru totdeauna. Aparţinându-şi reciproc. Uniţi prin acea forţă pe care poeţii o numesc iubire.

Pe culmile acceptării acestui fapt simplu, din adâncul sufletului, el ajunse la final, copleşit nu doar de satisfacţia fizică, ci şi de o completare fundamentală în atât de multe feluri, pe atât de multe planuri. Ea îi redase acea parte din el care îi lipsise atâta vreme şi-l întregise.

Terminat, epuizat, se prăbuşi înapoi peste perne, iar ea se lăsă să cadă deasupra lui. El o luă strâns în braţe. O simţi cum respira greu, apoi o eliberă. Trupul ei se lipi de al lui, în abandonare totală.

Nu faţă de el, ci faţă de ceea ce îi lega. Faţă de ceea ce, acum recunoscut, se strecurase între ei – noua lor realitate ce prinsese formă datorită noului lor mod de a fi.

Răsuflarea lor gâfâită se mai domoli; liniştea nopţii se întoarse, şi, odată cu ea, lui Jeremy îi reveni şi auzul. Conştient de valul de extaz, de ispita crescândă de a se lăsa purtat de el şi de a permite

desfătării să-l poarte pe acea mare de aur, o ridică deasupra, o aşeză, moale, înapoi în braţele lui, apoi îşi întoarse capul şi o sărută pe frunte.

– Ăsta e adevărul în ceea ce ne priveşte. Aşa trebuie să fim.

Ea îşi cuibări capul în scobitura umărului lui, apoi depuse un sărut fierbinte pe pieptul lui.

– Aşa suntem şi aşa vom fi.

Cuvintele ei îi subliniau angajamentul – acelaşi pe care şi-l asuma şi el. Cu ochii închişi, el bâjbâi, găsi cuvertura, o trase peste trupurile lor care începuseră să resimtă răcoarea, apoi o cuprinse în braţe, se întinse pe spate şi se lăsă copleşit de fericirea lor.

Capitolul 19

Jeremy plecă din camera Elizei la timp pentru a le evita pe slujnice, dându-i Elizei instrucţiuni precise de a se îmbrăca şi a se întâlni cu el cât de repede posibil. Hotărâtă şi entuziasmată, se spălă în grabă, se îmbrăcă, îşi pieptănă şi îşi strânse părul.

Făcându-se, în sfârşit, prezentabilă, ieşi repede din încăpere. N-avea o idee clară în privinţa intenţiilor lui Jeremy, dar îşi amintea îndeajuns de bine că aveau de discutat despre anumite lucruri.

Nu c-ar fi fost prea preocupată de detalii, nu după ce noaptea trecută clarificase chestiunea cea mai importantă într-un mod decisiv.

Iubire. Încă încerca să se obişnuiască. Da, ştia că-l iubea, şi da, sperase şi bănuise că şi el simţea acelaşi lucru.

Dar acum ştia. Nu doar ştia, dar... cumva, noaptea trecută fusese altfel, fiecare mângâiere subliniase într-un mod inviolabil noul lor adevăr. Cristalizând, sedimentând iubirea lor.

Noaptea trecută, fusese o demonstraţie a iubirii, a iubirii adevărate.

Zâmbind şi simţind că nu-şi mai încape în piele de fericire, ajunse la capătul culoarului. Intră în galerie şi-l văzu pe Jeremy

plimbându-se înaintea unela dintre ferestrele mari, prefăcându-se a privi afară. Zărind-o, se întoarse și, cu pași mari, îi se alătură.

Bine. Privirea lui îi scrută chipul, mângâierea era aproape un sărut. Îi prinse mâna, o ridică, îi atinse fin degetele cu buzele, apoi zise: Vinoi Știu unde putem sta de vorbă fără să fim întrerupți.

O conduse pe scări în jos, apoi pe culoarul cel lung care ducea spre bibliotecă. O pofti să intre, apoi închise ușa și o încuie. Ea privi în jur și, ocolind biroul cel mare, străbătu încăperea și se îndreptă către canapeaua orientată spre priveliștea care se vedea prin cele două ferestre mari.

Jeremy o urmă. Dădură roată canapelei, dar, înainte de a se așeza, el o prinse de mână. O întoarse cu fața la el, o luă și de cealaltă mână și rămase așa. O privi în ochi și zise simplu:

Iubita mea Eliza... Se opri, apoi continuă: ... Nu mi-am căutat în mod serios nevastă, dar, dacă aș fi făcut asta, nu mi-aș fi închipuit niciodată că m-aș fi putut opri la tine, cu atât mai puțin că inima mea te-ar fi ales. Nu mi-a trecut niciodată prin cap faptul că m-aș putea îndrăgosti, și iată-mă acum, irevocabil și fără echivoc îndrăgostit de tine. Asta era mai mult decât avusese de gând să spună. Dar, cum sunt atât de îndrăgostit de tine încât nu-mi pot imagina cum aș trăi fără tine, ai vrea să-mi faci nespusa onoare de a consimți să devii soția mea?

Zâmbetul fin care îi înflori pe chip îl lăsă fără cuvinte. Eliza își luă un răgaz pentru a aduna împreună cuvintele potrivite. Căutându-i privirea, cu inima într-a lui, trase aer în piept, apoi răspunse:

– Iubitul meu Jeremy, am căutat, am cercetat peste tot după cavalerul meu care să mă lase fără suflare și să mă facă să mi-l doresc de bărbat. Dacă aș fi rămas în Londra, nu l-aș fi găsit niciodată, fiindcă n-aș fi aflat – aici, ea ridică o mână și și-o odihni pe pieptul lui – că inima cavalerului meu bate în pieptul acesta. Dar încercările ultimei săptămâni mi-au dezvăluit adevărul: adevărul tău și adevărul nostru. Așadar, sunt atât de îndrăgostită de tine, încât nu-mi pot închipui viața altfel decât alături de tine și, da, primesc să mă mărit cu tine.

Zâmbetul care îi lumină privirea lui o încălzi, o învălui. El îi sărută din nou degetele, mai întâi de la o mână, apoi de la alta.

– Minunat! Zâmbetul lui deveni neutru. Acum, că am lămurit acest detaliu, trebuie să facem planuri.

Ea încuviință și se așeză, trăgându-l lângă ea.

– Ai să faci o declarație publică?

– Așa cred, nu?

Ea își ridică bărbia și încuviință.

– Deci cum o să le deschidem ochii celorlalți?

Desigur, nu exista decât o singură cale. O cale care i-ar fi făcut pe majoritatea membrilor înaltei societăți să se cutremure. Însă ei nu aveau asemenea neliniști.

Micul dejun nu le era de folos, fiindcă de obicei Celia nu se alătura celorlalți, preferând să-l servească pe o tavă, în camera ei. Având în vedere că nu voiau să dea ochii cu nici unul dintre presupușii lor mentori, nu înainte să poată vorbi cu toți deodată, se strecurară în salonul în care urma să se servească masa și ciuguliră iute câte ceva în timp ce farfuriile erau frumos aranjate, apoi ieșiră din casă înainte să apară Royce.

Se duseră la grajduri să-l caute pe Jasper. Animalul cel oacheș era agitat, nerăbdător să facă o plimbare mai alertă. Cum Jeremy nu putea risca să i se redeschidă rana, Eliza propuse, iar Jeremy acceptă cu oarece rețineri, că ea ar putea conduce cabrioleta, cu Jasper înhămat la ea, către Alwinton, care era cel mai apropiat sat.

Cu excepția câtorva mici rateuri, Eliza se descurcă de minune. Hoinăriră prin sat și pe câteva poteci înguste, apoi se întoarseră la castel tocmai când ceilalți se așezau la masă.

– Până acum a fost bine, zise Eliza, după care îl prinse pe Jeremy de braț și se îndreptară spre sufragerie.

Jeremy se uită la chipul ei strălucitor, radios, nu doar din cauza plimbării lor, și zâmbi.

– Îți amintești ce am convenit? Nu te-ai răzgândit?

Ea scutură hotărâtă din cap.

– Nici vorbă.

intrară în sufragerie, şi toţi ceilalţi întoarseră privirile înspre ei. Strălucind, lăsând fericirea să-i iasă prin toţi porii, pentru a fi cât mai vizibilă cu putinţă, Jeremy o conduse pe Eliza pe partea mesei unde stăteau de obicei ei doi, îşi plimbă privirea lent pe feţele celor şase comeseni care îi priveau cu uimire, apoi anunţă:

– Eliza mi-a făcut cinstea de a primi să fie soţia mea. Cu toate astea, vrem să clarificăm pentru toată lumea, pentru voi şi pentru oricine altcineva, că nu ne căsătorim pentru că ne simţim în vreun fel obligaţi să facem asta, nu pentru a împlini aşteptările lumii ori ale societăţii. Se opri, pentru a mai privi încă o dată chipurile lor, care acum păreau şi mai uluite, apoi se uită la Eliza, văzu acelaşi adevăr pe care el îl afirma strălucind asemenea unei raze şi în ochii ei şi luminându-i de bucurie toată faţa. Îi desprinse mâna de pe braţul lui, o ridică şi, privind-o în ochi, o duse la buze. Îi sărută degetele. Apoi se întoarse către ceilalţi. Ne căsătorim pentru că suntem îndrăgostiţi! Pentru că am găsit iubirea, sau ea ne-a găsit pe noi, undeva prin Scoţia. Şi nu avem de gând să pretindem că nu s-a întâmplat, nu vrem să dăm dovadă de laşitate şi să nu recunoaştem adevărul, realitatea.

Toate cărţile fuseseră aruncate pe masă; urmă o tăcere uluită, dar previzibilă.

Jeremy zâmbi.

– Deci, încheie el, vrem să ne căsătorim, şi nu vrem s-o facem oricum. Avem de gând să dăm un anunţ nonconformist în *Gazette* şi vrem ca el să fie urmat de un grandios bal de logodnă. Cât despre nunta noastră, ne dorim să fie o celebrare spectaculoasă. Vrem ca iubirea noastră să fie făcută publică, să fie cunoscută şi înţeleasă de toată lumea – la figurat vorbind, să strigăm asta de pe acoperişuri. Privind din nou în jurul mesei, observă cum înţelegerea începea să-şi pună amprenta pe chipurile celorlalţi şi zâmbi şi mai larg. Pe scurt, vrem ca toată lumea să ştie cine suntem – se uită la Eliza, iar ea, cu ochii înceţoşaţi, dar zâmbind radioasă, îi răspunse, rostind cuvintele împreună cu el –, în afara faptului că suntem îndrăgostiţi nebuneşte unul de altul.

Preț de o clipă, se așternu tăcerea, apoi Eliza își retrase privirea de la Jeremy și se uită la mama ei.

Celia se ridică de la masă; lacrimile îi curgeau pe obraji, iar ea își deschise larg brațele.

– O, copilașii meu dragi!

Eliza se aruncă în brațele ei și o strânse cu putere, în timp ce ea continuă să plângă de fericire. Apoi veni la rând Minerva, râzând, zâmbind, îmbrățișându-le pe Eliza și pe Celia, apoi făcându-i loc Leonorei, pentru ca Minerva să-l învăluie pe Jeremy într-o îmbrățișare parfumată. Câteva clipe mai târziu, Celia, râzând în hohote și plângând în același timp, se desprinse din îmbrățișare.

– Sunt atât de fericită! Îl sărută pe Jeremy pe obraji, apoi făcu un pas în urmă pentru a-l vedea mai bine. Ai făcut ceea ce trebuia făcut!

După ce îl strânse în brațe încă o dată, neașteptat de tare, Celia trecu la Martin.

Care era pur și simplu încântat.

Bărbații își manifestară bucuria bătându-se pe umăr și strângându-și mâinile. Toată lumea devenise vorbăreață. Cereau explicații, și acestea fură date, atât cât se putea. Royce scutură din cap.

– N-aș fi prevăzut asta, dar, privind în urmă, poate ar fi trebuit să mă aștept. Îi surprinse privirea lui Jeremy. Soarta are obiceiul de a rezolva lucrurile în felurile cele mai neașteptate.

Jeremy zâmbi.

– Așa e, și mă bucur de asta.

Royce strânse din buze și își îndreptă privirea către ducesă.

– În cele din urmă, ne bucurăm cu toții.

Uitând pentru moment de masă, se ridicară cu toții pentru a râde și a sta de vorbă. Jeremy îi surprinse privirea Elizei, iar ea zâmbi și dădu aprobator din cap. Sinceritatea bucuriei și a plăcerii celorlalți, acceptarea lor fără rezerve era limpede și nu putea fi negată.

Le reușise. Schimbaseră impresia pe care acest grup o avusese despre legătura lor.

-Acum trebuie să ne ocupăm de societatea mondenă, şopti Eliza.

Jeremy zâmbi.

-Şi vom reuşi şi acolo.

Dar Leonora fu aceea care îi dădu cea mai mare încredere că societatea mondenă nu avea să fie greu de convins.

-Sigur, ne-am întrebat cu toţii ce se întâmplă, dar nici unul din voi nu e îndeajuns de uşor de citit – amândoi sunteţi tăcuţi, rezervaţi –, deci, până n-aţi spus nimic, n-aveam cum să ne dăm cu presupusul. Cu ochii la el, ea zâmbi misterios. Dragostea nu-i ceva care se poate reproşa cuiva, Jeremy dragă, deci sunt foarte fericită pentru voi amândoi, iar Humphrey va fi mai mult decât încântat. Uitându-se la Eliza, apoi la Tristan, Leonora continuă: Crede-mă, se poate ca la început cuvintele să fie greu de rostit, dar, cu anii, devin mai uşor de spus, şi n-ai să regreţi dacă le spui acum sau în viitor.

Se întoarse către el, se întinse şi-l sărută pe obraz, apoi îl mângâie pe mână şi se duse lângă Tristan.

Jeremy îşi privi sora şi cumnatul, văzu afecţiunea dintre ei, atât de evidentă. Ştiu că de atunci înainte, el şi Eliza aveau să împărtăşească aceeaşi legătură discretă, dar puternică. La stânga lui, Martin, extrem de radios, îi făcea semne lui Royce, în timp ce Minerva stătea lângă el, ţinându-l de braţ, zâmbind, cu ochii sclipitori.

Deznodământul lor spectaculos trecuse cu bine de prima încercare; restul, aşa cum zisese Leonora, avea să fie mai uşor.

Jeremy se uită la Eliza, care stătea la dreapta lui. Îi întâlni privirea, încărcată de recunoştinţa care, acum ştia, izvora din dragoste, apoi ea se întoarse către Celia, care o mai îmbrăţişă o dată. Eliza o îmbrăţişă şi ea.

-Fetiţa mea dragă, bine ai venit în club! şopti blând Celia.

Anunţ publicat în *Gazette* în 15 mai 1829

Lord Martin şi Lady Celia Cynster din Dover Street şi Casleigh, Somerset, sunt extaziaţi să anunţe logodna fiicei lor, Elizabeth Marguerite, cu Jeremy William Carling, din

Montrose Place, frate al Leonorei, vicontesă de Trentham, și nepot al lui Sir Humphrey Carling. Un bal de logodnă va avea loc peste două săptămâni la conacul St. Ives, unde se va sărbători declarația fericitei perechi cum că este nespus de îndrăgostită și de fericită.

Epilog

29 mai 1829
Conacul St. Ives, Londra

–Eşti fericită? o întrebă Jeremy, cam fără rost, în timp ce dansa cu Eliza în imensa sală de bal.

Chipul Elizei strălucea; în ochii lui era mai frumoasă decât putea spune.

–Sunt cea mai fericită femeie din seara asta.

În jurul lor, crema lumii bune, invitată să fie martoră la logodna lor, dădea roată salonului, în pas de dans, zâmbind şi vorbind. Evenimentul, precum şi cina selectă care îl precedase fuseseră un succes nemaivăzut, şi nimeni nu era mai recunoscător şi mai mulţumit de asta ca Jeremy. Îşi luase soţia potrivită, în felul pe care şi-l doriseră amândoi, şi pentru asta era mai mult decât satisfăcut.

–Dacă tu eşti cea mai fericită femeie, atunci eu sunt, fără îndoială, cel mai mândru şi mai norocos bărbat. Zâmbi, privind-o în ochi, în timp ce dansau. M-ai lăsat fără suflare.

Eliza râse şi ea, cu răsuflarea întretăiată la rândul ei. Martin şi Celia, şi ei în pas de dans, trecură pe lângă ei şi se întoarseră către dreapta. După ce o conduse din nou pe Eliza de-a lungul salonului, Jeremy şopti:

–Cred că pe locul doi după tine la capitoulul fericire e mama ta. Şi-a aranjat bine fetele cele mari şi, din câte se pare, oamenii din înalta societate au aprobat ambele căsătorii. Se opri o clipă, apoi adăugă: Nu eram sigur de aprobarea lor. Pentru Breckenridge şi Heather da, dar tu ai fi putut găsi o partidă mai bună, cum ar zice doamnele care se pricep la asta.

Zâmbind, Eliza scutură din cap.

– Nu, n-aş fi putut. Sau, mai curând, n-aş fi vrut. Şi toate doamnele care se pricep la asta – chiar şi bârfitorii de serviciu ştiu asta. Aşa că, desigur, una peste alta, toţi sunt extrem de încântaţi că ai venit să-mi ceri mâna şi mi-ai luat şi inima.

– Trebuie să recunosc, nu prea înţeleg asta. Sunt om de ştiinţă, nu conte.

– Uiţi că Heather are douăzeci şi cinci de ani, deci era ultima ei şansă, iar eu am douăzeci şi patru, deci nu sunt cu mult mai tânără. Faptul că două tinere din familia Cynster au ieşit de pe piaţă în acelaşi timp a neliniştit lumea mondenă – dacă am rezistat atât de mult, şi am fi rezistat şi mai mult, aşteptându-ne cavalerii, şi am refuzat să ne căsătorim cu alţi bărbaţi, gândeşte-te doar la precedentul creat, la exemplul pe care îl vor urma alte tinere. Dându-şi capul pe spate, Eliza îl privi în ochi şi îi aruncă zâmbetul acela al ei din intimitate, care îl mişca într-un fel imposibil de descris. Dar Heather şi-a găsit cavalerul ei, şi eu la fel, deci totul e în regulă cu societatea mondenă.

– Aha, încuviinţă el preocupat. Acum înţeleg.

Printre perechile de pe ringul de dans, îi zări pe Heather şi pe Breckenridge, care dansau şi ei. Nici unul dintre cei care ar fi văzut lumina din ochii lor, în timp ce se priveau, nu s-ar fi putut îndoi de natura legăturii lor.

– Cred că Heather e pe locul trei în topul persoanelor fericite din seara asta.

– Foarte posibil. Poate fi chiar mai fericită ca mama, care şi-a împărţit afecţiunea între noi două, ca să spun aşa.

– Şi apoi... Scrutând dansatorii, reuşind să vadă peste capete, privind mai departe, Jeremy şopti: ... Ar fi mătuşa ta Helena, mătuşa ta Horatia sau Lady Osbaldestone? Se uită în jos, înspre Eliza. Ce părere ai?

Dar Eliza scutură din cap.

– O, nu, nici una dintre ele. Ai scăpat-o din vedere pe doamna care, acum, că mă gândesc la ea, e aproape sigur a *doua* cea mai fericită femeie de azi. Serios, cu cât mă gândesc mai mult, cu atât îmi dau seama că aşa trebuie să fie. Ea, dintre toate, are cele mai multe motive să fie încântată.

Jeremy își stoarse creierii. Știind că-i plac enigmele, Eliza aștepta. Dar, după încă două rotiri, el scuturâ din cap.

-Nu, nu-mi dau seama. Deci, draga mea, cine e pe locul doi în seara asta?

Eliza râse.

-Angelica, desigur.

Făcu semn cu capul înspre ringul de dans. Privind într-acolo, Jeremy o văzu pe sora mai mică a Elizei stând într-o parte a încăperii.

-Uită-te doar la fața ei, la zâmbetul ei, la ochii ei, îl îndemnă Eliza.

Jeremy trebui să recunoască faptul că, și de la distanță, bucuria Angelicăi era foarte evidentă.

-Dar, zise el, privind înspre Eliza, încruntându-se pentru că nu pricepea, de ce? De ce ar fi ea bucuroasă în mod special?

-Pentru că nu doar că eu și cu Heather ne-am logodit, foarte fericite, cu cavalerii noștri, care se întâmplă să fie domni pe care societatea mondenă în general și familia noastră în particular îi aprobă - ceea ce dovedește că așteptarea cavalerului potrivit e calea cea mai bună de urmat și de către Angelica -, dar și pentru că moșierul e mort.

-Și ce treabă are el cu asta? Cu Angelica?

-Dacă ar fi trăit, ar fi continuat să fie o amenințare pentru surorile Cynster, și apoi Angelica, Henrietta și Mary ar fi fost ținute sub pază strictă. Frații și verii noștri deveniseră deja insuportabil de autoritari și obsesiv de protectori înainte ca Scrope să mă răpească pe mine. Îți poți închipui ce-ar fi făcut după aceea? După cum zicea Angelica, îi era imposibil să pună piciorul în afara casei din strada Dover fără să aibă lângă ea pe cel puțin unul dintre ei, iar Rupert și Alasdair au venit în oraș și s-au instalat în casă, așa că unul dintre ei era mereu prezent acolo, gata de acțiune. Sau, așa cum zicea Angelica, îi stătea în drum. Ea, în mod special, nu avea nici un pic de liniște și, mai important de atât, nici o ocazie pentru a-și căuta propriul cavaler, ceea ce, evident, acum o interesează mai mult decât înainte.

– Dar nu are decât..., zise Jeremy, scormonindu-şi prin minte. Douăzeci şi unu de ani, nu-i aşa? Este mai mică decât tine cu câţiva ani, deci are timp suficient.

– Da, dar trebuie să-ţi aminteşti că ea a crescut împreună cu Heather şi cu mine. Ea e cea mai mică, dar m-a prins din urmă. După ea, acum, că Heather e logodită cu Breckenridge şi eu cu tine, vine rândul ei. Şi pentru Angelica asta înseamnă *acum*. Poţi să fii convins că va începe să-şi caute cavalerul la prima oră a dimineţii de mâine. Sau, în funcţie de situaţie, de mâine-seară. Sunt foarte sigură că deja i-a evaluat pe toţi tinerii prezenţi în seara asta.

Muzica luă sfârşit. Dansatorii făcură ultima piruetă; domnii se înclinară, iar doamnele făcură o reverenţă. Ridicându-se, Eliza îşi puse mâna pe braţul lui Jeremy, apoi se uită către locul în care stătuse Angelica, dar mulţimea îi bloca privelişte a. Se întoarse către Jeremy, zâmbi, iar ochii îi aruncau sclipiri.

– La cum o ştiu eu pe Angelica, căutarea cavalerului ei va fi cel puţin extrem de nostimă!

Jeremy îi întâlni privirea.

– Mi-e şi frică să întreb, dar de ce?

Eliza ezită, apoi zise:

– Ia toate trăsăturile puternice de caracter pe care le avem eu şi Heather, pune-le la un loc, înmulţeşte-le cu doi, apoi vei avea o idee despre cum e Angelica. Din toate trei, ea e cea mai încăpăţânată, cea mai hotărâtă, de departe cea mai deşteaptă şi se pricepe foarte bine la manipularea oamenilor; e foarte bună la a obţine ceea ce vrea. Angelica o fi cea mai mică, cea mai scundă, cea mai nebăgată în seamă dintre noi trei, dar este şi cea mai îndrăzneaţă, cea mai puternică şi cea mai temperamentală.

– Păi, la urma urmelor, e roşcată! zise Jeremy. Dar tot nu pricep de ce povestea ei de dragoste trebuie să fie palpitantă.

– Pentru că, indiferent de persoana pe care va pune ochii Angelica, poţi să fii sigur că va ieşi cu scântei.

– Aha.

Punându-i mâna peste braţul lui, Jeremy îi strânse uşor degetele. Ţi-am zis vreodată cât sunt de recunoscător că am reuşit să ajungem aici fără scântei?

Eliza râse, apoi arătă către uşă.

-De acolo a început totul. Se uită în sus la Jeremy şi îi întâlni privirea. Acolo stăteam când valetul mi-a adus biletul care m-a condus la salonul din spate şi la Scrope. Îi căută ochii lui Jeremy. Eram atât de disperată să-mi găsesc cavalerul, că m-am dus după el şi aşa am ajuns în trăsura care se îndrepta spre nord, spre Jedburgh, strigând după tine, după ajutor.

Buzele lui Jeremy se arcuiră într-un zâmbet înţelegător.

-Deci ai refăcut drumul de unde a început, dar cu mine alături de tine.

-Alături de cavalerul meu, logodnicul meu şi viitorul meu soţ, zise Eliza cu ochii încreţoşaţi... Soarta a fost generoasă.

-Mai mult decât îţi imaginezi, zise Jeremy, privind-o în ochi. Plecasem din Wolverstone în ziua aceea întrebându-mă cum să-mi găsesc mireasa de care ajunsesem în cele din urmă să admit că am nevoie, dar soarta a interevnit şi mi-a hărăzit sarcina de a te salva pe tine. Îi ridică mâna la buze şi îi sărută degetele. Şi aşa sunt aici acum, ţinând în braţele mele soţia perfectă. Zâmbi. Suntem cu adevărat binecuvântaţi de soartă.

-Din fericire, zise Eliza, am putut face faţă provocărilor pe care soarta ni le-a scos în cale.

-Corect. Soarta a făcut cărţile, dar noi doi ne-am jucat şansa.

-Şi am câştigat.

-Da, am câştigat. Tot ce am sperat şi ne-am dorit.

-Iar acum -zise ea, privind în jur, la familiile lor, la cunoştinţele şi la prietenii adunaţi pentru a le ura cele bune -, acum, că ne-am luat răsplata, viitorul nostru e luminos.

Se uită în sus, în ochii lui Jeremy.

-De-abia aştept să înceapă.

Văzând-o pe Eliza cum îi zâmbeşte lui Jeremy, cum Jeremy îi ia mâna într-a lui şi îşi lasă capul în jos pentru a auzi ce îi spune, în timp ce străbăteau încăperea, Angelica Cynster suspină. Uşurată, mulţumită, bucuroasă şi încântată.

Toate lucrurile erau din nou la locul lor în lumea ei, aşa cum trebuiau să fie.

Uitându-se în direcţia lui Breckenridge şi a lui Heather, care stăteau de vorbă cu mătuşa Clara, Angelica zâmbi; aproba întru totul alegerile făcute de surorile ei. Ele îşi căutaseră cavalerii şi-i şi găsiseră, şi totul mersese bine. Ceea ce însemna că de acum înainte îşi putea îndrepta complet atenţia către propria ei căutare, pentru a-l găsi şi a-l cuceri pe propriul ei cavaler. Oricine ar fi fost el.

Aruncând o privire scurtă în jurul ei, şopti:

– Nu e aici, asta este clar. Deci unde ar trebui să caut în continuare?

Îşi duse degetele către pandantivul de cristal roz agăţat de lănţişorul vechi şi ciudat presărat cu mărgele de ametist, aşteptând un moment de inspiraţie. Acum pandantivul îi aparţinea şi devenise talismanul ei, aşa cum fusese şi pentru Heather, apoi pentru Eliza. Şi, după câte se părea, şi pentru Catriona, cu mulţi ani în urmă. Eliza i-l dăduse Angelicăi în ziua în care Eliza şi Jeremy, împreună cu Celia şi cu Martin, se întorseseră de la Wolverstone. Eliza îi explicase indicaţiile Catrionei cum că pandantivul trebuia dat mai departe între fetele din familia Cynster pe măsură ce purtătoarea lui îşi găsea cavalerul, soţul hărăzit de soartă. Angelica nu era sigură dacă ea credea în soartă, dar se bucura să accepte orice ajutor care i se oferea în privinţa găsirii cavalerului ei. Îl căutase deja prin toată lumea bună, sau cel puţin prin lumea pe care o putea explora, la toate reuniunile distractive din lumea bună potrivite pentru o domniţă de vârsta ei.

– E clar că trebuie să-mi întind antenele mai departe de atât.

Privind umbrele de lângă zidul dinspre culoar, se gândi ce alternative avea, pe unde îşi mai putea întinde antenele. Majoritatea domnilor de faţă erau fie rude, fie cunoştinţe, deci toţi ştiau bine că ea nu trebuia să fie deranjată din singurătatea ei, motiv pentru care şi doamnele respectabile, care în altă situaţie s-ar fi preocupat să o prezinte fiecărui domn potenţial candidat la mâna ei din încăpere, în seara asta nu aveau nici un motiv să-şi întrepte atenţia către ea, ceea ce îi oferea timp să gândească.

Să se hotărască asupra planurilor ei de viitor.

Era sigură că ziua care urma era foarte bună pentru a se apuca de treabă – să se ocupe de asta pe cont propriu, acum că fraţii şi cumnaţii ei mai slăbiseră frâiele, după ce aflaseră că moşierul murise şi, odată cu el, dispăruse şi ameninţarea la adresa surorilor Cynster. Tendinţa lor protectoare revenise la nivelul obişnuit, dar tot enervant, însă fuseseră atât de multe de făcut pentru balul ăsta, încât îşi lăsase preocupările deoparte pentru a le ajuta pe Eliza şi pe Celia.

Dar acum balul era pe sfârşite, şi venise vremea să îşi reînceapă căutarea într-un mod susţinut, mai ales că purta colierul şi că, aşadar, era următoarea care avea să întâlnească iubirea adevărată. Şi, mai mult de atât, era bine să se pună pe treabă înainte ca fraţii şi verii să-şi dea seama şi să priceapă că moşierul nu era singurul bărbat periculos din lumea largă.

Motivul intenţiilor moşierului rămăsese un mister. Royce, ducele de Wolverstorne, se oferise să descopere identitatea lui, dar în ziua precedentă auziseră că Royce şi fratele lui vitreg, Hamish, încă nu reuşiseră să dea de urma călăreţilor care luaseră trupul moşierului şi al lui Scope din prăpastia în care căzuseră. Oricum, nu încăpea îndoială că respectivul murise, şi, în final, ca întotdeauna, Royce avea să-i dea de capăt, iar atunci aveau să afle răspunsul la toate întrebările, însă motivele moşierului nu o mai priveau pe ea... cel puţin dacă nu mai exista vreun membru al familiei respective care să preia dorinţa de răzbunare... Dar nu, nu intenţiona să se gândească la asta.

Se uită la fratele ei mai mare, Rupert, care stătea de vorbă cu cineva în apropiere, şi se rugă cu înverşunare să nu îi vină în minte ideea că exista posibilitatea unei dorinţe de răzbunare. Nici lui, nici lui Alasdair, lui Devil sau oricui altcuiva. Dacă se întâmpla asta, ei erau capabili să-i facă viaţa un coşmar, indiferent dacă exista sau nu un pericol real.

Se uită cu ochii mijiţi la Rupert şi zise:

– Cel mai bine e să mă pun pe treabă, şi asta cât mai repede – am să încep de mâine.

Îndepărtându-se de zid, înaintă în mulţime, zâmbind, dând din cap, schimbând cuvinte pe ici, pe colo, în timp ce-şi croia drum spre ieşire. Dând cu ochii de mama ei, se abătu din drum pentru

a-i spune că o durea capul şi avea să ia trăsura înapoi spre casă, după care avea să o trimită înapoi după Celia, Martin şi Eliza, care oricum nu puteau pleca până nu se retrăgea toată lumea.

După ce primi binecuvântarea mamei sale, Angelica se îndreptă către ieşire, apoi coborî treptele din holul de la intrare. Sligo, majordomul lui Devil, vigilent, îi aduse pelerina şi o întrebă dacă avea nevoie de ajutor. Ea îl rugă să aducă trăsura şi să o ajute să urce. Închizând portiera în urma ei, Angelica se sprijini de spătarul banchetei. Singură, în întunericul plăcut din trăsura care înainta grăbită pe caldarâm căte Dover Street, se concentră asupra viitorului.

Asupra cavalerului ei. Oriunde ar fi fost el, avea de gând să-l găsească. După care, spera ca iubirea să rezolve restul lucrurilor.

Dar găsirea lui era o încercare, provocarea pe care trebuia să o accepte, obstacolul pe care trebuia să-l depăşească pentru a dovedi că este vrednică; se îndoia că el avea să fie cel care s-o caute pe ea. Cu toate astea, avea de gând să se distreze în timp ce îl căuta ea. Cine ştie? Poate că nu avea să dea peste cavalerul ei pentru încă un an sau doi...

Se încruntă. Poate că nu aşa aveau să se rezolve lucrurile. Henrietta – căreia se presupunea că Angelica avea să-i dea colierul după ce-şi găsea ea însăşi cavalerul – era cu doar câteva luni mai mică decât Angelica.

Henrietta nu era departe de găsirea cavalerului ei. Aşa că...

– Hmm. Poate nu am chiar atât de mult timp cum am crezut.

Se încruntă şi mai straşnic, se concentră asupra ţelului său şi recapitulă caracteristicile cavalerului ei. Era clar că trebuia să fie înalt, chipeş şi cu o poziţie socială bună, dar era gata să mai facă unele compromisuri în aceste privinţe. Mult mai importantă era dorinţa sa ca, odată ce ea avea să înţeleagă şi să-i explice şi lui rolul pe care urma să-l joace în viaţa ei, cavalerul ei trebuia să o privească exact în acelaşi fel inteligent şi plin de cunoaştere, şi totuşi indiferent la părerea celorlalţi despre el, în felul acela captivat în care Jeremy o privea pe Eliza.

La fel cum Breckenrigde o privea pe Heather.

Cum tatăl ei o privea pe mama ei, chiar şi după atâţia ani.

Privirea aceea era cheia.

Se lăsă pe spate și încruntarea îi dispăru, înlocuită de o expresie de hotărâre fermă. Angelica dădu aprobator din cap.

– Asta îmi doresc și asta am să obțin. Altfel numele meu nu este Angelica Cynster.